

Ngũ Hành Online

Contents

Ngũ Hành Online	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	15
6. Chương 6	18
7. Chương 7	20
8. Chương 8	23
9. Chương 9	25
10. Chương 10	27
11. Chương 11	29
12. Chương 12	32
13. Chương 13	35
14. Chương 14	37
15. Chương 15	39
16. Chương 16	41
17. Chương 17	43
18. Chương 18	45
19. Chương 19	47
20. Chương 20	49
21. Chương 21	51
22. Chương 22	53
23. Chương 23	56
24. Chương 24	58
25. Chương 25	62
26. Chương 26: Giới Thiệu Văn Tắt Nhân Vật	64
27. Chương 27	67
28. Chương 28: Vĩ Thanh	72
29. Chương 29: Tiết Tử	74
30. Chương 30	75
31. Chương 31	77
32. Chương 32	79
33. Chương 33	83
34. Chương 34	88
35. Chương 35	92
36. Chương 36	96
37. Chương 37	100
38. Chương 38	104
39. Chương 39	109
40. Chương 40	113
41. Chương 41	118

42. Chương 42	122
43. Chương 43	126
44. Chương 44	130

Ngũ Hành Online

Giới thiệu

Thể loại: Võng du đam mỹEdit: EllieBeta: Ellie + HaYu (6 chương đầu)Couple chính:Lăng Chí Lân + Đề Á Tư (Elias A

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngu-hanh-online>

1. Chương 1

Khoa học kỹ thuật ngày càng phát triển rất nhanh chóng,vốn là chỉ có một số ít con cái quý tộc sở hữu món đồ chơi chính là trò chơi ảo internet,những người trong các gia đình bình thường cũng lần lượt bước vào.Đến năm 2050,võng du ảo đã giống mặt bằng võng du 50 năm trước nhưng được thay thế được mặt bằng trò chơi internet cũng như là máy rời trò chơi*,trở thành một loạt tân tích mới.Đối với người chơi mà nói đây đương nhiên là một chuyện tốt,bởi vì họ có nhiều sự lựa chọn hơn,mà đối với công ty võng du mà nói,áp lực tăng lên khiến cho nhóm lãnh đạo cao cấp của công ty tóc bạc trên đầu ngày càng rõ ràng.Trong đó cũng bao gồm cả công ty VR của tổng tài Kiều Trì.Smith.Công ty VR là nhân vật cương lĩnh đốc lòng của võng du ảo bởi vì trò chơi hư cấu internet đầu tiên « Tinh tế truyền » chính là sản phẩm của công ty.Thế nhưng dưới thị trường cạnh tranh trước mắt,lúc này đây bọn họ đem ánh mắt phóng tới Trung Quốc ở Châu Á này là quốc gia cổ có gần 6000 năm văn minh lịch sử,vì thế họ đã đốc lòng nghiên cứu sau 1 năm,công ty VR chính thức một lòng bỏ ra khoản tiền mở rộng đối ngoại cho « Ngũ hành ONLINE », bởi vì đường lối hàng đầu của trò chơi là đề tài Trung Quốc rộng lớn với bối cảnh là thần thoại,đồng thời với 100% chân thật,cùng với 0-50% có thể điều chỉnh độ đau đớn,phương tiện kỹ thuật của diện mạo,dáng người,chủng loại đều được cải tiến,ranh giới bản đồ rộng lớn,hơn mười vạn loại nhiệm vụ thường,đạt đến gần 1 vạn loại nhiệm vụ đặc thù càng khiến cho chiều hướng hướng tới của người chơi càng nhanh,người đứng đầu hội đẳng cấp của « Ngũ hành ONLINE » cũng ra sức khoe tài,8 giờ còn chưa tới,người chơi nghe thấy cũng gần như tranh chấp độc chiếm quyết liệt.Tình hình thế giới thượng lưu cũng đã xuất hiện nhiều thành thị,bởi vì trung tâm ngũ hành có hệ thống phiên dịch nhanh theo bên mình,khiến cho dù ngôn ngữ người chơi không thông với nhau ở trò chơi cũng có thể phối hợp rất tốt(ý chỉ là có thể phiên dịch từ tiếng này sang tiếng kia cho dù sử dụng hai ngôn ngữ khác nhau),vì thế mà làm oanh động toàn thế giới.Mà cùng lúc đó,tổng tài VR Kiều Trì.Smith thì cho phép tiểu nhi tử(con trai) ở nhà chậm rãi nằm trên giường,vừa ăn điểm tâm vừa nhìn bản thuyết minh của « Ngũ hành ONLINE »,bên cạnh thao mã giáp trò chơi mới tinh đỉnh đầu đánh số 00000001.

(*máy rời trò chơi: tựa như là mũ giáp,khoang thuyền)

“Ở sau một vạn năm từ khi Nữ Oa vá trời,trước đây ở chốn này sơ hở lộ ra hai khe hở cực kì nhỏ,một đạo bạch quang cùng một đạo hắc quang chiếu vào loài người do Nữ Oa tạo nên bên mình,vì thế xuất hiện thần tiên và âm ma.Đại biểu cho quang minh là thần tiên cùng đại biểu cho hắc ám là âm ma bắt đầu không ngừng bùng lên xung đột,cuối cùng nguy hại đến cuộc sống của nhân loại.Đã muốn đồng hóa vào không trung(biến thành không khí) nhưng Nữ Oa không đành lòng để cho con dân của nàng thống khổ như thế,chảy xuống một giọt lệ,lệ rơi trên đất biến thành năm khối bảo thạch lóng lánh màu vàng,xanh biếc,lam,đỏ cùng nâu,phân biệt tượng trưng cho kim,mộc,thủy,hỏa,thổ.Năm khối bảo thạch biến thành năm vị dũng sĩ với sức mạnh vô hạn trên người,bọn họ đem thần tiên lui về trời,dem âm ma hèn hạ đuổi đi về đất.Sau đó hợp lại biến thành một ngọn núi hùng vĩ,dầu đội trời chân đạp đất,phong ấn tiên ma.Nhân loại vì thế bắt đầu tán tụng ngũ hành kim mộc thủy hỏa thổ, vì cảm kích năm vị dũng sĩ kia,họ tán tụng toàn ngũ hành sơn,hơn nữa vì họ mà xây dựng bia đá.Thế nhưng nhân loại ngày càng thông minh,trong lúc ấy,mâu thuẫn giữa người với người cũng dần tăng,cảm xúc tiêu cực,khóc lóc oán hận,từ từ phá hủy kết giới

của ngũ hành sơn. Thế giới lại lần nữa lâm vào bất an, vì thế đại diện cho chính nghĩa chính là các ngũ hành chiến sĩ đồng thời lại xuất hiện.....”

“Nữ Oa đông đông là cái gì a? Lão bà (mẹ) cũng thật là, cho dù chính mình cùng lão bà thảo luận trong nội bộ, hiện tại ngay cả trò chơi bối cảnh phóng tới Trung Quốc, làm cho ta thấy thế nào ấy.” Một bên phản đối bản thuyết minh dày đặc, một bên oán giận. Lịch sử thần thoại Trung Quốc thật phiền phức làm cho hần choáng đầu hoa mắt, lật ra chương sau, giới thiệu chủng tộc.

.....Trò chơi gồm có 3 chủng tộc, phân biệt là người, tiên, ma. Trong đó, tiên cùng ma là chủng tộc ẩn tàng, sự lựa chọn đại khái ngàn lần có một. Chức nghiệp trò chơi không hạn chế, chỉ cần có năng lực là có thể học được một loại thuộc tính vô công, chính là trợ giúp tất cả hệ kỹ năng, tình huống đặc biệt không tính trước. Mà trở thành tiên hoặc ma tộc là có thể học kỹ năng cao cấp, hoàn thành nhiệm vụ đặc thù có thể sẽ xuất hiện chủng tộc ẩn tàng hoặc mặt khác là đồ vật có hiện tượng dị biến.....

.....Nhân vật trừ bỏ bậc năng lực, sức chịu đựng, phẩm hạnh, danh vọng, nhanh nhẹn thuộc tính cơ bản bên ngoài, còn có cái khác là thuộc tính ngũ hành, thuộc tính ngũ hành là do người chơi tự quyết định có thể học vô công cùng kỹ năng.....

“Nhàm chán nhàm chán nhàm chán.....” Lăn qua lộn lại, đem bản thuyết minh nhìn vài lần, nhưng kì thật không thấy thu thập bao nhiêu rốt cục buông xuống. Một bên lại than phiền nhàm chán, một bên nhìn xem thời gian, cách trò chơi đo lường chung có – 49 giờ (9 giờ sáng), mới vừa bị cấm túc làm cho không thể ra ngoài chơi, vì thế mọi cách nhàm chán làm hần ngũ một phát, tính toán là ngũ chừng hai ngày. Theo thứ tự đến kháng nghị bậc phụ huynh đối với hần trừng phạt đủ cảm tù.

Thượng Hải Trung Quốc sau 9 giờ

“Chân giò hun khói, mì ăn liền, cái bẹ,.....” Mỗi cái đều được đem ra để vào bên trong xe đẩy. Nhìn thoáng qua là một cậu trai trẻ khoảng chừng mười lăm, mười sáu tuổi đang ở bốn phía mua đồ ăn. Cầm theo ví ba, thực vật đến đồ dùng vân vân. Đem thẳng đến xe đẩy xếp chồng chất so với hần còn cao gấp mấy lần nhưng vẫn không chịu ngừng lại. Rốt cục mỹ nữ bên cạnh hần nhìn không được, cầm lấy một cái bánh mì vừa dài vừa thô gõ lên đầu cậu trai.

“Lăng Chí Lân, người đủ rồi đó a, chúng ta di dân qua Hoa Kỳ chứ không phải Ethiopeia, người đem cả siêu thị đi di tản sao?” Mỹ nữ đúng là mỹ nữ, tức thời mắng chửi cũng làm cho người khác cảm thấy thú vị, nhưng tại sao tiếng nói của mỹ nữ lại thô như vậy? Nhìn gần còn có hần kết??

“Nhị ca, không cần phải đánh đầu ta, ngu ngốc à!” A, thì ra là nam nhân, đáng tiếc thay cho bộ dáng cân xứng ah (đáng tiếc cho thân hình cân xứng của bạn í). Những người ngoài đứng xem đồng thời nghĩ.

“Người vốn đã có đủ ngu ngốc, đánh hai cái thôi cũng không sao.”

“Cái gì mà không sao, ôi chao, ta chính là lập tức sẽ đi học ở Harvard, làm sao có thể ngu ngốc?” Cậu trai tên Lăng Chí Lân không phục cãi lại.

“Thiết, không có việc gì lớn, dù sao người học không được bao lâu cũng sẽ bị đá ra ngoài.” Lăng Phong Lân trừng mắt nhìn tiểu đệ, ám chỉ hần người trong lòng ta rõ nhất.

“Như thế nào sao với anh chính mình tự đi ra còn thật là tốt a.....” Chính mình lại đi lập tức lạm quyền, Chí Lân đành phải nhỏ giọng nói, nhưng lại bị Phong Lân the thé nghe thấy được.

“Tiểu tử thôi, người nói cái gì?” Một lần nữa cầm lấy hung khí trường côn bánh mì cho Chí Lân một đòn cảnh cáo, thật may mắn là trước khi hạ xuống đã bị chặn lại. Đại ca ra mặt.

“Hai người các người, ta không cho đánh nhau, tất cả đều lớn cả rồi, cũng không thể ở một chỗ mãi giận hờn trẻ con.” Khác biệt với tiểu đệ đáng yêu, nhị đệ xinh đẹp, đại ca Lăng Khái Lân nhìn qua trông rất lạnh khốc, có điểm giống như loại Lão Đại xã hội đen, so với Phong Lân cũng lớn hơn 10 tuổi. Khi vừa mới gặp, lời nói ắt sẽ làm người khác nể sợ nhưng người quen đều biết hần là người có tính cách tốt nhất trong ba anh em. Bởi vì cha mẹ mất sớm, hai đệ đệ có thể nói là do hần một tay dạy dỗ, đại ca không chỉ là như cha, mà còn như cả cha như cả mẹ của họ, cho nên họ đều rất kính trọng ca ca. Nghe thấy đại ca lên tiếng trách móc, hai người ngay tức khắc im lặng. Đi dạo một hồi rồi mua chút vật phẩm ở siêu thị sau đó trở về nhà.

.....
New York Hoa Kỳ

Ở tòa nhà VR trung tâm New York có để một màn hình rất lớn hiện ra một hàng chữ: khoảng cách số giờ beta(công khai) « Ngũ hành ONLINE » còn có 40 giờ 05 phút.

“Hamburger đừng đi.....” Đang ở trong mộng hồ hẹn cùng với đồ ăn vặt yêu thích,bị người ta thô lỗ làm tỉnh giấc,dụi dụi hai con mắt to tròn của mình,sau đó nheo mắt lại,lúc này mới thấy rõ người người cầm lấy mền của hắn,hắn thân thân(kiểu như hôn chào buổi sáng ấy)đại ca Uy Liêm Kiều Trì.Smith. “Uy Liêm,người làm cái gì hả,đem mền của ta đi!”

“Người ngủ gần 10 giờ rồi,mặt trời chiếu tới mông rồi mà còn ngủ?” Tránh đi hai tay đang dang tới,Uy Liêm nói: “Còn không mau đứng dậy rửa cái mặt,mọi người đang chờ người xuống ăn cơm đó.”

“Hả?” Vẫn còn mơ mơ màng màng,hắn hướng ra ngoài cửa sổ nhìn một chút,lại nhìn nhìn lên thời gian.Đến lúc này mới chậm rì rì rời khỏi giường bước xuống phòng ăn.

“Oa,gà rán yêu thích của ta a

” Còn chưa vào tới,mũi đã ngửi thấy mùi hương gà rán yêu thích của hắn, ngay tức khắc đã quên mất lời kháng nghị, tuyên bố cần đi ngủ buổi sáng.Nói đến cũng thật khó hiểu,thìa vàng trên miệng dừng hoạt động,cuộc đời này yêu thích nhất là đồ ăn vặt,hồi còn trẻ mẹ cứ khẳng khẳng là bác sĩ phải hết sức coi trọng dinh dưỡng,thực phẩm chiên dầu mỡ lại càng liệt vào danh sách cấm kỵ,đó chính là nguyên nhân phải thường lén lút chuồn ra ngoài ăn thức ăn nhanh.Cứ đến KFC là bị bắt,cho nên đối với việc có rất nhiều gà rán trên bàn làm cho hắn sung sướng muốn chết.Xin đừng hỏi tại sao hắn lại lấy tay để ăn,mặc kệ hình ảnh và nếu những người ái mộ nhân đức Vương tử trong trường mà nhìn thấy,thật không biết bao nhiêu trông mắt sẽ rơi ra ngoài.Mà đối với cha mẹ,anh em chính mình đã quen với con trai(em trai) nên rất thần nhiên ăn hết bữa cơm.

“Uy Liêm,lần này ngũ hành phát hành đã gây ra náo động không nhỏ,người làm tốt lắm a.” Người con được ngưỡng mộ xấu hổ giả vờ như không nghe thấy,mọi người trong gia tộc Kiều Trì thuận miệng hỏi đứa con trai cả một ít tình hình của công ty.Trò chơi lần này đã được đề xuất bởi Uy Liêm.

“Đúng vậy,như chúng ta mong đợi,trò chơi vừa khởi đầu ngay sau đó đã càng làm oanh động.Suy cho cùng,công nghệ kỹ thuật lần này có sự đổi mới rất lớn.Người Mỹ trong thời gian qua luôn hướng tới những văn hóa phương Đông.Lần này chúng ta lấy thần thoại Trung Quốc để làm bối cảnh,có thể nói là rất nhiều người mong muốn..” Mặc dù chỉ lớn hơn em trai có 2 tuổi nhưng 18 tuổi Uy Liêm đã tốt nghiệp nghiên cứu sinh được biết đến như là thiên tài xuất chúng.Khác biệt với em trai,tư thế ăn thanh lịch,thừa dịp lúc rảnh rỗi trả lời những vấn đề của cha.

“Lần này sẽ có một cao thủ máy tính từ Trung Quốc điều tới,gia nhập tổ quản lý trò chơi?Cũng là người người ra sức đề cử?” Kiều Trì rất kỳ quái,vì vậy đứa con lớn đặc biệt kiêu ngạo.Hắn vừa coi trọng mà còn khen không dứt là rất khó khăn.Trước mắt còn chưa gặp vị Trung Quốc kia. “Là bằng hữu người quen biết khi đi Trung Quốc năm ngoái sao?”

“Cứ xem như là bằng hữu đi.” Uy Liêm cười cười ý vị thâm thường,trong tâm trí hiện ra sắc mặt tức giận,thật là người thú vị a,rõ ràng không xinh đẹp giống như thần tiên của yêu hỏa nhân gian,nhưng tính tình lại đặc biệt táo bạo,chính mình cũng bởi vì hắn mà mới nhớ tới làm trò chơi này.Một năm không thấy,quả thật là có chút ý nghĩ muốn hắn,may mắn là có thể lập tức thấy được.

Thượng Hải

Bởi vì mùa đông quan trọng gần đến,7 giờ sáng vẫn còn âm u,có điều ba anh em nhà Lăng gia đã sớm rời khỏi giường,đem hành lý để lên xe taxi,chuẩn bị đi đến sân bay. Nghĩ lại thấy cũng hay,vốn dĩ tiểu đệ Lăng Chí Lân được nhận vào trường Harvard để học sâu thêm,mà vừa vặn lúc này,nhiệ vụ Lăng Phong Lân thu được giấy tờ bị điều đi công tác ở trụ sở chính công ty trò chơi internet ở Hoa Kỳ,gia nhập tích cực để bắt đầu beta trò chơi ngũ hành được xưng là dẫn dắt một tân thế hệ kỹ thuật internet.Nếu hai đệ đệ đều phải đi New York,là một người anh đơn giản là cũng đóng cửa nhà hàng ở Thượng Hải,chuẩn bị đi Hoa Kỳ làm ông chủ.Vì thế mà một khối đi di dân,hôm nay chính là ngày xuất phát.

.....
“Thời gian beta « Ngũ hành ONLINE » còn có 53 phút”

Màn hình lớn vẫn thực hiện đếm ngược thời gian,mặc dù cách thời gian trò chơi beta cả 1 giờ cũng chưa tới,người người vẫn như cũ đổ xô đến các cửa hàng để mua đồ chơi,và những người may mắn đã có một chiếc mũ giáp,giữ chiếc mũ giáp vui mừng chạy về nhà chuẩn bị bắt đầu trò chơi.Trong đó,đương nhiên là còn có quan hệ của nhị ca mà Chí Lâm cũng được đến với trò chơi.

Ngày hôm sau đã đến New York,sáng sớm Phong Lâm phải đi đến công ty VR.Tuy rằng là ngày đầu tiên đi tổng công ty làm,bất quá khi còn ở Thượng Hải cũng đã thông qua internet để thường xuyên liên hệ với mọi người.Hôm nay là phải trực tiếp đi làm.

“Nhĩ hảo,xin báo cáo,ta là Lăng Phong Lâm,được phân công từ công ty chi nhánh ở Thượng Hải đến,tôi đến tìm trưởng nhóm WH,Uy Liêm”.8 giờ Phong Lâm đi đến tòa nhà VR.

“Lăng tiên sinh xin chờ một chút”.Những vị tiểu thư từ phương Đông không nhiều hơn hai mục tiêu nhưng thậm chí cả một nam nhân như thế cũng rất xinh đẹp. “Uy Liêm tiên sinh mời người đến phòng làm việc tại tầng 16”.

“Tốt,đa tạ” Sớm đã quen với ánh nhìn chăm chú của người khác,Phong Lâm giả như không thấy,đi tới tầng 16.Mới ra khỏi thang máy,Uy Liêm liền đến đây nghênh đón.”Hoan nghênh đến với Hoa Kỳ,tiểu Phong.”

“Smith tiên sinh,chúng ta không quá quen biết,phiên người gọi ta là Lăng Phong Lâm.” Thực rất dễ nhận thấy,khuôn mặt của Uy Liêm nóng đến lên lãnh mông.

“A,vậy được rồi.Phong Lâm,hoan nghênh người gia nhập tổ của chúng ta,dù sao đi nữa chỉ còn có 1 giờ trò chơi sẽ chính thức beta,ta sẽ giới thiệu một vài thành viên khác cho người”. Không để ý biểu hiện lạnh lùng của đối phương,ngược lại vị khách đứng là da mặt hần dày mà cổ tình có một chút ít dấu hiệu nổi giận,không phải do người không tức giận biểu tình có chút vận vẹo.Nhưng là đối phương đã muốn chuyển công tác lên đây hẳn cũng không nói gì cả,sau đó đi theo Uy Liêm vào nơi sẽ làm việc cùng nhau trong tương lai.

Nói là văn phòng nhưng bên trong trừ bỏ mấy cái máy tính quy mô lớn,còn lại cách bài trí cùng phòng nghỉ cũng không có gì khác biệt.Sô pha thoải mái,bàn trà tao nhã, tách cà-phê tinh xảo,còn có đầy đủ đồ uống điểm tâm.Bởi vậy có thể thấy được nơi này từ lãnh đạo đến tổ viên đều là người phi thường thích hưởng thụ.Chỉ cần nhìn vào vẻ mặt cười xấu xa của người nằm trên chiếc sô-pha sẽ biết.

“Tốt lắm chư vị,các người chú ý hình tượng một chút,chúng ta có người mới.” Vỗ vỗ tay,Uy Liêm chỉ trích nam hài tuấn tú có mái tóc vàng sáng lạng. “Đây là Kane,theo thứ tự là Ben,Mike,Harry,Jack cùng David,người hẳn là đã biết trách nhiệm của họ?Dù sao cũng đã nhận thức nhau 1 năm,chẳng qua là bây giờ mới gặp mặt”.

“Ân,mọi người hảo,ta là Roy”. Phong Lâm gật đầu,bọn họ đã hiểu biết về nhau thông qua internet cho nên không cần nhiều lời,mọi người rất nhanh tiến nhập vào vai diễn.Bởi vì lần này trò chơi quá mức lớn,có thể tồn tại không ít BUG,cho nên bọn họ quyết định sắp xếp một thời gian cố định mỗi ngày làm NPC khách hoặc GM,và không ai được trình bày một chiếc mũ giáp để gửi cho bạn bè hoặc người thân cách đây vài tháng bởi để hiểu được những bất cập cửa trò chơi.Phong Lâm liền đưa mũ giáp cho Chí Lâm,mà Uy Liêm lại đem mũ giáp đánh số 00000001.

.....

“10,9,8,...3,2,1,ye,tiến vào trò chơi”.Chí Lâm cùng các người chơi hưng phấn trong lời nói,giây tiếp theo,họ bước vào trò chơi.Chuyến đi ngũ hành với phong cách Trung Quốc rất cực đã bắt đầu.....

2. Chương 2

Mang mũ giáp vào và nhấn ‘ENTER’,Chí Lâm chỉ cảm thấy một đạo ánh sáng hiện lên,ngay sau đó cả người liền ở trong một căn phòng cổ kính,một giây trôi qua,một mỹ nữ NPC xinh đẹp như tranh vẽ,y phục thời Đường xuất hiện trước mắt.Bên cạnh còn có một dòng văn bản tên của các đất nước và ngôn ngữ khác

nhau,Hoa Kỳ và Vương quốc Anh ngôn ngữ tiếng Anh,Trung Quốc ngôn ngữ tiếng Trung,Nhật Bản ngôn ngữ tiếng Nhật và vân vân,Chỉ Lân chọn Trung Quốc.

“Hoan nghênh đến với Ngũ hành ONLINE,ngay bây giờ sẽ tiến hành phối hợp,xin chờ đợi.” Mỹ nữ dùng Hán ngữ giao tiếp với Chí Lân.Phối hợp chính là quét cơ thể và sau đó kết hợp với số của mũ giáp,về sau mỗi lần tiến vào trò chơi đều quét hình,nếu số liệu không phù hợp,người chơi sẽ không được tiến vào trò chơi nữa.Trò chơi ảo trước đó luôn sử dụng tài khoản trực tiếp vào màn hình phẳng.Hình thức nhập mật khẩu để vào rất dễ bị hack.Vì vậy công ty VR đã làm rất nhiều điều để cải thiện an ninh,một trong số đó là hệ thống quét.Người chơi đăng nhập vào trò chơi không cần thiết phải nhập tài khoản và mật khẩu,chỉ cần đơn giản là quét các kết quả phù hợp với các dữ liệu ban đầu là có thể trực tiếp tiến vào.

“Quét hình xong,người chơi đầu tiên tiến vào trò chơi đánh số 6789,xin cung cấp tính danh thật.....” Trả lời một đồng vấn đề,rốt cục mỹ nữ thanh lệ kia không hề tra tấn Chí Lân,đi vào vấn đề chính “xin lựa chọn nick name”

“Nick name nga,từ từ cho ta nghĩ cái đã.....” Nâng đầu lên,sau ba giây đồng hồ suy nghĩ,Chí Lân báo ra một cái tên “Phong khởi lăng vân”(Gió thổi thẳng lên trời cao),hắc, xem đi đại ca nhị ca,ta còn rất yêu các người,bên trong trò chơi cũng không quên các người.

“Hiện tại thỉnh điều chỉnh bề ngoài,chỉnh độ cao thấp tối đa là 50%” nói xong chiếc gương xuất hiện trước mặt,khoa tay múa chân với chiếc gương nửa ngày,Phong khởi lăng vân cực kì mâu thuẫn.Từ nhỏ đến lớn đều được xưng là đáng yêu,Chí Lân phi thường hâm mộ khí khái nam tử của đại ca.Nhưng mà có kinh nghiệm nhiều năm trong trò chơi cho hắn biết,nhân tài xinh đẹp có thể nói là chơi trò chơi rất dễ dàng,lựa chọn ngẫu nhiên,không cần nhìn vào gương liền nhấn xác định.

“Bề ngoài lựa chọn xong,thỉnh lựa chọn độ đau đớn,phạm vi lựa chọn từ 20% – 50%”.

“Tốt lắm 35 đi,gia trị trung gian”

“Lựa chọn xong.Hiện tại tiến hành lựa chọn chủng tộc ngẫu nhiên” Một tấm gương để ở vị trí màn hình,mặt trên còn có văn tự bay nhảy lên “Thỉnh kêu tạm dừng”.

“Nga,tốt,tạm dừng” chỉ thấy màn hình xuất hiện một tiên tử thật to,cùng lúc,giọng mỹ nữ lại vang lên “Chúc mừng người chơi Phong khởi lăng vân trở thành người chơi đầu tiên của tiên tộc,thỉnh lựa chọn phần thưởng” Sau đó xuất hiện một cây cầm,một thanh kiếm cùng một cái roi.

“Đây là thưởng cho không sao?” Xem xét thuộc tính của vật phẩm,phát hiện là toàn bộ không thể xem xét,phân không ra tốt xấu,Phong khởi lăng vân liền chọn cây cầm “Chúc mừng người chơi Phong khởi lăng vân gây ra nội dung vở kịch đặc thù,hiện tại tiến vào trò chơi”. Sau đó Phong khởi lăng vân trước mắt lại chột lóe,chính mình đã tiến nhập vào trò chơi

.

“Nội dung vở kịch đặc thù?” Phong khởi lăng vân nhìn quanh bốn phía,đây là ở trên một ngọn núi hơn nửa đây chắc hẳn là đỉnh núi.Bốn phía đều trắng toát giống như tiên cảnh.Tốt xấu gì cũng đã xem qua quan võng(bản thuyết trình trò chơi),chính mình còn may mắn lựa chọn được chủng tộc ẩn tàng,quả thật cao hứng.Nhưng nội dung vở kịch đặc thù là cái gì?Thở ra một hơi,Phong khởi lăng vân trước tiên phải nhìn thuộc tính của mình đã:

Chủng tộc: nhân tộc

Sinh mệnh: 60

Pháp lực: 80

Công kích vật lý: 1

Pháp lực công kích: 3

Nhanh nhẹn: 5

(Khi thăng cấp sẽ dựa vào chức nghiệp để tự động gia tăng,cấp 10 cùng một loại gia tộc sẽ tăng số lượng giống nhau)

Phẩm hạnh: 500

Danh vọng: 100

May mắn: ần

Mị lực: ần

Thuộc tính ngũ hành:

Kim:0 mộc:0 thủy:0 hỏa:0 thổ:0

Tự do đếm: 5

(Ngũ hành thuộc tính mới bắt đầu giá trị đều là 0,mỗi lần thăng một bậc sẽ có 3 điểm được đếm cung phân phối)

“Di, không phải là tiên tộc sao? Như thế nào lại biến thành nhân tộc a? Hơn nữa không phải nói là có thưởng sao? Tại sao ta lại không thấy cầm (đèn piano) đâu hết!!!— quên đi, nhìn lại nhiệm vụ đã. Mở ra bảng nhiệm vụ, phía dưới có một hàng chữ nhỏ màu kim sắc (màu kim sắc đại biểu cho nhiệm vụ nội dung vở kịch đặc thù, màu đại biểu cho nhiệm vụ nội dung vở kịch, màu vàng đại biểu cho nhiệm vụ đặc thù, màu đỏ đại biểu cho nhiệm vụ chủng tộc, màu lam đại biểu cho nhiệm vụ bang phái, màu kết (màu cam) đại biểu cho nhiệm vụ chức nghiệp mới và chuyên nghiệp, màu xanh biếc là nhiệm vụ lặp lại, màu đen là đại biểu cho nhiệm vụ sứ mệnh tự sát)

Tên nhiệm vụ: tiên ma nhạc

Loại hình nhiệm vụ: nhiệm vụ nội dung vở kịch đặc thù

Nội dung nhiệm vụ: tìm kiếm Diệc Chiếu

“???” Phong khởi lăng vân hiện tại đầu óc đều hiện lên dấu chấm hỏi, nhiệm vụ đặc biệt đơn giản, chính là hắn sao biết Diệc Chiếu như thế nào a, hơn nữa theo lý thuyết mặc kệ là chủng tộc gì, những người mới phải sinh ra ở trong thôn chứ nhưng hắn bây giờ đứng ngốc chẳng biết đây là địa phương quỷ quái gì a, ngay cả cây đều không có thì đừng nói là người..... Người?!

Hết nhìn đông tới tây, bỗng nhiên phát hiện được có một bóng dáng ven vách núi đen. Ôi chao, đến gần thì thấy đó đúng là một con người, đừng nói đây chính là Diệc Chiếu đi? Đi qua thật cẩn thận, phát giác đó chính là một con người, đang khóc vuốt ve cằm.

“Phong, đều do ta không tốt, nếu không phải ta không quả quyết, chúng ta đã sớm cao chạy xa bay, người cũng sẽ không bị thần tiêu diệt.....” Thương tâm đến nỗi khóc không thành tiếng.

Phong khởi lăng vân nghĩ nên để hắn khó xong mới nên đến hỏi, nhưng lại thấy hắn không có dấu hiện ngừng lại, đành phải tiến lên lên tiếng, hỏi “Àn, nhĩ hảo, xin hỏi người là Diệc Chiếu sao?”

Người nọ nghe thấy, ngẩng đầu lau lau nước mắt “Ta chính là Diệc Chiếu, người tới bắt ta sao?” Lúc này là người phi thường nhu nhược mà giờ đây trong mắt lập tức có sát khí.

Phong khởi lăng vân bị dọa phải lui hai bước “Không, không phải, ta phải.....” Sốt ruột đến nỗi nói một câu cũng không xong.

Bên kia Diệc Chiếu cũng đánh giá từ trái sang phải Phong khởi lăng vân, nói: “Người tựa hồ không phải tới bắt ta xoay chuyển trời đất, tiểu huynh đệ, ta xem người dường như chính là phạm nhân, vì sao người lại có thể lên Ngũ Hành sơn?”

“A? Thì ra nơi này chính là Ngũ Hành sơn a? Ta, ta cũng không biết mình như thế nào lại đến đây” Nhớ tới trên diễn đàn nói Ngũ Hành sơn là trung tâm của thời xưa cũng là trung tâm của trò chơi, người chơi trước trăm cấp không thể tiến nhập, cho dù vượt qua cấp 100 cũng chỉ có một ít người mới có thể đi lên. Huống chi nơi này nhìn qua giống như là đỉnh núi, ta hiện giờ xuất thân ở bên cạnh nghe chuyện, hi hi. Tuy rằng trong lòng âm thầm vui mừng, bất quá bên ngoài Phong khởi lăng vân vẫn giả làm bộ dáng đáng thương vô tội.

“Ngũ Hành sơn này không phải là nơi cho phàm nhân có thể vào, người lên được nhưng cũng chẳng thể đi xuống” Nói xong Diệc Chiếu rất tự nhiên không để ý hần, quay đầu lại nhìn cây cầm, tuy rằng không khóc, bất quá hiển nhiên đã muốn tiến vào cảnh giới sinh tử.

.....

.....

.....

Ngay tại lúc Phong khởi lăng vân muốn đi, Diệc Chiếu biến sắc, giống như quyết tâm đính chính. Quay đầu lại hỏi: “Tiểu huynh đệ, người tên gì?”

“Phong khởi lăng vân”

“Phong khởi lăng vân a. Ta hỏi người, người muốn xuống núi?”

“Đương nhiên là muốn a” Còn phải hỏi sao, Phong khởi lăng vân nói thầm trong lòng.

“Vây dập đầu đi”

“?A?”

“Nếu người muốn xuống núi phải bái ta làm sư phụ”

Phong khởi lăng vân đã bị làm cho hồ đồ, ngơ ngác ừ một tiếng, liền ngoan ngoãn dập đầu, còn kêu một tiếng thật ngọt “Sư phụ”

“Ân” Hơi hơi vuốt cằm, tỏ vẻ tiếp nhận Phong khởi lăng vân làm đồ đệ, Diệc Chiếu bắt đầu nói chuyện xưa của bản thân. “Tổ tiên ta là nhân loại bị bạch quang chiếu rọi, sau lại thành tiên tộc. Người có biết bạch quang là gì không?” Phong khởi lăng vân gật đầu, Diệc Chiếu lại nói “200 năm trước, khi phong ấn của Ngũ Hành sơn muốn yếu dần, ta ở tiên giới chuẩn em đi vào thế gian, gặp được Phong của ma giới. Khi đó hần là người con trai thối tiêu độc nhất, ta thấy âm nhạc của hần trình độ rất sâu, nhưng cảm giác cũng rất bị quan, do tính cách nhất thời, đàn một khúc thủ thanh thoát, vì chí thú (xu hướng, hứng thú) hợp nhau nên chúng ta rất nhanh trở thành bạn tốt, mà tình cảm này chậm rãi biến mất, cuối cùng chúng ta thành tình nhân. Nhưng mà khi đến ngày chúng ta chính thức đính tình, cũng là lúc bị kịch bắt đầu. Đang lúc chúng ta tính toán noi theo phàm nhân hành đại lễ, đột nhiên một đám người mạnh dạn đi đầu có tiên tộc, có ma tộc. Khi đó chúng ta mới biết được thân phận của đối phương. Kinh ngạc, chúng ta chưa kịp chống cự đã bị mang về. Nhưng sau khi về đến nhà, ta mới phát hiện được ta yêu hần sâu tận xương tủy. Mỗi ngày ta ở sân nhà khi đánh đàn đều nghe một trận tiêu truyền đến, đó chính là khúc Phong thổi khi lần đầu gặp mặt. Ta thừa dịp không ai chú ý, trộm theo tiếng sáo tìm được hần. Hần mình đầy thương tích, về mặt mệt mỏi, thấy ta xuất hiện đã dẫn ta đi nhưng ta không đành lòng tạm biệt, muốn thông báo đến cha mẹ một chút, không nghĩ đến bị kịch lại như vậy mà tạo thành. Cha mẹ ta đầu tiên là đáp ứng cho xuống dưới, sau đó cha trộm báo tin tìm người bắt hần, mẹ thì kéo dài ta. Chờ ta phát hiện thấy không đúng, đuổi theo hần đã không kịp. Hần tuy là ma nhưng ta nguyện hi sinh hết thấy, ta bởi vì chính mình mềm lòng mà hại chết hần, vốn định lập tức theo hần mà đi, nhưng hần trước khi chết lại muốn ta báo đáp hần, thay hần tìm về cây tiêu của hần. Giờ ta mới phát giác, trên tay hần cầm là một chi trúc tiêu (cây sáo tre), mà không phải là cây Thúy ngọc minh tiêu bình thường hần sẽ không rời tay. Ta tìm suốt 200 năm nhưng lại không tìm thấy, hiện giờ đại nạn buông xuống, nhiệm vụ tìm tiêu này ta liền giao cho người.”

“Ô ô ô, thật đáng thương nga.” Chuyện đến hồi kết thúc, Diệc Chiếu hướng Phong khởi lăng vân bên kia nhìn lại, đồ nhi mới của hần khóc so với hần còn thương tâm hơn, không khỏi cảm thấy an ủi, kỳ thật hần nào biết, Lăng Chí Lân tiên sinh của chúng ta là cái loại gặp được chút chuyện khổ sở đều gào khóc tí tách.

“Tốt lắm, Lăng vân đừng khóc. Tuy rằng ta không tìm được Thúy ngọc minh tiêu nhưng ta tra được nó đã xuất hiện ở nhân gian, hiện tại ta đem phượng vĩ cầm phổ cùng phượng vĩ cầm truyền lại cho người, người thay ta đi tìm nó.”

Phong khởi lăng vân nhận cầm cùng cầm phổ đùa nghịch nửa ngày mới nhớ tới bản thân mình không biết đánh đàn, mặt lộ vẻ xấu hổ nhìn Diệc Chiếu. Diệc Chiếu nhẹ nhàng cười, đưa tay lên đầu Lăng vân, chỉ thấy một cổ khối trắng bốc lên. Lăng vân sung sướng nói không thành lời. Thời gian ước chừng một khắc, Diệc

Chiếu buông tay xuống,Lăng vân mới phát hiện sự phụ giống như ngày càng tiều tụy “Sự phụ,người người sao vậy?”

“Ta không sao,ta đem công lực ngàn năm truyền cho ngươi,đồ nhi,người hiện tại không phải là phạm nhân.”

Phong khởi lăng vân mở thái đơn liền thấy quả nhiên thuộc tính có biến hóa

Chủng tộc: tiên tộc

Lực sinh mệnh: 90

Pháp lực: 120

Công kích vật lý: 3

Pháp lực công kích: 5

Nhanh nhẹn: 7

Phẩm hạnh: 800

Danh vọng: 500

May mắn: ẩn

Mị lực: ẩn

Thuộc tính ngũ hành:

Kim:0 mộc:0 thủy:4 hỏa:0 thổ:0

Tự do đếm: 5

Mà kỹ năng chủ bên trong nhiều hơn hai hạng:

Cầm tiêu hợp tấu,thanh âm.Cầm tiêu hợp tấu là ám sắc nên không thể sử dụng,thanh âm dùng để bổ sung lực sinh mệnh cho chính mình hoặc đội hữu,hao phí 3 điểm pháp lực,có thể thăng cấp.

Cần trang bị: loại nhạc khí.

Hơn nữa cái gì nhạc khí rõ ràng mình chỉ đụng đến cầm thì một chốc đoạn tấu thật sự bắt đầu vang lên,nếu không phải Diệc Chiếu ho khan làm Phong khởi lăng vân bình tĩnh,hắn có thể mà hưng phấn làm tiếp nữa.

“Sự phụ,sự phụ, người không sao chứ?Người đem hết cho ta,còn người thì làm sao đây a?” Tuy rằng chỉ ở chung thời gian ngắn,nhưng Phong khởi lăng vân thật sự cảm thấy mình như nhạc thức vị trưởng bối này đã rất lâu,từ nhỏ Chí Lân đã không có cha,Diệc Chiếu như cha của mình.

“Ta vốn không sống được bao lâu nhưng mà vẫn còn tâm nguyện chưa hoàn thành mới kéo dài hơi tàn đến ngày hôm nay.Hiện giờ ta xin người.Con nhỏ chó khóc,với ta mà nói,chết là loại giải thoát,kỳ thật lúc 200 năm trước,Phong hồn phi phách tán,hồn vía lên mây,tâm ta một khắc cũng đã chết.Đến nay hai dấu hiệu,ta chết,sau đó người hãy sử dụng mây để hoàng tự đem ta mai táng đến bên cạnh hắn,nhớ rõ đem ta cùng hắn chôn cùng nhau thế là có một gánh nặng không ôm lấy ta nữa,đối với người hắn là có trợ giúp.Sau đó hãy sử dụng hoàng phù để đi vụ vân thôn.”Lời dứt,Diệc Chiếu cũng nhắm hai mắt lại mà đi.

Lăng vân một trận thương tâm,khóc xong mới làm theo Diệc Chiếu nhắc nhở trước khi chết,đầu tiên là dùng mây đi tới địa phương lúc mai táng hài cốt của Phong,bỏ đi một gánh nặng cũ,dem Diệc Chiếu đi vào,sau đó lập bia cho hai người mới lưu luyến rời đi.Trong tay nắm hoàng phù mặc niệm sử dụng,sau đó ồn ào một tiếng,người đã đi tới Vụ Vân thôn,nơi này mới là nơi người chơi mới sinh ra.

3. Chương 3

Từng người chơi mới trong thôn đều ầm ĩ,mới từ yên tĩnh sơn cốc(nơi Diệc Chiếu và Hòa Phong mai táng) đi ra,Lăng Vân có chút không quen.Vừa mới có chuyện xảy ra đã làm cho tim hắn bây giờ vẫn còn nặng nề,hơn nữa,trò chơi rộng lớn như vậy muốn tìm một cây sáo mà không biết hình dáng thật không dễ dàng gì.Tuy

rằng rất muốn nhanh chóng thay sự phụ hoàn thành tâm nguyện, bất quá chỉ sợ không phải dễ dàng như vậy. Không nóng lòng đi luyện cấp Lăng Vân trước tiên tìm nơi để hỏi một chút bước tiếp theo sẽ làm gì, vì thế đi vào gian phòng của khách ***. Tuy rằng trước cấp 10, người chơi có thể miễn phí nơi nghỉ ngơi, nhưng ở đó rất nhiều người. Sau khi đuổi tiểu nhị đi Lăng Vân mới mở ra thái đơn, thấy nội dung nhiệm vụ ‘tiên ma nhạc’ đã biến thành: tìm kiếm thúy ngọc trúc dịch. Ở bên trong cái bao trên quần áo có một hàng chữ lần lượt hiện ra. Sau đó bị hoảng sợ.

Nhớ lại bản thuyết minh giới thiệu vật phẩm ở trung tâm « Ngũ hành », trò chơi chia ra làm thần khí cùng phẩm khí. Thần khí đều là những đồ vật độc nhất vô nhị, chính là được phẩm quý báu được mong chờ, xem xét thuộc tính tình hình đặc biệt lúc ấy mới phát giác trừ bỏ tên vật phẩm, chủng loại, thứ 2 còn có thần khí tự đánh dấu, hơn nữa thần khí trừ bỏ có thể thăng cấp ở ngoài, phần lớn còn cần nhận chủ sau đó mới có thể sử dụng, sau khi nhận thức sẽ không thể giao dịch hay đưa tặng trừ phi người chơi bị xóa. Mà phẩm khí là vật phẩm bình thường, vật phẩm sẽ không biểu hiện hai chữ “Phẩm khí” mà là chia làm 4 bậc thượng trung hạ cùng hạ nhất. Thượng trung hạ hiển nhiên là chỉ phẩm chất của vật phẩm, mà hạ nhất thì so sánh với đặc biệt đều không phải là vật phẩm thập phần hi hữu (vô cùng hiếm có) mà chỉ là sáo trang dùng để miêu tả trang bị. Trung tâm « Ngũ hành » sẽ có trên nhất bộ phân vật phẩm được khảm khổng (khe hở) mặt trên được khảm bảo thạch, bình thường nhiều nhất là một khổng, thậm chí cũng có 2 khổng, 3 khổng nhưng số lượng rất thưa thớt. Phẩm là ở trên đồ trang bị (đồ trang sức, cảnh sức, hai cổ tay, nhẫn, đai lưng, trang phục, áo choàng, giày cùng binh khí) được khảm cùng loại bảo thạch hơn nữa đồng thời sau đó mặc trên người nên trang bị sẽ biểu hiện hạ nhất, hạ nhất kỳ thực cũng không hiếm thấy nhưng riêng trang bị tốt chân chính của hàm kim lượng cao đến nỗi còn khó hơn khi hẳn có thể có được thần khí, cần thỏa mãn rất nhiều điều kiện. Đầu tiên phải có nhiều khoản thượng đẳng bảo thạch, mà không phải là bảo thạch mảnh nhỏ toái khối hoặc hạ đẳng bảo thạch vân vân, sau đó trên trang bị tốt nhất là có nhiều khổng bởi vì công dụng mỗi loại bảo thạch là giống nhau chỉ có trang bị nhiều khổng mới chứa được càng nhiều thuộc tính. Ví dụ như một bộ sáo trang có khảm ngọc bích sau khi hoàn thành phối trí có thể gia tăng thuộc tính thủy cấp hệ kỹ năng chữa bệnh, nhưng nếu khổng còn lại có thể khảm ru-bi được thì có thể gia tăng thuộc tính hỏa. Cuối cùng là mấu chốt quan trọng nhất, phải có một tốt hợp thành sư. Tương đối với nhiều trò chơi mà nói. « Ngũ hành » là sánh với tự do, bên trong mặc dù có chức nghiệp nhưng không có hạn chế chức nghiệp. Chỉ cần người có năng lực có thể kiếm rất nhiều chức nghiệp nhưng mà nói vậy chứ độ khó khăn tăng cao trong lúc luyện cấp là không nhỏ. Cơ hồ không ai cùng giải quyết khi kiếm nhiều loại chức nghiệp, có người tức thời kiếm hai chức cũng sẽ đem phân biệt chủ yếu và thứ yếu rõ ràng, cho nên luyện cấp hợp thành sư sẽ không tồn tại chức nghiệp phụ trợ của người, hơn nữa muốn luyện đến đỉnh cấp như trong lời nói, cho dù là toàn tâm toàn ý đi luyện cũng phải nhìn kỳ ngộ của mình như thế nào đã. Mặt khác chính là chức nghiệp, theo lý luận, từng chức nghiệp đều có thể chuyển nhưng chúng ta lấy kiếm khách thuyết minh quá trình chuyển chức rất tốt, tới cấp 10 sau đó đi đến chỗ NPC xin chuyển chức, nhóm người sáng lập NPC sẽ xem xét thuộc tính ngũ hành của người có phù hợp với yêu cầu chuyển chức của kiếm khách (yêu cầu của kiếm khách là thuộc tính hỏa ngoài 28) hay không, sau đó xác nhận yêu cầu người chơi hoàn thành nhiệm vụ chuyển chức, sau khi hoàn thành thì người chơi sẽ chuẩn bị làm kiếm khách. Tới cấp 15 sau đó lại đi đến chỗ NPC, người chơi thuộc tính hỏa đã ngoài 45 là có thể chính thức trở thành kiếm khách, nhóm NPC sẽ giao cho người chơi 2-3 nhiệm vụ chức nghiệp, hoàn thành nhiệm vụ sẽ thưởng kỹ năng cho kiếm khách. Sau đó cấp 80 có thể tiến hành chuyển 2, chuyển 3 trước mắt chưa mở ra.

*Chú: trong trò chơi, kim ảnh hưởng đến pháp lực công kích, mộc ảnh hưởng đến giá trị pháp lực, thủy ảnh hưởng đến nhanh nhẹn, hỏa ảnh hưởng đến công kích vật lý, thổ ảnh hưởng đến giá trị sinh mệnh.

Hồi tưởng xong, trở về vấn đề chính. Trước tiên là trừ bỏ thần khí phượng vĩ cầm và kỹ năng thượng đẳng thư phượng thị cầm phổ, lấy ra không ít đồ vật này nọ trong bao quần áo mặt bị thủng một tí. Trừ bỏ rất nhiều bình đỏ, bình lam, còn có không ít trang bị thượng đẳng, chính là 2 dạng thần khí. Giống nhau là giải thoát gánh nặng thân mình, giải thoát gánh nặng nho nhỏ tên là Cần khôn túi, là thuộc loại thần khí đặc biệt, không thể thăng cấp nhưng có thể chứa đựng vật phẩm vô hạn, sau khi nhận chủ, chủ nhân chết cũng sẽ không rơi xuống nhưng có thể đưa tặng người khác. Hơn nữa hẳn không cần phải mang theo bên mình, muốn dùng đến thì trong lúc đó chỉ cần trong lòng nói ra ba chữ Cần khôn túi, thần khí đứng là tiện nghi. Mặt khác là Thừa Phong Ngoa (giày thuận gió), thần khí có thể thăng cấp, mang vào hẳn sẽ như là một người chơi tự do xuyên qua không trung, cấp bậc trước mắt là cấp 1, có thể bay 5 vạn dặm, lên tới cấp 10, trong Ngũ Hành không nơi nào là không thể đi, đương nhiên là ngoại trừ nơi hạn chế. Có nó là không cần mua hồi trình

phù, Lăng Vân trầm nghĩ. Bởi vì tiền bạc trong Ngũ Hành có thể trao đổi mã kim trong hiện thực, tỉ lệ là 10 văn tiền = 1 tiền đồng, 100 tiền đồng tương đương với 1 lượng bạc, 100 lượng bạc = 1 vàng, mà 10 vàng có thể đổi 1 mã kim, vì chức nghiệp người chơi không dựa vào trò chơi mà phát tài, bên trong Ngũ Hành tiền phi thường khó kiếm để xướng lấy vật trao đổi với vật, nếu tất cả mọi người tiết kiệm được thì tiết kiệm. Mặt khác còn có chút trang bị thượng đẳng, Lăng Vân trước tiên đem thần khí nhận chủ, phương pháp nhận chủ rất đơn giản chính là dùng máu mình để viết lên trên thần khí sau đó có thể sử dụng trang bị, được vật thường dùng có thể mang theo bên mình, mặt khác vật phẩm này nó đều bỏ vào trong Càn khôn túi. Cuối cùng trên bàn chỉ còn lại ba bí kíp, một quyển là tâm pháp ma giới, chỉ có ma tộc mới có thể sử dụng, phỏng chừng là Phong gì đó, một quyển kêu là tà đích thi ca tập, không biết là công dụng gì, cuối cùng chính là phương thị cầm phổ do sư phụ đưa cho. Lăng Vân trước tiên đem hai cái kia bỏ vào Càn khôn túi, sau đó lấy ra phương thị cầm phổ luyện tập khúc phương thị cầm phổ, tổng cộng có 4 thủ, sau khi luyện xong thì phương thị cầm phổ liền biến mất, mà kỹ năng nhiều ra 4 loại kỹ năng.

Thiên âm tám long: không thể thăng cấp. Quần thể (đàn) công kích, phạm vi nội mười dặm, chẳng phân biệt được địch ta mọi người cảm giác nghe được bản thân giống như bị long thân quần quanh không thể nhúc nhích. Một khúc tấu hoàn không chỉ tiêu diệt toàn bộ quân địch mà ngay cả người cũng không thể thoát khỏi.

Mê tâm phiêu hương: dùng tiếng đàn trong phạm vi lớn để đả thương quân địch làm cho trí tuệ mê muội.

Nguyệt thực khúc: tiếng đàn nhiễu loạn công kích quân địch, khiến cho mỗi lần công kích thì tỉ lệ sinh mệnh là tổn thất nhất.

Ô đêm đề: thay mọi người giải trừ trạng thái bất lương, tỉ lệ tạm thời cũng nhất định đề cao lực công kích bên ta.

Bốn loại đều là quần thể kỹ năng, loại võ học thượng đẳng. Bởi vì sư môn xem như tài nghệ, cho nên cấp bậc cũng không có hạn chế nhưng là hiện tại trừ bỏ thiên âm tám long bên ngoài, mặt khác đều là cấp 1, công lực không lớn nhưng một khi sử dụng sẽ bại lộ thân phận bản thân là tiên tộc, cho nên Lăng Vân suy nghĩ, đem cầm phóng hảo, đem cầm tiểu nhân chùy thủ, đi ra ngoài khách *** luyện cấp.

Trò chơi mới mở ra không bao lâu, cấp bậc mọi người đều rất thấp, cho nên bên ngoài thôn là nơi thích hợp luyện cấp đều chật ních người, làm cho Phong Khởi Lăng Vân nhìn thấy liền đau đầu. Nhưng là trước cấp 10 trừ bỏ 2 nhiệm vụ cho người mới ngoài ra cũng không có nhiệm vụ khác nào có thể tiếp tục, mà nhiệm vụ cho người mới quy định chỉ có người chơi cấp 1, hơn nữa ngũ hành thuộc tính đều là 0 mới có thể tiếp tục, mình xem ra là vô duyên (không có duyên). Lăng Vân bất đắc dĩ thở dài đi vào sân quái vật dành cho người mới luyện cấp, lâu la đi đoạt quái.

Hệ thống kêu lên: Chúc mừng người chơi Phong Khởi Lăng Vân thăng cấp! Hiện tại có thể đi chuyển chức!

Giọng nữ thanh lệ mới vừa kêu lên, Lăng Vân thấy chính mình thì ra đã cấp 10, thật là không dễ dàng a! Ngẩng đầu thì thấy trời đã muốn tối, tuy rằng thời gian trò chơi tỉ lệ là 4:1 nhưng 100% người chơi mỗi ngày trong trò chơi đều có cảm giác đói khát mỗi một. Sau khi trở lại Vụ Văn thôn, trước tiên là đem một ít rác rưởi vô dụng đem đi bán để thu mua thương, tuy rằng nghe tên biết đối không được bao nhiêu tiền, bất quá Lăng Vân nhìn 3 tiền đồng 6 văn tiền thì vẫn có cảm giác muốn té xỉu. May mắn sư phụ coi như hào phóng, Càn khôn túi bên trong có hai mươi mấy hoàng kim, bằng không về sau chuyện ăn ngủ nghỉ là rất phiền toái, nghĩ thì cũng biết, tâm tình thương cảm có chút biến đổi bất quá rất nhanh tinh thần Lăng Vân lại trở lại, đi đến một quán hoành thánh ven đường gọi một bát hoành thánh. Tất cả mọi người đều là người người, vì thế khí phái bên cạnh tiệm cơm lại trống rỗng, quán hoành thánh cơ hồ đều là để những người hành động không lo nghĩ. Lăng Vân ở bên trong ngắm nửa ngày cũng không tìm được chỗ ngồi, vừa đúng lúc định đi thì hai vị khách bên cạnh đứng dậy bước đi, lập tức đến ngồi xuống. A, cảm giác thật tốt. Vừa nghĩ, một bên dùng âm thanh cao đề-xi-ben gọi: “Ông chủ, cho bát hoành thánh” bát hoành thánh nóng hổi hấp đi lên làm Lăng Vân vui đến muốn khóc, sau đó điều bất hạnh đã xảy ra.

Ông chủ của quán hoành thánh hình dung tình cảnh ngay lúc ấy: lúc đó ta trên tay là bát hoành thánh chỉ cách khoảng cách từ chỗ bàn của người trẻ tuổi kia 0.09 cm, nhưng mà sau một phần mười nén hương, ta bị người ta đụng phải một chút, bát hoành thánh kia tức thì bay tới người trẻ tuổi, ủa, trên người...

Tương xứng với thời điểm Lăng Vân ngồi xuống, bên ngoài hình như có người đánh nhau, tuy rằng hẳn không

thích xen vào chuyện người ta nhưng mà ngồi ở bàn dựa vào bên ngoài, thật tự nhiên mà biến thành vật hi sinh, hoành thánh đáng lý ra nên vào dạ dày hắn nhưng lại vay đến trên người hắn. Nhìn thấy nhiều người hỗn loạn, thật sự dễ khóc dễ cười.

“Ân, cái kia, thực xin lỗi” một nam tử cao lớn đi tới, có vẻ như những người đứng đầu của bang phái nào đó bị xáo trộn, thấy dưới tay mình đụng phải người, lập tức chạy tới giải thích. (Ông chủ tiệm xen vào: ta mới là bị anh chàng đụng phải, không cần bởi vì ta là NPC mà xem nhẹ, NPC cũng có tôn nghiêm riêng, ta muốn đi thành lập tổ chức bảo hộ NPC.....)

“Quên đi, chỉ là trang phục người mới thôi” Cũng là bởi vì phỏng theo 100%, cho nên tất cả trang bị trò chơi đều có độ hao tổn, độ thương tổn làm cho độ hao tổn rơi chậm lại. Tuy rằng có thể tu bổ nhưng không phải chỉ cần có nhiều tiền, hơn nữa một lần không tu hành thì giá trị hao tổn cao nhất là 10%, thẳng đến khi trang bị tiêu hủy (thần khí ngoại lệ). May mắn là ta có dự kiến trước, tiền xuất môn thay cho bạch cầm tiên y, xuyên qua trang phục bình thường của người mới, tổn thất không quá nghiêm trọng. Lăng Vân nghĩ thầm, hơn nữa đối phương xem như là có thành ý, cũng sẽ không so đo.

“Không thể quên được, ta nhất định sẽ bồi thường cho ngươi, có thể mời ngươi đến cửa hàng trang phục?” nam nhân cao lớn hiển nhiên rất cố chấp, không chỉ gọi bằng hữu gặp rắc rối đến nhận lỗi, còn phải bồi Lăng Vân thẳng đến cửa hàng trang phục để mua quần áo đưa cho hắn. Không lấy chuyển được hắn, Lăng Vân đành phải gật đầu đáp ứng, ông trời biết mặt hắn cười nhưng trong mắt lại khóc, ai mau tới cứu hắn a, hắn không muốn giờ phải mua quần áo mới được ăn a. Bản thân vốn là đang muốn vào quán hoành thánh xem mọi người ăn gì lại thơm vậy, tham lam liền gọi lên.

Cửa hàng trang phục kỳ thật cách tiệm cơm không xa, người nọ dĩ nhiên đối với đường đi rất quen thuộc, ba ngõ hai ngõ liền đem Lăng Vân đang theo đi tới, mua quần áo xong lại mời hắn ăn cơm, vì thế một hàng ba người ngồi xuống ngay tại tiệm cơm lớn, khí phái không có bao nhiêu người.

Rốt cục cũng có thể ăn cơm, Lăng Vân đói đến sốt ruột, cũng không giữ lấy hình tượng, đồ ăn vừa lên thì bắt đầu lang thôn hổ yết (ăn như hổ đói), sau một trận gió cuốn mây tan đi mới có thời gian để xem tình hình trên bàn, chỉ thấy trước mặt người ngồi đối diện cũng chồng chất một đống xương, mà người cao lớn cũng không so đo với bọn họ, rất nhã nhặn.

Người cao lớn thấy Lăng Vân buông đũa xuống, chắc là đã ăn no vì thế tự giới thiệu: “Nhĩ hảo, ta gọi là Mạc Nhật, người kia là biểu đệ của ta, kêu là Tra Tra Tạc.”

“Nga, ta gọi là Phong Khởi Lăng Vân” mọi người đều nói, bản thân mình đương nhiên cũng phải giới thiệu.

“Lúc này thật có lỗi, ta không phải là cố ý hại ngươi không ăn được hoành thánh, đều là người kia khi dễ ta” Tra Tra Tạc hướng tới Lăng Vân giải thích, còn thuận tiện liếc Mạc Nhật một cái.

“Ta là từ lời của người ta mà nhìn thấy ngươi thôi” Mạc Nhật nói, sau đó giải thích cho Phong Khởi Lăng Vân vì cái gì mà hai người lại do dự trên đường. Chẳng qua là vì Tra Tra Tạc đã ăn hai bồn chân gà chiên nhưng sau đó lại muốn ăn thêm ba bồn, kết quả là Mạc Nhật nhìn không được liền tha đi, Tra Tra Tạc còn muốn tiến lại nhưng thời điểm không may đã phải ông chủ tiệm. Nghe xong nguyên nhân người ta cũng chẳng biết nên khóc hay cười, bản thân Lăng Vân mặc niệm đã muốn chính tay ném trang phục mới xuống ah.. Bất quá, nhìn không ra là Tra Tra Tạc lại có thể ăn đến vậy, vừa mới ăn hai bồn chân gà chiên mà giờ lại còn có thể ăn nhiều như vậy.

“Uy, không cần trước mặt Lăng Vân nói xấu ta được không.” Tra Tra Tạc đương nhiên là một người đơn thuần và sáng sủa, nếu không thì ngay cả tên cũng muốn đổi, Lăng Vân không phải là người thích so đo, huống chi là hắn cảm thấy mình cùng Tra Tra Tạc rất hợp duyên, 3 người rất nhanh thành bạn tốt.

Tiểu nhị đến bàn lau dọn sạch sẽ, 3 người ở trên phố tìm một vị trí nói chuyện phiếm. Tuy rằng đã là buổi tối, nhưng mấy ***g đèn đang treo chiếu cả một màu đỏ rực lên bầu trời.

“Lăng vân, ngươi về sao có muốn cùng chúng ta đi luyện cấp không? Nhìn bộ dáng ngươi cấp bậc rất thấp, ta đã sắp 15, mạc nhật thì sắp 18 nga, chúng ta có thể mang ngươi đi” Tra Tra Tạc nói

“Bên trong trò chơi mới qua 1 ngày, cấp các ngươi đã cao vậy a? Thật là lợi hại nga. Chỉ sợ cao thủ thượng bảng, danh hiệu đệ nhất nhị sẽ là các ngươi đi?” Lăng Vân có chút lú lười, hắn bởi vì có thân phận tiên

tộc,tuy rằng lãng phí chút thời gian nhưng luyện cấp đã rất nhanh,không nghĩ đến bọn họ còn nhanh hơn.

“Hi hi,nói nhỏ với người nha,trò chơi này chính là của nhà ta mở,cho nên ta đặc biệt được thưởng cho.Người kia càng trâu bò,không biết vận xui gì mà đi vào liền gặp phải nội dung vở kịch đặc thù,cho nên chúng ta so với người khác mau hơn nhiều” Tra Tra Tạc đã sớm xem Lăng Vân như hảo huynh đệ,ngay cả chuyện bí mật đều nói cho Lăng Vân “Ồi chào,mau đưa vật phẩm tốt mà người có được cho Lăng vân nhìn xem đi.”

“Đã biết,người thật dài dòng.”Mạc Nhật mở thái đơn ra,lấy phần thưởng được cho đem ra.

“Nội dung vở kịch đặc thù?” Kia không phải là giống ta sao,không biết nội dung vở kịch của hần là gì,Lăng Vân tự hỏi đột nhiên nghe hệ thống kêu lên,vì thế cũng mở thái đơn,không chú ý Mạc Nhật xuất ra cái gì.

4. Chương 4

Lăng Vân nghe được hệ thống nêu lần âm sau ‘đích đích đích’,mở ra thái đơn,phát giác một nhiệm vụ lóe ra,vừa phát hiện nội dung nhiệm vụ ‘tiên ma nhạc’ lại biến thành: song nhân mộ tiền,cầm khiêu hợp tấu.Con tôm?Không có thúy ngọc minh địch?Ta cùng ai mà cầm tiêu hợp tấu a?Đang nghi ngờ thì đột nhiên thấy trên mặt bàn từ khi nào lại có một vật sáo ngọc xanh biếc,mà Mạc Nhật đối diện tựa hồ cũng có chuyện kỳ lạ,ngắn người với bảng thái đơn.

(*Chú: trong trò chơi đặt ra chỉ cần trong lòng mặc niệm hai chữ ‘thái đơn’,trước mặt sẽ xuất hiện sách dạng thái đơn(menu),nhưng mà trừ bản thân mình ra thì bên ngoài sẽ không ai nhìn thấy nội dung trên mặt)

Giây tiếp theo,Lăng Vân nghĩ gì đó,vội vàng xuất ra phượng vĩ cầm của mình.Hai nhạc khí tựa vào nhau phát ra cộng minh,một trận ánh sáng chói mắt lướt qua,tuy rằng rất ngắn nhưng vẫn đem ánh mắt của nhiều người hướng đến.

“Đổi nơi nói chuyện” Vì không muốn mọi người nhìn chằm chằm,hai người rất ă ý,thu hồi thần khí của mình,sau đó ra ngoài.Mạc Nhật duỗi bàn tay to ra,tha Tra Tra Tạc đi ra ngoài, bản thân cũng muốn làm rõ tình huống này.Lăng Vân đi vào một khách *** và vào phòng,hai người xuất ra thần khí,lần này không có ánh sáng hiện lên nhưng mà vì đặt ở trên bàn,cầm tiêu hai bên giống như nam châm dính chặt vào nhau.

“Đây là phượng vĩ cầm?”

“Đây là thúy ngọc minh địch?”

Hai người đồng thời mở miệng sau đó lại cùng im lặng,nhìn đối phương không nói lời nào.Tra Tra Tạc một bên nhìn không được,đánh gãy hai người,nói: “Các người không cần mặt mày đưa tình,rốt cuộc là sao thế này?Chẳng phải các người đều nhất được cái nhiệm vụ nội dung vở kịch đặc thù sao?Sẽ không a,không phải nhiệm vụ của trò chơi đều là duy nhất sao?”

“Đúng vậy,nhiệm vụ đều là duy nhất” Mạc Nhật tiếp nhận câu chuyện “ Nhưng mà chưa nói đến việc nhất định một người mới hoàn thành nhiệm vụ.”

“Đúng thật,xem ra nhiệm vụ này cần hai người đồng thời gây ra,nhiệm vụ của người cũng tên là tiên ma nhạc đi?”Lăng Vân hỏi,thấy Mạc Nhật gật gật đầu lại nói tiếp: “Nội dung nhiệm vụ của ta bây giờ đã biến thành ‘ song nhân mộ tiền,cầm khiêu hợp tấu’,hần là giống của người.”Không phải là nghi vấn mà là câu khẳng định.

“Đúng vậy,nhưng ta không biết hai người đó có mộ,mà mộ ở nơi nào cũng không biết.Lúc thời điểm tiến nhập,ta chuyển tới Ma tộc,sau đó hệ thống nêu lần nữa bởi vì ta là Ma tộc đầu tiên,được thưởng trang bị,ta có ba dạng trang bị,trúng phải Chi Tiêu.Tiến vào trò chơi liền phát hiện trung tâm gây ra nhiệm vụ là nhiệm vụ nội dung vở kịch đặc thù,lúc ấy muốn ta tìm phượng vĩ cầm,hiện tại giống như người nói,sau đó đáng lý còn có kỹ năng hạng nhất là kỹ năng ‘cầm tiêu hợp tấu’ bất quá hiện tại biến thành lượng màu,nhưng là vẫn không nhìn ra là có tác dụng gì.” Mạc Nhật nói một hơi dài chuyện tình mà hần trải qua,sau đó dùng ý bảo Lăng Vân tới phiên người.

“Lúc ta tiến nhập cùng với tình huống của người không sai biệt lắm,duy nhất không giống nhau là chủng tộc lựa chọn cầm mà thôi.Mà vào trò chơi thì khác nhau rất nhiều.Ta sinh ra ở nơi gọi là đỉnh Ngũ Hành

Sơn.....” ánh mắt Mạc Nhật và Tra Tra Tạc lộ vẻ kinh ngạc,Lăng Vân đem chuyện tình hân gặp được từ đầu đến cuối kể ra.

“Thì ra là có chuyện như vậy,xem ra nhiệm vụ này là muốn các người phối hợp mới có thể hoàn thành.” Sau khi nghe Lăng Vân nói hết chuyện xong,Tra Tra Tạc là người đầu tiên mở miệng: “Như vậy đi,nếu như vậy thì các người phải đi hợp tấu,dù sao Lăng Vân cũng biết đó là nơi nào.”

“Ta không biết.Bất quá ta có thể dùng thuận phong giày trực tiếp bay đi,may mắn là khi đó ta có ghi lại một chút,nhưng.....” Dừng một chút,Lăng Vân nói tiếp: “Thuận Phong giày chỉ có thể mang một người” Một câu vừa mới thốt ra liền đem Tra Tra Tạc đang cao hứng biến thành buồn rười.Hắn đương nhiên biết người kia muốn nói mình không thể đi được,sắc mặt thoáng chốc suy sụp,nhìn qua như vậy thật đáng thương.

“Như vậy đi,ta và người đi mộ bên kia trước để tiếp tục nhiệm vụ.Tra Tra,người đi thăm dò xem xét nhiệm vụ đi.Dù sao một người người cũng không thể luyện cấp.” Câu đầu là nói với Lăng Vân,câu sau là với Tra Tra Tạc.

“Ân”

“Cũng được”

Nói xong,Tra Tra Tạc mở thái đơn hạ tuyến,mà Phong Khởi Lăng Vân thì xuất ra thuận phong giày.

“Giày này ta cũng là lần đầu tiên dùng,cũng chưa bay qua lần nào,càng đừng nói là dẫn người.Phải mang như thế nào a?” Tuy rằng mang giày vào,nhưng Lăng Vân lại gặp khó khăn. “ Không phải muốn ta ôm người đi?” Ngắc đầu nhìn xem dáng người Mạc Nhật thật khôi ngô,lại nhìn bản thân,chạm vào sần sùi.

“Nắm tay chắc là có thể đi. Thử xem trước đi” Mạc Nhật cũng biết để Lăng Vân ôm mình rất miễn cưỡng,vì thế mới nói ra đề nghị.

“Được rồi,đành thử vậy.Người nắm chặt ta nga.” Chủ động thân thủ cầm tay đối phương.

“Tay thật lớn nga,thực ấm áp a.” Tiếng lòng Lăng Vân

“Tiểu hảo,hơn nữa như thế nào lại lạnh như thế.” Mạc nhật nghĩ trong lòng,còn dùng lực nắm,nghĩ muốn đem ấm áp truyền cho đối phương.Kỳ thật người phương đông nhân hòa,người phương Tây trong lòng lại phân biệt khoảng cách,nhưng mà không khoa trương như vậy.Nhưng mà Lăng Vân chỉ là tiểu hài tử mới trưởng thành,từ nhỏ lại đặc biệt sợ lạnh,hơn nữa,thời điểm tiến vào trò chơi,tùy cơ lựa chọn thật sai lầm,thế nên trong hiện thực cũng không có gì khác.(ai làm cho hắn bên ngoài tùy cơ lựa chọn thời điểm,biên soạn trò chơi có một khối thời điểm,nhân viên công tác của BT đặt ra “Lấy việc tùy cơ người lựa chọn,kỳ thật bên ngoài cùng mình không có gì khác nha,nói là vì hắc tuyến “trung với nguyên sang”) mà Mạc Nhật đã muốn 26 tuổi (Hai người thật khác nhau) hiểu rõ là một nam tử trưởng thành,cho nên mới có vẻ khác biệt rất lớn.

Hô một tiếng,Lăng Vân cảm thấy chính mình đang bay,mắt thấy nóc nhà,hắn vội vàng nhắm mắt lại,con người không dám nhìn,lúc mình sợ hãi lại được người khác ôm vào trong lòng.Lại mở to mắt khi đang ở giữa không trung,bốn phía đều là mây,chính mình quả thật bị Mạc Nhật ôm vào trong ngực,mắt lập tức đỏ.

“Thì ra thật sự có thể nắm tay,haha” Mạc Nhật ôm Lăng Vân,cười gượng hai tiếng,tùy tiện nổi lên một đề tài “Chúng ta không đâm vào nóc nhà a?”

“Ta nghĩ là lúc sắp đụng phải thì vừa đi qua.” Mạc Nhật cũng biết vừa mới ôm đối phương rất quái lạ,bất quá bản năng trước tiên của mình là vậy,tuyệt đối không hối hận vì hành vi này,thậm chí một chút còn muốn ôm lại thêm nhiều lần nữa.Đồng thời lại cảm giác được đối phương thật sự rất nhỏ.

“Phải không?”

“Ân”

Sau đó lại một trận trầm mặc,may mắn là rất nhanh đi đến chỗ mai táng Phong cùng Diệc Chiếu.

“Chính là nơi này?Không phải rất được sao!” Cảm giác chính mình đang ở trong một sơn cốc,sương mù mờ mịt,rất nhiều đồ vật như ẩn như hiện,còn mơ hồ nghe được âm thanh của dòng suối,mùi hoa từ không khí truyền đến.Mà chính mình đang đứng trước một đồng đất,một khối được dựng thẳng trên đồng đất,không

tên, chỉ viết sáu từ ‘sinh đồng cừu, tử đồng huyết’*. “Trung Quốc trước kia đều như thế mà mai táng tổ tiên sao? Chủ nhân cây tiêu được chôn ở đây?” Đối với mộ bia đơn sơ, Mạc Nhật có chút lú lười.

(*sinh đồng cừu, tử đồng huyết: sinh ra cùng nghiệp, chết cũng là cùng nơi chôn)

“Ân” tuy rằng cầm trên tay chính là huyết lý nhân gì đó, nhưng Mạc Nhật dù sao cũng không tiếp xúc quá nhiều với bọn họ cho nên cũng không biết là gì. Mà Lăng Vân thì khác, lại đi vào nơi này, hốc mắt lại đỏ. “Sư phụ phân phó như vậy, bọn họ có đối phương cũng đã đủ, những thứ khác đều không cần.”

“Một khi đã vậy, người không cần khổ sở.” Thấy Lăng Vân ánh mắt hồng hồng, Mạc Nhật thấy tim mình cũng đau, sợ hãi thật sự khóc, nhanh chóng dời đi đề tài. “Chúng ta hợp tấu đi, nhiệm vụ kia thấy có thể không hoàn thành.”

“Nga, tốt.” Lăng Vân cũng không quên mục đích đến nơi này vốn để làm gì, xuất ra phượng vĩ cầm, nói. “Chúng ta bắt đầu.”

Vì thế hai người, một người cầm trong tay là tiêu, một người xếp bằng, hai tay đặt ở trên cầm, trong lòng đều mặc niệm ‘cầm tiêu hợp tấu’.....

1 giây, 2 giây, 3 giây đi qua, một phản ứng đều không có.

5. Chương 5

“Sao lại thế này? Vì cái gì lại không có phản ứng?” Hai người cảm thấy rất kỳ quái, rõ ràng cả hai cũng làm như vậy a, đột nhiên Lăng Vân nhớ tới cái gì đó, hỏi “Mạc Nhật người biết thổi tiêu không?”

“Đương nhiên là không a. Không phải đây chính là trò chơi sao? Kỹ năng kia không phải ta chỉ cần lắc lư đáng người cho tốt hay sao?”

.....

“Phỏng chừng là không được” Lăng Vân đầu hắc tuyến, “Người thử thổi một chút xem đi”

“Nga, tốt.” Mạc Nhật chắc chắn nói

Ồn ào, đó là phản ứng đầu tiên khi Lăng Vân nghe Mạc Nhật thổi tiêu, mà Mạc Nhật thấy ý của bản thân cũng không tốt. Vì thế đề nghị mình luyện tập một chút rồi nói sau. Trên cơ bản, Mạc Nhật đối với chính mình rất tin tưởng, cho rằng bản thân là thông minh tài trí, tự học thổi tiêu còn không phải là quá đơn giản hay sao, nhưng mà sự thật chứng minh, thiên tài cũng có lúc phải chịu thua. Mạc Nhật vốn coi lòng đầy tự tin, gây tiếng ồn sau hai giờ, rốt cục lại không đành lòng tra tấn lỗ tai của Lăng Vân, nhụt chí buông xuống, còn tính muốn chết.

“Ân, cái kia, người không phải là quá khó khăn.” Duy nhất người bị hại một bên trong lòng cảm thấy may mắn vì được giải thoát, một bên an ủi Mạc Nhật “Loại đồ vật này không có ai chỉ đạo, rất khó để mà hợp nhau.” Vất hết óc mới vắt ra được một câu để thoát ra, kỳ thật cũng không thể nói Lăng Vân là kỳ quái, tuy rằng hắn bình thường ý nghĩ linh hoạt, cũng thuộc loại thiên tài, chính là mặc cho ai kia tra tấn lỗ tai, đầu óc hỗn loạn, hắn bây giờ còn rất là ù tai.

“Giết heo a?! Cái tên kia không sợ, đến bên này sao ta ngủ a?” Đột nhiên có âm thanh vang lên, chung quanh một mảng sương mù dày đặc, Mạc Nhật cùng Lăng Vân nhìn xung quanh nửa ngày cũng không phát hiện bóng người, hai mặt không khỏi nhìn nhau, sẽ không phải là gặp quỷ chứ?

“Ta ngay tại bên cạnh các người, nhìn cái gì vậy a!” Không có a, lại nhìn quanh bốn phía, như trước không biết được gì.

“Nhìn xuống xem.” Thanh âm có chút không kiên nhẫn.

Phía dưới? Theo lời nhìn xuống xem, chỉ thấy trên mặt đất có một đoàn đen, Lăng Vân cúi xuống thân mình nhìn hắc đoàn, vừa thấy lại gần.

Sau đó.....

“Ô oa,con báo.....” Chỉ hét lên một tiếng thảm thiết,trong tay có gì cũng bị quăng đi,may mắn hắc đoàn kia,nga,không,con báo đen linh mãnh phản ứng đủ,xoay vòng bay lên một cái,rơi xuống đẹp đẽ,điểm số.

“Thiết,con người thật nhất gan,luôn ngạc nhiên.” Con báo kinh thường nói,sau đó chậm rãi đi đến trước mặt hai người.

Mạc Nhật đem Lăng Vân ra sau,nhìn thấy con báo từ trước đã phòng bị. “Người là ai?” Tuy rằng ngoại hình là hình báo,nhưng con báo thật cũng sẽ không biết nói chuyện.

“Ta mới là muốn hỏi các người là ai.Không việc gì lại chạy đến đây ồn ào,làm hại ta không thể hảo hảo mà ngủ.” Con báo bắt mồm nói.

Gặp đối phương không có ý tứ công kích mình,Lăng Vân lời đầu ra dò xét: “Thực xin lỗi nga,báo.Ta gọi là Phong Khởi Lăng Vân,đây là Mạc Nhật,chúng ta tới để hoàn thành nhiệm vụ.”

Nghe thấy hắc báo một...mà...Tái,tái,dám nói mình thối tiêu thành tiếng ồn,cho dù biết rõ sự thật,Mạc Nhật vẫn xúc động muốn đem con báo không ra báo này để mà ăn thịt.Thấy Mạc Nhật trên trán nổi gân xanh,Lăng Vân vội vàng lôi kéo hắc báo,ý bảo hắc báo đừng quá xúc động,không biết con này có phải báo không hay là quái,dù sao nếu nó có thể nói,Al khẳng định không thấp,có thể là con BOSS.Lấy cấp bậc hiện tại của bọn họ mà nói đúng là không có khả năng.(trò chơi vừa mới mở,cho nên đối với người chơi,cấp bậc Mạc Nhật là không thấp,nhưng đối với BOSS cao cấp là không có khả năng.)

Quay lại tay Lăng Vân,Mạc Nhật hít sâu một hơi,tận lực tâm bình khí hòa,nói: “Thực xin lỗi,bởi vì nhiệm vụ của chúng ta là ở trước mộ cầm tiêu hợp tấu,ta không biết thối tiêu,cho nên mới luyện tập chút,phiền đến người,thật sự là ý tứ,không,hảo.” Tồn hơi thừa lời,thanh âm vẫn là rất nặng,làm cho Lăng Vân một đầu hắc tuyến,chỉ sợ bị chọc giận,con báo sẽ xông lên tặng cho họ một điểm miễn phí quay về sống lại.Bất quá may mắn hắc báo cũng không so đo,lại hỏi: “Vì cái gì phải ở trước mộ nơi này,các người cùng chủ nhân của mộ có quan hệ à?”

“Diệt Chiếu là sư phụ của ta,người nhận thức hắc sao?” Nếu sư phụ là Tiên nhân,có thể nói con báo nhận thức là không có gì đi,Lăng Vân nghĩ thầm.

“Tên kia là người nào?Nhìn hắc cầm tiêu trên tay,đồ đệ của Phong sao?Bất quá,nếu là đồ đệ của Phong như thế nào lại không biết thối tiêu?”

“Ta cũng không lạ sư phụ,thứ này là trong lúc vô ý bắt được.”

“Phải không,vậy người còn ngốc thế nào lại đến nơi này tạo tiếng ồn?Biết thế chính mình trước tiên nên đi tìm sư phụ để học rồi thối!” Hắc báo tựa hồ không thích Mạc Nhật,mở miệng ngậm miệng là không rời tiếng ồn.

“Người.....” hít sâu,không nên cùng một chương trình so đo.Mạc Nhật một bên trong lòng trấn an chính mình,một bên hung hăng trừng mắt đối phương.

“Cám ơn người,chúng ta không nghĩ tới,nghĩ đến là chỉ cần trực tiếp dùng kỹ năng là tốt.Thật có lỗi khi quấy rầy người,chúng ta hiện tại phải đi tìm người có thể thối.” Sợ bên này phát sinh án mạng,Lăng Vân vội tìm cơ rời đi.

“Từ từ.” Vừa muốn chuẩn bị chuồn,bị hắc báo gọi lại. “Nhìn người cũng không tệ lắm,ta hảo tâm nói cho người một chút,các người trừ bỏ nhạc khí ra,còn phải tìm được bản nhạc phổ ‘chúc thiên tình’.Nga,đúng rồi,nhớ rõ luyện tập nhiều hơn ở ngoài,nếu như thủ khúc của hai người không phải là tâm ý tương thông thì rất khó phối hợp tốt.” Nói xong hắc báo còn riêng hướng Mạc Nhật nhìn nhìn,ý nói,người nếu mà không luyện tập lại chạy đến đây làm phiền ta ngủ,còn có nhĩ hảo đến xem.Sau đó liền xoay người chậm rãi đi.

“Phải làm sao mới có thể tìm được bản nhạc phổ a?” Lăng Vân vội vàng truy vấn.

“Cái này cần nhờ đến bản thân các người,nếu hữu duyên là có thể tìm được.” Rất xa truyền đến một câu như vậy,Lăng Vân muốn hỏi lại,đã không nhìn thấy bóng dáng.

“Không nghĩ đến manh mối lại bị chặt đứt.” Hắc hơi có chút ủ rũ,trò chơi lớn như vậy,muốn tìm tới khi nào a.

“Không cần uể oải như vật, Tra Tra đã đi vòng quanh xem xét tư liệu, thật sự không được thì được lắm trực tiếp ép hỏi ca ca hần. Ca ca hần chính là người phụ trách trò chơi này.”

“Nga, đúng rồi, lúc trước hần có nhắc tới qua. Các người cho ta biết chuyện này, không sợ ta.....”

“Chúng ta đối với bản thân có thể tin tưởng ánh mắt nhìn người của mình.” Mạc Nhật cố ý giả bộ bộ dáng rất khéo, làm cho Lăng Vân tức cười. “Tốt lắm, sắc trời đã không còn sớm, chúng ta trước nên về khách sạn nghỉ ngơi, chờ Tra Tra lên đây rồi quyết định bước tiếp theo nên làm gì.” Nói xong, Mạc Nhật nắm tay Lăng Vân.

“Ân.” Dẫn đến một trận then thùng, Lăng Vân vội vàng sử dụng kỹ năng dời đi lực chú ý. Hai người rất nhanh trở lại khách ***. Trong phòng, Tra Tra Tạc đã đến rồi.

“Các người thật là chậm nga.” Người nào đó đợi bọn họ đã muốn không thể đứng vững mà kiên nhẫn được nữa, thanh như oán giận. “Nhiệm vụ hoàn thành?” Tuy rằng dùng câu nghi vấn, nhưng thực rõ ràng, Tra Tra Tạc biết bọn họ không hoàn thành nhiệm vụ, về mặt vui sướng khi thấy bộ dáng người gặp họa.

“Biết cái gì cũng sắp nói ra.” Mạc Nhật tâm tình có chút không tốt lắm.

“Được rồi, đừng hung dữ như vậy.” Bối bối, Tra Tra Tạc nói hần ở trên mạng cũng tìm được một ít thông tin: “Ta tra xét một chút, ‘tiên ma nhạc’ là nhiệm vụ trò chơi thuộc loại trung, gây ra điều kiện là ‘hai vị người chơi cùng thời gian đăng kí trò chơi, lựa chọn hai chủng tộc Tiên Ma. Hơn nữa vị ma tộc kia trước tiên phải có ‘thúy ngọc minh dịch’, mà Tiên tộc kia phải chờ thời gian 24 giờ, gây ra nội dung vở kịch mới có ‘phượng vĩ cầm.’”

“Đừng một chút, ta cũng không gây ra nội dung vở kịch gì đó a? Mà là đi vào liền phát hiện nhiệm vụ?” Lăng Vân giờ tay lên, xen mồm đến.

“Đừng nóng vội, hãy nghe ta nói hết. Nhiệm vụ này trên mạng giới thiệu không còn gì nữa, hơn nữa là nhiệm vụ duy nhất, cũng không có người chơi nào đụng tới qua cho nên giới thiệu cũng vô dụng. Nên ta đã vận dụng điểm đặc quyền, gọi điện cho ca ta, thật vất vả mới lộ ra điểm tin tức nga.” Tra Tra Tạc biểu tình khoe khoang, đổi lấy Mạc Nhật hai chữ âm trầm “Nói mau.”

Ân, không biết vì sao mà bộ dáng hiện tại của Mạc Nhật thực đáng sợ. Tra Tra Tạc cũng không biết chuyện gì đã xảy ra trước đó, bất quá trực giác nói cho hần bây giờ Mạc Nhật ăn uống không được tốt lắm, vì thế rất ngoan thấp giọng nói: “Diệt Chiếu gây ra phương thức nội dung vở kịch có rất nhiều, loại các người sở dĩ lựa chọn là loại đơn giản nhất, lúc trước thời điểm biên soạn cũng căn bản không nghĩ tới sẽ có người dùng loại phương pháp này để gây ra nhiệm vụ. Chỉ có thể nói là rất khéo. Ca ta nói, vì tính của trò chơi là giải trí, cho nên tất cả nhiệm vụ đều cần chính người chơi thăm dò, bài thuyết minh chỉ có thể nêu lên một ít bộ phận nhiệm vụ. Ta hỏi hần đã lâu, hần cũng không chịu nói cho ta biết nhiệm vụ này rốt cuộc cần như thế nào để hoàn thành, chỉ là nói, thời gian hoàn thành nhiệm vụ này là rất dài, tới cấp 100 cũng có thể không hoàn thành, bất quá một khi hoàn thành, phần thưởng cho là phi thường nhiều. Không còn gì nữa.”

“Nói cách khác, người hỏi nửa ngày, chỉ hỏi ra một đồng vô nghĩa?”

“Này, Mạc Nhật, không cần bỏ qua sức lao động của ta được không. Tốt xấu ta cũng làm hết sức a.” Hần trả lời xong chỉ ‘hừ’ một tiếng.

“Cám ơn người, Tra Tra. Hắc báo cũng nói là phải tùy duyên, chúng ta liền thuận theo tự nhiên đi.” Lăng Vân khai thật.

“Hắc báo là gì vậy?” Tra Tra Tạc tò mò hỏi.

Lăng Vân muốn trả lời, lại phát hiện hệ thống phát ra kêu lên “Người chơi đã bị người ngoài quấy nhiễu, thỉnh logout xem xét”

“Có người ở ngoài trò chơi tìm ta, ta logout trước. Lần sau gặp lại sẽ nói cho người.” Nói xong Lăng Vân liền ly khai trò chơi.

6. Chương 6

”

“Oa,Lăng Vân vừa mới nói gì mà đã chạy đi rồi a? Mạc Nhật,người nói cho ta biết đi.” Vừa quay đầu thì thấy khuôn mặt trắng ra biến thành màu đen,vội bổ sung: “Kỳ thật ta cũng không phải không biết nó,a,ta nhớ ra rồi, mẹ ta bảo ta cùng nàng đi trồng hoa,ta đi đây.” Nói xong,Tra Tra Tạc sợ phải thành vật hi sinh đã rất nhanh hạ tuyến(logout), chỉ còn mình Mạc Nhật buồn bực ở trong phòng.

.....

“Đại ca,người tìm ta sao?” Phong Lâm đi làm,ở trong nhà hẳn là chỉ có đại ca.Cởi mũ giáp,Chí Lâm đi ra ngoài phòng.

“A,Chí Lâm,rất cực cũng đi ra a.Còn tưởng người vẫn muốn đi làm thần tiên.” Khải Lâm đi ra khỏi phòng bếp,trong đầu dò xét.

A?Vừa nhìn đồng hồ, thì ra đã muộn hơn 3 giờ chiều,sớm qua thời gian cơm trưa.Vậy nga,dựa theo thời gian 1:4 của trò chơi đúng là không sai biệt cho lắm.Tuy rằng bên trong trò chơi cũng có thể ăn nhưng trò chơi chỉ là bổ sung lót bụng cho mình mà thôi,mà trong hiện thực mình cũng chưa ăn gì,cho nên thấy trên bàn đồ ăn nóng hằm hập nga,Chí Lâm cảm thấy chính mình thật đói bụng,vì thế mà ăn như lang thôn hổ yết(ăn như hổ đói).

“Từ từ,không ai giành cùng người đâu.” Đem chén canh nóng cuối cùng bưng đi ra ngoài,Khải Lâm buồn cười khi nhìn thấy tiểu đệ của mình: “Không cần chơi một trò chơi liền quên đi thời gian,người hẳn là nên đem chuyện này nói cho nhị ca một chút để hắn cải tiến lên.”

“Nói cho ta cái gì a?” Nhắc tới Tào Tháo,Tào Tháo tới liền.Mới vừa nhắc tới Phong Lâm,hắn liền mở cửa đi vào.

“Phong Lâm,người ngày đầu tiên đi làm liền giảm đi vênh váo sao a? Bây giờ còn không tới,đầy thời gian tan tâm đi?” Nghe thấy âm thanh của nhị ca,Chí Lâm nguyên bản đang tận lực vui đùa liền ngừng lên.

“Xin phép,ăn cơm.” Tiếp theo cầm bát đũa từ bếp đi ra,Phong Lâm cũng tới cạnh bàn ăn.

“A,đơn vị của các người ngược đãi công nhân sao?Người 4 giờ chiều mới xin phép về nhà ăn cơm?” Một bên phản bác,một bên liều mạng tranh đồ ăn với Phong Lâm,Chí Lâm còn kém không đem chân đề lên.

Phong Lâm cũng không trả lời hẳn,hai người ở trên bàn cơm so sánh tốc độ,mà Khải Lâm bên kia thì dở khóc dở cười khi nhìn thấy hai người đệ đệ không bao giờ lớn được.

Một trận thuốc súng qua đi,hai người rượu đủ cơm no, mỗi người dùng tư thế chường tai gai mắt tạm hé ra ngoài sô pha,bắt đầu có một cuộc nói chuyện phiếm một câu có không một câu.

“Nhị ca,người bắt đầu đi làm ngày ngày đầu tiên,cẩn thận bị ông chủ đuổi nga.” Ân,dưa hấu này hảo ngọt a.

“Hắn dám.” Phong Lâm trong đầu liền hiện ra khuôn mặt trêu tức mà hắn chán ghét. “Đúng rồi,chơi trò chơi như thế nào,có cái gì...BUG không a?”

“BUG là không phát hiện đi,bất quá nhận một nhiệm vụ kỳ quái.Còn nhận thức được mấy bằng hữu.” Nghĩ nghĩ,Chí Lâm vẫn là không đem thân phận của Tra Tra Tạc cùng Mạc Nhật nói ra.

“Nhiệm vụ kỳ quái?” Phong Lâm nhú mày.

“Đúng vậy.” Vì thế Chí Lâm liền đem nhiệm vụ tiên ma nhạc nói ra,nói hết những gì mình đã gặp phải.

“Hảo tiểu tử,thật đúng là vận xui a.Nhiệm vụ kia chính là nhị ca người biên soạn,thuộc loại nhiệm vụ cao cấp đặc biệt,thế nhưng người vừa vào liền nhận được a.”

“Người biên soạn?Mau nói cho ta biết như thế nào để giải đi.” Chí Lâm vốn nghĩ muốn về phản kích,lập tức mặt thay đổi,a dua nằm úp sấp bên người Phong Lâm.

“Hắc hắc,muốn biết a?Đây chính là bí,mật!” Người nào đó nở nụ cười âm hiểm.

“Hừ,keo kiệt.” Nói xong tiếp theo liền đánh,hai người ở trên sô pha náo loạn.

Mới vừa rửa bát xong,Khải Lâm từ phòng bếp đi ra liền thấy hai đệ đệ làm cháy một đoàn.

“Tốt lắm,đừng náo loạn,Phong Lâm,ta có việc hỏi người.”

“A,chuyện gì a,đại ca.”

“Người có thể hay không thiết kế a,làm cho trò chơi bên trong có công năng báo thời gian.Qua mấy ngày nữa sẽ bắt đầu sắp xếp tiệm cơm,hẳn là sẽ có một người ở nhà khẳng định chơi mà quên ăn cơm.”

“Hắc.....” Thấy đại ca nhà mình hướng bên này nhìn,Chí Lâm vội rút lui xuống.

“Nga,rất đơn giản,đặt cái đồng hồ báo thức a.Bất quá muốn trò chơi đổi mới,sau này mới có thể làm.Trước tiên ở đây.....” Nhân chạy Phong Lâm – xoay động: “ Người không cần lo lắng,ta sẽ nói cho nhân viên công tác của chúng ta,mỗi ngày đúng giờ gọi hân logout.Ồi chào,ID của người là gì?”

“Không cần a,rất mất mặt.....” Đáng tiếc kháng nghị không có hiệu quả,ánh mắt của đại ca ý bảo nói,tâm Chí Lâm không cam chịu,không muốn nói ra.“Phong Khởi Lăng Vân.”

“OK,đã biết.Ta đi làm đây.” Nói xong liền đứng dậy đi ra ngoài.

“Còn muốn đi sao?”

“Đúng vậy,ta chỉ là trở về ăn cơm thôi.Thức ăn ở công ty sao bằng thức ăn ngon của đại ca a.Tạm biệt!” Phong Lâm lắc tay nắm cửa.

“Ta cũng đi chơi.” Chí Lâm vừa nói xong,lập tức chuồn vào gian phòng,chỉ sợ chậm một bước sẽ bị đại ca niệm.

.....

Sa một lần nữa tiến nhập,phát giác Mạc Nhật vẫn còn ở trong phòng

“Này,Mạc Nhật,người không logout sao?”

“Logout sợ người không thấy chúng ta.”

“Di?” Lăng Vân không rõ cho lắm cho đến khi phát hiện hệ thống kêu lên,người chơi Mạc Nhật muốn thêm bạn vào danh sách bạn,có đồng ý hay không? Lúc này mới nhớ tới bọn họ còn chưa có thêm bạn,may mắn là Mạc Nhật nhớ bằng không một khi tách ra mà sẽ tìm rất phiền toái.Sau khi nhấn đồng ý,cũng vội vàng phát tin thêm bạn tốt cho hân. “May mắn người nhớ rõ,bất quá người liền một mực ở đây chờ sao?Nếu ta hôm nay không vào được thì sao?”

“Dù sao cũng không có việc gì,người đi lên luôn đi.” Mạc Nhật không thèm quan tâm nói,lại cho Lăng Vân cảm thấy ý tứ không tốt,cần mở lại khẩu khí,Tra Tra Tặc cũng lên đây.

“A,người ở đây a Lăng Vân.Nguy hiểm thật,ta còn sợ tìm không thấy người.” Một bên vỗ vỗ ngực tỏ vẻ may mắn,một bên cũng truyền tin tức bạn tốt thẳng đến Lăng Vân. “OK,hiện tại nên làm cái gì?” Ánh mắt xem nhẹ của Mạc Nhật truyền đến,Tra Tra Tặc hỏi.

“Dù sao nhiệm vụ nhất thời bán hỏa cũng không thể giải được,trước hết đi luyện cấp.Cho Lăng Vân chuyển chức sớm chút.” Mạc Nhật đề nghị,không ai phản đối.

.....

Đi đến phía Đông Thủ thôn ước chừng hơn 10 phút,ba người đi tới rừng rậm khô mộc(rừng khô),nơi này phần lớn đều là quái 15 – 30,chiếm đa số là thực vật hệ động,người đến đây luyện tập cũng không nhiều,thứ nhất là rừng rậm,nơi này chủ yếu là cây khô,nhánh cây khô lẫn vào nhau rất rối rắm,không chỉ có vậy,đi tới đứng lên cũng rất khó khăn hơn nữa là làm cho người ta cảm thấy chíp bông(Ta cũng không biết đây là gì a).Mà quái bên này cấp bậc mặc dù không cao,lại thích hành động theo bầy,hơn nữa đều chủ động công kích,nếu không nắm chắc mười phần,rất dễ dàng bị vây.Mà Lăng Vân bọn họ sở dĩ đến đây,ngoại trừ không cần quái(người chơi mới ở thôn phụ cận chỉ nhìn địa phương nào luyện cấp tốt,không nhìn người chỉ nhìn quái) còn bởi vì Tra Tra Tặc báo cho đại ca hân bên kia là không muốn làm ‘tiên ma nhạc’,biến thành mặt

dày mây dạn bảo đại ca hần bồi thường hần,Uy Liêm bị hần phiền chịu không nổi,bảo hần đến rừng khô mộc mà xem thử,nếu vận khí tốt thì sẽ có chuyện tốt phát sinh.

“Có lầm hay không a,lại là thực nhân hoa” Tra Tra Tạc một bên oán giận,một bên thả ngọn lửa đi,lúc trước hần hần chuyển thành thuật sư,bởi vì cao nhất là thuộc tính hỏa cho nên học rất nhiều ma pháp lửa,hiện tại đúng lúc dùng để đối phó hệ thực vật. “Đại ca sẽ không phải là hoảng quá mà phẩy ta đến nơi này đi,ở đây nhìn thấy nào cũng không thấy là sẽ có chuyện tốt xảy ra”.

Một bên Mạc Nhật cũng đang khua kiếm,thỉnh thoảng cắt luôn nhánh cây sinh trưởng,chức nghiệp của hần là kiếm khách.Bất quá vì có quan hệ Ma tộc,trời sinh có một kỹ năng bị động ‘ma tức’ có thể cho hần sử dụng kỹ năng vũ khí có chứa ma pháp hắc ám,tăng cao lực sát thương,đặc biệt có hiệu lực với Tiên tộc,nhánh cây cổ tình kia thuộc loại ma hệ thực vật,ngược lại có tính chất kháng lại.Cũng bởi vậy,người nhẹ nhàng nhất trong ba người là cấp bậc thấp nhất Phong Khởi Lăng Vân.Tiên khí quanh thân làm cho khô mộc không dám tới gần,bất quá bởi vì chỉ số thông minh sinh vật của thực vật đều thuộc loại thấp,kỹ năng của hần cũng sẽ không gây tổn thương cho họ,cho nên chỉ có thể ở bên cạnh mà nhìn hai người kia sát quái,duy nhất một điều mà bản thân có thể làm là không ngừng bổ huyết mà thôi.

Ba người thong thả ở trong rừng hành tẩu,ngừng lại sau khi tới trung tâm.Sở dĩ biết nơi đó là đất trung tâm là bởi vì cả tòa rừng rậm chỉ có duy nhất một gốc cây cổ thụ có lá,hơn nữa chung quanh cổ thụ 5km đều không có vật gì.Nói nó hình như không giống như cổ thụ cho lắm,một thân cây lớn đến nỗi mà hai tay đều có thể cầm,mà cao như 4 tầng lầu.Nếu không phải nó không có vỏ cây màu nâu,thật sự sẽ nghĩ đó là khối gỗ tre.Mà tên xác thực của cổ thụ là —— Trúc Mộc (cây trúc).Đứng nhìn bên này mới có một cây,kỳ thật ở rất nhiều nơi đều có loại cây này,thuộc loại bó củi,có thể dùng để tạo đồ dùng,cũng không hiếm thấy.Cho nên Lăng Vân bọn họ không phải bởi vì nó mà dừng lại,mà là bởi vì —— thật sự quá một mồi.

Tuy rằng trung tâm Ngũ Hành không có độ trị số bão hòa(cực điểm),nhưng 100% cảm giác thật cũng làm cho người ta có đôi khát một nhọc.Cho nên đi lâu như vậy,tất cả mọi người vừa mệt vừa đói.Vì vậy mà định ở trên đất trống của trung tâm ăn một chút gì đó.Chỉ thấy Tra Tra Tạc nặng nề xuất ra lương khô,phân phát cho mỗi người, ‘gặm gặm’,mặt mỗi người đều khổ sở.

“Cứng quá,thật là khó ăn nga.” Người cung cấp thực vật thứ nhất Tra Tra Tạc phát biểu ý kiến,hai mặt kia cũng gật đầu tán thành.

“Chúng ta lấy nó nướng xem có thể ăn ngon chút được không.” Lăng Vân đưa ra ý kiến.

“Tốt.” Tra Tra Tạc lập tức nhắc tay tán thành,mà,Mạc Nhật đã xuất ra kiếm hướng Trúc Mộc chém tới.Không phải hần cố ý có ý nghĩ muốn phá cái cây màu xanh biếc cuối cùng còn ở trong rừng,thật sự cùng nhánh cây đánh nửa ngày đều cảm thấy ghê tởm,nếu lấy nhánh cây đó đến nướng,hần tình nguyện đói chết,không nghĩ tới một đao đi xuống,Trúc Mộc nhìn như yếu ớt,chém liên tục vẫn không động đậy.Mạc Nhật không tin lại một tà đao mà chém,vẫn là một chút phản ứng lại đều không có? Sau đó Tra Tra Tạc cũng dùng ngọn lửa tròn ném qua,nhưng vẫn không được.

???

Ba người hai mặt nhìn nhau,đoán không ra trong đó là ảo diệu.

“Chẳng lẽ đây là cái chuyện giàu to mà Uy Liêm nói?” Mạc Nhật hướng Tra Tra Tạc nói lại bị Lăng Vân nghe được,thấy Lăng Vân nghi hoặc liền giải thích: “Uy Liêm chính là ca ca của Tra Tra Tạc,Tra Tra Tạc tên gọi là Tổ Nhượng,ta gọi là Đề.Á tư.Người có thể gọi ta là Đề.”

“Ta gọi là Lăng Chí Lân.”Đối phương tự giới thiệu,Lăng Vân cũng không biết thể mà không biết xấu hổ không nói.Tuy rằng là nhân tiện giới thiệu một chút tính danh thật,bất quá mọi người vẫn là rất ấn ý ở trong trò chơi lấy ID xưng hô. “Hiện tại làm gì bây giờ?”

7. Chương 7

“Không biết cây làm sao mà lại quái dị như vậy a?” Mạc Nhật chăm chú nhìn trúc mộc nửa ngày,phun ra một câu như vậy.

Quái dị?

Lăng Vân cùng Tra Tra Tạc theo tầm mắt nhìn Mạc Nhật, nhưng không phát hiện được gì.

“Chặt không được, đốt cũng không hủy được trúc mọc, đương nhiên là hơn quái thường một chút, bắt quá mặt khác cũng không có gì là khác nhau.” Tra Tra Tạc vẫn là nhìn không ra điểm khác biệt, cho nên mở miệng nói. Lăng Vân cũng gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

“Hốc kia.....”

“Hốc? Có thể là bị chim làm thủng, hoặc là bị sâu đục. Là cây đều có hốc a, không có gì đáng lo.”

“Không, sự sắp đặt của hốc này rất kì quái.” Mạc Nhật vừa nói vậy, Lăng Vân cũng đứng lên nghiên cứu. “Là một mũi tên chỉ lên trên.”

Di? Lăng Vân vừa nói, hai người Mạc Nhật cùng Tra Tra Tạc cũng đồng thời lui lại, hình dáng của hốc cây trở nên rõ ràng. “Quả nhiên là một mũi tên, xem ra trên cây này có một vật gì đó.” Mạc Nhật ngẩng đầu, hướng lên trên nhìn lại.

“Nhưng mà cây này cao như vậy, lại ốm như thế, căn bản không có cách nào leo lên a, chúng ta cũng chẳng có ai bay được.....” Tra Tra Tạc nhụt chí nói.

Mọi người lại vắt óc suy nghĩ, đột nhiên Lăng Vân nhảy dựng lên.

“Ta có phong giày a, nói không chừng thì có thể đi lên.”

“Không biết phía trên có cái gì, người đi lên như vậy sẽ nguy hiểm, ta và người cùng lên đi.”

“Không cần, ân, được rồi.” Ban đầu Lăng Vân nghĩ muốn từ chối, nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Mạc Nhật liền đáp ứng yêu cầu của hắn.

“Không đúng? Lại muốn một mình ta đợi?” Tiếc là lời nói của người nào đó lại bị xem nhẹ. Chỉ thấy Mạc Nhật rất tự nhiên kéo tay Lăng Vân, vài giây sau, hai người liền bay lên, bởi vì sương mù trong rừng dày đặc, Tra Tra Tạc rất nhanh liền không nhìn thấy được bóng dáng của bọn họ.

Ngược lại so với phía dưới, sương mù trên trời phai nhạt, khung cảnh xung quanh thay đổi rõ ràng. Thật ra cũng không có cảnh gì khác, thực vật trong rừng đều là loại cây khô rất thấp bé, ngoại trừ trúc mọc kỳ lạ kia. Có điều, hai người dường như là gặp một ít phiền toái nho nhỏ.....

“Cứu mạng a.....” Trên bầu trời truyền đến tiếng kêu thảm thiết, người nào đó đã quên phong giày dù sao cũng không phải là phi hành khí gì, nhiệm vụ của nó là giúp cho người ta từ điểm này đến điểm khác. Cho nên, lúc Lăng Vân muốn phong giày đưa bọn hắn đến đỉnh trúc mọc, phong giày rất có trách nhiệm liền hướng bên đó bay đi, nhưng mà có một cành cây phía trên hai người, vì thế phong giày liền vòng qua trúc mọc xoay a xoay a, luôn luôn biểu diễn hai cái kỹ năng đặc biệt, kết quả là dọa chết khiếp Lăng Vân. Mạc Nhật tuy rằng không biết là đáng sợ đến đâu, dù sao ở trong trò chơi, quăng ngã cũng không chết, nhưng mà hắn thật sự muốn che lại cái lỗ tai.....

“Lăng Vân, người không cần sợ như vậy, không sao đâu, người nhìn xem phong cảnh bốn phía rất đẹp a.” Vì suy nghĩ cho lỗ tai của mình, Mạc Nhật mở miệng muốn dời đi lực chú ý của Lăng Vân.

“Bốn phía này trừ bỏ sương mù thì có phong cảnh gì a.” Bây giờ Lăng Vân cũng không quan tâm đến cái gì là xấu hổ, liều mạng nhắm mắt ôm chặt Mạc Nhật, hắn bây giờ mới biết được hóa ra mình sợ độ cao, nhưng mà lần đầu tiên rõ ràng là không có cảm giác gì a.

“Thật sự rất đẹp, cảm giác giống như đang làm thần tiên, người nhìn xem đi.”

“Ta vốn là tiên tộc, không bay cũng được, không nhất thiết phải cưỡi mây lướt gió.” Tuy là nói thế, bắt quá Lăng Vân cũng đem mắt mở một chút khe hở nhỏ, “Đó là cái gì?” Vừa mới mở, Lăng Vân dứt khoát thấy được đỉnh trúc mọc có cái gì lấp lánh.

“Cái gì là cái gì? Ta không thấy a?”

“Nhất định là có cái gì ở trên.” Phát giác được đó có thể là manh mối nào đó, Lăng Vân dường như cũng quên đi chứng sợ độ cao, nói với Mạc Nhật: “Đợi chút nữa phong giày đến gần trúc mọc, người ôm lấy thân cây, ta vào xem, bên trên nhất định là có gì đó.”

“Được rồi. Người cẩn thận chút.” Tuy rằng nhìn không ra manh mối gì phía trước, nhưng Mạc Nhật đối với lời nói của Lăng Vân cũng không có phản đối chút nào.

Thời cơ rất nhanh đã tới, hai người phối hợp ăn ý, Mạc Nhật thừa dịp lúc phong giày tới gần trúc mọc liền ôm trụ thân cây, cho dù thân cây thô ráp làm đau tay cũng không buông ra. Mà Lăng Vân cũng cố gắng chia tay hướng lên bên trên sờ soạng, “Tìm được rồi” tay lần tới vật phẩm giống nhau, hình dạng như là viên trân châu vỡ ra thành hai. Đem vật phẩm xuống, vừa định để sát vào xem thì đã bị một trận chấn động.

Động đất?

Không, không đúng.

Sau khi trao đổi ánh mắt, còn chưa làm rõ chuyện gì, chợt nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Tra Tra Tạc truyền đến từ phía dưới, sau đó cảm giác tốc độ mình đang cấp tốc giảm xuống, nói đúng hơn là trúc mọc đang biến nhỏ. Giữa hoảng loạn, Lăng Vân chợt nghĩ ra cách, ra lệnh cho phong giày đến bên Tra Tra Tạc, một trận gió thổi qua, trong nháy mắt hai người đã đứng trên mặt đất, chỉ thấy Tra Tra Tạc có phần sợ hãi với phía sau bọn họ.

Trúc mọc? Nhìn lại, không còn bóng dáng của trúc mọc a. Chỉ nhìn thấy một gốc cây thô rất to, năm sáu người cũng ôm không xuể, một cây đại thụ xuất hiện ở địa phương nguyên bản là nơi sinh trưởng của trúc mọc, hơn nữa cây còn không ngừng biến hóa, sương mù dày đặc bốn phía biến đen, một trận cuồng phong thổi qua mang theo mùi máu tanh. Vài tiếng sau, gió như nhỏ lại, màu đen của sương mù cũng trở thành nhạt đồng thời dần dần tiêu tán đi, nhưng dự cảm xấu dường như quá lớn. Chờ cho đến khi bọn hắn có thể thấy rõ bốn phía, kinh hãi.

“Này, đây là nơi chúng ta vừa mới dừng lại sao?” Tra Tra Tạc thấy mình chắc chắn là đang mơ. Rừng khô mọc sao, nghe tên thì biết chắc tất cả đều là cây khô, dĩ nhiên là bọn họ cũng chẳng thể thấy được mấy cây mà lá cây quá dài, nhưng giờ đây tất cả cây cối giống như thoáng cái nhận được dinh dưỡng, lá cây trên cành um tùm tươi tốt, kinh khủng hơn nữa chính là trong nháy mắt lá cây dài ra đều là màu đen, giọt nước chuyển động phía trên đỏ như máu, còn không lắm vài giọt nước nhỏ xuống mặt đất, chỉ thấy ở dưới bốc lên khói trắng còn kèm theo âm thanh xèo xèo, một loáng làm người ta sợ hãi. Lăng Vân và Mạc Nhật cũng bối vì biến hóa bất thành linh này mà giật mình không nói nên lời.

“Ha ha ha ha....., ta rốt cuộc cũng thoát ra.” Một âm thanh già nua từ phía trúc mọc, bây giờ không thể kêu là trúc mọc a, mà là truyền đến từ một cây quá mức to lớn. Không biết từ lúc nào, trên mặt cây hé ra cái miệng cùng với cặp mắt, vũ động của những cành cây kia giống như rất nhiều bàn tay: “Là các người phóng thích ta sao? Xem như báo đáp, ta cho các người làm cơm trưa của ta, ta đã 1000 năm rồi chưa có nếm qua thịt người tươi ngon.” Vừa nói, vô số nhánh cây vung tới ba người Lăng Vân bọn họ, sau đó, đường lui phía sau cũng bị mấy cây khác chặn lại, mắt thấy sẽ bị nắm được, viên trân châu trong tay Lăng Vân hé ra một đạo ánh sáng màu xanh biếc, biến thành một vòng bảo hộ, tạm thời cứu bọn họ một mạng. Nhưng mà tạm thời kia chính là nhánh cây không ngừng công kích vòng bảo hộ, ánh sáng xanh biếc càng lúc càng mờ nhạt, ba người muốn dùng hồi trình cuốn gói chạy trốn trở về lại phát hiện thái đờn hoàn toàn mở không ra, ngay cả dùng kỹ năng còn không được thì dừng nói là sử dụng phương tiện.

“Ta lệnh người hãy dừng tay!” Cho đến khi chút lực quang cuối cùng cũng biến mất đi, nhánh cây đã tới trước mặt bọn họ, ngay lúc nguy cấp, ba đạo bóng đen vọt tới đem bọn họ đưa lên cao, kết cấu của nhánh cây không với đến được, Lăng Vân bọn họ còn có thể thấp thoáng nghe được thanh âm già nua kia rống giận: “Lại là các người làm vương chuyện tốt của ta.....” Tiếp theo lại là tiếng cười kinh khủng kia, “Có điều sẽ không có lần sau, ha ha ha ha.....”

Ba người đang ở trên không trung chưa kịp hoàn hồn, hệ thống truyền đến thông báo: phong ấn của Vạn năm ma thụ bị giải trừ, tất cả biến dị quái vật trong rừng khô mọc là BOSS, cấp bậc lên đến cấp 50-60. Thỉnh người chơi cấp thấp chớ đến gần.

8. Chương 8

Ba con liệt hỏa điều(chim lửa) đột nhiên tháo chạy,sống ở hải bình nguyên(đồng bằng ven biển) phía trước khô mộc rừng rậm,thuộc loại quái cấp thấp,tuy là công kích chủ động nhưng lực sát thương lại không lớn.Mà ba người Lăng Vân có thể thấy được so với thể tích bình thường ở tân thủ thôn thì lớn hơn nhiều,hơn nữa tốc độ cũng nhanh hơn cho nên mới nói tại sao nơi này có nhiều thực vật Ma tộc chạy trốn.Liệt hỏa điều đem bọn họ phóng tới trên hải bình nguyên rộng lớn sau đó vỗ vỗ cánh bay đi,nhìn khô mộc rừng rậm từ phía xa đã hoàn toàn bị sương mù màu đen dày đặc bao phủ,hơn nữa sương mù dày đặc còn có chiều hướng khuếch trương.Ba người đứng đấy,ai cũng không nói gì,trong tay Lăng Vân vẫn còn cầm một nửa viên trân châu,gắt gao nắm chặt lại giống như là muốn đem trân châu khảm vào da.

Qua hồi lâu,Tra Tra Tạc gọi ra thái đơn,đột nhiên phát giác được giữa nhiệm vụ của mình thừa ra một hàng chữ màu vàng:

Tên nhiệm vụ: Ngạc mộng trọng hiện(tái hiện ác mộng)

Loại hình nhiệm vụ: nhiệm vụ đặc thù

Nội dung nhiệm vụ: trong 3 ngày tiêu diệt Vạn năm ma thụ,cứu vớt vân thôn.

“Mạc Nhật,Lăng Vân,các người nhìn xem thái đơn nhiệm vụ.” Tra Tra Tạc thấy hai người gọi ra thái đơn sau đó hỏi “Chúng ta từ khi nào thì gây ra nhiệm vụ khủng bố như vậy?Có khi nào là hiệu tính?”

Không ai trả lời hẳn.Sau một trận trầm mặc,Lăng Vân đem vật hẳn vẫn nắm trong tay mở ra cho những người khác xem. “Ta nghĩ là có quan hệ với cái này đi.” Ngữ khí rất bình thản rất nhạt nhẽo nhưng mà Mạc Nhật lại bỏ đi khổ sở nghe ra trong hẳn,nhẹ nhàng cầm lấy tay hẳn.(Ellie: 2 anh tiến triển chậm wá~ làm chờ sốt hết cả ruột gan)

“Đây là cái gì?” Tra Tra Tạc tò mò cầm lấy xem: “Chỉ là một viên trân châu bị nứt thôi a?”

“Đây là Mộc Chi Châu.” Ngay tức khắc một con sư tử màu vàng kim xuất hiện phía sau Tra Tra Tạc làm hẳn lại càng thêm hoảng sợ.Có điều sư tử dường như không có ác ý,trực tiếp đi tới trước mặt Lăng Vân: “Là người gỡ xuống phong ấn Mộc Chi Châu của Vạn năm ma thụ sao?”

Quả nhiên là họa do hẳn gây ra.Cảm giác tự trách trong lòng càng thêm mãnh liệt,hít sâu một hơi,Lăng Vân ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt sư tử trả lời: “Đúng vậy.”

“Người đã gây ra đại họa,người trẻ tuổi.” Sư tử lắc lắc đầu.

“Chúng ta sẽ chịu trách nhiệm,cầu người nói cho chúng ta biết nên làm gì bây giờ.” Không đành lòng nhìn thấy Lăng Vân khổ sở,Mạc Nhật đi tới kéo hẳn về phía sau để mình đứng đó cùng sư tử mặt đối mặt.

Sư tử nhìn Mạc Nhật,chợt nói: “Người là Ma tộc?” Sau khi nhận được câu trả lời chắc chắn,mới nói tiếp: “Các người cầm trên tay là Mộc Chi Châu,chính là nước mắt của Nữ Oa nương nương xưa kia,tiêu biểu cho mộc.Vào thời điểm đại chiến tiên ma,vùng này đều là lãnh địa của Ma tộc,mà khô mộc rừng rậm khi đó là mộ phần của Ma tộc,thi thể của Ma tộc chết đi sẽ bị ném đến nơi nào,cây cối mỗi năm hấp thu trứ ma khí(khí mê muội) ở đâu biến thành tà ác vô cùng,mà trong đó có một bởi vì hấp thụ ma khí của Ma Vương mà bản thân có chiều hướng biến thành thụ tinh(cây tinh) thống lĩnh cây khác.Thế là bị con người xưng là tử vong sâm lâm di động bởi vì vùng rừng kia biết di chuyển.Hai tộc tiên ma sau đó bị Ngũ Hành chiến sĩ phong ấn mà vùng tử vong sâm lâm cũng bị mộc chiến sĩ dùng một nửa Mộc Chi Châu phong ấn.Những năm gần đây,sức mạnh phong ấn của Ngũ Hành biến yếu,ngay cả Mộc Chi Châu phong ấn ma thụ này cũng không ngoại lệ.Thực ra người cũng không cần áy náy,bởi vì nơi trước kia Mộc Chi Châu này phong ấn là rễ cây của ma thụ,ngàn năm qua,ma thụ này đã đem trân châu chậm rãi di chuyển lên,tiếp đó không lâu sẽ bị đẩy ra,bị người gỡ xuống cũng ít nhất tránh được vận mệnh tổn hại đến trân châu.”

Nghe xong lời nói của sư tử,Lăng Vân mới có chút dễ chịu,sau đó đưa ra vấn đề: “Tại sao lại có quan hệ với vụ vân thôn,tân thủ thôn không phải là có bảo hộ tầng(dù bảo hộ) quái vật không thể xâm lấn sao?”

“Đúng vậy,tân thủ thôn có bảo hộ.Nhưng giới hạn của bảo hộ là trên mặt đất mà những cây cối này có thể thông qua lòng đất để tiến vào thôn xóm làm hại con người.”

“Đã hiểu,xin nói cho chúng ta biết phải làm như thế nào.”

“Tìm nửa kia của viên trân châu, khảm vào cái chuôi trên thân Mộc kiếm,sau đó dùng cái chuôi Mộc kiếm này đâm thủng tim ma thụ.” Nói xong,hệ thống liền nhắc nhở Lăng Vân: nhận được 1 khối Mộc kiếm(kiếm có khe hở).

“Ta là kiếm khách,đây hẳn là để cho ta làm.” Mạc Nhật nói chen vào.

“Người không được.” Sư tử bác bỏ: “Người là Ma tộc.Ta nói ma thụ nhờ vào hút ma khí lớn mạnh của Ma tộc,người đi một mình sẽ không có lực chống lại,chỉ có nhân tài Tiên tộc mới có thể chống lại ma thụ.”

Mạc Nhật còn định nói thêm gì đó lại bị Lăng Vân ngăn cản. “Ta nhất định sẽ tiêu diệt ma thụ,xin nói cho ta biết làm sao mới có thể tìm được nửa kia của viên trân châu.”

“Nửa kia của viên trân châu ngay ở chỗ thôn trưởng vụ vân thôn.Tốt lắm,thời gian không còn nhiều các người cố lên.” Nói xong,sư tử bỗng tiêu thất.

“Ta không cho phép,quá nguy hiểm,chắc chắn sẽ có cách khác.” Mạc Nhật lập tức mở miệng phản đối,tiếp theo là Tra Tra Tạc. “Đúng vật,đây đe dọa,Lăng Vân,người ngay cả chuyển chức còn chưa chuyển thì làm sao có thể giết BOSS lớn như vậy.”

“Nhưng ngoại trừ ta ra thì không ai có thể tiếp cận được quái vật kia.Với lại,chắc chắn sẽ có cách,ta cũng không phải là muốn đánh bại hắn,chỉ cần đem Mộc kiếm đâm vào tim hắn thì xong rồi.”

“Cái đó và đánh bại hắn thì có gì là khác nhau.....” Mạc Nhật còn đang muốn can ngăn thì lời nói lại bị cắt đứt.

“Không cần nói nữa,ta đã quyết định.Việc bây giờ cần làm là tìm thôn trưởng vụ vân thôn lấy nửa kia của Mộc Chi Châu,sau đó thừa dịp trước khi ma thụ chưa có làm ra nguy hiểm gì lớn hơn nữa thì tiêu diệt hắn.”

Mạc Nhật cùng Tra Tra Tạc biết không thể ngăn cản hẳn đành phải đi theo.Ba người đi trên đường nhỏ,rất nhanh đã đến vụ vân thôn.Tuy rằng không biết thôn trưởng ở đâu,may thay có nhiều người nhiệt tình,rất nhanh đã tìm tới nhà thôn trưởng.

“Có ai ở đây không?” Lăng Vân gõ gõ cửa nhưng không ai trả lời.

Tra Tra Tạc lén lút nhìn từ cửa sổ,nói: “Các người khẳng định chính là nơi này sao?Đây cũng không phải là thôn nghèo,làm sao mà nhà thôn trưởng lại tả tơi như vậy a?”

“Xú tiểu tử,nhà của ta tả tơi thì cản trở người sao” Giờ phút này đây Tra Tra Tạc mới sâu sắc hiểu được đạo lý họa tòng khẩu xuất(họa từ miệng mà ra),hắn chưa kịp giải thích,thoáng cái trên đầu liền bị một cây Thiết chế quả trứng rất to đánh trúng.

Không để ý Tra Tra Tạc bên kia xoa đầu giả khóc,Lăng Vân rất lễ phép hỏi: “Xin hỏi,người chính là thôn trưởng sao?”

“Đúng vậy,tìm ta có chuyện gì?” Thôn trưởng tìm rồi ngồi xuống đỉnh một khối đá lớn nhìn ba người Lăng Vân.

“Chúng ta đến để xin Mộc Chi Châu.” Mạc Nhật trực tiếp đưa ra nội dung chính.

“Mộc Chi Châu?Đó là gì vậy,ta không biết.” Thôn trưởng giả bộ không biết,trong mắt đã có một đạo tinh quang hiện lên,tuy rằng rất nhanh nhưng vẫn bị Lăng Vân tóm được.

“Thôn trưởng gia gia,xin người hãy đem Mộc Chi Châu giao cho chúng ta,mặc kệ có yêu cầu gì đều được.” Lăng Vân thành khẩn cầu xin.

“Đúng vậy,lão nhân,a không,lão gia gia,người đừng có giả bộ.Mau đưa cho chúng ta đi,chúng ta chính là phải vội vàng đảm nhiệm hay không đảm nhiệm vào chức vụ quản chúng nhân dân trong nước sôi lửa bỏng a.” Tra Tra Tạc ở bên cạnh hắt đệm nhưng kết cục là lại bị trúng một cái quả trứng,sau đó trốn bên tường vẽ vòng tròn.

“Hóa ra giải trừ phong ấn Vạn năm ma thụ là nhóm người a.Đúng vậy,Mộc Chi Châu ở chỗ ta,các người làm sao mà biết?”

“Là một con sư tử màu vàng nói cho chúng ta biết.” Mạc Nhật này giờ vẫn không mở miệng, trả lời.

“Sư tử màu vàng? Thì ra là hắc a.” Thôn trưởng cân nhắc một chút, nói: “Đưa Mộc Chi Châu cho các người để giết ma thú cũng được nhưng các người phải chứng minh một chút thực lực cho ta thấy.”

“Chứng minh như thế nào?”

“Theo ta vào.” Nói xong dẫn bọn họ vào gian phòng rồi mở ra thông đạo tầng hầm, nói với ba người: “Lối ra của tầng hầm này là ở miệng giếng ngoài sân. Các người phải từ đây đi xuống, sau đó mang theo Thử Vương (Vua chuột) từ nơi đó đi ra, thời gian là một nén hương.”

“Chúng ta chắc chắn sẽ trở lại.” Nói xong, Lăng Vân đi đầu tiên, theo sau là Mạc Nhật, cuối cùng là Tra Tra Tạc.

~oOo

~*Thông báo: ^^~ mong các bạn thông cảm.

9. Chương 9

Sau khi cả ba người đi xuống, thôn trưởng đóng lại cửa vào, bên trong lập tức trở nên tối đen, may mắn là có đạo sĩ pháp thuật hệ hỏa Tra Tra Tạc ở đây, một kỹ năng ngọn lửa sáng lên, cho con người lo việc nghĩa không nên chênh chằng như hắc làm ngọn đèn người đi lên trên mở đường.

“Ta không hợp làm người đi đầu đâu nha, Mạc Nhật, máu của người nhiều thì nên đi lên trước đi a.....” Tra Tra Tạc đối với bất hạnh trở thành người dẫn đầu mở đường của mình vô cùng buồn bực, tối thui thui lùi đúng là thấy ghê nha, tuy hắc không sợ ma nhưng mà từ nhỏ đã rất sợ mấy con vật nhỏ, ai mà biết ở đây có gián hay là nhện gì không a.

Phản ứng của Mạc Nhật chính là: “Đi nhanh chút đi, thời gian không còn nhiều lắm đâu.”

Ôi, ta không phải là trẻ con. Thấy ánh mắt của Mạc Nhật đối với Lăng Vân ôn nhu như vậy, Tra Tra Tạc thấy mình thật là đáng thương a. Nhưng mà hắc cũng rất thích Lăng Vân, sẽ không phản đối Lăng Vân làm biểu tấu của mình nhưng mà xét theo mạch não của Mạc Nhật thì không biết khi nào sẽ phát hiện, hắc phải chờ chơi xong tất cả vụ này cái đã. Một bên ở trong lòng bầy nghĩ tám nghĩ, bên kia thì nhịp chân cũng dần nhanh hơn. Đi đi, Tra Tra Tạc đột nhiên có cảm giác mình đã đạp phải gì đó, lại đạp đạp, đây, giống như, có chút như.....

“A a a.....”

“A a a.....”

Chỉ nghe hai tiếng kêu thảm thiết truyền đến từ hai chỗ khác nhau, một tiếng đương nhiên là Tra Tra Tạc không sợ người quỷ xà thần (đầu trâu mặt ngựa) nhưng lại sợ động vật nhỏ của chúng ta, mà âm thanh khác? Lăng Vân cùng Mạc Nhật nhìn nhau, không phải là đối phương cũng không phải là mình, đó là người nhà ai nhỉ. Muốn nhìn cho rõ một chút nhưng bốn phía lại lần nữa lâm vào trong bóng tối. Bởi vì hoảng sợ, Tra Tra Tạc một phát liền dập tắt ngọn lửa. Mà người Tra nào đó còn vừa nhảy vừa tiếp tục kêu la thảm thiết.

“Đừng la nữa, mau thấp lửa lên, nhìn xem người đã đạp phải cái gì đã.” Mạc Nhật một quyền đánh tới, thành công ngăn lại người nào đó phát ra tiếng ồn, sau đó người bị buộc phải ngừng thét lại mặc niệm tên kỹ năng.

Ánh lửa sáng ngời, tình hình xung quanh rõ lên, bị Tra Tra Tạc đạp nhầm chính là một con chuột nhỏ mập mạp, hình như là một chân sau bị đạp, đang ôm chân nức nở, bộ dáng hết sức đáng thương. Có điều Tra Tra Tạc trời sinh tính sợ động vật nhỏ nên không hề nghĩ như vậy, hắc thấy Lăng Vân ôm con chuột nhỏ, miệng lại hé ra chuẩn bị kêu lên thảm thiết, may mắn là bị ánh mắt của Mạc Nhật trừng một phát mà nhìn xuống.

“Chân nó bị thương rất nghiêm trọng, máu chảy rất nhiều.”

“Không phải ta a, ta không có dùng sức đạp đến như vậy đâu nha.” Thấy Mạc Nhật nhìn mình, Tra Tra Tạc vội vàng giải thích.

“Hắn là không phải bị đập,hơn nữa còn bị cái gì đâm vào.” Lăng Vân nói tiếp. “Mạc Nhật,người thay ta ôm nó một chút,ta lấy cầm ra.”

“Lấy cầm làm gì?”Mạc Nhật hỏi,đến nỗi Tra Tra Tạc cũng không nhìn được mà đưa ra nghi vấn.

“Ta muốn thử xem âm thanh có thể chữa trị cho nó hay không.” Nói xong dựa sát vào Phượng Vĩ Cầm,gảy nhẹ vài cái,mặc niệm con chuột nhỏ.Nhưng mà thời gian qua một lát,một chút phản ứng đều không có.

“Hình như là vô dụng.” Buông cầm,Lăng Vân có chút thất vọng,mấy bình máu của bọn họ không thể bổ sung lượng máu cho quái,ngoại trừ thu làm sủng vật.Nhưng mà ngay cả nhóc này tên gì cũng không biết,làm sao mà có thể thu làm sủng vật.Có điều cũng có thể thử một chút.Trong lòng quyết định,Lăng Vân sử dụng kỹ năng thu phục,đây là kỹ năng phụ trợ sinh ra là có,cách làm là lấy tay chỉ vào quái vật và nói ‘XXX,thu’ là xong.

“Một người không có nhiều sủng vật,mỗi người chỉ có nhiều nhất là 3 con mà thôi,sủng vật sau này rất quan trọng.....” Mạc Nhật thấy Lăng Vân sử dụng kỹ năng bắt giữ,vội ngăn cản.

“Nhưng không thể trở mắt mà nhìn thứ đáng yêu như vậy chết đi.Hơn nữa người làm sao lại biết nó vô dụng.” Lăng Vân vẫn khẳng định đứng lên thu phục nhưng mà không biết tên,chỉ có thể đoán mò,lại toàn đoán sai nên không thể thu phục được.Thấy Lăng Vân kiên quyết như vậy,Mạc Nhật cũng đến giúp,hai người suy nghĩ nửa ngày cái gì mà quái chuột a,chuột đồng,chuột chũi a,vân vân,vẫn là vô ích.Thấy chuột nhỏ càng ngày càng suy yếu,Tra Tra Tạc xen mồm: “Nói không chừng hần chính là Địa Thử Vương(Vua Chuột Dưới Lòng Đất) đi,người sẽ không phải là nói với nó ‘Địa Thử Vương,thu’ đi a!”

Sau đó...Kỳ tích đã xảy ra,con chuột nhỏ bị một tay Mạc Nhật cầm hô một tiếng biến thành một cỗ khối trắng,thu vào bên trong túi sủng vật của Tra Tra Tạc.Ba người bởi biến hóa này mà ngây người một chút,rất nhanh liền phản ứng.Lăng Vân vội vàng nói với Tra Tra Tạc: “Nhanh lên,cho nó uống bình máu.”

Trong lúc vô tình mà Tra Tra Tạc lại thu con chuột hần sợ nhất làm sủng vật,không phản ứng lại,ngơ ngác uy bình máu sau đó mới nhớ tới gì đó: “A a a a

~~,ta lại đi thu một con chuột làm sủng vật,không được a,ta phải trục xuất nó,trục xuất nó.” (sủng vật bị bắt nếu không được thì có thể lựa chọn trục xuất.Nhưng về sau sẽ không thể thu phục được quái cùng loài làm sủng vật)

“Không được.” Mạc Nhật lập tức từ chối: “Người đã quên sao,nhiệm vụ của thôn trưởng chính là bắt chúng ta mang Địa Thử Vương đến gặp hần.Bây giờ đã lấy được,muốn thả cũng phải chờ đến khi hoàn thành nhiệm vụ rồi nói sau.Đi nhanh đi.”

“A?” Cũng biết là việc trọng đại,mình không thể mà tùy hứng cho dù không cam lòng nhưng Tra Tra Tạc vẫn nhận lệnh.Mà Lăng Vân ở một bên an ủi: “Nếu đúng thì Thử Vương hần là một con BOSS đi,tuy rằng chúng ta không thể nhìn thấy thuộc tính,cấp bậc và vân vân,có điều chờ khi đi ra ngoài nghe thôn trưởng nói không chừng thì sẽ biết được.Hần là một sủng vật khó lường đi.”

“Tiểu Lăng vẫn là tốt nhất.” Tra Tra Tạc một tay ôm lấy Lăng Vân cọ cọ,nếu tay kia không có sức mệnh chiếu sáng thì chắc chắn cả hai tay hần đều làm.Đương nhiên sau 2 giây,bị Mạc Nhật rất không thoải mái kéo ra,đem hần đá lên phía trước tiếp tục đi.

“Ngất...Tại sao mà nơi này lại có nhiều lối rẽ như vậy a?Chúng ta hình như lại lạc đường.” Ban đầu ba người còn nghĩ nếu tìm được Thử Vương là có thể thuận lợi đi ra ngoài,nhưng thông đạo dưới lòng đất này rất nhiều lối rẽ dẫn đến lạc đường,đừng nói là tìm được sân bên ngoài,ngay cả đường về còn tìm không xong,thấy thời gian trôi qua từng phút từng giây,áp lực cũng càng lúc càng tăng.Đúng lúc mọi người không có cách gì thì túi sủng vật của Tra Tra Tạc không ngừng nhảy lên,Tra Tra Tạc không đủ kiên nhẫn,thuận tay thả con sủng vật Bạch Sắc Khủng Phố(màu trắng khủng bố) duy nhất nằm bên trong ra (bởi vì Tra Tra Tạc rất sợ chuột cho nên với hần mà nói thì Địa Thử Vương là cùng nghĩa với từ khủng bố),nick name Bạch Bạch.

“Ngu ngốc,nên phóng ta ra sớm hơn.” Bạch Bạch vừa rơi xuống đất liền dùng ánh mắt rất nhỏ nhen nhìn chủ nhân của nó rồi sau đó chạy đến dưới chân Lăng Vân cọ cọ(Elle: Bạch Bạch rất thích tiểu Vân a~)thì ra là nó thích Lăng Vân hơn cả Tra Tra Tạc a.Có điều cũng không ai quản chuyện này,Tra Tra Tạc từ đầu đã trốn xa mấy mét,con chuột kia không tới gần thì hần đã muốn a đi đà phạt rồi.

“Chuột nhỏ, người có thể nói?” Mạc Nhật lấy một tay xách con chuột này lên, cẩn thận quan sát.

“Mạc Nhật, người làm đau nó.” Thấy chuột nhỏ không ngừng giãy dụa, Lăng Vân đưa tay tiếp lấy nó.

Bạch Bạch tìm một tư thế thoải mái cứ như thế mà nằm trong lòng Lăng Vân: “Ta là Địa Thử Vương, không phải là chuột nhỏ gì cả.”

“Cũng vậy, người vì sao lại không ngoan ngoãn nằm ở trong túi súng vật mà cố gắng nhảy ra làm gì chứ a?” Tra Tra Tạc dùng âm thanh run run nói.

“Ta có thể mang các người ra ngoài nha.” Thử Vương không cho chủ nhân của nó một chút mặt mũi nào, nhiệt tình nói hết với Lăng Vân.

“Thật sự, thật tốt quá. Phiền người phải dẫn đường rồi.” Trước khi cho Mạc Nhật và Tra Tra Tạc phát biểu ngôn luận, Lăng Vân đã mở miệng trước. Hẳn sợ hai người hoàn toàn bị Bạch Bạch xem nhẹ sẽ xúm lại đánh nó một trận.

“Theo ta.” Nói xong, Bạch Bạch nhảy xuống, dùng miệng kéo ống quần của Lăng Vân liền chạy đến hướng của một cái miệng hang. Ba người đi theo đằng sau.

May mà có Bạch Bạch dẫn đường, chưa tới một lát thì bọn họ đã ra ngoài. Mạc Nhật cho Lăng Vân bước lên trên người hắn, đi ra khỏi miệng giếng không quá sâu. Sau đó Lăng Vân từ phía trên thả dây thừng xuống kéo hai người kia lên, tất nhiên là trước khi đi lên, Tra Tra Tạc đã đem Bạch Bạch thả vào túi súng vật từ lâu, không thêm để ý đến kháng nghị của nó một chút nào cả.

“Cuối cùng các người cũng đi ra rồi nha.”

P/s: trong chap, bác QT ghi là súng vật lan(chuồng súng vật) nhưng bởi vì mình thấy gọi vậy không hay cho lắm nên đã đổi thành túi súng vật. Mong mn hiểu cho.

P/s 2: Chap này vốn mình đã trans xong mấy ngày trước nhưng sau đó lại phải chỉnh sửa cho đúng chính tả, cho dễ hiểu rồi sau đó lại lười post TT____TT lúc trans cũng trans đc cỡ mấy chục phút, mới trans đc nửa là fải đi học, khổ quá! mà dạo này pn HaYu của chúng ta cũng chẳng thể onl, vừa học thêm vừa phải học Tiếng Trung(do ba mẹ và bà cô dạy pn í ép) thế là chỉ còn Ellie tự lực cánh sinh. Ôi~ t bùn wá, cho cái com ik r t hết bùn TT____TT

10. Chương 10

Đi ra khỏi giếng, thôn trưởng đã ở một bên chờ bọn họ từ lâu.

“Vượt quá thời gian rồi sao?” Tra Tra Tạc không có biết gì về chuyện một nén hương dài bao nhiêu, trên thực tế thì hai người kia cũng không hề biết, hơn nữa bọn họ cũng không biết mình ở dưới đất đã bao lâu, cho nên đều nhìn thôn trưởng.

“Ha ha” Thôn trưởng Vụ Vân thôn cười cười, hỏi lại: “Tìm được Địa Thử Vương rồi sao?”

“Ân.” Cùng lúc Lăng Vân trả lời, Tra Tra Tạc thả Bạch Bạch ra.

“Ha ha, tốt lắm. Địa Thử Vương tuy rằng không có lực công kích gì nhưng nó là một cao thủ truy lùng, mặc kệ là trên hay dưới, có nó thì đều có thể tìm được phương hướng chính xác để đi trong mê cung. Các người muốn giết Vạn Năm Ma Thụ thì chỉ có một biện pháp duy nhất chính là dùng Mộc kiếm khảm Mộc Chi Chân đâm vào tim nó. Nhưng tim Ma Thụ lại ở dưới rễ, nếu các người từ trên mặt đất mà tới thì lấy cấp bậc hiện tại của các người căn bản ngay cả người đều vào không được thì đừng nói chi là giết nó, bốn phía này Ma Thụ bình thường đều đủ giết các người, cho nên các người chỉ có thể nghĩ cách từ dưới lòng đất, mà đường đi phía dưới rất nhiều, mình mà đi thì chắc chắn sẽ lạc đường, có Địa Thử Vương thì các người sẽ có thể thuận lợi tới Khô Mộc sâm lâm.” Nói xong, thôn trưởng từ trong ngực lấy ra nửa kia của Mộc Chi Châu đưa cho Lăng Vân. Lăng Vân đem hai nửa viên châu hợp lại cùng một chỗ, một trận lục quang hiện lên, viên châu giống như không quá hư hại. Sau đó lại lấy Mộc kiếm ra, vừa định khảm lên thì lại bị thôn trưởng ngăn lại.

“Khoan đã.Các người không thể đem bảo thạch khảm lên trên vũ khí được,chỉ có sư phụ cao cấp hợp thành mới có thể.Các người đi tới cửa thôn tìm Vương Nhị để hẩn giúp đỡ đi.Ngoài ra còn phải nhớ kĩ,sau khi hợp thành Mộc kiếm xong,các người từ cửa thôn đi ra ngoài tới hướng Đông Bắc,khoảng chừng 2 phút là nhìn thấy một cái huyết động(hang động),sau đó các người thả Địa Thử Vương ra cho nó dẫn đường cho các người.Sau khi tiếp cận Khô Mộc sâm lâm thì sẽ thấy không ít rễ cây dưới lòng đất,nó không có độc,phòng ngự cũng rất yếu.Các người có thể cẩn thận mà xuyên qua,đến vị trí trung tâm thì sẽ thấy rễ cây của Vạn Năm Ma Thụ.Vạn Năm Ma Thụ rất xảo quyết,chỉ có nhân tài của Tiên tộc mới có thể đem Mộc kiếm đâm vào tìm nó,cho nên tất cả lực công kích của nó đều sẽ hướng tới Tiên tộc duy nhất đi giữa các người,các người phải sắp xếp chiến lược trước khi hành động.Nơi này có chút được vật,đối với các người thì sẽ có chút trợ giúp.Tốt lắm,hài tử dũng cảm,tất cả đều dựa vào các người.Đi đi!”

“Cám ơn thôn trưởng” Đồng loạt tạ ơn thôn trưởng,sau đó tiếp nhận được thủy mã thôn trưởng tặng,ba người đi đến cửa thôn.Bởi vì cần Địa Thử Vương trợ giúp cho nên lần này Tra Tra Tạc cũng không thu hồi nó lần nữa,chẳng qua là cách nó một khoảng cách rất xa mà thôi.Có điều,đối với chuyện Bạch Bạch luôn dính vào Lăng Vân,Mạc Nhật cũng rất khó chịu,nhưng sự tình trọng đại,bây giờ cũng không dám làm gì,chỉ có thể dùng ánh mắt tỏ vẻ buồn bực của mình,đương nhiên Bạch Bạch của nhóm cũng sẽ không để ý đến lời hẩn nói.

Thuận lợi tìm được Vương Nhị ở cửa thôn,hợp thành Thần khí ‘Ngũ Hành – Mộc chi kiếm’,ba người rất nhanh đi tới nơi thôn trưởng nói.Đi vào,Bạch Bạch ở phía trước dẫn đường,đi theo phía sau là Mạc Nhật,tiếp đến là Lăng Vân,cuối cùng mới là Tra Tra Tạc.Lần này bọn họ thông minh,từ lâu đã đi đến tiệm tạp hóa mua cây đuốc cho nên Tra Tra Tạc rốt cục cũng có thể không cần làm ngọn đèn di động,bằng không hẩn sẽ nổi điên nếu đi đằng sau Bạch Bạch mất.Có Địa Thử Vương trợ giúp,dọc theo đường đi đều không có đi loạn,chỉ chốc lát là tới một lòng đất tương đối trống trải một chút,đến nhìn rễ cây dài giương nanh múa vuốt,bọn họ đã tới phía dưới Khô Mộc sâm lâm.Lăng Vân một phen ôm lấy Bạch Bạch: “Bạch Bạch,cám ơn người đã dẫn đường,nhưng mà ở dưới này rất nguy hiểm,người vẫn nên vào túi súng vật nghỉ ngơi đi.Nói cho chúng ta biết nên đi thế nào là được rồi.” Tuy tỏ vẻ phản đối nhưng ba người kia đều cho rằng là nên như vậy,cho nên Bạch Bạch ngoan ngoãn được Tra Tra Tạc thu về,đương nhiên là sau khi chỉ rõ phương hướng cho mọi người.Ổn định xong Bạch Bạch,ba người lấy vũ khí của mình ra,dọc theo đường đi cẩn thận tiến lên phía trước,bởi vì Mạc Nhật có lực công kích lớn nhất mà lại còn có quan hệ với Ma khí nên không thể ảnh hưởng lớn đến rễ cây nào,mà hai người kia đều là chủng tộc máu ít phòng thủ thấp,cho nên mọi người đi đường vô cùng chậm,cũng vô cùng cẩn thận,đỡ phải không nghĩ qua là liền treo(chết).Chờ cho đến khi bọn họ vất vả tới tâm của Khô Mộc sâm lâm,lúc thấy rễ cây của Vạn Năm Ma Thụ,thời gian còn lại chưa đến hai giờ đồng hồ.

Còn chưa kịp định ra sách lược gì,Ma Thụ đã phát hiện được thân ảnh bọn họ,vô số rễ cây hướng đến người bọn họ,rất vất vả,tuy là nhìn không thấy mặt Ma thụ nhưng tiếng cười khùng bố kia đã truyền xuống dưới lòng đất,sắc mặt ba người đều rất khó xem.Đừng nói là tấn công,ngay cả tránh né cũng là rất khó khăn,xung quanh dường như đều có địch nhân,cây đuốc ở trong hoàn cảnh hoảng loạn từ lâu đã bị dập tắt trên nền đất,trong bóng đêm mà đối với Lăng Vân bọn họ thì càng bất lợi thêm.Mất thấy thời gian tiêu hao dần,Lam cùng Hồng của bọn họ cũng không nhiều.Lăng Vân hạ quyết tâm.Thừa cơ có khe hở,Lăng Vân cùng Tra Tra Tạc giao dịch,đem tất cả Lam đưa cho Tra Tra Tạc,lại khiến cho Mạc Nhật đem Hồng đưa hẩn.

(Lam và Hồng trong đây đều là được)

“Không được,rất nguy hiểm.” Mạc Nhật biết Lăng Vân không thêm để ý đến bản thân mà tiến lên,lập tức ngăn cản.Nhưng mà Lăng Vân cũng rất kiên quyết: “Không có thời gian,chúng ta phải làm vậy,hơn nữa là ta giải trừ phong ấn,ta phải cứu vớt Vụ Vân thôn.”

“Nếu Vụ Vân thôn thật sự không còn một ai thì địa phương khác sẽ biến thành thôn dành cho người chơi mới,người không cần lo người mới sẽ không có nơi để sinh ra.Đây chỉ là trò chơi mà thôi a.”

“Nhưng mà NPC ở đây sẽ như thế nào?Ở trong trò chơi bọn họ cũng là người a.Nơi này đối với chúng ta là trò chơi,còn đối với bọn họ chính là một thế giới chân thật hơn hết.Hơn nữa,nếu là trò chơi,ta cũng sẽ không thật sự chết,chỉ là rơi chút kinh nghiệm sau khi sống lại mà thôi,đừng nói nữa,nhanh chút.” Lăng Vân lại thúc giục lần nữa.

“Các người đừng có nói chuyện phiếm nữa,không nhanh mà đỡ đi.” Xa xa truyền đến tiếng la hét của Tra

Tra Tạc.

Rơi vào đường cùng,Mạc Nhật đưa Hồng cho Lãng Vân,sau đó lập tức hô trong kênh đội ngũ: “Tra Tra Tạc,người phóng hỏa diễm ma pháp vào rễ cây xung quanh,nhắm được bao nhiêu thì phóng vào bấy nhiêu,phóng xong thì lập tức hồi trình.” Không đợi phản ứng của Tra Tra Tạc,hắn lập tức từ phía sau Lãng Vân vọt qua.Biết bây giờ cũng sẽ chết,Tra Tra Tạc cũng thuận theo mà phóng hỏa cầu tiếp một cái này rồi tiếp một cái khác hướng đến Ma Thụ phía bên kia,chờ cho đến khi Lam bình đều uống hết,lúc không còn một giọt ma pháp liền sử dụng Hồi Trình Quyển.Mà hai người còn lại,Lãng Vân một bên uống Hồng,một bên tiến lên phía trước,Mạc Nhật thì tận lực đỡ giúp hắn không ít công kích,hộ tống hắn đến gần Ma Thụ.Cuối cùng,Lãng Vân thấy được trái tim Ma Thụ,thời điểm lúc hắn hành động thì có một cái cây từ phía sau đâm lại đây,đúng là thiên quân nhất phát(ngàn cân treo sợi tóc),Mạc Nhật lấy thân thể mình chắn trước mặt Lãng Vân,hơn nữa còn thuận tay đẩy hắn một cái,nhờ vào lực động mà Lãng Vân đem Mộc kiếm đâm vào,hai viên tròn màu đen kia nhảy lên sau đó liền vỡ tại chỗ.Nhìn thấy cái cây mà mình bay tới cùng với Mạc Nhật ở cách đó không xa,Lãng Vân nhắm hai mắt lại,thật mệt mỏi.

11. Chương 11

“Ô.....” Mở mắt ra,Mạc Nhật phát hiện mình đang nằm trên giường ở khách ***,Lãng Vân thì ngủ bên cạnh.Khó có được cơ hội nhìn hắn với khoảng cách gần như vậy,Mạc Nhật đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội.Mũi xinh,mắt to,đôi môi nhướn lên thả hơi hiu hiu,làn da mềm mềm trắng trắng như bông hoa trôi trên mặt nước,không giống như sự xinh đẹp của con gái,cũng không phải là nét đẹp trung tính phổ biến hiện nay,nhưng lại cực kì cực kì đáng yêu,giống như là một cậu bé mười tuổi bình thường làm cho người ta muốn yêu thương,có lẽ trong trò chơi và bên ngoài hắn cũng không khác nhau gì mấy đi.Nói không chừng,thật sự mới có 10 tuổi nhĩ.....(Ellie: a suy nghĩ gì đâu không vậy,tiểu Vân 10 tuổi chẳng lẽ là luyện đồng?)

“Mạc Nhật,Mạc Nhật?” Lãng Vân thấy Mạc Nhật rất kì lạ khi cứ ngẩn người nhìn mình,ngay cả kêu hắn vài tiếng cũng không để ý,dứt khoát đẩy một cái,cái người suy nghĩ đến mê man cuối cùng cũng hoàn hồn,biết được mình đã bị đá xuống giường.Lãng Vân cũng vội vàng bò xuống giường giúp hắn một cái. “Người không sao chứ?”

“A?Nga,không sao,người đã tỉnh a,Vân.” Mạc Nhật cuối cùng cũng từ thế giới tưởng tượng mà hoàn hồn,thấy phản ứng thứ nhất của Lãng Vân chính là xem xét thương tổn trên người hắn. “Cho ta nhìn xem vết thương như thế nào rồi?”(Ellie: hí hí,lo cho chồng a~)

“Đã không sao,người không cần xem.” Chịu không nổi sự ngạc nhiên của Mạc Nhật,Lãng Vân vội vàng dời đi chú ý của hắn: “Chúng ta tại sao lại ở nơi này?”

“Không biết,thử ra ngoài nhìn xem đi.Có thể là Tra Tra Tạc tìm người cứu chúng ta.” Vừa nghe vậy,Mạc Nhật mới thấy không đúng,vì thế hai người xuống giường đi ra xem.Mới vừa mở cửa liền có người đi vào.Người vào đầu tiên chính là Tra Tra Tạc rồi sau đó còn có hai người.....

“Nhìn thật quen mắt a?”Mạc Nhật cùng Lãng Vân đồng thời nghĩ trong lòng.Nhưng mà Mạc Nhật lại thấy quen mắt chính là người cuối cùng vào,có một mái tóc nâu ngắn,ngũ quan thâm sâu,thân hình cao lớn,có vài phần giống khí chất người lãnh đạo của Tra Tra Tạc,mà Lãng Vân cảm thấy quen mắt lại là người thứ hai vào,áo choàng tóc dài màu bạc,phảng phất giống như nữ tử nhưng lại có thể liếc mắt một cái liền nhìn ra là nam nhân,ai đây?

“A,Uy Liêm”

“A,nhị ca”

Hai người đồng thời chỉ vào hai người kia kêu lên,người đến đúng là Uy Liêm cùng Phong Lân.Là nhân viên quan trọng sáng lập ra trò chơi đều cần phải thay phiên nhau tiến vào trò chơi đảm nhiệm làm NPC hoặc GM để hiểu sâu thêm về trò chơi,hôm nay vừa vặn là hai người bọn hắn trực ban.Sau khi Tra Tra Tạc thấy Mạc Nhật và Lãng Vân đều đang gặp nguy hiểm,sau đó quyết định lạm dụng thân phận,tìm GM đến giúp,không nghĩ tới là gặp phải đại ca của mình liền túm người kêu gào kia đi cứu người.Ba người đến nơi thì vừa lúc Lãng Vân giải quyết xong BOSS lớn,lúc hai người ngất bên kia bị tiểu lâu la quấy nhiễu liền được bọn họ cứu ra rồi đưa đến khách ***.

“Không nghĩ tới các người lại giải quyết được nhiệm vụ,rất giỏi a.Nhưng mà bây giờ ta kêu là Liên Quyết.”
Đáp lại đầu tiên chính là Uy Liêm.

“Hảo tiểu tử,làm không tồi.” Phong Lâm tiến lên vỗ Lãng Vân một chút,khích lệ. “Đây chính là một trong năm nhiệm vụ của trò chơi nga.Còn ta ở trong trò chơi kêu là Phong Khởi Phi Sa.”

“Các người không phải là GM sao?Tại sao lại có tên a?” Lãng Vân tò mò hỏi.

“Ai nói người ta là GM.” Phong Lâm,à không,Phong Khởi Phi Sa nói.

“Vậy là NPC?” Mạc Nhật nhìn về phía Liên Quyết.

“Ha ha,bọn họ cũng là người chơi.Hơn nữa đã hơn cấp 40.” Tra Tra Tạc xen mồm,bầu môi tiếp tục nói xấu xa ca ca mình, “Ồ ngoài Mỹ thì nói là xâm nhập bên trong,tìm BUG,kỳ thật bọn họ chính là lấy việc công làm việc tư đến để chơi,hơn nữa,cấp bậc thế nhưng lại cao vậy,quá phận.”

“Đó là do chúng ta chơi đúng cách.Hơn nữa,cấp bậc hiện tại của các người có thể cao bằng chúng ta a.” Liên Quyết sờ sờ đầu đệ đệ mình,ý bảo bọn họ xem thuộc tính của mình một chút.

Ba người ngẩn người,vội vàng mở thái đôn ra xem xét,vừa nhìn liền khựng hoảng,cấp bậc mình sao lại tăng nhanh như vậy.

Phong Khởi Lãng Vân

Chủng tộc: Tiên tộc

Cấp bậc: 52

Lực sinh mệnh: 970

Pháp lực: 1420

Công kích vật lý: 58

Công kích pháp lực: 98

Nhanh nhẹn: 102

Đạo đức: 10800

Danh vọng: 10500

May mắn: ẩn

Mị lực: ẩn

Thuộc tính Ngũ Hành:

Kim: 0 Mộc: 10 Thủy: 4 Hỏa: 0 Thổ: 0

Tự do đếm: 158

Mạc Nhật

Chủng tộc: Ma tộc

Chức nghiệp: Kiếm khách

Cấp bậc: 56

Lực sinh mệnh: 1680

Pháp lực: 970

Công kích vật lý: 136

Công kích pháp lực: 89

Nhanh nhẹn: 91

Đạo đức: 10000

Danh vọng: 13800

May mắn: ần

Mị lực: ần

Thuộc tính Ngũ Hành:

Kim: 50 Mộc: 13 Thủy: 3 Hỏa: 0 Thổ: 3

Tự do đếm: 38

Tra Tra Tạc

Chủng tộc: Nhân tộc

Chức nghiệp: Đạo sĩ

Cấp bậc: 48

Lực sinh mệnh: 880

Pháp lực: 960

Công kích vật lý: 32

Công kích pháp lực: 76

Nhanh nhẹn: 74

Đạo đức: 11000

Danh vọng: 11500

May mắn: ần

Mị lực: ần

Thuộc tính Ngũ Hành:

Kim: 2 Mộc: 10 Thủy: 2 Hỏa: 45 Thổ: 1

Tự do đếm: 99

Mà giữa cột nhiệm vụ,nhiệm vụ ‘Ngạc mộng trọng hiện’ lại chưa hiện hoàn thành.Lịch sử hệ thống nêu lên,có ghi: Giết chết Vạn Năm Ma Thụ,thưởng 10 điểm thuộc tính Mộc.Mà Lăng Vân so với hai người kia còn nhiều ra một điều: nhận được Mộc Chi Phong Ấn.

“Nếu Ma Thụ đã chết,chúng ta cũng đều được thưởng nhưng tại sao nhiệm vụ còn chưa hiện hoàn thành?” Lăng Vân cùng Mạc Nhật khó hiểu,về phần Tra Tra Tạc,tuy rằng hắn cùng Liên Quyết Phi Sa ở cùng một chỗ,nhưng mà vừa mới nhìn đến thuộc tính của mình,bây giờ vẫn còn đắm chìm trong hưng phấn mình thăng liên tiếp nhiều cấp như vậy.

“Đây có thể là một trong những nhiệm vụ cao cấp nhất của trò chơi,hơn nữa còn chưa đến 20 người có thể giải được.BOSS các người giết chết kia cấp là 200,ngay lập tức thăng ba bốn mươi cấp cũng là chuyện bình thường.Về phần thưởng,đương nhiên không có khả năng là chỉ có 10 điểm thuộc tính,còn gì khác thì các người nên đi hỏi thôn trưởng của Vạn Năm thôn.” Phong Khởi Phi Sa nói.Nhiệm vụ này là do hắn soạn,dĩ nhiên là hắn sẽ không nói cho Lăng Vân bọn họ sẽ được thưởng gì khác nữa.

Đoàn người một lần nữa đi vào nhà thôn trưởng,lão nhân lần này không làm cho bọn họ đợi lâu,đứng an vị ở cổng,hình như đã sớm đoán được là bọn họ sẽ tới,thấy bọn họ,lão nhân mỉm cười nói: “Các người đã trở lại a,chúc mừng các người đã giết chết Vạn Năm Ma Thụ.”

“Chúng ta là tới để nhận thưởng.....A yêu,đau quá.” Tra Tra Tạc bất lịch sự nói thẳng với ông liền nhận được một cái cốc đầu từ phía ca ca Liên Quyết của hắn.

“Ha ha,thật là thắng thần a.” Lão nhân cũng không có tức giận,ngược lại còn có vẻ như thích sự khờ khạo của Tra Tra Tạc,ông cho bọn họ chờ một chút còn mình thì vào nhà.Không lâu sau,thôn trưởng đem mấy thứ vật phẩm đi ra.

“Đây là do tổ tiên để lại,vì để cảm ơn các người đánh bại Vạn Năm Ma Thụ,bảo vệ thôn làng,mấy vật này sẽ đưa cho các người.” Sau đó đem các vật phẩm phân ra đưa cho Lăng Vân,Mạc Nhật cùng Tra Tra Tạc.

Lăng Vân nhận được một cái lò luyện đan cùng một quyển được phổ,Mạc Nhật thì nhận được một quyển bí kíp võ công,Tra Tra Tạc thì được một cây bút,tất cả đều là thần khí nên ba người liền cắt ngon tay,viết tên mình lên trên vật phẩm,vài giây sau,thuộc tính của vật phẩm đều hiện ra.

Lò luyện đan Cửu Chuyển,thần khí.Lò luyện đan của Thái Thượng Lão Quân, luyện được tăng thêm một bậc thì xác suất thành công tăng 60%,thất bại 0,không thể giao dịch,rơi xuống,nhiệt độ không giới hạn,không thể thăng cấp.

Bách thảo Thần Nông,danh thư.Viết hết tất cả phương pháp luyện chế được vật tiên đan.

Ma Sát kiếm phổ,thần công.Phối hợp với tâm pháp Ma giới,cấp 10 có thể luyện được kiến pháp Ma Sát diệt thiên.

Mao Sơn đạo bút,thần bút.Dùng bút này viết chữ lên bùa,có thể sử dụng bùa để gia tăng thêm 50% thuộc tính.(Chú:bùa chú trong trò chơi chẳng qua chỉ là tờ giấy bình thường mà thôi,nhưng chữ viết trên bùa có pháp thuật đều tương ứng với thuộc tính,sau khi dùng bút viết pháp thuật lên bùa,nếu như là thuộc tính thủy thì gia tăng 50% thuộc tính thủy,cái khác cũng như vậy).

Đều là đạo cụ phối hợp rất tốt với chức nghiệp chủng tộc,ba người đều rất vui mừng.Không nghĩ tới thôn trưởng lại lấy ra tờ giấy đưa cho Lăng Vân,vừa nhận thì liền thấy đó chính là một cái bản đồ.

“Đây là bản đồ của Nhật Nguyệt Tuyền,các người đánh bại Ma thụ thì sẽ nhận được Ma chủng,chỉ cần đem Ma chủng dùng nước suối tiên của Nhật Nguyệt Tuyền để tiến hóa thì có thể đem diệt trừ ma tính của hạt giống,có thể được một sủng vật không tồi nha.Tốt lắm,ta mệt rồi,ngủ ngơi đây.” Cuối cùng thôn trưởng cười cười thần bí với bọn họ,sau đó xoay người vào nhà.

Lăng Vân mở túi thì vừa thấy,quả nhiên là có một hạt giống hình thù kỳ quái.Mọi người lập tức quyết định xuất phát đến Nhật Nguyệt Tuyền,nhưng mà trước đó.....

“Nặc,cho người.” Lăng Vân đem Ma giới tâm pháp đã ở trong túi hắn đó giờ đưa cho Mạc Nhật. “Từ lâu thì đã nghĩ là muốn đưa cho người,nhưng mà sự việc nhất kien đến nhất kien(một việc vừa đi thì việc khác lại đến) cho nên đã quên mất.”

“Cảm ơn.” Mạc Nhật cũng không khách khí,từ lâu hắn đã quyết tâm là sẽ luyện thành tuyệt thể thần công,hảo hảo bảo hộ Lăng Vân.(Ellie: í hí hí hí hí hí)

“Tốt lắm,nhóm của người đã không còn việc gì,chúng ta cũng phải rời đi.” Đi ra khỏi nhà thôn trưởng,Liên Quyết cùng Phong Khởi Phi Sa chào tạm biệt,dù sao thân phận của bọn họ cũng đặc biệt nhưng mà lại có việc quan trọng hơn phải hoàn thành.Trước khi đi,hai người ca ca chia nhau dặn dò hai người đệ đệ: “Đừng có mà chơi tới mê mết,bằng không ba mẹ (đại ca) sẽ quản không được người.” Sau khi dặn Mạc Nhật phải hảo hảo mà trông giữ hai đứa con nít này thì nháy mắt một cái liền tan biến.

12. Chương 12

Ba người còn lại ngồi trong phòng nghiên cứu bản đồ nửa ngày chỉ đưa được ra hai kết luận,một là hướng phía Đông đi,rất có thể là sẽ đi xuyên qua Khô Mộc Sâm Lâm,hai là Nhật Nguyệt Tuyền cách nơi này cực kì xa.Nhưng bọn họ vẫn không biết vị trí chính xác của nguồn suối,chỉ có thể đi từng bước tính từng bước.Sau khi trả phòng ở khách điểm,trước tiên là lấy một ít vật liệu,trang bị vô dụng đem đi bán,rồi đem vài cái tốt hơn chút gửi bán NPC bên kia,tiếp đó lại đi mua rất nhiều Hồng và Lam,đương nhiên là phải có lương khô cùng một ít gì cần thiết cho cuộc sống hoang dã (Trần: Lăng Vân có một cái túi Càn Khôn vô biên vô tung lại có thể đựng đồ vô hạn nha,mọi người sẽ không quên đi ^___^ vì thế cho dù có nhiều vật phẩm đi chẳng

nữa bọn họ cũng đứng được), sau đó xuất phát đến Nhật Nguyệt Tuyền. Chưa đến vài phút, ba người liền thấy được Khô Mộc Sâm Lâm.

“Lạ ghê, lần trước tụi mình đi khoảng 15 phút mới đến, tại sao lần này lại thấy được nhanh vậy?” Tra Tra Tạc chỉ vào Khô Mộc Sâm Lâm cách đó không xa, hỏi.

“Có thể là nó đã di chuyển trong lúc di biến đi, hên là đã hoàn thành nhiệm vụ chứ không thôi nó mà di chuyển chút nữa là Vụ Vân thôn khó có thể giữ được.” Trong lòng ưu tư, Lăng Vân nói.

“Tụi mình không thể đi đường vòng qua được a, nhìn thật là ác độc nha.” Thật ra cây cối đã hồi phục bộ dáng di biến lúc trước, cấp bậc cũng hạ xuống, lấy cấp bậc hiện tại của Lăng Vân bọn họ mà nói là thông qua dễ như trở bàn tay, chẳng qua là sự kiện Ma Thụ đã làm cho bọn họ cảm thấy thật sự không quá tốt đối với cánh rừng này, đặc biệt là đối với độ mất cảm cực cao của Tra Tra Tạc với mấy thứ ghê tởm.

“Cũng tốt, dù sao tụi mình cũng không biết đường đi đến Nhật Nguyệt Tuyền, vậy thì chơi trên đường, luyện cấp trên đường và tìm đường cũng được, các người nghĩ thế nào?”

“Đồng ý.” Toàn bộ phiếu đều thông qua. Vì thế ba người liền hướng phía Đông Nam mà đi, vượt qua Khô Mộc Sâm Lâm nhìn cũng khùng bố y như trước. Dọc theo đường đi gặp được không ít Liệt Hỏa Điểu, nhưng mà thấy Liệt Hỏa Điểu đã từng cứu bọn họ qua cho nên bọn họ cũng không có ra tay tập kích chim nhỏ thuộc loại công kích bị động. Ba người trò chuyện trên đường, thời gian trôi đi cũng rất nhanh, trời dần dần tối đi. Nhìn bức vẽ, bây giờ họ hẳn là đã đi tới khu biên giới của hải bình nguyên rộng rãi, vì thế mọi người quyết định đi nhanh hơn chút, đi ra khỏi bình nguyên, tìm Vụ Sơn tiểu trấn để nghỉ ngơi. Lại chạy trên đường hồi lâu, trời đã tối om nhưng mà vẫn không thấy trấn nhỏ, không còn cách nào khác, may là có chuẩn bị vật liệu cắm trại, mọi người tìm một chỗ nhìn sạch sẽ, Lăng Vân lấy lều trại, lương khô, túi ngủ và bó củi (trò chơi có mấy thứ này hẳn là lúc ấy còn chưa có sáng tạo, nhưng mà vì thân thể khỏe mạnh của người chơi, người ta vẫn cho thiết kế) sau khi tắt cả ăn no liền vào lều nghỉ ngơi, đương nhiên là trước khi ngủ vẫn không quên kêu Tra Tra Tạc châm hỏa ở bốn phía để phòng ngừa quái vật tập kích. Một đêm vô sự ngủ thẳng đến bình minh, ba người sửa sang lại chút, tiếp tục đi về phía trước, qua một lát liền thấy được Vụ Sơn tiểu trấn cách chỗ bọn họ cắm trại tối qua không xa, nhưng tại sao tối qua lại không nhìn thấy? Ba người cảm thấy kỳ quái, thuận tay kéo một người chơi lại hỏi.

“Nga, các người là người xứ khác à? Khó trách không biết, tới buổi tối a, tiểu trấn của chúng ta sẽ bị sương mù bao phủ, cách thành trấn mười bước liền nhìn không thấy.” Vị tráng hán kia trả lời.

“Nhưng mà không có khả năng ngay cả âm thanh đều không nghe thấy à? Sương mù gì mà lợi hại như vậy a?” Tra Tra Tạc vẫn không rõ.

“Sương này a là từ đỉnh Vụ Sơn sơn thổi xuống. Buổi sáng đỉnh Vụ Sơn sơn sẽ có sương mù rất rất dày, sau đó từ từ đi xuống, sương này không những làm tầm mắt con người nhìn không rõ mà còn có thể che dấu cả âm thanh. Cho nên tới buổi tối mọi người dường như cũng không ra khỏi cửa. Hơn nữa...” Tráng hán kia thần thần bí bí hạ giọng: “Nghe nói trong sương sẽ có yêu quái xuất hiện, lúc trước chẳng qua chỉ là trộm một vài gia súc, bây giờ ngay cả con người cũng không buông tha, đã có rất nhiều người mất tích, ngay cả con gái của trấn trưởng cũng không thấy đâu. Mọi người giờ đây cũng không dám rời nhà.” Nói xong liền đi, để lại ba người vẫn còn đang ăn ý nhìn nhau.

“Tại sao lại dài vậy a? Vì sao mà chỗ nào trong trò chơi cũng đều biến thái vậy a....” Tra Tra Tạc bất mãn nói, hoàn toàn quên trò chơi này chính là ý của lão ca mình.

“Đó cũng không phải là tốt lắm, nói không chừng lại có nhiệm vụ cao cấp gì, vừa có thể thăng cấp vừa nhận được phần thưởng khổng lồ.” Mặc Nhật chẳng cảm thấy sao cả.

“Không thì bọn mình đi tìm thôn trưởng hỏi chút tình hình.” Đối với đề nghị của Lăng Vân, hai người kia cũng không có ý kiến. Nhưng mà không đợi bọn họ đi tìm thôn trưởng, thôn trưởng đã tìm tới cửa của mình.

“Ba vị đại hiệp, lão hủ chờ các người đã lâu.” Vị trưởng lão trước mắt này giữ lại một chòm râu thật dài, vóc dáng không cao, khá tròn. “Ta là trấn trưởng của Vụ Sơn trấn.”

“Người.....biết chúng ta?” Nhìn lão nhân nửa ngày, vẫn là Mặc Nhật hỏi.

“Tất nhiên tất nhiên,ba vị đại hiệp dũng cảm chiến đấu với Vạn Năm Ma Thụ tinh,câu chuyện anh hùng gắng sức bảo vệ Vụ Vân thôn lão hủ đã sớm nghe nói.”

“Người sao mà biết được?”

“Nga,thôn trưởng Vụ Vân Thôn kia đã làm bạn cờ với lão hủ ta suốt 40 năm,từ lâu hủ đã dùng bồ câu đưa tin nói cho lão hủ biết ba vị hôm nay sẽ đến đây bảo lão hủ tới đây đón tiếp các vị.Lão hủ cũng đã chuẩn bị xong tiệc rượu,mời các vị danh nhân(người có tiếng tăm) đến trấn trên,bây giờ sẽ chờ ba vị nhập tọa.”

Hắc tuyến,hắc tuyến,hắc tuyến,chỉ số thông minh của NPC này có phần cao quá đi,còn chưa nói đến việc đoán được là họ sẽ không vào Khô Mộc Sâm Lâm,ngay cả việc chừng nào họ sẽ đến Vụ Sơn trấn cũng biết được,đây không phải là rất kỳ quái đi? ‘Có người giỏi trò quỷ’.Ba người cùng lúc nghĩ nhưng lại không biểu hiện ra ngoài.Vẫn là Mạc Nhật thay mặt đặt câu hỏi: “Phiền đến trấn trưởng đại nhân,nhưng trên người chúng ta còn có việc,không thể nán lại,tiệc rượu có thể miễn đi.” Bị lão hủ trấn trưởng kia nói một ngụm,lời nói của Mạc Nhật cũng mang theo chút giọng thời xưa.

“Đúng vậy,chúng ta còn phải đi tiếp,cáo từ.” Lăng Vân ăn ý nói,ba người hiểu ý giả bộ đi về trước,đúng như dự đoán,trấn trưởng lập tức vượt lên phía trước ngăn cản họ.

“Làm sao mà lại có thể vậy chứ,ít nhất cũng phải ăn một ít.Ba vị đại hiệp bên này,thỉnh.” Nói xong,trấn trưởng liền túm ba người kéo đến tửu lâu.Ba người ban đầu còn nghĩ muốn nhìn xem trấn trưởng muốn làm cái quỷ gì,làm bộ chống cự một chút rồi cũng đi theo.

Tới tửu lâu,ba người đi theo trấn trưởng đến lầu hai,chỉ thấy một nơi vốn không rộng,nên chỉ để một cái bàn lớn cho có vẻ trống trải một chút.Có vài người vây quanh bàn thấy bọn họ đến liền đứng lên.Trấn trưởng đưa họ đến mấy chỗ trống rồi giới thiệu cho những người kia: “Ba vị này chính là các đại hiệp sĩ đã giết chết Vạn Năm Ma Thụ tinh.” Lập tức nổ lên một trận vỗ tay,dĩ nhiên còn có những câu nói nịnh nọt.Mấy người bên cạnh bàn thay nhau tiến lên giới thiệu:

“Ta tên là Lí Đại Mao,là bộ khoái(những người chuyên bắt cướp,giống nghề cảnh sát hiện nay) đứng đầu trấn,cũng là bộ khoái duy nhất.” Người nói là một nam nhân cường tráng,khoảng 30,râu dài đến quai hàm,không thấy rõ mặt.

“Ta tên Tiền Nhị Phú,là ông chủ tiệm cầm đồ,tiệm trang phục,tiệm trang sức,tiệm tạp hóa và tiệm gạo của trấn.Gian tửu lâu này cũng là ta đứng tên.Ba vị đại hiệp muốn ăn gì cứ việc mở miệng a.” Mắt thấy được đó là bộ dáng của một thương nhân,nam nhân có râu như dê rừng nói.

“Ta là Đại Bình,là một người đả thiết,năm ngoái mới mở cửa hàng chế tạo binh khí.Ha ha.” Chàng trai cường tráng kia vừa nói vừa cười ngáy ngô,thoạt nhìn là một người không có tâm cơ.

.....

Sau khi chờ tất cả nói xong,Tiền Nhị Phú ra hiệu bảo tiểu nhị bưng thức ăn lên,sau đó mọi người đều hăng hái mời rượu.Qua vài lần,Lăng Vân đã cảm thấy hoa mắt đầu óc choáng váng nhưng tửu lượng của Mạc Nhật với Tra Tra Tạc hình như tốt lắm,một chút cũng không xảy ra chuyện gì.

Mạc Nhật thấy Lăng Vân đã có chút say mà những người kia dường như vẫn chưa muốn nói ra mục đích của mình bèn cấp ánh mắt cho Tra Tra Tạc để hắc đồ Lăng Vân cho tốt còn mình thì đứng dậy nói với những người khác: “Đa tạ các vị đã chiêu đãi,có điều chúng ta đã ăn no.Còn rất nhiều đường phải đi,cáo từ trước.”

“A,chờ một chút.” Vừa nghe thấy bọn họ phải đi,Đại Bình bên cạnh Tra Tra Tạc lập tức nhảy dựng lên ngăn cản họ,nói: “Các người đi rồi thì buổi tối làm sao đây a.....A” Biết mình nói sai,Đại Bình liền che miệng lại nhưng đã muộn,cho dù là Tra Tra Tạc cũng đoán được việc gì.

“Các vị còn chưa chịu nói sao?” Không hổ là tiếng nói của kẻ giàu,ánh mắt Mạc Nhật đảo qua,những người khác dường như lùn đi một nửa,mọi người ngời nhìn ta ta nhìn người,cuối cùng đồng loạt hướng về phía trấn trưởng.Trấn trưởng thấy thế liền thở dài,nói với bọn Mạc Nhật: “Lão hủ đã nói cho dân chúng trong trấn biết là đã thỉnh ba vị ở lại,đừng trách chúng ta a.Chúng ta thật sự không còn cách nào khác.”

“Đúng vậy,chúng ta chỉ có thể tìm ba vị.”

“Đã không còn cách nào khác.”

.....

Hoàn toàn khác với lúc này,tất cả mọi người đứng lên than thở,nói không ngừng nghỉ,cuối cùng vẫn là trấn trưởng dùng tay ra hiệu bảo mọi người im lặng sau đó mới thỉnh Mạc Nhật bọn họ về chỗ,thuận tiện còn bảo tiểu nhị đem chén trà giải rượu đến,chờ đến khi Lăng Vân có chút tỉnh táo rồi mới nói.

P/s ~ TT^TT pà kon,ta tâm tâm khổ khổ tuần nào cũng edit mà chả có pn nào cho tar cái comt hết!!! Ta biết các người đọc chùa nhưng làm ơn cho tar cái comt ‘Chờ chương mới’ cũng đc mở TT^TT 1 tuần 1 chương là đã muốn gần như cạn kiệt hết free time của tar rồi các người còn mún giề!! Bùn~ đi tự sát đây

13. Chương 13

Tuy Vụ Sơn trấn ở dưới chân núi Vụ Sơn,quanh năm bị sương mù quấy nhiễu, nhưng mà lúc trước chỉ có mùa đông thì sương mới dày hơn chút xíu,cũng không giống như giờ,đi ra ngoài vài bước liền không thấy thôn ở đâu.Nhưng mấy năm trước, không biết trên núi xảy ra chuyện gì mà sương mù lại càng sâu thêm,cũng dần dần ảnh hưởng tới trấn nhỏ của họ dưới chân núi.Lúc đầu thì mọi người cũng chẳng để ý, chỉ nghĩ là sương lớn thêm tí thôi, tuy rằng có lúc có gia súc mất tích, nhưng khi đó mọi người lại nghĩ là mãnh thú ở ngọn núi giở trò quỷ, nhưng mà sau đó liền thấy không đúng,bây giờ chính là mùa hè, mãnh thú rất ít khi đến chân núi tìm thức ăn, hơn nữa,mấy tháng nay lại liên tiếp có người mất tích,tất cả đều là những thiếu nam thiếu nữ có dung mạo thanh tú, mọi người suy nghĩ nhưng không ra được đó là yêu quái nào vì thể liền phái người lên trên núi điều tra nhưng không thu hoạch được gì. Mà tần suất người bị mất tích lại càng nhanh hơn, ban đầu là một tháng một lần, bây giờ dường như biến thành mỗi đêm đều có người mất tích, mấy ngày hôm trước,con gái bảo bối của trấn trưởng cũng tìm không thấy liền xin giúp đỡ từ thôn trưởng Vụ Vân thôn, không nghĩ tới đêm đó liền có một câu trả lời thuyết phục, thôn trưởng Vụ Vân thôn miêu tả bộ dáng của ba người Lăng Vân cho trấn trưởng biết, còn nói sự thật rõ ràng cho họ biết, nhưng mà Vụ Sơn trấn không phải là một nơi giàu có gì, trấn trưởng sợ không có thưởng thì bọn Lăng Vân sẽ không chịu giúp đỡ, vì thế liền tập hợp danh nhân trên trấn cùng nhau chiêu đãi bọn hắn, muốn tìm cơ hội mở miệng để tìm kiếm trợ giúp.

Sau khi giải thích một phen, bọn Lăng Vân cũng hiểu được sơ sơ, trấn trưởng thấy bàn bạc với ba người cũng được vì thế tiến lên hỏi: “Không biết ba vị đại hiệp có giúp đỡ hay không?” Tay nắm chặt tay áo của Mạc Nhật, chỉ sợ bọn họ không đồng ý. Cùng lúc đó, đội trưởng Mạc Nhật cũng thu được một tin: có tiếp nhận nhiệm vụ hay không? Chắc là đồng ý,mặc kệ là thật lòng muốn giúp đỡ hay xuất phát vì tò mò, nhiệm vụ này cũng đã quyết định rồi.Ngay sau đó ba người liền thấy trên cột nhiệm vụ có một hàng chữ màu nâu:

Tên nhiệm vụ: Vụ Sơn mê đoàn(bí ẩn Vụ Sơn)

Loại hình nhiệm vụ: kịch tình tâm vụ (nhiệm vụ nội dung vở kịch)

Nội dung nhiệm vụ: điều tra rõ bộ mặt thật của sương mù ở Vụ Sơn, tìm được cả người lẫn vật mất tích.

Thấy bọn họ tiếp nhận nhiệm vụ, trấn trưởng mừng rỡ,sau khi đãi ba người ăn no liền tặng cho bọn họ một phòng hảo hạng để nghỉ ngơi chờ đến tối hành động.Lăng Vân bọn họ ban đầu là nghĩ nên trực tiếp lên núi,nhưng mà nhớ đến yêu quái kia buổi tối mới thường tới thì không bằng đêm nay ở lại dưới chân núi xem tình huống cái đã.Ba người vào phòng chuyện thứ nhất làm đương nhiên là ngủ. Hiếm khi có một phòng hảo hạng miễn phí để ở, tuy rằng không thể so với khách sạn năm sao ở hiện thực nhưng bố trí cũng coi như là xa hoa,chỉ chốc lát liền tiến vào mộng đẹp,đợi cho đến khi bầu trời tối đen, bọn họ ngủ cũng khoảng 4,5 tiếng. Người tỉnh đầu tiên chính là Mạc Nhật, hắn tỉnh lại sau trời tối, đánh thức hai người kia, sau khi ba người chính đốn xong thì tiểu nhị cũng vừa đi lên.

“Ba vị đại hiệp đã tỉnh a,chuồng quây còn kêu ta lên gọi các người.Chắc là không cần rồi.” Nói xong liền cười hi hi bước xuống lầu,ba người đi theo ở phía sau.Sau khi nói mấy câu với Tiểu Nhị Phú, ba người đi ra khỏi khách ***, trên đường đã không còn một bóng người,ngay cả người gõ mõ cầm canh cũng không có, tất cả mọi người sợ tên yêu quái bắt người lúc trời tối kia. Đi tới đi lui, hẳn là đã đêm khuya,chưa phát sinh chuyện gì cả,Tra Tra Tạc cảm thấy thật nhàm chán.

“Ta nói, Mạc Nhật, Lăng Vân, chúng ta nghỉ ngơi chút đi. Ta thấy tên yêu quái này nhất định là thấy chúng ta tới nên sợ không dám đi ra a.” Nói xong,hắn ngồi xuống một cái bậc thang.

“Ngu ngốc a” Mạc Nhật đúng là chịu không nổi đệ đệ này: “Yêu quái này là quái vật trong trò chơi chỉ biết đi theo trình tự đã đặt, không có AI cao như vậy a.May mà trò chơi là do nhà người thiết kế, please người có khái niệm gì không a.”

“Ha ha.....”

“A, cứu mạng.....”

Lăng Vân vừa muốn nói thì chợt nghe một tiếng kêu cứu cách đó không xa truyền đến, ba người nhảy lên ngựa đuổi tới. Một đường chạy tới cửa trấn, không phát hiện được gì, đang nghi ngờ thì có ba bóng đen chạy đi mỗi hướng khác nhau. Tra Tra Tạc lập tức muốn đuổi theo một hướng lại bị Mạc Nhật kéo lại, “Coi chừng là kẻ a,nó hình như muốn tách chúng ta ra.....” Chưa nói xong thì đã bị đánh gãy: “Người không phải đã nói là yêu quái không có AI cao vậy sao, nghĩ nhiều như vậy làm gì,BOSS Vạn Năm Ma Thụ cao cấp như vậy không phải cũng bị đánh bại luôn rồi sao.” Nói xong cũng không quay đầu lại liền hướng một phía chạy đi. Mạc Nhật cùng Lăng Vân sau khi suy nghĩ cũng chia nhau đuổi hai bóng đen kia.

Lăng Vân đang đuổi theo bất tri bất giác lại tới cửa trấn,bóng đen hô một tiếng liền biến mất, mà Mạc Nhật lúc này cũng vừa chạy tới nhưng mà đợi đến bình minh vẫn không thấy Tra Tra Tạc đâu,chuyện lớn rồi.Bèn vội vàng chạy tới nhà trấn trưởng, đem trấn trưởng mơ mơ màng màng từ trên giường tha xuống.

“Chúng ta nhìn thấy yêu quái kia” trấn trưởng vừa định nói thì lại thấy vẻ mặt cứng lại của Mạc Nhật cùng Lăng Vân, nhìn nhìn lại giống như thiếu một người, im miệng chờ Mạc Nhật nói tiếp: “Nhưng mà một người bạn của chúng ta đã không thấy đâu,chúng ta phải lập tức lên núi, đem tình báo mà các người biết nói cho chúng ta đi.”

“Các người chờ một chút.” Trấn trưởng tìm trong ngăn kéo ở phòng mình nửa ngày mới lấy ra một quyển sách đưa cho Lăng Vân.”Về chuyện lên núi ta cũng không thể nói cho các người, bởi vì sương mù mấy năm nay mà trấn cũng không có người nào lên núi, ngay cả thợ săn cũng đổi nghề, cho nên các người phải tự mình đi lên mà tìm.Có một kỹ năng được viết trong quyển sách này tên là ‘Hỏa Nhân Kim Tinh’, trên núi sương mù dày, người thường cơ hồ nhìn không ra đường đi, các người nên luyện kỹ năng này trước khi lên núi nếu không sẽ không nhìn thấy đường liền từ vách núi đen ngã xuống.”

Lăng Vân nhận sách,hỏi: “Có cái này rồi sao các người không luyện đi?”

“Người nhìn trang thứ nhất một chút sẽ biết.” Trấn trưởng nói.

“Hảo, chúng ta đi.Nhất định sẽ đem những người mất tích mang về.” Nếu người còn sống,đương nhiên câu này Mạc Nhật sẽ không nói ra.

Đi một hồi, hai người đi tới chân núi, Lăng Vân lấy sách ta xem, mặt trên viết: Kỹ năng Tiên tộc.Thuộc tính Kim 30, cấp bậc 30.

“Xem ra chỉ có Tiên tộc mới có thể tu luyện. May là có người”

“Nhưng người thì làm sao đây.” Lăng Vân nhìn Mạc Nhật

“Tất nhiên là theo sau người rồi.” Mạc Nhật cười cười không sao cả.

Ngẫm lại cũng chỉ có thể như vậy,vì thế Lăng Vân mở ra thái đơn, đem đếm của thuộc tính Kim tăng thành 30 điểm.Ba người lúc đầu đã bàn luận rồi,dù sao bây giờ cấp bậc cũng đủ, dứt khoát sau này mới dùng đếm, như vậy mới có thể căn cứ chức nghiệp cuối cùng để điều chỉnh nhưng bây giờ chỉ có thể dùng trước một chút. Sau khi điều chỉnh xong,Lăng Vân lại dành chút thời gian để luyện kỹ năng lên đến cấp 5, đây là đề nghị của Mạc Nhật.Do đó thời gian tu luyện kỹ năng lên 5 cũng không dài, tuy rằng bọn họ có nóng lòng đảm nhiệm nhiệm vụ của Tra Tra Tạc hay không nhưng mà nếu không làm đầy đủ thì chỉ có thể biết là mình đã chết đi một cách vô nghĩa.Không phải là không lo rằng Tra Tra Tạc đã chết,nhưng mà nếu bị đuổi về nơi sinh ra,hẳn nhất định sẽ M cho bọn họ, mà họ lại không thu được tin gì, vậy thì có nghĩa là Tra Tra Tạc chưa chết, chắc là đang bị vây trong một tình huống đặc biệt nào đó cho nên không thể sử dụng mật ngữ. Mà trong lúc Lăng Vân tu luyện Hỏa Nhân Kim Tinh, Mạc Nhật cũng không lãng phí thời gian mà bắt đầu tu luyện tâm pháp Ma giới, tâm pháp này trong khi ngủ cũng có thể tu luyện, tốc độ chẳng qua là chậm chút thôi, cho nên hẳn đã tới cấp 4.Sau nửa ngày,khoảng giờ chiều,Hỏa Nhân Kim Tinh cũng tới 5.Lăng Vân cùng Mạc Nhật chờ không nổi nên quyết định vừa đi lên núi vừa luyện, bởi vì ban ngày sương

không dày mà sương mù dưới chân núi lại trắng xóa hơn trên đỉnh núi rất nhiều cho nên bọn họ có thể vừa đi vừa luyện, dù không sử dụng kỹ năng này, may là Lam cũng đem theo không ít.

Đường núi đi cũng không quá tốt, hướng chi Mạc Nhật giữa sương lớn cũng chẳng khác nào người mù, chỉ có thể để Lăng Vân kéo tay đi thật cẩn thận đi theo sau, điểm này tất nhiên là làm hắn rất vui vẻ. Giày của Lăng Vân đã đổi thành giày mua ở Vụ Sơn trấn. Thật ra, ban đầu bọn họ nghĩ muốn ăn gian dùng Phong giày trực tiếp bay đến bên cạnh Tra Tra Tạc, nhưng mà Phong giày hình như cũng bị sương mù làm cho mê hoặc, đừng nói đến chuyện bay đến bên Tra Tra Tạc, hướng lên trên núi nó cũng chẳng xong nên họ đành phải buông tha cho ý tưởng này, Lăng Vân lúc này nhớ sủng vật nhỏ Địa Thử Vương Bạch Bạch của Tra Tra Tạc vô cùng, nếu có nó là có thể dẫn đường rồi, nhưng mà trên thế giới lại không có nhiều nếu như vậy a, hai người đành phải từng bước từng bước đi lên núi.

P/s ~ Com TT^TT Like TT^TT

14. Chương 14

Đi nửa ngày, trời cũng muốn tối, sương mù cũng thay đổi, tuy rằng Hoả Nhân Kim Tinh của Lăng Vân đã đến cấp 8, nhưng mà đây là một khí trời ác liệt, đường cũng vẫn như cũ, thật phí sức, hắn bắt đầu oán giận cái thời gian nhanh chóng trôi qua trong trò chơi này rồi.

“Mệt không? Nghỉ chút đi.” Mạc Nhật vẫn song hành cầm tay hắn cũng hiểu được thời gian trôi qua quá nhanh, thậm chí còn hy vọng con đường này cứ đi mãi vậy đi, không phải hắn không yêu huynh đệ, dù sao Tra Tra Tạc cũng không nguy hiểm cho lắm, không chết được, còn có thể tay trong tay lộ liễu với Lăng Vân đi về phía trước, mà cả một đường đi không ai quấy rầy thật sự là quá sung sướng. Mạc Nhật cười thầm trong lòng, sau khi phát hiện ra tình cảm của mình đối với Lăng Vân có điều khác biệt thì bản thân mình luôn luôn chuẩn bị kế hoạch lừa gạt bà xã, vì lý do này, Tra Tra Tạc không tính là gì. (Ellie: khổ Tạc Tạc quá, bị a nó bỏ rơi theo vợ)

“Không, đúng rồi, Mạc Nhật, ngươi có nghe thấy thanh âm gì không a?” Chung quy vẫn cảm thấy được là có âm thanh gì đó truyền đến, hình như là..... Tiếng ngáy??? “Là từ bên kia truyền đến, chúng ta qua đó nhìn xem.” Nói xong đến tới nơi phát ra âm thanh, tất nhiên là không quên giữ chặt Mạc Nhật. Ngoan ngoan theo sau Lăng Vân, ai kêu chính mình ở giữa cái lớp sương mù dày đặc này lại giống hệt như người mù. Hai người đi chưa được mấy bước liền thấy một cái sơn động, thật ra thì chỉ có Lăng Vân mới thấy, đi vào sơn động, thấy thật là khác với bên ngoài a, bên trong thế nhưng một chút sương mù cũng không có, Mạc Nhật cuối cùng cũng có thể thấy rõ đường đi, nhưng mà hắn cũng bức mình bởi vì không thể dắt tay người trong lòng. Lăng Vân cũng mặc kệ hắn nghĩ gì, bước nhanh vào phía trong của động, đi đi, tiếng ngáy càng ngày càng vang, thậm chí còn có thể nghe được có người đang nói mớ. Lại đi một lát, đi tới trước mặt một ánh cửa đá lớn, mở ra một cái khe, tuy rằng không lớn nhưng hai người vẫn có thể đi qua, vào cửa đá thì mới biết được cái gì là hi vọng của một thôn a, bên trong như là một hoa viên rộng lớn. Trông đều là cùng một loại hoa hồng, nhưng cũng không phải hoa hồng, đóa hoa không biết tên, đỏ như máu, mỗi một cành đều cao khoảng nửa người, mà âm thanh hình như là từ giữa hoa viên truyền đến.

“Đi vào nhìn xem chút đi.” Lăng Vân nói xong liền đi đến giữa bụi hoa, Mạc Nhật muốn giữ hắn lại cũng không kịp, tay Lăng Vân đã đụng chạm tới đóa hoa, bốn phía hô một cái liền có gì đó chạy ra, di chuyển rất nhanh bên người bọn họ.

“Là người đánh lén Vụ Sơn trấn.....” Hai người lập tức tiến vào trạng thái phòng bị nhưng mà bóng đen vẫn không ngừng di chuyển rất nhanh bên người bọn họ, cũng không công kích, hơn nữa còn giống như vô ý đẩy bọn họ xa khỏi hoa viên, hai người nhìn thấy ý đồ của họ liền dùng tư tán gẫu trao đổi, Mạc Nhật công kích một chiêu thường, thừa dịp vòng tròn của bóng đen có chút lộn xộn, kéo Lăng Vân phóng vào giữa hoa viên, sau đó.....

“Trời a, này.....” Bọn họ tuyệt không ngờ khi nhìn thấy cảnh thế này. Giữa hoa viên là một thảm cỏ mềm mại, nằm ở phía trên cũng không ít gì, người cũng có động vật cũng có, nhìn dáng của họ hình như đều là đang ngủ, âm thanh cũng là từ nơi này truyền đến, ở giữa tất nhiên là Tra Tra Tạc.

“Này, đây là chuyện gì a?” Tuy bọn họ nghĩ tới trăm ngàn tình huống của người bắt tích nhưng nhất định không nghĩ là loại này. Mạc Nhật đi đến bên cạnh Tra Tra Tạc đang ngủ say sưa, cười khở gọi hấn dậy. Không nghĩ tới là kêu sao cũng chẳng tỉnh. Đúng lúc hấn vừa định dùng chân đạp thì bóng đen vừa mới vây quanh bọn họ đã đi vào nơi này, bọn Lăng Vân cuối cùng cũng thấy được bộ mặt thật sự của bóng đen, một đám mặc trang phục Ninja chính là ——khỉ?!

Bóng đen, a không, nên là Ninja khỉ ở trước mặt bọn họ sắp xếp thành một hàng chỉ tề, người đứng đầu đi ra.

“Vô dụng, bọn họ là bị phần hoa của Tuyết Vụ hoa thổi vào cho nên mới mê man như vậy. Chỉ có nước của rễ hoa mới làm được bằng không thì sẽ không tỉnh.” Ninja khỉ đứng đầu nói.

“Các người là gì vậy? Những người này đều là các người bắt tới đi? Tại sao lại làm như vậy.” Mạc ngày chất vấn đến.

Ninja khỉ đứng đầu cười khở một chút, nói: “Chúng ta giống các người cùng là nhân loại, từ nhỏ đã ở Vụ Sơn lớn lên.” Thấy ánh mắt kinh ngạc của Lăng Vân và Mạc Nhật, nó tiếp tục nói: “Các người không tin sao? Đúng vậy, với bộ dáng bây giờ thật sự rất khó để người tin tưởng.”

Lăng Vân nhận không ra nỗi buồn của người ta, thấy bộ dáng đau lòng của người đứng đầu kia vội vàng đi đến an ủi: “Người không sao chứ? Chúng ta không phải cố ý. Có thể đem mọi chuyện nói cho chúng ta biết không?”

“Được, nhưng thỉnh ra ngoài, nơi này không quá an toàn.” Nói xong, Ninja đứng đầu làm tư thế mời, hàng ngũ của mấy người kia cũng làm ra một con đường. Lăng Vân cùng Mạc Nhật chần chờ một chút liền theo phía sau nó đi ra ngoài.

Ra khỏi cánh cửa đá khổng lồ, cái người đứng đầu kia quẹo bảy tám vòng, đem Lăng Vân và Mạc Nhật đưa vào mặt bên trong hang, một đại sảnh rộng lớn, bên cạnh còn có rất nhiều hang nhỏ, ở trong còn có bày giường đá, ghế đá, v...v..., nhìn qua thì giống như là căn phòng sinh hoạt thường ngày, có một số cái đầu của các Ninja nhô ra, tò mò nhìn bọn Lăng Vân, xem ra nơi nhóm Ninja ở chính là đây. Tên đứng đầu mời bọn họ đến một cái động hơi lớn.

“Mời ngồi, hai vị.” Rồi phái người đem hai chén trà lại đây..

“Cám ơn” Lăng Vân nhắc chén trà lên vừa định uống thì nghe thấy Mạc Nhật nói với hấn ở tư tán gẫu ‘ Tốt nhất là nên cẩn thận một chút. ’ vì thế liền buông trà xuống. Thấy chuyện như vậy, đối phương cũng chưa nói gì, chính mình bưng chén trà đưa lên miệng rồi giới thiệu: “Ta tên là Tổ Trát Tạc, là thủ lĩnh đương nhiệm của Tộc Mạc tộc.”

“Tộc Mạc tộc? Các người vẫn ở trong Vụ Sơn sao? Tại sao lại chưa hề nghe người Vụ Sơn trần nói qua?” Lăng Vân tò mò hỏi.

“Tộc Mạc tộc chúng ta chính là những con người đầu tiên mà Nữ Oa nương nương vĩ đại tạo ra, vẫn sống ở đỉnh Vụ Sơn này, rất ít khi xuống núi vì địa thế đỉnh Vụ Sơn rất nguy hiểm mà người lên cũng chẳng nhiều cho nên sự tồn tại của chúng ta đa số người không biết.”

“Các người nói các người là con người nhưng tại sao bề ngoài lại khác với người thường như vậy?” Mạc Nhật vẫn rất nghi ngờ.

“Ai. Đây đều là do đứa nhỏ của ta.” Trát Tạc thở dài, tiếp tục nói đi. “Chúng ta biến thành như vậy tất cả đều bởi vì Tuyết Vụ hoa. Nga, Tuyết Vụ hoa chính là bông hoa màu đỏ mà các người nhìn thấy lúc này.”

“A? Vậy chúng ta có biến thành khỉ luôn hay không a?” Lăng Vân lập tức la lên, hấn không muốn biến thành khỉ cho dù là trong trò chơi cũng vậy, mà Mạc Nhật tuy không lên tiếng nhưng theo nhìn biểu tình của hấn lập tức biến thành cứng ngắc thì cũng biết được rằng hấn cũng không muốn.

“Nga, xin chớ lo. Các người sẽ không, tuy rằng ta không biết vì sao nhưng các người vừa nãy ở trong hoa viên cũng không có bị phần hoa của Tuyết Vụ hoa làm cho mê man nên ta nghĩ phần hoa này chắc là không có tác dụng với các người.” Trát Tạc trấn an.

“Nga, hoàn hảo.” Lăng Vân thở phào nhẹ nhõm, rồi nghĩ đến gì đó lại vội vàng hỏi, “Người nói như vậy thì lúc ngủ cũng sẽ biến thành khỉ? Bọn của chúng ta ngủ bên kia, sao hấn không có biến hóa gì a?”

“Bởi vì sau khi mê man bảy tuần bốn mươi chín ngày, mới bắt đầu biến dị, chắc hẳn chưa tới.”

“Kia.....” Lăng Vân còn muốn hỏi lại bị Mạc Nhật đánh gãy: “Trước tiên là nghe vị trát tập này sẽ nói gì với chúng ta. Dù sao Tra Tra Tạc cũng đã ngủ, bây giờ nói nhiều cũng vô dụng, không phiền thì nghe biện pháp giải quyết một chút.” Không phải là Mạc Nhật lạnh lùng nhưng mà làm thương nhân, dưới tình huống gì thì giữ vững bình tĩnh là tốt nhất, huống chi đối với hắn nơi này chỉ là một trò chơi.

“Như vậy, xin các người kiên nhẫn nghe ta đem mọi chuyện từ đầu tới cuối kể lại.” Uống một ngụm trà, Trát Tập bắt đầu nói: “Chuyện này phát sinh vào sáu năm trước, khi đó, bên ngoài của ta cùng tộc nhân không có gì khác với các người.....”

15. Chương 15

“Sáu năm trước, đứa con mười tuổi của Trát Tập thừa lúc tất cả mọi người đều đang vội vã, chuồn đến giữa sườn núi chơi, tiến vào cấm địa mà nhiều thế hệ Tập Mạc tộc đã trông coi ở giữa sườn núi, trong lúc vô ý đã chạm vào bàn thờ để Thổ Chi Châu đáng lẽ ra đã bị phong ấn dưới đất, Huyết Vụ hoa không cẩn thận tiếp xúc với không khí và nước, nhận được chất dinh dưỡng liền bắt đầu sinh trưởng, còn lớn lên rất nhanh. Mà phần hoa của Huyết Vụ hoa sau khi trưởng thành sẽ trôi giữa không trung, sau đó lại xua tan sương mù biến thành không khí, hút vào lập tức sẽ làm cho người ta mê man bảy tuần bốn mươi chín ngày, trong lúc mê man, bên ngoài của người đó sẽ dần dần thay đổi cho đến khi bọn họ biến thành bộ dáng giống giờ. Căn cứ theo tổ tiên ghi chép lại, để giải trừ chuyện này thì chỉ có thể đem nước rễ của Huyết Vụ hoa xoa mấy lần mới tỉnh hoàn toàn. Nhưng mà rễ của Huyết Vụ hoa lại sâu mấy chục mét, người thường căn bản lấy không được, trừ khi sử dụng Dịch Động Thuật của Thổ Chi Châu mới có hy vọng, mà cho đến giờ Thổ Chi Châu cũng chẳng thấy tung tích.”

“Vậy tại sao các người lại bắt người vô tội rồi đem thả trong hoa viên?” Nghe đến đó, Lăng Vân cắt ngang lời nói của Trát Tập.

“Chúng ta thật sự không còn cách nào.” Mặt Trát Tập lộ ra vẻ xấu hổ: “Chúng ta cũng không muốn hại người, chỉ là vì muốn áp chế sinh trưởng của Huyết Vụ hoa thôi. Sinh trưởng của hoa quá nhanh, chỉ có một chuyện mới có thể làm cho tốc độ chậm lại là phải làm cho sinh vật bên cạnh chúng nó mê man, khi đục thủng ra lúc mê man có thể làm cho sinh trưởng của hoa chậm lại. Lúc đầu chúng ta bắt nhiều ít ba động vật nhưng mà bây giờ dựa vào gà vịt đã không thể áp chế hoa được nữa, chúng ta mới buộc phải đi bắt người.”

“Tại sao cả con gái của trấn trưởng cũng không tha? Đó chính là một đứa nhỏ a, còn có bạn của chúng ta.” Mạc Nhật mặc dù không kích động như Lăng Vân nhưng từ ánh mắt nghiêm túc của hắn cũng hiểu được hắn đang tức giận.

“Người chúng ta bắt đều là những người tội tệt trong trấn, chúng ta không có bắt con gái của trấn trưởng, các người có thấy tiểu cô nương nào ở trong hoa viên không? Về phần bạn của các người cũng không phải do chúng ta bắt, là hắn tự nguyện đi theo chúng ta. Lúc ấy thủ hạ của chúng ta đánh không lại bị hắn bắt được, bởi vì chúng ta không thể tiếp xúc với mặt trời, mà bình minh lúc đó đến rất nhanh vì thế liền xin hắn tha cho rồi nói mọi chuyện cho hắn, hắn nghe xong liền nói mình là anh hùng đứng đầu thế giới nhất định có thể giúp chúng ta, không để ý lời khuyên của chúng ta liền xông vào, cho nên mới.....” Trát Tập vội vàng giải thích. Mà Lăng Vân cùng Mạc Nhật nghe xong về mặt không khỏi hắc tuyến, ở trong lòng cùng mắng: “Cái tên ngu ngốc.” Mắng thì mắng nhưng mà đội hữu của mình thì không thể thấy chết mà không cứu được nhìn hắn biến thành khí đi.

“Nhưng tại sao lúc các người bắt chúng ta lại không mê man? Còn ta với tiểu Vân cũng không có a?” Mạc Nhật hỏi vấn đề mấu chốt.

“Biến thành dị nhân rồi sẽ không hấp thụ phần hoa lần nữa, về phần các người tại sao lại không ngủ thì điểm ấy ta cũng không rõ, theo thường lệ thì tất cả vật sống đi vào lập tức sẽ bị hôn mê a?” Trát Tập chống đầu, vắt óc suy nghĩ, bởi vì ngoại hình nên khiến cho động tác của hắn rất kỳ quái, rướn lấy một tiếng cười khê của Lăng Vân.

“Các người không ngủ thì tại sao lại không đi tìm Thổ Chi Châu?” Mạc Nhật lại đưa ra điểm đáng ngờ.

“Chúng ta đã tìm nhưng sau khi tìm được Thổ Chi Châu thì lại không thể đựng vào nó, ngược lại còn bị văng ra.” Trát Tập trả lời.

“Có phải chúng ta không phải là Nhân tộc hay không?” Đột nhiên Lăng Vân nghĩ tới gì đó.

“Các người không phải Nhân tộc?” Trát Tập lập tức nhảy dựng lên: “Thật tốt quá, các người có thể giúp chúng ta. Xin hai vị cứu tộc nhân của chúng ta cùng người ở trong hoa viên này đi.” Mà mấy người nghe lên bên ngoài như đã có dự tính trước liền lập tức chạy ào vào, vây quanh hai người, cầu xin họ giúp đỡ.

“Tại sao ta lại cảm thấy chúng ta bị tính kế?” Lăng Vân nhìn Mạc Nhật bị vây bên kia, hai người cười khổ không thôi, xem ra không giúp cũng không được dù sao cũng còn tên đệ đệ ngu ngốc đang ngủ.

Tuy rằng không biết có phải là do chủng tộc mà khiến cho phần hoa của Huyết Vụ hoa không có hiệu quả với bọn họ hay không nhưng hai người vẫn bước vào giữa hoa viên.

Cẩn cứ vào trận pháp trong hoa viên mà Trát Tập đã nói, Thổ Chi Châu lúc đầu để ở trung tâm trận pháp bắt đầu áp chế tác dụng, vì không có gì cố định, cho nên rất dễ dàng bị va chạm. Bởi vì lần đầu hai người vội vàng nên cũng không thấy trận pháp gì, sau khi tỉ mỉ cẩn thận tìm kiếm trong hoa viên, quả thực thấy một cái.

“.....” Lăng Vân đối với cách trang trí của Ngũ Hành ONLINE cảm thấy hết chỗ nói, ban đầu còn nghĩ sẽ thấy ít nhất là Ngũ Hành Bát Quái đồ, không nghĩ tới trên mặt đất là một trận pháp gọi là Ngũ Giác Tinh, năm cái sừng cách xa nhau viết Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, ở giữa thì có chút lõm, chắc là nơi để Thổ Chi Châu. Đối với Mạc Nhật chỉ đọc lướt qua văn hóa Trung Quốc, thấy nét vẽ này cũng cảm thấy có chút mắt mặt, vì thế liền rất ăn ý mà bỏ qua, tiếp tục tìm kiếm Thổ Chi Châu.

Hoa viên tuy không lớn nhưng ngoại trừ đất trống ở trung tâm thì ở nơi nào cũng là Huyết Vụ hoa, tuy rằng phần hoa không có hiệu quả với hai người, nhưng bụi hoa rậm rạp lại cao hơn nửa người, mà mấy nhánh hoa nhỏ cứ đâm vào bọn họ khiến cho quá trình tìm kiếm càng khó khăn hơn, cho dù là bộ phận trung tâm, bởi vì có rất nhiều người và động vật nằm ở đó, tìm kiếm cũng rất phiền, khoảng hai canh giờ tìm kiếm, hai người mệt mỏi liền quyết định dừng lại nghỉ một chút, thuận tiện đem lương khô ra ăn ủi bụng mình.

“Cấp” Lăng Vân từ trong túi Càn Khôn lấy ra bánh mì nướng rồi thứ này thứ kia, còn lấy khăn trải bàn trải trên mặt đất, đổ rượu, lấy một cái đùi gà đưa cho Mạc Nhật.

“Nếu hần tỉnh thì tốt rồi, có thể đem đồ ăn nướng lên.” Mạc Nhật trừng mắt oán giận liếc nhìn Tra Tra Tạc đang ngủ say sưa bên cạnh. Bởi vì Đạo sĩ hệ hỏa có ma pháp hệ hỏa phụ trợ sinh hoạt, bọn họ chỉ mang củi chứ không mang lửa cho nên giờ chỉ có thể ăn đồ lạnh.

“Nếu chúng ta vẫn không tìm được Thổ Chi Châu thì làm sao giờ? Hần có đúng là sẽ biến thành khỉ không?” Vẫn là Lăng Vân có lương tâm, lo lắng nói, nhưng tưởng tượng đến bộ dáng Tra Tra Tạc khi biến thành khỉ thì hần thật sự nhịn không được mà nở nụ cười.

“Cái tên kia biến thành khỉ rồi cũng chỉ biết kêu la mà thôi.” Mạc Nhật nghĩ nghĩ rồi nở nụ cười: “Kệ đi, dù sao người chơi trong trò chơi biến khác đi cũng rất bình thường.”

“Ừ. Lúc trước ta chơi XXX chính là một thú nhân mà, ha ha.”

“Thật không? Người cũng chơi trò chơi kia a, người phương Đông rất ít khi chơi thú nhân, đa số đều lựa chọn tinh linh hoặc nhân loại, chơi người lùn cũng không nhiều, tại sao người lại chơi thú nhân?”

“Tại ta muốn cao to hơn chút a.” Lăng Vân nói xong, lông mày liền uốn lên: “Nhưng sau khi chuyển chức thì bên ngoài lại thay đổi, không giống thú nhân chút nào cả.”

“Chuyển chức gì a?” Mạc Nhật tò mò hỏi.

“Là một nhiệm vụ chuyển chức Tập Tề Lương Chủng Thạch Đầu bình thường, mặc kệ là loại chủng tộc nào đều có thể biến thành tinh linh, pháp sư. Ban đầu ta muốn đoạt được cách chế tạo binh khí tốt trong Ốc Lí Tư, không ngờ giữa tảng đá có cộng minh, một tảng đá khác tự động lao vào trong quần áo của ta, NPC nhiệm vụ này là một thầy rèn, kết quả là sau khi ta cùng hần đối thoại liền thấy mình đã chuyển chức, người nói ta có phải là xui hay không?” Lăng Vân rất tức giận hỏi, nhưng lại không nghe thấy hồi âm, ngẩng đầu nhìn liền thấy Mạc Ngày đang ngăn người: “Mạc Nhật, Mạc Nhật, Mạc.....”

“Ta nghĩ ra rồi” Mạc Nhật kêu này giờ vẫn không phản ứng đột nhiên nhảy dựng lên làm cho đầu Lăng Vân đầy dấu chấm hỏi.

“Nghĩ ra cái gì a?”

“Chính là cộng minh” Mạc Nhật vui sướng nói, nhưng Lăng Vân vẫn không rõ nhìn hắn.

P/s ~ Chương trước El ghi là Tuyết Vụ hoa, thật ra là Huyết Vụ hoa nha mấy pn ^^ có gì El sẽ sửa lại sau. Á!! Còn nữa, cho dù giờ 31/10 đã wa hai ngày r như El vẫn chúc lại..

HAPPY HALLOWEEN!!!!!!!!!!!!

16. Chương 16

Cộng minh còn được hiểu theo nghĩa cộng hưởng là hiện tượng xảy ra trong cường bức dao động, khi một vật dao động được kích thích bởi một ngoại lực tuần hoàn có cùng tần số với dao động riêng của nó. (Ellie: hai vật tự hút vào nhau. VD: Nam châm)

Thấy Lăng Vân không hiểu, Mạc Nhật liền giải thích: “Lúc người nói Lưỡng Chứng Thạch Đầu cộng minh thì làm ta nhớ ra. Chúng ta không phải là có Mộc Chi Châu sao? Nếu cũng đều là Ngũ Hành Châu thì không chừng sẽ có liên hệ gì đó, chúng ta có thể thông qua Mộc Chi Châu để tìm Thổ Chi Châu.”

Hắn vừa nói thì Lăng Vân liền hiểu được nhưng vấn đề cũng là ở đây: “Nhưng nếu mà chúng không có liên hệ gì hoặc là phải thông qua vật hay chuyện gì đó mới có thể phát sinh liên hệ thì làm sao đây?”

“Bây giờ cũng chỉ có thể liều mà thôi, người lấy Mộc Chi Châu ra nhìn cái đi.”

“Nga, được rồi.” Lăng Vân đem Mộc Chi Châu từ trong túi Càn Khôn ra đưa cho Mạc Nhật.

Mạc Nhật cầm viên châu quan sát nửa ngày, đem nó để vào chỗ lõm trong trận pháp “Thử trước xem có nên dùng hay không.”

Sự thật chứng minh vận may của hai người đúng là quá tốt, mới đem viên châu để vào không bao lâu thì chợt nghe thấy bụi hoa trong chỗ nào đó vang lên ‘đình đình đình’, tiếng ngáy o o cũng không có dấu hiệu giảm mà còn kêu ngày càng gần, chỉ trong chớp lát một viên châu lăn ra từ phía bên phải họ, mà cùng lúc đó, Mộc Chi Châu đặt trong chỗ lõm cũng di chuyển, sau đó lăn hai vòng giống như viên châu kia đang lăn đi, hai viên châu xoay vòng rất nhanh liền dính cùng một chỗ. Thấy vậy, Lăng Vân cùng Mạc Nhật nhanh chóng chạy tới, mỗi người cầm một viên.

“Đúng là quá tốt, không nghĩ tới lại hên như vậy liền tìm được viên châu. Lần này là nhờ người, Mạc Nhật.” Lăng Vân cầm Mộc Chi Châu trên tay, một tay cầm hạt châu, một tay đặt trên vai Mạc Nhật, ra sức khen ngợi Mạc Nhật. Được người mình thích khen, da mặt dày như bánh xe của Mạc Nhật cũng đỏ lên.

“Cũng nhờ lời nói của người ta mới nhớ, nếu bàn về công lao thì người ít nhất cũng phải hưởng một nửa.”

“Sao được chứ, ta chỉ tùy tiện cần nhân thôi, người lại có thể tìm được linh cảm đương nhiên công lao của người là lớn nhất”

“Được rồi. Chúng ta cũng không cần phải khen lẫn nhau như vậy. Quay về hỏi Trát Tật tiếp theo nên làm thế nào đi.” Thấy Lăng Vân có dấu hiệu khen không dứt, Mạc Nhật nhanh chóng đình chỉ.

“Không phải là đem viên châu để lên đó là được rồi sao?” Lăng Vân chỉ chỉ ‘ngũ giác tinh’ kia.

“Nếu để lên thì bọn họ thì sao? Sẽ tỉnh sao?” Mạc ngày tiện chân đá đá con gà trống to xác giống như đã chết bên cạnh.

“Ân, chúng ta chạy ra ngoài đi.” Nói xong Lăng Vân liền đem Mộc Chi Châu bỏ vào túi, sau đó cùng Mạc Nhật đi ra hoa viên.

Ra khỏi hoa viên, bọn Trát Táp sốt ruột chờ ngoài cửa thấy hai người bước ra liền vây lại. Nhìn thấy Thổ Chi Châu trên tay Mạc Nhật, mọi người phấn khởi hoan hô. Thấy họ ngày càng phấn khích, Mạc Nhật không thể không đánh gãy họ.

“Chuyện còn chưa hết đâu. Tiếp theo ta nên làm gì đây?”

“Thật xin lỗi, chúng ta nhất thời sung sướng.” Trát Táp kích động nói, sau đó sửa lại tâm tình: “Chỉ cần đem Thổ Chi Châu lắp lên Đại Địch Mũ Giáp, đội vào thì có thể học được Thổ Độn Thuật, các người lợi dụng Thổ Độn Thuật đi vào lòng đất chặt bỏ tất cả rễ hoa, sau đó mang ra, trong khoảng thời gian này chúng ta sẽ đem người ở trong ra ngoài, rồi chuẩn bị những vật liệu khác để điều chế giải dược.” Sau khi Trát Táp nói xong, không biết từ đâu mà biến ra một chiếc mũ xấu xí đưa cho Mạc Nhật.

“Người xác định đây là mũ giáp?” Lăng Vân nhìn thấy thuộc tính liền kêu lên, cái đồ mục nát này sao, làm từ vải rõ ràng mà dám gọi là mũ giáp mà phòng ngự chỉ +1, có một cái ô khảm, không hạn chế cấp bậc, so với trang bị của người chơi mới còn tồi hơn.

“Hắc hắc, các người đem Thổ Chi Châu đặt vào rồi biết.” Trát Táp cười cười thần bí.

“Nhưng đem bảo thạch khảm vào trang bị không phải chỉ có hợp thành sư mới có thể sao?” Lăng Vân nhớ tới lúc họ đem Mộc Chi Châu khảm vào thân Mộc Kiếm phải đi tìm cao cấp hợp thành sư mới có thể.

“Trên nguyên tắc là vậy nhưng cũng có một vài bảo thạch có thể khảm lên trang bị mà không cần đến hợp thành sư. Thổ Chi Châu chính là một trong số đó.” Trát Táp giải thích.

Sau khi nghe xong, Mạc Nhật đem Thổ Chi Châu khảm vào trong mũ giáp. Hình dạng của mũ giáp lập tức thay đổi giống mũ giáp trên chiến trường, Thổ Chi Châu được khảm ở giữa mũ cũng phát ra ánh sáng chói mắt. Hệ thống nêu lên: người chơi Mạc Nhật nhận được Thần khí Đại Địch Chi Khôi, xin nhận chủ.

“Mau nhận chủ, chỉ có người sở hữu Thần khí mới có thể luyện Thổ Độn Thuật.” Trát Táp giục.

Hai người bàn bạc một chút, cuối cùng Mạc Nhật không thể lay chuyển được Lăng Vân, người có được mũ phải xuống dưới lòng đất, hẳn đương nhiên không muốn Lăng Vân mạo hiểm nên liền dùng máu viết tên mình lên mũ giáp.

Sau khi đội mũ giáp, Lăng Vân đi theo bọn Trát Táp để vác ‘thi thể’ và tìm được liệu, còn Mạc Nhật thì dùng Thổ Độn Thuật tiến vào lòng đất, chém đứt rễ hoa, còn thường đi lên mấy lần, đem rễ hoa chất đầy đi để có thoáng chút. Mọi người hợp tác phân công, bận bịu hồi lâu, cuối cùng cũng làm xong hết. Sau đó, Mạc Nhật cùng Lăng Vân phát hiện một vấn đề vô cùng nghiêm trọng. Thổ Chi Châu làm sao bây giờ? Mộc Kiếm khác với Đại Địa Mũ Giáp không cần nhận chủ, dùng xong có thể đem viên châu gỡ xuống, một khi thần khí nhận chủ, bảo thạch được khảm lên thì không thể lấy đi, nhưng mà lấy không được thì làm sao mà đem viên châu để vào trong trận pháp để áp chế loài hoa kì quái này ni? Hai người tìm chỉ huy đoàn để sợ Trát Táp để đưa ra nghi vấn, nào biết Trát Táp lại vui vẻ nói với họ: “Không sao, ta đã sớm nghĩ ra vấn đề này cho nên mới kêu người đem rễ chặt hết a, chờ sau khi chúng ta rời khỏi đây liền phóng hỏa đốt nơi này, sau đó lại tát thêm dấm chua thì mầm mống sẽ không còn, cho chúng nhiều không khí thì cũng chẳng dùng được.” Nghe vậy hai người mới yên tâm. Bọn họ nhìn Trát Táp dứt giải dược vào miệng Tra Tra Tạc, bởi vì thời gian hắn mê man rất ngắn nên không có thay đổi vì thế chỉ cần uống một ngụm là có thể, quả nhiên, chỉ chốc lát, thấy ai đó lười biếng duỗi thẳng lưng, ngáp một cái thiệt to, ánh mắt buồn ngủ mông lung nhìn Mạc Nhật và Lăng Vân nói: “Chào buổi sáng! Mới sáng sớm mà ở đâu đây?” Nói xong một câu liền bị hai người đang bực bội đập cho một phát, lúc bọn họ một muốn chết mà tiểu tử này lại dám đi ngủ? Nhìn nhau rồi đâm một cái vào ai đó chưa kịp phản ứng, tất nhiên là —— đang tận tình chăm sóc.

Chơi đùa qua đi, Mạc Nhật tóm tắt nguyên nhân hậu quả nói cho Tra Tra Tạc, sau đó ba người giúp bộ tộc bọn Trát Táp đem những người mê man khác đến chân núi, dứt giải dược lần nữa. Rồi ở trong sơn động chờ Táp Mạc Tộc tắm rửa xong ra. Bởi vì họ đã biến dị cho nên phải dùng giải dược tắm rửa toàn thân rồi uống lần nữa mới có tác dụng. Bận rộn và chờ đợi, một ngày cứ như vậy qua đi. Chờ đến khi bọn Trát Táp khôi phục diện mạo thật sự ngời đối diện bọn Mạc Nhật đã là giờ cơm trưa hôm sau.

P/s: Đạo này Ellie KT hoài, còn đi tập nhảy nữa nên tuần trước không có post, mn thông cảm ^^~ & Ellie xin nhắc trước, có thể tuần sau Ellie sẽ không post chap mới, lý do là tuần sau Ellie phải KT Văn zs Toán liên tục TT^TT ko thể ko nghỉ để học bài

17. Chương 17

Bốn người ngồi quanh bàn ăn, ngoại trừ Tra Tra Tạc ngủ hết 1 ngày đang ngậm nhắm thì 3 người kia cũng chưa hề động đũa. Đặc biệt là hán tử trung niên ngồi đối diện Mạc Nhật. Y chính là Trát Tạc sau khi khôi phục dung mạo, tuy đã hơn 50 nhưng cơ thể đúng là không tệ, đây là đánh giá của Lăng Vân. Bây giờ nhìn một hán tử trung niên mạnh mẽ mặt cơ mày cau, Mạc Nhật với Lăng Vân cũng không hề bỏ qua biểu tình buồn cười này, vì sau khi họ đem cứu mọi người ra thì vẫn còn thiếu 2 người, đó chính là đứa con 10 tuổi của Trát Tạc và con gái chín tuổi của trấn trưởng.

“A nha, mọi người không cần lo tới vậy, không chừng là bọn họ đã bỏ trốn.” Tra Tra Tạc ngẩng đầu lên nhìn 3 người đang rất nghiêm túc, mở miệng trêu chọc, kết cục là nhận được một cú đấm thép của Mạc Nhật.

“Một đứa con nít 10 tuổi thì có thể bỏ trốn sao, mà bọn họ chắc cũng không biết đi?” Câu trêu Lăng Vân nói với Tra Tra Tạc, câu sau là nói với Trát Tạc.

Trát Tạc nghĩ nghĩ nói: “Chắc là không biết, Tạc La Á chưa có xuống núi qua, vả lại Vụ Sơn cũng không phải là nơi mà một cô gái nhỏ 10 tuổi có thể đi.”

“Hai đứa con nít, mặc kệ chúng có ở cùng nhau không nhưng đi chắc cũng không xa.” Mạc Nhật phân tích.

“Ta đã phái người đến những nơi gần đây mà chúng có thể tới nhưng vẫn chưa có phát hiện gì.”

“Chúng ta ra ngoài nhìn xem. Dù không tìm được chúng thì nhiệm vụ cũng không thể hoàn thành.” Lăng Vân dùng đội tán gẫu nói.

“Àn” “Nga” nhận được hai tiếng hồi âm. Họ đứng lên tạm biệt Trát Tạc, đi ra sơn động, thấy có rất nhiều nơi đều có người Tạc Mạc Tộc đang tìm kiếm, chỉ có sơn động phía Bắc là không có ai, 3 người thấy rất kỳ lạ, Mạc Nhật thuận tay kéo một người hỏi.

“Sao mọi người không tìm bên kia?” Mạc Nhật chỉ về phía Bắc.

“Bên kia chưa tới vài bước thì chính là vách núi đen, Tạc La Á chắc cũng không đến đó.” Người nọ trả lời vấn đề của Mạc Nhật rồi tiếp tục tìm kiếm.

“Chúng ta qua nhìn xem cái đi, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất.” Lần này Tra Tra Tạc nói xong, Mạc Nhật với Lăng Vân cũng đồng ý.

Vì thế 3 người đến phía Bắc. Tuy rằng đầu sỏ gây ra sương lớn — Huyết Vụ Hoa đã bị thiêu hủy nhưng chỗ bọn họ ở cũng gần đỉnh núi nên sương vẫn rất nhiều, vì an toàn, Mạc Nhật lấy ra một sợi dây thừng lớn cột ba người lại một chỗ, Lăng Vân luyện Hỏa Nhân Kim Tinh dẫn đường, Tra Tra Tạc giữa, Mạc Nhật cản ở sau, ba chấm nhỏ đi đến vách núi đen. Quả thực đi chưa tới chín bước thì đã thấy vách núi đen, nhưng ngoài vách núi đen ra thì Lăng Vân thấy một cái cầu treo. Cầu rất dài, chẳng biết dẫn đến đâu, cho dù Lăng Vân cũng chỉ nhìn thấy nửa cây cầu, mà Mạc Nhật với Tra Tra Tạc mở to mắt ra cũng chẳng nhìn rõ cái gì.

“Mình ta qua nhìn xem.” Lăng Vân nói xong, chuẩn bị cởi dây thừng buộc bên hông xuống thì bị Mạc Nhật đè lại.

“Không được, rất nguy hiểm. Ta và ngươi cùng đi.” Mạc Nhật tính để Tra Tra Tạc ở lại rồi đi chung với Lăng Vân. Bởi vì hắn biết Lăng Vân nhất định phải đi mà mình thì lại nhất định không cho hắn đi một mình.

“Ngươi ngay cả đường cũng không thấy thì sao mà đi theo ta a.” Lăng Vân lập tức phản đối nhưng Mạc Nhật đã tháo dây thừng của Tra Tra Tạc ra.

“Mặc kệ, các ngươi không thể bỏ ta một mình bên vách núi đen a, ta cũng phải đi.” Tra Tra Tạc cũng nhanh chóng đè lại cái tay đang tháo dây thừng của Mạc Nhật.

Ba người tranh chấp không dừng, cuối cùng Lăng Vân thấy hai người kiên quyết như vậy, nhưng 1 đấu với hai, đành phải đồng ý thôi. Ba người dùng tốc độ con rùa cẩn thận đi tới, chỉ sợ một cước đạp phải không khí thì liền phải bái bai cuộc đời rơi xuống vách núi đen. Thật vất vả mới đến được rìa cầu, Tra Tra Tạc há to miệng.

“Đây chính là cái cầu treo người nói hả?” Cái gọi là cầu treo trước mắt kia chẳng qua chỉ là mấy cái dây thường buộc một miếng gỗ nhẵn rất lớn, mà khi ở đỉnh núi rất thấp, nếu đi trên mặt gỗ sẽ trượt xuống, đừng nói là đi, hai sợi dây thường như con lươn kia, nhìn không biết đã qua bao năm rồi, e rằng đi lên cái thoi sẽ đứt lìa. Vả lại cầu treo rất dài, Lăng Vân đi tới đầu cầu mà vẫn không thể nhìn thấy nơi tận cùng ở đâu. Ba người rơi vào khó khăn, cuối cùng là đi hay không?

“A, ta nghĩ ra rồi.” Tra Tra Tạc bỗng la to một tiếng, làm Mạc Nhật đang suy xét ở ven cầu xem nữa hoảng sợ, xé nữa rơi xuống.

“Người nghĩ ra cái gì?” Mạc Nhật giả bộ hung dữ trừng mắt nhìn Tra Tra Tạc, trong lòng quyết định nếu tiểu tử này không có ý kiến nào có tính kiến thiết thì sẽ quăng hẳn xuống dưới, tất nhiên là trước khi ném phải tháo dây thường ra.

Tra Tra Tạc không trả lời, nhưng lại xuất Bạch Sắc Khủng Phổ từ túi sủng vật ra, lâu rồi chúng ta chưa thấy Địa Thử Vương Bạch Bạch. Thấy Bạch Bạch, Mạc Nhật với Lăng Vân liền hiểu.

“Đúng a, sao chúng ta này giờ vẫn không nghĩ ra kêu Bạch Bạch thay chúng ta tìm a.” Lăng Vân thoáng khom người, Bạch Bạch cũng rất nghe lời nhảy vào trong lòng hắn.

Ba người quyết định trước tiên về chỗ Trát Táp lấy đồ vật của Táp La Á đưa cho Bạch Bạch gửi (Trần: Châm mồ hôi, Bạch Bạch là chuột chứ không phải chó cảnh sát) sau đó lại đi tìm, nhưng tình huống bỗng dưng xảy ra, Bạch Bạch hình như cảm ứng được gì đó nhanh chóng chạy lên cầu treo, sau đó nhảy xuống dưới, Lăng Vân không thấy đường vội vàng túm lại Bạch Bạch đang vội vã chạy đi, đập lên mặt gỗ một cái thì lập tức trượt xuống, mà hai con cháu cháu bị trói cùng một chỗ kia đương nhiên cũng trượt xuống theo. Ba người chưa kịp phanh lại liền trượt xuống, cùng nghĩ: chỉ mong chết không quá khó khăn không thôi thì xác chết trông sẽ rất ghê.

(Chú: Tử vong trong Ngũ Hành cũng phân biệt hai loại, một loại là chết do thiên tai, ví dụ là không cẩn thận té chết, bị đụng trúng mà chết, chết loại này thì linh hồn sẽ tách khỏi thân thể, linh hồn sẽ sống lại ở điểm Phục Hoạt (phục sinh) mà thi thể thì bất động tại chỗ. Trong 24 giờ người chơi phải quay lại chỗ mình chết để tìm lại xác, nếu qua 24 giờ thì thi thể sẽ tự động trở về chỗ Phục Hoạt. Nhưng người ở sở lắp ráp lúc này sẽ làm các vật phẩm biến mất đi. Loại kia là loại do người hại, nếu bị quái hoặc người chơi khác giết chết, thời gian sẽ dừng lại 3 phút, thân thể và tinh thần lúc này đều ở tại chỗ, trong 3 phút này, bạn có thể chờ đợi hữu đến cứu, cũng có thể nhìn thấy địch nhân lấy trang bị của bạn. Cho dù là loại kia đi chẳng nữa thì Thần Khí sau khi nhận chủ và trang bị cho người chơi mới cũng không rơi xuống hay mất đi.)

Tử vong không xuất hiện như dự đoán, thực ra vừa mới rơi xuống mới vài giây liền phát hiện mình rơi xuống một hồ nước, may là kỹ thuật bơi lội của ba người cũng không tệ, rất nhanh liền bơi lên bờ, nhưng cho dù không bơi được cũng chẳng sao, bọn họ phát hiện hồ nước rất trong sạch, hồ nước hơi lớn, nếu đứng lên thì cũng chỉ cao khoảng đến ngực của Mạc Nhật.

“Hồ nước đẹp ghê nha.” Lăng Vân cảm thán. Không khí ở hiện thực ô nhiễm ngày càng nghiêm trọng, lâu rồi không nhìn thấy hồ nước trong suốt như vậy. Còn bởi vì sương mù mà cảnh sắc bốn phía có vẻ xinh đẹp mờ mịt lung.

Nhưng Tra Tra Tạc bên kia cũng chẳng hề biết thưởng thức cảnh đẹp, bị hoảng sợ rồi lại ướt như chuột lột, bây giờ hắt hắt xì xong một cái lại tiếp đến một cái, xem ra nếu không giữ ấm sẽ bị cảm. Vì thế họ lấy lều trại ra, đốt lửa. Mặc vào trang bị người chơi mới thay cho trang bị gốc, bọn họ lần này rất may vì cái Càn Khôn túi kia của Lăng Vân, họ cũng không có rách tay mà đi bán trang bị dành cho người mới nếu không thì bây giờ sẽ không có quần áo để mà đổi.

Sau khi ba người sửa soạn lại cho bản thân liền lấy thức ăn ra. Cái này thật sự phải cảm ơn Tra Tra Tạc, vì nếu không nhờ hắn cương quyết đề nghị được ăn ngon, Uy Liêm đã sớm đem thức ăn trong đây sửa soạn cho giống trong hiện thực có kỳ hạn bảo quản và điều kiện bảo quản. Như vậy thì thịt nướng của bọn họ bây giờ sẽ hỏng đến nỗi không thể ăn được. Dem đồ vật lấy ra, châm chậm nước trên lửa, mùi hương rất nhanh liền tỏa ra, làm cho ba người không lịch sự bên cạnh càng ngày càng thêm ăn, định đưa cho Bạch Bạch thì lại không thấy đâu cả, Bạch Bạch hình như bị thương, chạy không nhanh như vậy, mà trên đuôi lại có băng bó qua, chẳng lẽ ở đây còn có ai khác?

18. Chương 18

Tuy sợ nhưng tiểu động vật lông xù tốt xấu gì cũng là sủng vật của mình cho nên Tra Tra Tạc cũng không e ngại gì đối với Bạch Bạch. Chỉ thấy hắn dùng hai ngón tay xách Bạch Bạch lên, cũng chẳng hề để ý tiểu tử kia đang kêu loạn chút nào, nói với nó: “Nhìn đi, ai bảo mày không cẩn thận, hại bọn tao ướt sũng như thế này. Tại sao lại bị thương, ai bằng bó cho mày?” Bạch Bạch không thèm để ý đến hắn, liều mạng vịn vào thân thể muốn thoát ra từ trong ma chướng của Tra Tra Tạc, tiếc là vật nhỏ khí lực cũng nhỏ, không trốn khỏi sự kim hãm của đại ma vương, may là thiên sứ xuất hiện kịp lúc, yêu thương cứu Bạch Bạch từ tay ma vương.

“Bạch Bạch, mang bọn ta đến người đã bằng bó cho mày nào?” Thiên sứ Lãng Vân nâng hắn trong lòng bàn tay, hỏi.

Gật gật đầu, tỏ vẻ biết được. Bạch Bạch liền nhảy xuống sau đó đi trước dẫn đường. Nhưng đi chưa được mấy bước thì dừng lại bởi vì có người đang đi tới hướng bọn họ.

“Hình như có 3 người.” Không biết đối phương là bạn hay thù, Mạc Nhật âm hiệu bảo mọi người phải chú ý đề phòng. Nhưng Bạch Bạch dường như không nhận được âm hiệu của Mạc Nhật, nó vui vẻ hướng về phía người đang đến càng ngày càng gần.

“Xem ra bọn họ là người đã cứu Bạch Bạch, chắc không phải người xấu đâu.” Lãng Vân nói như vậy chứ vẫn không bước theo sau Bạch Bạch.

Chỉ chốc lát, ba người đi tới trước mặt Mạc Nhật, thì ra là một nữ nhân, một con khỉ và một tiểu cô nương. Bạch Bạch vui vẻ oa trong lòng nữ nhân, không ngừng dùng đầu cọ cọ ngực nữ nhân, thấy vậy, Tra Tra Tạc thầm mắng trong lòng ‘con chuột háo sắc’.

“Em là Tạt La Á sao?” Tra Tra Tạc khom lưng, tự nhận mình cười rất chi là thân thiết với con khỉ nhỏ.

Con khỉ nhỏ thấy người kia cười giống như là đại ca ca buồn người, nắm chặt tay của tiểu cô nương, rút vào phía sau nữ nhân.

Thấy đối phương phòng bị như vậy, Tra Tra Tạc không khỏi thấy mình thật thất bại, đứng lên lầm bầm.

“Các người là ai?” Người lớn duy nhất cuối cùng cũng mở miệng, nhưng mở miệng cái lại làm cho người khác nhảy dựng lên, thanh âm của nữ nhân sao trầm thấp như vậy? Nhìn kỹ lại, nữ nhân kia hình như có —— hầu kết?

“Mạc Nhật. Người là ai?” Mạc Nhật âm thầm đánh giá đối phương rồi cuộc cũng mở miệng.

“Ta gọi là Lãng Vân, đây là Tra Tra Tạc. Chúng ta được Trát Tạt, là cha của đứa nhỏ uy thác đi tìm nó.”

Nghe thấy tên của cha, khỉ nhỏ thò đầu ra dò xét, nhìn Lãng Vân.

“Ta là người giám hộ hiện tại của nó, người nói người là người phụ thân nó phải tới, có chứng cứ không?” Nữ nhân, a không, người ta bây giờ là nam nhân, nói.

“Chứng cứ?” Ba người liếc mắt nhìn nhau, tại sao lại không có ai nghĩ đến việc kêu Trát Tạt đưa mấy cái lệnh bài hay linh tinh gì? “Chúng ta không có chứng cứ.” sau khi giao đầu cứng lưỡi, Mạc Nhật đại biểu trả lời.

“Không có? Vậy thì làm sao để biết các người có phải là người tốt không a?” Chỉ thấy nam nhân giống nữ nhân kia nhìn ba người bọn họ như tội phạm đánh giá một phen, Mạc Nhật cùng Tra Tra Tạc nhìn mà muốn nổi lửa. Lãng Vân tuy có chút không thoải mái nhưng nghĩ đối phương thật ra cũng có lý, chẳng qua là tính cảnh giác quá cao nên liền lên tiếng giảm bớt không khí một chút.

“Chúng ta không có cái gì của Trát Tạt để chứng minh thân phận. Nếu người không tin thì có thể vào trong tộc nhìn xem, bây giờ mọi người đều biến trở lại, cha em cũng không tức giận, mọi người đang chờ em về đây.”

“Thật?” Tạt La Á này giờ không nói chuyện nhưng sau khi nghe thấy mọi người đã biến trở lại thì cũng mở miệng. Nó lôi kéo góc áo của người lớn, biểu tình khát cầu.

Nam nhân nghĩ nghĩ, nói: “Được rồi, chúng ta sẽ đi với các người một chuyến, nếu phát giác các người gạt ta, Nhật Hành Thiên Lí ta sẽ không tha cho các người.”

Phốc ~ xích, “Ha ha, đây là cái tên gì a, thật quê mùa a. Coi quá nhiều tiểu thuyết võ hiệp đi.” Tra Tra Tạc nghe thấy danh hào của đối phương lập tức không khách khí mà bật cười. Làm cho sắc mặt đối phương biến thành xanh mét, sau đó một thân ảnh chớp lên, mọi người còn chưa kịp nhìn gì thì người đã trở về chỗ cũ, chẳng qua trên tay có thêm một vật, dĩ nhiên là dây cột tóc của Tra Tra Tạc.

Nhật Hành Thiên Lí đắc ý quơ quơ chiến lợi phẩm trên tay, mà Tra Tra Tạc thì sợ hãi sờ sờ cổ mình, không dám tùy tiện mở miệng. Mạc Nhật nhăn mày lại mà Lăng Vân lại chạy đến bên cạnh hắn, sùng bái nói: “Người thật lợi hại nga, muốn tổ đội với chúng ta không?”

~oOo

~Từ trên vách núi đen ngã xuống rất nhanh, nhưng nếu trở về thì phải đi quanh một vòng lớn. Đội ngũ mở rộng gấp đôi vì có thêm hai tiểu hài tử, tốc độ chậm lại. Núi gập ghềnh, làm cho người vốn xa lạ cũng trở nên có kỹ thuật không ít. Đặc biệt là Lăng Vân với Tra Tra Tạc không phải là người lớn rất nhanh cùng hai tiểu hài tử đánh nhau, mà Mạc Nhật với Nhật Hành Thiên Lí vẫn đề phòng đối phương. Nhưng mặc kệ nói như thế nào, đoàn người vẫn chạy được lên đỉnh núi, còn cố gắng cho người Tập Mạc tộc đang tìm kiếm chung quanh thấy ân nhân bọn họ sau khi trở về còn mang theo đứa con của thủ lĩnh, vui mừng hoan hô nhưng cũng không quên kêu người quay về báo cho thủ lĩnh. Vì thế, sau khi bọn hắn bước vào sơn động của Tập Mạc tộc, đã nhận được hoan nghênh vô cùng nhiệt tình, mà khi nhỏ Tập La Á đi phía sau nhìn thấy mọi người đã khôi phục hình người, ánh mắt ước ợt mà khi ba ba của mình xuất hiện thì lại không thể khống chế, khóc oa lên một tiếng liền chạy ra, nhào vào cái ôm của ba ba. Thấy hai phụ tử ôm nhau thật thương tâm. Sau khi tiểu cô nương thấy cảnh đoàn tụ cảm động này cũng nổi lên tình thân thương của mình, nhào vào lòng Tra Tra Tạc đứng gần nhất ôm hắn khóc mãnh liệt. Làm cho Tra Tra Tạc tay chân loạn xạ an ủi nàng, nhưng đại nam nhân chưa hề gặp qua tình cảnh này bao giờ nên rất bối rối, được hắn an ủi, tiểu cô nương khóc càng hăng. Khiến cho Nhật Hành Thiên Lí nhịn không được xoay người ôm lấy tiểu cô nương nhỏ giọng an ủi.

Sau khi mọi người ổn định cảm xúc lại, Trát Tập kêu người thoa giải được cho tiểu nam hài, còn mình thì mời những người khác đến nơi tiếp khách, bên trong đã dọn không ít đồ ăn ngon.

“Thật sự cảm ơn các vị, không chỉ giúp chúng ta diệt trừ tà hoa, còn thay ta tìm đứa con về. Ta kính các vị một ly.” Nói xong liền cầm lấy bầu rượu trước mặt uống một hơi.

“Không riêng gì chúng ta, lần này may là có Nhật Hành Thiên Lí giúp đỡ” Lăng Vân vội nói. “Hắn đã tìm được Tập La Á trước còn chăm sóc cha cả hai tiểu hài tử, hắn còn quen thuộc với những con đường gần đây, nếu không có hắn, chúng ta cũng không thể trở về nhanh như vậy.”

“Phải không? Ta kính vị huynh đệ này một ly, đa tạ người đã cứu con ta.” Trát Tập cảm kích nâng chén hướng về phía Nhật Hành Thiên Lí.

“Không cần cảm ơn ta, ta chỉ thuận tay mà thôi.” Nhật Hành Thiên Lí không lạnh không nhạt nói, mình vẫn ngồi ăn. Trát Tập vẫn còn giơ chén rượu cũng xấu hổ.

“Người có quen tiểu nữ này không?” Mạc Nhật biết Nhật Hành Thiên Lí không hề quan tâm đến Trát Tập, vì thế hiếm khi có lòng tốt liền chuyển chủ đề.

“Nhìn có chút quen mắt, để ta nhớ lại.” Trát Tập cũng thuận thế hướng ánh mắt về phía tiểu cô nương dường như có chút sợ người lạ. Sau khi vắt óc suy nghĩ một chút, hắn đập tay thật mạnh: “Đây không phải là cháu gái của trấn trưởng của trấn nhỏ dưới chân núi sao? Hình như gọi là Hà Hoa hay là Quế Hoa ta?”

“Kêu là Hà Vân, ta bức cúc hoa người giờ.” (câu sau QT chỉ dịch ‘ta còn cúc hoa lạc’ tạm dịch: ‘ta còn đề nén cúc hoa’ sau đó ta liền biến câu này thành như vậy, thông cảm) Tra Tra Tạc tức giận. “Vậy thì không sai rồi, nhiệm vụ của chúng ta cuối cùng cũng hoàn thành.”

P/s: ~ Cuối cùng cũng tới là chỉ còn 11 chương nữa là xong đệ nhất quyển of Ngũ Hành *tung hoa* không ngờ ta cũng đi tới được ngày hôm nay *lăn lộn* (thật ra ta rất là lười, đi tới đây cũng siêu lười rồi) Nhưng vì sắp thi nên chắc lịch trình cũng giảm *cười hiền* ta sẽ cố gắng sắp xếp sao cho post bình thường mà ma ma ko phát hiện ta trốn học lên chơi vì tính *chăm mỗ hời* & ta còn có time để học bài *cười toe*.

~ HaYu sau khi chỉnh sửa 6 chương đầu của Ngũ Hành giúp El thì cũng chạy biến lun & ta chính thức tuyên bố, Ngũ Hành chỉ còn có mình El này đảm nhiệm việc edit (toàn mấy đứa ko có trách nhiệm).

~ Tuần sau có post hay ko thì fải nhờ vào vận may thôi~ thời gian

19. Chương 19

Mặc kệ ra sao, sau một trận vội vàng bận rộn, mọi người cũng coi như là công đức viên mãn. Tìm được đứa nhỏ, cũng trả lại cho đại nhân, phần thưởng lớn đương nhiên là không thể quên, tặng cho mỗi người 2000 phẩm hạnh, 1000 danh vọng, còn có N được thủy vân vân và vân vân, tuy rằng không có đồ cao cấp, nhưng số lượng cũng nhiều.

Bốn người giờ đang đứng ở cửa trấn, bàn bạc về hành động tiếp theo. Tại sao lại là bốn người? Thật ra thì Nhật Hành Thiên Lí muốn đi mà Lăng Vân lại nói hắn cũng có công, bảo không cho hắn đi, muốn chia một phần phần thưởng cho hắn, còn nỗ lực yêu cầu hắn trở thành đội hữu của họ. Mà Tra Tra Tạc ban đầu nhìn hắn không hề thuận mắt, không biết vì chuyện gì mà cũng cố gắng mời Nhật Hành Thiên Lí gia nhập, còn lại Mặc Nhật mặc dù không đồng ý nhưng cũng chẳng phản đối, vì thế từ 3 kiếm khách mà trở thành 4 người.

“Giờ mình đi đâu đây?” Phân sổ sách xong xuôi, í không, là phân chia phần thưởng xong xuôi, mọi người nghĩ nên đi đâu tiếp theo.

“Tìm Nhật Nguyệt Tuyền tiếp đi. Ta muốn nhanh chóng nhìn thấy hạt giống loại bỏ ma tính thì sẽ biến thành sủng vật gì.” Lăng Vân nói.

“Được được, ta cũng muốn coi. Tới đó cho ta mượn chơi nha.”

“Người không phải đã có con chuột kia rồi sao?” Mặc Nhật mắt lé nhìn hắn.

“Nôn, đừng nhắc tới con chuột kia. Nó còn chẳng biết ai là chủ nó nữa.” Tra Tra Tạc bất bình nói. Con chuột đồng nhỏ xíu kia đối với Lăng Vân còn thân thiết hơn cả đối với hắn. Nhưng hắn cũng chẳng hề nhớ lại mình đã đối với Bạch Bạch như thế nào.

“Mấy người không phải đã tới Nhật Nguyệt Tuyền qua rồi sao? Còn đi làm chi?” Ba người hùng tâm tráng chí đang định tiếp tục xuất phát, Nhật Hành Thiên Lí lạnh nhạt vẫn nghe họ nói chuyện liền không ngại mà nói một câu. Lập tức làm cho 3 người lắp bắp kinh hãi.

“Chúng ta đã đi qua?” Tất cả đồng thanh hỏi Nhật hành Thiên Lí.

Thấy vẻ mặt mê mang của họ, Nhật Hành luôn lạnh lùng cũng thấy có chút buồn cười, vì thế cũng không chọc họ, tiếp tục giải thích: “Nơi mà chúng ta dự tính đi a, cái hồ kia kêu là Nhật Nguyệt Tuyền. Phía sau mấy người, cách đó không xa còn có một cái bảng tên á.”

Hóa đá... vài con quạ đen bay qua

Khoảng 30 giây sau, 3 nhân tại bị đánh trúng lấy lại tinh thần.

“Đi thôi.” Mặc Nhật quay đầu lại, đi về hướng Vụ Sơn, Lăng Vân và Tra Tra Tạc ử rử đi theo sau.

“Mấy người đi đâu vậy?” Đối với hành động bất thành linh của họ, Nhật Hành Thiên Lí có chút mơ hồ.

“Nhảy núi đó.” Tra Tra Tạc bực mình đáp. Bọn họ sao lại ngốc tới vậy, giờ lại phải nhảy thêm lần nữa, hu hu hu. Ngọn núi kia cực kì khó đi a.

“Nhảy, nhảy núi?” Sau mấy hôm, Nhật Hành Thiên Lí mới hiểu được ý của họ, 3 người đã đi rất xa. Hắn không thể không dùng khinh công để đuổi kịp: “Nhảy núi cái gì a, đi qua đường này chút là tới rồi.”

Lại hóa đá...

Thì ra Nhật Nguyệt Tuyền và Vụ Sơn trấn chỉ bị một ngọn núi ngăn cách, tuy nguy hiểm của Vụ Sơn cao, nhưng diện tích nó chiếm cũng không lớn, cho nên hai tiểu hải tử mới có thể chạy trốn đi chơi được vậy.

“Thì ra mấy người cũng không biết nha. Ta nhớ các người ngày đó đều ướt cả, còn tưởng mấy người đi bơi chứ.” Trên đường đi Nhật Nguyệt Tuyền, Nhật Hành Thiên Lí còn không quên cười họ.

“Ta sao mà biết được.Ta còn tưởng hai tiểu hài tử cũng nhảy từ núi xuống. Người Tạp Mạc tộc kia còn nói vách núi đó khủng bố vậy...”Tra Tra Tạc lẩm bẩm.

“Cho dù nói sao thì cũng may là có Thiên Lí.Nếu không chúng ta sẽ bị giày vò mất.”Lăng Vân luôn nghĩ đến điều tốt. Mà Mạc Nhật vẫn còn cảm thán,tại sao mình lại đi đánh mất một cái mặt lớn vậy.

“Mấy người qua đó làm gì a?Muốn đi tìm bảo vật sao?”Nhật Hành Thiên Lí tò mò hỏi Lăng Vân.

Nhưng Tra Tra Tạc lại giành trả lời: “Hắc hắc, không thể tưởng được đi. Chúng ta đánh bại một BOSS lớn siêu bự,lấy được một hạt giống. Sau khi dùng nước của Nhật Nguyệt Tuyền rửa sạch là có thể có một sủng vật cực kì cực kì lớn.”

“Bảo vật gì?” Mạc Nhật cuối cùng cũng mở miệng.

“Các người không biết sao?Trên mạng truyền tới rồi tinh rồi mù.Bên chính phủ công bố chỗ của Ngũ Hành Châu.Chia nhau là Vụ Sơn,Nhật Nguyệt Tuyền, Khô Mộc Chi Lâm,Ma Viêm Động với Kim Chi Huyền Các. Cho nên giờ rất nhiều người chơi xuất hiện.Tuy không biết tác dụng cụ thể của Ngũ Hành Châu,nhưng nghe tên cũng biết là vật vô cùng tốt.”

“Hai cái sau không biết,nhưng ba cái ở trường, chúng ta đều đi qua,sao lại không thấy nhiều người vậy a?”Lăng Vân tò mò hỏi.

“Một là do vừa mới công bố. Hai là,ngoại trừ Vụ Sơn với Khô Mộc Chi Lâm,mấy chỗ khác đều rất khó tìm. Nếu không phải ta đi hoàn thành nhiệm vụ thì ta cũng chẳng biết thì ra Nhật Nguyệt Tuyền trong truyền thuyết lại gần nơi này vậy.”Nhật Hành đoán: “Nhưng chắc qua vài ngày thì người sẽ nhiều thêm thôi.”

“Ra là thế,nhưng không phải trên tay bọn mình đã có Mộc Chi Châu với Thổ Chi Châu rồi sao?” Tra Tra Tạc xen mồm.

“Cái gì?Mấy người thế nhưng lại có tới hai viên châu?” Nhật Hành Thiên Lí kinh hãi.”Mau nói cho ta biết làm sao mà các người có được a.Cho ta xem viên châu được không?”

“Đương nhiên là có thể, bọn mình là đội hữu mà.”Lăng Vân lấy ra Mộc Chi Châu của mình,mà Mạc Nhật cũng không hề keo kiệt lấy ra Thổ Chi Châu được cho Nhật Hành Thiên Lí. Tuy vừa mới quen biết không bao lâu nhưng họ tin rằng Nhật Hành Thiên Lí sẽ không lừa họ,vả lại viên châu cũng đã nhận chủ,muốn lấy cũng lấy không được. Mà Tra Tra Tạc ở một bên lú lú nói hết những việc đã trải qua khi lấy viên châu,nhưng vẫn che dấu ‘quan hệ sau màn’ của họ. Không phải là không tin,nhưng chuyện này tốt nhất là không nên cho nhiều người biết.

“Số mấy người đúng là tốt ghê.” Sau khi nghe xong,Nhật Hành Thiên Lí mới biết được thì ra đội hữu của mình có một người Tiên tộc và một người Ma tộc, hẳn vẫn nghĩ vận may của mình cũng không tồi, vừa mới vào trò chơi thì liền học được kinh công từ một nhiệm vụ thất truyền đã lâu, không nghĩ tới lại có người có vận may tốt hơn, không thể không bội phục a. Về phương diện khác, đối với sự tin tưởng của họ với mình,tuy bên ngoài Nhật Hành Thiên Lí không tỏ vẻ gì nhưng trong lòng cũng có chút cảm động.”Một khi đã vậy thì mình hãy đi nhanh đi. Nhiều người thì không tốt đâu.”

Vì thế tốc độ của mọi người đã nhanh hơn,do có Nhật Hành Thiên Lí dẫn đường,rất nhanh thì đã tới Nhật Nguyệt Tuyền.

“Ta nói lúc trước mình tại sao lại không thấy được cái bảng tên này a?”Tra Tra Tạc oán giận một tấm bia đá thật to,mặt trên bia đá còn ghi rất to ba chữ ‘Nhật Nguyệt Tuyền’.

“Kệ mấy chuyện đó đi,mấy người nhìn đi,ở đây hình như có rất nhiều người a.”Nhìn hướng Lăng Vân chỉ, mới nửa ngày thôi mà một nơi tĩnh lặng thế nhưng đã thấy mười người,ở bờ có,ở dưới nước cũng có đang tỉ mỉ tìm đồ.

“Bây giờ làm gì giờ, còn không biết nên rửa sạch hạt giống như thế nào.Đi qua như vậy không phải là rất khóác lác sao?”Nhật Hành hỏi.

“Ân,đúng vậy.Dù sao lão nhân cũng không có nói nhất định phải ở trong suối rửa,mình múc nước ra rồi đến một góc thử coi đi.”

“Hiếm khi thấy người lại có đề nghị được vậy.” Mạc Nhật vỗ đầu Tra Tra Tạc khích lệ: “Trên người ai có chậu rửa hay mấy vật phẩm khác?”

Xiu, ai lại mang theo một chậu rửa mặt trên người a, nước đựng trong ấm không nhiều nhưng ấm rất nhỏ. Lăng Vân nghĩ nghĩ, nở nụ cười với Mạc Nhật.

“Nhìn ta như vậy làm chi.” Tuy cảm thấy người trong lòng cười rất đẹp nhưng bị hấn nhìn như vậy Mạc Nhật cũng muốn nổi da gà.

“Có một vật dụng rất thích hợp nha.” Lăng Vân đến gần Mạc Nhật, lấy tay gõ lên mũ giáp trên đầu hấn. Hai người kia lập tức hiểu được, cười âm hiểm với Mạc Nhật

“Đó chính là Thần khí a. Ai, được rồi.” Mặc dù có chút đau lòng nhưng Mạc Nhật vẫn cầm mũ giáp đưa cho ba người đang cười gian ác kia, nhưng chẳng có ai đưa tay ra nhận.”... Không phải chứ?” Nhìn ra ý đồ của họ, Mạc Nhật tuân lệnh tự động đi đến bên suối, sau khi dùng Đại Địch Chi Khôi đựng nước suối xong rồi thì trở về.

P/s ~ Tuần sau ta thi rồi, ai đó an ủi ta đi, chúc ta đi, cầu ta thi được đi TT^TT

20. Chương 20

Hết một giờ

Hai mươi phút

Ba mươi phút

.....

Đem cái giống ma kia để vào trong nước đã hơn một giờ, càng ngày càng nhiều người bên Nhật Nguyệt Tuyền, nhưng hạt giống trong tay họ không có phản ứng gì cả, chỗ trống thuộc tính vẫn như cũ. Kiến nhẫn của bốn người báo cáo là đã dùng hết.

“Cách này chắc chắn không đúng, nếu không thì tại sao lâu thế này mà vẫn chưa có phản ứng gì.” Tra Tra Tạc buồn rười rượi nói, hấn đợi chán muốn chết luôn.

“Lăng Vân, người đưa hạt giống cho người không nói cách sử dụng sao?” Thiên Lí thấy thật kì lạ.

“Không có a, sau khi giết chết Ma thụ, hạt giống tự động nhảy vào trong bao của ta. Thôn trưởng gia gia chỉ nói là rửa sạch hạt giống bằng nước của Nhật Nguyệt Tuyền là xong, chưa nói rửa ra sao a.” Lăng Vân nhìn chằm chằm hạt giống, hy vọng có thể thấy được manh mối gì.

Đáng thương nhất chính là Mạc Nhật của chúng ta, bởi vì đỉnh đầu của Đại Địch Chi Khôi nhọn nên hấn phải vịn mũ giáp tới hơn 1 giờ, tuy không cần gờ lên, nhưng tay vẫn rất là mỏi a.” Nếu rửa sạch, ta thấy ngâm nước thôi cũng không phải là cách. Lăng, người rửa rửa nó thử xem.” (Ellie: ta thấy mấy anh là không hiểu ý nghĩa của từ ‘rửa’ với ‘ngâm nước’ a)

“Àn, được rồi” dù sao cũng chỉ có mình đựng được hạt, Lăng Vân biến ra một tấm vải bố, giống y như rửa chén đồng lau lau tây chùi chùi, không nghĩ tới là có hiệu quả thật, hạt giống lớn dần, cuối cùng biến thành một quả cầu nhỏ dưới mũ giáp. Sau đó, càn cạch một tiếng, lớp vỏ màu đen vốn có của hạt giống tách ra, biến thành hạt giống màu vàng.

Giống như là có linh tính, hạt tự động nhảy vào trong cát, chốc lát bắt đầu nảy mầm, còn mọc vô cùng nhanh, lát nữa liền biến thành 2 cái cây cao bằng người. Một tiếng ba nữa, rễ cây vốn dưới cát đã thoát khỏi cát. Sau đó, hai cái cây kia thể nhưng dùng rễ cây đi trên đường, cái này không muốn làm người khác chú ý cũng không được. Tất cả mọi người nhìn thấy một cái cây kì quái, chạy a chạy a, chạy đến giữa suối, sau đó hô một cái liền trầm xuống dưới, không thấy bóng dáng.

A? Cái này là xong rồi? Các người không phải nói là sẽ có một sủng vật không tồi sao? Thiên Lí dùng ánh mắt hỏi.

Chúng ta cũng không biết a.Ba người kia cũng có vẻ mặt mê mang.Thấy mọi người chạy tới ven suối, thậm chí còn có vài người bơi xuống suối coi đã xảy ra chuyện gì.Bọn Lăng Vân cũng chạy qua xem.Nhưng ngoại trừ bọt nước của mấy người đang bơi ra, một mảnh yên bình,gióng y như là không có chuyện gì xảy ra.

Sắc trời dần dần tối,bởi vì giá cả trong trò chơi rất đắt nên đa số mọi người không cam lòng mua bộ công cụ cầm trại vì thế họ không thể không trở lại trấn nhỏ nghỉ ngơi.Nhật Nguyệt Tuyên ban đầu náo nhiệt bây giờ chỉ còn có bốn người Lăng Vân.Tuy không có sủng vật nhưng may là Lăng Vân không phải người thích so đo,thất vọng chút liền hồi phục tâm tình.Bây giờ bốn người vây quanh ngọn lửa nói chuyện phiếm thuận tiện bàn bạc hành động sau này.

“Cấp bậc trung bình của chúng ta cũng qua 50, không sai biệt lắm thì có thể thành lập bang phái.” Đề nghị chính là của Mạc Nhật.Mà mọi người cũng đồng ý.

“Muốn lập bang phái cũng rất dễ, chỉ cần đủ cấp,có tiền là xong.Nhưng người của ta hình như quá ít.”

“Người có thể chiêu gọi sau.Thiên Lí, người có biết xin lập bang phái sao không?” Tra Tra Tạc không quan tâm chuyện người,giờ cũng chưa ai xây dựng bang, nếu họ là người đầu tiên lập bang phái còn sợ không ai tới sao.Có điều ba người họ đều có quan hệ với người chế tác trò chơi,nên cố tình không xem tư liệu, cho nên cũng có nhiều chuyện không biết.May là có người giống y hệt sách bảo.

“Xin NPC bang phái ở Lăng Tiêu Thành.Vụ Vân trấn có xe ngựa có thể tới đó.Mai chúng ta đi.”Nhật Hành Thiên Lí đứng là hữu vấn tất đáp.

Giữa lúc nói chuyện phiếm,trời dần muộn,lúc mọi người chuẩn bị đi ngủ thì giữa suối đột nhiên gợn sóng,từ từ thành một cái lỗ xoáy,chuyện xảy ra như trong nháy mắt, trong nước dài ra một cây đại thụ che đầy trời,cành lá sinh sôi tươi tốt như lóe tầng kim quang,Ma thụ trong Khô Mộc Sâm Lâm còn yếu khí phái hơn.Nhưng đây cũng chỉ để cho họ ngạc nhiên,để cho họ sợ hãi chính là trên cây trời lên một trái trứng chậm rãi bay đến trước mặt Lăng Vân. Chẳng lẽ đây mới là sủng vật chân chính?

Lăng Vân tiếp được trái trứng bay về phía hắn, sau đó bên tai nghe thấy một âm thanh tuy già nhưng rất hòa ái.Là cái cây trong nước phát ra: đứa nhỏ,cảm ơn người đem ta ra từ trong thân thể của Vạn Năm Ma Thụ, đưa ta đến nơi để sinh trưởng,trứng phượng hoàng này coi như là lễ vật dành tặng cho người.Hy vọng người có thể dùng nó để giải cứu những sinh linh đáng thương cần giúp đỡ. Dứt lời, kim quang cũng tiêu thất theo,trời tối trở lại. Người đầu tiên tỉnh táo là Tra Tra Tạc hưng phấn chạy đến kêu Lăng Vân nhận phượng hoàng làm sủng vật, lại bị Nhật Hành Thiên Lí bác bỏ.

“Không có khả năng.Trong trò chơi đã đặt ra,nếu trứng chưa được ấp thì chỉ có thể chờ hắn ấp trứng xong mới có thể nhận làm sủng vật.”

“A?Nếu nói vậy,trứng rơi thì sao? Hoặc là vất vả ấp trứng xong lại bị người ta nhận trước thì sao?”

“Đó cũng không có cách.Tất cả cũng chỉ có thể cho người nhận.”Nhật Hành Thiên Lí nghiêm túc nói: “Cho nên, Lăng Vân người nhất định phải cẩn thận a.”

Nhưng mà, rất nhanh bọn họ phát hiện ra bản khoản của Nhật Hành Thiên Lí là dư thừa,có lẽ bởi vì nhiệm vụ thưởng cho nên thời gian ấp trứng rất ngắn,ngay lúc Thiên Lí vừa mới nói xong,trứng trong tay Lăng Vân đã có động tĩnh.Sau khi trái trứng trong tay nảy vài cái,co chim nhỏ mê hoặc người hiện ra.

“Lăng Vân,nhanh lên a.” Mạc Nhật thấy Lăng Vân còn vẻ mặt không thể tin được nhìn chim nhỏ, vội vàng giục.

“A, nga.” Nghe Mạc Nhật kêu mình,hồn Lăng Vân mới trở về,chỉ vào chim nhỏ nói: “Phượng hoàng, thu.” Chỉ nghe hừ một cái,thanh âm hệ thống liền truyền lên, chúc mừng Phong Khởi Lăng Vân nhận được sủng vật thần cấp,Hỏa Diễm Phượng Hoàng.

“Thật tốt quá,mau nhìn xem kỹ năng của nó là gì a.”Tra Tra Tạc còn cao hứng hơn,không ngừng kêu Lăng Vân nhìn.

Nghe lời,Lăng Vân gọi sủng vật,xuất thuộc tính ra nhưng trên mặt cái gì cũng không có,kể cả máu cơ bản nhất cũng không có.

“Độ thân mật của người chơi với sủng vật chưa tới 50 hoặc cấp bậc sủng vật chưa tới cấp 10 thì nhìn không thấy thuộc tính với kỹ năng.Đương nhiên cũng không thể tham gia chiến đấu.”Thiên Lí giải thích.

“Khó trách,tiểu tử này hiện tại mới cấp 1.”Lăng Vân vươn tay ra nghịch tiểu phượng hoàng,tiểu phượng hoàng cũng thân thiết cọ cọ.

“Vân,cho nó cái tên trước đi.” Mạc Nhật đột nhiên thân thiết kêu Lăng Vân,thấy hắn kêu tự nhiên như vậy,Lăng Vân tuy cảm thấy có chút kỳ quái nhưng cũng không phản bác.Tra Tra Tạc đó giờ không lớn nổi,cũng không chú ý thấy gì không ổn.Thiên Lí nhìn hai người họ, sau đó cười cười có chút dăm chiêu.

“Àn,kêu Hỏa Phượng được rồi.”

“Nhìn đi,nó hình như cũng thích tên này nha.” Tiểu phượng hoàng vỗ vỗ cánh, đập cánh bay đến trên vai Lăng Vân,dường như rất vừa lòng cái tên mới này.

“Được rồi được rồi,mọi chuyện đều đã giải quyết xong.Mọi người đi ngủ sớm đi.Mai còn phải đi nữa.”Vì phòng ngừa mọi người quá mức vui vẻ mà quên nhỡ ngơi, Mạc Nhật không thể không lên tiếng ngăn lại.Mọi người cũng cảm thấy mệt, vì thế trở lại lều trại,hoàn thành nghiệp lớn,ngủ.

Lăng Vân nằm xuống,cũng không cho Hỏa Phượng trở lại túi sủng vật mà ôm nó ngủ cả đêm.

P/s~ Nghe đồn chương sau có cảnh hun của 2 pợn~ =]]]z

~~ Mai tar thi Văn zs Sinh rồi,khổ wá mền ơi

~~ Chương sau ta sẽ post vào 24/12 ^^ hắc hắc

21. Chương 21

Lăng Vân là loại người phải ngủ đủ 10 tiếng mỗi ngày,hiện thực hay trò chơi đều vậy,sau 10 tiếng tinh thần dồi dào,hắn sẽ thức dậy,nhưng giờ hắn vẫn chưa có tinh thần.Cho nên khi hắn nghe thấy một âm thanh ghé vào lỗ tai hắn làm ồn không dứt,hắn không chút lưu tình lấy tay quăng vật đó đi,sau đó lại nghe hai tiếng kêu thăm thiết,trong đó một tiếng hình như không phải người kêu,có chút giống như tiếng chim...chim kêu?

Hô một cái, Lăng Vân lập tức tỉnh dậy,nhìn qua bên cạnh mình,Hỏa Phượng tối qua được hắn ôm đi ngủ không thấy đâu,lại nhìn về phía trước,trên mặt đất nằm úp sấp một người một chim,người là Tra Tra Tạc tuần mệnh đến đánh thức hắn,còn chim là...

“Hỏa Phượng có sao không?”Lăng Vân kêu một tiếng để xác định lại,thứ vị uốn cong mắt lại,hình dáng nhìn rất giống Hỏa Phượng nhưng tại sao vừa mới qua một đêm thôi mà vật nhỏ lại lớn thành một con chim to nửa người.

Chim to gật gật đầu,sau khi đứng vững thì run cánh,dem mấy hạt cát dính trên thân rơi xuống,rồi bay đến trên người Lăng Vân,tuy lớn rồi nhưng vẫn thích làm nũng.Khổ chỉ có Tra Tra Tạc, đầu tiên là làm đệm lưng,bây giờ thì lại phải tắm cát.

“Hỏa Phượng,tại sao mày lại lớn nhanh vậy a?” Thật đẹp,nhẹ nhàng vuốt lông chim xinh đẹp của Hỏa Phượng,Lăng Vân thầm tán thưởng.

Trả lời hắn không phải Hỏa Phượng mà là Nhật Hành Thiên Lí.”Ta đoán là bởi vì ngươi ôm nó ngủ nên độ thân mật của nó với ngươi bay thẳng lên.Pượng Hoàng thuộc loại sủng vật thần thú,khi cấp bậc thấp thì phải dựa vào việc hấp thu linh khí của trời đất,độ thân mật cao hơn thì lại càng nhanh.”

“Thì ra là vậy nha,thần thú vẫn là tốt nhất.Dáng vẻ không giống như tiểu tử kia,toàn ăn với ăn.”Từ sớm,Tra Tra Tạc đã xuất Bạch Bạch ra phơi nắng,bây giờ lại bất hạnh chạy đi oán giận chuột nhỏ của hắn. Đương nhiên,Bạch Bạch không cam lòng yếu thế cũng gọi hắn hai tiếng.

“Thiên Lí,ngươi cái gì cũng biết nhen.” Lăng Vân hâm mộ nhìn hắn.

“Ta chỉ là thích lướt net thôi.”

“Nhưng trí nhớ của người cũng tốt lắm đó.Nhiều như vậy ta cũng không nhớ nổi. Đúng rồi,Mạc Nhật đâu?” Quên mất,sao mới sáng sớm mà đã không thấy Mạc Nhật rồi.

“À, hần đi bắt cá.Sáng hôm nay chúng ta đến bên suối thì phát hiện bên trong có rất nhiều cá.Mạc Nhật nói bắt cá để cho buổi ăn sáng mới mẻ thêm.” Tra Tra Tạc nghĩ đến cá liền chảy nước miếng.

“VẬY à,ta đi nhìn xem.” Nói xong,Lăng Vân liền trở mình đứng lên.Hỏa Phượng theo sau hần,Bạch Bạch giãy giụa trước sự kìm hãm của Tra Tra Tạc,chuồn ra ngoài,Tra Tra Tạc vội vàng đuổi theo.Thoáng cái,bên trong lều trại liền không còn bóng người.Thiên Lí không đi mà ở lại thu hồi lều trại,nhóm lửa,chờ mọi người về là nướng được rồi.

“Đúng nha,nhiều cá ghê.”Lăng Vân chạy tới bờ,quả nhiên là thấy trong nước rất nhiều cá.Nhìn lại,Mạc Nhật cởi áo,cuộn ống quần lên đang ở trong nước bắt cá.Chỉ tiếc là không có kỹ thuật,nên bắt không được.Cũng là, người ta đường đường là trùm câu cá thì làm sao lại bắt cá được a,nhưng mà... Đáng người quá được đó. Nhìn nhìn,ánh mắt Lăng Vân từ cá chuyển lên tới trên người Mạc Nhật.Làn da màu lúa mì,dưới ánh mặt trời,từng giọt nước chảy dài trên thân thể không mập không gầy kia,nhìn sao cũng làm người ta hâm mộ.

“Vân, Vân?Nhìn cái gì mà nước miếng đều chảy ra vậy.”Thấy Lăng Vân nhìn chằm chằm mình,Mạc Nhật vui vẻ đùa.Không nghĩ tới Lăng Vân nghĩ mình chảy nước miếng thật,vội vàng lau miệng.

“Người gạt ta.”Sau khi phát hiện mình bị lừa, tức giận nhìn chằm chằm Mạc Nhật,vừa lúc đụng phải ánh mắt của đối phương.Như bị hấp dẫn,Mạc Nhật chậm rãi đến gần Lăng Vân,đôi môi trước mắt mình làm Mạc Nhật muốn hôn lên nhưng lại e sợ cậu bé phương Đông này,đang đấu tranh thì một trận nước tát tới,đem Lăng Vân đang ngẩn người kia bừng tỉnh.Thì ra là Tra Tra Tạc với Bạch Bạch đùa giỡn đập phải lông chim của Hỏa Phượng,Hỏa Phượng tức giận vung vào nước,liền trở nên ướt sũng.

“Hic... Ta như vậy thiệt chẳng hay gì cả” Thấy Tra Tra Tạc ở trong nước oán giận,không khí mập mờ lúc này cũng nhạt dần,nhưng nhớ đến mình lúc này còn chờ mong nụ hôn của đối phương,Lăng Vân liền hận không thể chui xuống lỗ.

“Nè,Mạc Nhật,bắt được con cá nào chưa?” Thiên Lí dọn dẹp xong cũng đi tới,thấy hai tay trống trơn của Mạc Nhật liền cố ý hỏi.

“.....”

Cười cười,Thiên Lí cũng không trêu chọc hần nữa mà bản thân lại xuống nước,đưa xuống hai ba cái liền bắt được bốn con cá lên khiến mấy người xem trợn mắt há mồm.

“Các người không biết trước khi bắt cá phải học Bộ Ngư Thuật sao?” Thiên Lí vung vung bốn con cá trên tay, cười nói.

Bọn họ đúng là không biết: “Trách không được ta bắt được mà lại bị tuột ra ngoài.” Mạc ngày oán hận nói.

Kết thúc,thay quần áo sạch sẽ xong,mọi người liền vây quanh đống lửa ăn cá nướng. Tuy sáng sớm nướng đồ ăn không hay cho lắm nhưng dù sao cũng là trò chơi,so đo làm gì.

“Nè,Thiên Lí,cá là do người bắt được,con lớn nhất này thuộc về người.” Lăng Vân lấy một con cá lớn hơn mấy con khác một chút đưa cho Thiên Lí.

“Ta đây sẽ không khách khí “Nhận cá,Thiên Lí cắn bụng nó một cái, “Ai da,trong cá chết sao lại có đá vậy.”Thiên Lí vội vàng lấy con cá ra trước mặt, thì ra làm hần thiếu chút nữa nứt răng không phải cục đá gì mà là một viên châu màu trắng sáng lam quang.

“Đây là cái gì vậy nhỉ?” Tra Tra Tạc gần hần nhất nhích lại gần,Mạc Nhật với Lăng Vân cũng đến gần.

“Ta không biết,xem thuộc tính đi.” Không xem thì không biết,mới xem thì lập tức nhảy lên,đây thế nhưng lại là Thủy Chi Châu mà mọi người đang liều mạng tìm kiếm.

“Oa, chúc mừng người Thiên Lí,dễ dàng có được Thủy Chi Châu.” Lăng Vân lập tức chúc mừng hần.

“Đây chắc là đưa cho mọi người, ta không thể lấy a.”

“Cá là do người bắt, hạt châu này là từ trong con cá người bắt được, đương nhiên là của người, cho dù ta cũng rất muốn nha.”

“Đừng từ chối, chúng ta chỉ có người là chủ công thuộc tính Thủy, người không lấy thì ai lấy a.” Ngay cả Mạc Nhật cũng hát đệm.

Nghĩ nghĩ, Thiên Lí cuối cùng cũng nghe theo mọi người, lấy ngón tay ra nhận chủ.

“LUCKY. Trò chơi bắt đầu không bao lâu, chúng ta thế nhưng đã có 3 viên Ngũ Hành Châu, thật sự là quá may mắn.” Tra Tra Tạc giờ con cá trên tay nói: “Đem cá mang rượu đến, chúng ta cùng dzô.”

“Dzô!!”

~oOo

~“Sau khi chơi trò này, đây là lần đầu tiên ta tới thành, nhiều người ghé nơi.” Bây giờ cả nhóm đang ở trên đường cái của Lăng Tiêu Thành, không hổ danh là Lăng Tiêu Thành một trong năm thành lớn, người rất nhiều, còn có nhiều người chơi bày quán.

“Vân, người còn không đi chuyển? Đi trước đi.” Mạc Nhật quan tâm hỏi.

“Di, Lăng Vân, người chưa chuyển sao? Cấp của người cũng không thấp a?”

“Ha ha, tại không có thời gian.” Lăng Vân ngượng ngùng cười cười.

“Vậy chúng ta đi với người.” Thiên Lí nói: “Người muốn chuyển chức nghiệp gì?”

“Àn, còn chưa nghĩ xong. Không biết Tiên tộc chuyển gì được”

“Chắc là có thể hết đi, đầu tiên là người nghĩ coi muốn chuyển cái gì rồi ta mang người đi.” Tuy cũng là lần đầu tới đây, nhưng Nhật Hành Thiên Lí đã nhớ hết tọa độ của NPC. Bọn Lăng Vân cũng vừa biết được, thì ra Nhật Hành Thiên Lí không chỉ xinh đẹp mà còn có khả năng vừa nhìn là nhớ. Đương nhiên, nếu nói về người dám nói người ta xinh đẹp, Tra Tra Tạc giờ đây đang bị phạt trong vòng một ngày không được mở miệng, bằng không sẽ được chăm sóc bằng đại hình.

“Có phải đã làm các người chậm trễ hay không?”

“Gi chứ, chúng ta là đội hữu mà.” Mạc Nhật lập tức nói: “Trước tiên mình hãy tìm chỗ để ăn đã.” Tuy là đi xe ngựa từ Vụ Vân Trấn tới, nhưng thời gian cũng gần nửa ngày rồi, mấy con cá buổi sáng cũng đã sớm tiêu hóa.

Tra Tra Tạc một bên không ngừng gật đầu, hân rất đói nha mà Thiên Lí cũng không có ý kiến, vì thế cả nhóm liền đi chuyển tới tửu lâu lớn nhất Lăng Tiêu Thành —— Khách sạn Duyệt Lai.

P/s: Hôn hụt nha pà kn =]]z~ 25/12 sẽ có

MERRY CHRISTMAS!!!!

24/12

22. Chương 22

Gọi một ít thức ăn, còn có một bình Nữ Nhi Hồng nổi danh nhất nơi này, bốn người vây quanh bàn nói chuyện.

Mạc Nhật là kiếm khách hệ Thổ, Tra Tra Tạc là đạo sĩ hệ hỏa, Nhật Hành Thiên Lí là y sư hệ Thủy, vậy thì mình làm gì mới tốt đây? Lăng Vân cúi đầu khổ sở-ing~, ba người kia cũng giúp đỡ đưa ra ý kiến.

“Đạo tặc được lắm đó, Lăng Vân, không phải độ nhanh nhẹn của người cao lắm sao?”

“Đạo tặc là thuộc tính Thổ nhưng Lăng Vân lại là thuộc tính Mộc.”

“Ám sát giả?”

“Cũng không được, Kim chúc tính của hân rất thấp.”

.....

“A, có.Lăng Vân không phải có Phượng Vĩ Cầm sao?Làm nhạc công được quá đi.” Nhật Hành suy nghĩ chút,cuối cùng hẳn cũng nghĩ ra được một chức nghiệp phù hợp với Lăng Vân.

“Đúng đó, nhạc công cũng không tệ.Nhưng nhạc công không phải là hệ phụ trợ hay sao?” Lăng Vân cũng rất thích chức nghiệp này nhưng chức hệ phụ trợ dường như không được tốt cho lắm.

“Cũng không thể xem là như vậy. Tuy vật công, ma công(công kích ma pháp) của nhạc công không cao, phòng ngự cũng không mạnh,mặc dù công kích ma pháp là phụ trợ nhưng đa số ma pháp của nhạc công đều là phạm vi rộng,còn có thể thi triển ở xa cho nên rất thích hợp với người.Vả lại,độ nhanh nhẹn của người cao,ngộ nhớ mà có chuyển động gì thì chạy đi cũng nhanh.” Không hổ là Thiên Lí,lấy mấy chỗ tốt của nhạc công nói ra nhất thanh nhị sở.

“Ta cũng thấy nhạc công rất thích hợp với Lăng Vân.” Tra Tra Tạc ở bên cạnh phụ họa. (Ellie: mik cứ tưởng là pạn Tạc bị cấm mở miệng rồi chứ _ _ _)

Về phần Mạc Nhật, tưởng tượng đến Lăng Vân mặc bộ y phục màu trắng thuần khiết + dáng điệu khi đánh đàn thì nước miếng liền chảy ra tí tách, tất nhiên là không có khả năng phản đối.Vì thế mọi người liền đến Cầm Hành,tìm cầm lão sư xin chuyển chức.Dễ dàng vượt qua vòng chuyển chức,mấy kỹ năng nhiệm vụ cũng rất dễ,khoảng nửa ngày thì thu phục xong.Sau khi hoàn thành chuyển chức, mọi người lại cùng Thiên Lí tới Nha Môn,đây chính là nơi xin thành lập bang phái.

“Ha ha, không hổ là Thiên Lí,nói gì cũng biết,giúp tui mình tiết kiệm thiệt là nhiều tiền nha.” Vui vẻ tiến vào Nha Môn rồi lại vui vẻ bước ra.Quy định thành lập bang phái ở đây rất là quái đản,không phải là quy định tiền nhiều hay ít, mà là thu đội ngũ của người 90% tiền mặt,nói cách khác,người đem 1 vạn hai hoàng kim vào thì sẽ phải giao ra 9 ngàn 2,người mang 10 tiền đồng vào thì chỉ mất 9 tiền đồng mà thôi.Bởi vì trên diễn đàn không nói rõ,đa số người muốn thành lập bang phái đều bị tiền dọa, mà đạo đức,mị lực của Thiên Lí lại cao hiếm thấy, giải giao tiếp với NPC nên đã sớm biết trước.Vì thế,trước tiên hẳn kêu mọi người đem tiền để vào kim khố, 4 người mỗi người đem 2 tiền đồng,cho nên rốt cuộc lập bang cũng chỉ mất 7 tiền đồng,làm cả nhóm mừng muốn chết.

“Được được,bây giờ chúng ta đã có tổ chức,muốn đi chúc mừng cái không?” Đầu tàu gương mẫu Tra Tra Tạc vui vẻ xông lên lại bị Mạc Nhật kéo về.

“Không được,không có thời gian mà chúc mừng.Mấy ngày nay chúng ta đều làm nhiệm vụ, tuy phần thưởng không ít nhưng cấp lại chưa thăng,như vậy thì rất nhanh sẽ bị người ta đuổi theo.”

“Đúng vậy.” Nhật Hành Thiên Lí phụ họa: “Bí mật về chuyện tiền bạc này chắc là rất nhanh mọi người sẽ biết thôi,lúc đó sẽ có rất nhiều bang phái,thừa dịp khoảng thời gian này thu nhận nhân tài,tranh thủ thành lập môn phái,thậm chí đi đến thực lực công thành sớm chút.Đứng vững trong Ngũ Hành.”

“Ân,thật ra thì bang phái chỉ là một đoàn lính đánh thuê mà thôi,môn phái mới là chủ yếu.Chúng ta thành lập môn phái mới có lãnh địa của mình,mới có thể chân chính phát triển mạnh.” Lăng Vân nói tiếp.

Tra Tra Tạc bị họ nói vậy,đành phải thu hồi tâm tình vui vẻ: “Được rồi, vậy đi luyện cấp đi.Thiên Lí,người thấy chúng ta thích hợp đi đâu?” Mọi người nghiễm nhiên đã xem Thiên Lí như là sư gia(trợ lý).

Ân,Thiên Lí nghĩ,nói: “Bây giờ chúng ta chỉ có một mình Mạc Nhật là chiến sĩ cận chiến,công cao phòng cao (công kích cao phòng thủ cao),ta là y sư, lực công kích ma pháp rất ít, đa số là phụ trợ thêm máu, Lăng Vân là nhạc công,tuy công kích ma pháp diện tích rộng rất nhiều nhưng bây giờ lực sát thương cũng không mạnh.Tra Tra Tạc tuy ma công rất cao nhưng đều là công kích đơn độc. Nếu ở nơi nhiều quái, ta sợ một mình Mạc Nhật sẽ chống đỡ không nổi nên ta nghĩ mình nên đi tìm một đội hữu trước đi.Tìm một Tinh Linh ám sát giả,loại này có thể tìm được nhược điểm của địch quái rất nhanh,như vậy thì cả đám có thể đi Lang Huyết.Quái ở đó công kích cao, tốc độ cao, nhưng lực phòng ngự lại thấp,đa số là 2,3 con cấp 60-70 cùng nhau hành động,vật phẩm tuôn ra cũng không sai,thích hợp cho chúng ta đánh.”

“Đồng ý”

“Được”

“Nghe Thiên Lí đi.Chúng ta tới thị trấn thu người, bên đó rất náo nhiệt.” Sau khi Mạc Nhật tổng kết lại rồi lên tiếng,mọi người liền tiến quân đến thị trấn.

“Từ từ.” Đi vài bước,Lăng Vân đột nhiên kêu ngừng.

“Sao vậy?” Mạc Nhật vội vàng chạy đến bên cạnh Lăng Vân.

“Ta sắp phải logout,đã lâu rồi mọi người chưa nghỉ ngơi,không bằng thì chúng ta hạ để nghỉ ngơi rồi mới lên trò chơi?” Lăng Vân vừa mới thu được tiếng kêu của hệ thống rằng bên ngoài có người tìm hắc,ngỡ chắc là đại ca đang gọi hắc,không thể làm gì đành ép buộc mình trở về nhà.

“A, ta cũng muốn hạ,bằng không đại ca sẽ chém ta.” Lúc này Tra Tra Tạc mới nhớ tới lúc trước Uy Liêm có mặt qua cho hắc bảo hắc phải logout.

“Vậy được rồi,ta cũng cùng người logout,Thiên Lí thì sao?” Mạc Nhật hỏi.

“Ta cũng hạ.Mình ước định thời gian lên đi.”

“Mười giờ sáng mai đi.”

“Àn, 88”

Sau khi chào tạm biệt lẫn nhau,mọi người liền tự hạ tuyến.

~oOo

~“A, mệt chết ta. Đại ca,em không ăn cơm đâu, đi ngủ trước.”Chí Lân vừa hạ tuyến một cái thì liền thấy đầu óc choáng váng,vì thế sau khi nói với Khải Lân một tiếng liền đi vào phòng ngủ.

Khải Lân thấy hắc mệt như vậy,ngẫm lại có đôi chút cũng chẳng sao,cũng không ăm ỉ với hắc.Dem thức ăn để lại cho hắc cất vào tủ lạnh.Điện thoại vang lên.

“Alô,ai vậy?”

“Đại ca hả?Phong Lân đây.Tiểu tử Chí Lân kia hạ chưa?”

“Hạ rồi, mới vừa hạ,mệt không ngừng,đang nằm ngủ.”

“Tiểu tử kia,chơi đến điên rồi. A, đúng rồi, đại ca,anh có muốn vào trò chơi chơi không a,chỗ em vừa lúc có mấy cái mũ giáp.”

“Anh già rồi thì chơi cái gì, ha ha.”

“Ai nói anh già chứ,chưa tới 30 mà. Không,anh có thể vào chơi mà,dù sao giờ anh cũng chưa tìm được nhà hàng nào phù hợp,không bằng thì vào trò chơi mở đi,dù sao cũng kiếm đủ tiền rồi,không phải anh cũng muốn thử xem cuộc sống ở cổ đại ra sao sao?Vào chơi cái đi.” Phong Lân ở đầu bên kia điện thoại cực lực khuyến bảo.

“Em cũng đâu có chơi,vả lại mở bên trong cũng đâu có dễ gì.” Khải Lân cử động chút.

“Ai da,kêu tiểu đệ mang anh đi không phải được rồi sao.Ở trong đó hắc quen được mấy người bạn,có người còn là Thái tử của công ty chúng em,không sợ không có tiền, nghe nói họ đã thành lập bang phái,khi trở thành môn phái còn có địa bàn của mình,anh có thể trở tài nha.Vả lại,bên này em thu cũng khá rồi,vậy thì nhanh thôi sẽ cùng hai người chơi.” Không ngừng cố gắng,nhất định phải động được đại ca. Phong Lân trong lòng âm thầm nói.Thật ra chủ yếu là vì sau này không chừng thời gian trong trò chơi còn nhiều hơn hiện thực,hắc rất tưởng niệm đến tay nghề siêu cấp đệ nhất của đại ca nhà mình.

“Vậy à, được rồi.” Ngẫm lại thì giờ mở tiệm còn sớm,vào thử trò chơi cũng được, nghề nước ngoài trong trò chơi rất nhiều,có thể thử thân thử một chút,thăm dò khẩu vị của người ngoại quốc,vì thế Khải Lân đáp ứng.

“OK,tôi em mang mũ giáp về,mai kêu tiểu đệ mang anh đi.Cứ vậy đi,em cúp máy nha, 88” Thấy đại ca đáp ứng,Phong Lân hoan hô liền cúp điện thoại.Xem ra bên kia hắc còn bề bộn nhiều việc.

Khải Lâm cũng đặt điện thoại xuống, dọn dẹp xong rồi vào phòng ngủ. Lâm rồi không chơi trò chơi, nhưng muốn có sức sống thì phải nghỉ ngơi cho tốt vào, nghĩ như vậy, Khải Lâm liền cảm thấy mình đã già đi không ít.

P/s: được post vào 1/1

HAPPY NOEL!!!

25/12!

23. Chương 23

Ellie: Từ chương này thì sẽ nhiều nhân vật hơn chứ không phải chỉ 4 pn Vân, Mạc, Thiên và Tạc nữa. Và mình quyết định sẽ thay đổi cách gọi chứ không phải chỉ dùng 1 từ ‘hắn’ như trước ^___^ và mình cũng quyết định sẽ gọi tên tiếng Anh chứ không thay bằng tên Việt nữa. Mình sẽ cố gắng chỉnh lại các chương trước (sau khi hoàn thành quyển 1). Mong mọi người thông cảm *hun hun*

~oOo

~Sân tennis cao cấp ở New York

“Tôi thua rồi, nghỉ chút đi.” Đấu với nhau đã nhiều giờ, William cuối cùng cũng thắng Elias, bây giờ hai người đang ngồi nghỉ ngơi.

“Trò chơi thế nào?” Hai người nói từ công việc đến trò chơi.

“Không tệ, làm thật sự rất giống.”

“Phải không?” William chỉ nói hai chữ rồi mỉm cười với Elias.

“Chú muốn hỏi gì thì hỏi đi.” Người nào đó bị hắn cười đến nổi da gà đều dựng lên, đành phải đầu hàng.

“Em trai của Phong Lâm thế nào? Đó là em của Phong Lâm, nếu người bắt nạt đệ đệ y, y sẽ không tha cho chú.”

“Tôi sao lại có thể khi dễ em ấy, em ấy chính là người ta nhìn trúng a.” Nghĩ đến Chí Lâm, Elias đặc biệt ôn nhu.” Tóm lại, chuyện của tụi tôi không cần mấy người cười nhạo. Chí Lâm tuy thông minh nhưng tuổi nhỏ nên rất đơn thuần, thẳng tính, cái tên kia của nhà chú, hắc hắc, để tôi nhìn xem chú có chịu nổi không.”

Nghĩ đến thái độ của Phong Lâm đối với hắn, William nhin không được thở dài, nếu sớm biết y ghi hận như vậy thì trước kia sẽ không vì bộ dáng lúc y giận thật đáng yêu mà luôn chọc ghẹo y, bây giờ muốn chọc cũng không kịp nữa rồi.

“Đúng rồi, nghe nói các người mới xây dựng bang phái? Chúc mừng nha, bang phái đầu tiên.”

“Xây thì xây chứ nhưng xây dựng môn phái mới tính là có địa bàn chân chính. Bây giờ còn rất nhiều vấn đề.”

“Ồ, vấn đề gì a?”

“Nhân tài nha, giờ chúng ta chỉ mới có 4 người. Nếu không thừa dịp này mà thu nhận nhân tài, sau này mọi người dựng bang phái lên sẽ rất khó khăn.” Elias chơi không ít trò, cũng là thủ lĩnh của không ít tổ chức lớn, đối với việc này thì lo lắng hơn so với mấy người kia.

“Thêm tôi với Phong Lâm thì sao a?” William uống một ngụm nước, chậm rãi nói.

“Mấy nghĩ cái quái gì mà lại đến chơi? Mặc kệ trò chơi?”

“Trò chơi có bọn Khải Ân rồi, luôn vội vàng xử lý mấy vấn đề của chương trình thì làm sao mà có thời gian lừa Lâm tới tay a. Vả lại, chỉ có xâm nhập vào mới hiểu rõ được nha?”

“Nói một đồng lớn, lừa bà xã mới là chủ yếu đi?”

“Như nhau” Hai kẻ ôm cùng một mục đích trên sân bóng rộng lớn cười trộm. Mà Phong Lâm và Chí Lâm ở trong nhà không hẹn mà cùng rùng mình một cái. Thời tiết thay đổi ư?

~oOo

~Login vào,số người so với ban đầu thì gần hơn gấp đôi,ngoại trừ Tra Tra Tạc, Mạc Nhật,Lăng Vân, Nhật Hành Thiên Lí, còn có Liên Quyết và Phong Khởi Phi Sa chính là William và Phong Lâm lấy việc công làm việc tư đến chơi,mặt khác còn có Vân Hải,cũng chính là đại ca của Phong Lâm và Chí Lâm —— Lăng Khải Lâm, Vân Hải là tên nhà hàng của hắn khi ở Đài Loan,không am hiểu việc đặt tên nên Khải Lâm trực tiếp mượn.

“Thiên Lí, ta giới thiệu cho người,mấy người này người cũng không quen đi?” Tra Tra Tạc nhiệt tình lôi kéo Thiên Lí đến giới thiệu: “Đây là đại ca ta,gọi là Liên Quyết,đó là nhị ca của Lăng Vân tên là Phong Khởi Phi Sa. Đều là thân thích cả,không phải trong trò chơi quen biết đâu nha.Còn kia, ân?” Nghiêng đầu, Tra Tra Tạc nhớ đây cũng là lần đầu mình gặp đại ca của Lăng Vân.

“Ta gọi là Vân Hải,là đại ca của tiểu Phong và tiểu Vân.Xin chào.” Thay Tra Tra Tạc giới thiệu,Vân Hải chủ động vươn tay.

“A, xin chào.” Nhẹ nhàng nắm chặt rồi nhanh chóng buông ra. Thiên Lí không biết mình bị sao nữa,y thế nhưng cảm thấy tay Vân Hải rất ấm áp, không muốn buông ra.Đây là cảm giác mà 20 năm nay y chưa từng có qua —— y lại.

“OK, nếu đội ngũ đã lớn rồi thì cùng đi luyện cấp cái đi?” Thấy mọi người đã trao đổi bạn tốt với nhau, Mạc Nhật nói.

“Có đi Lang Quạt không?” Lăng Vân hỏi: “Bây giờ đại ca là người chơi mới,anh ấy không thể đánh ở đây?”

“Các người đi chỗ đó đi.Một mình ta luyện trước là được rồi.” Vân Hải nói. Dù sao mục đích hắn đến trò chơi cũng không phải vì luyện cấp,cấp bậc không cao cũng không sao.

“Có thể đi cùng mà, ta mới học xong một kỹ năng mới, Thủy Bích, có thể tạo nên một cái lồng phòng hộ,ta bảo vệ người là được rồi.” Thiên Lí thốt ra dường như sợ Vân Hải không đi cùng họ.Ngoại trừ Tra Tra Tạc và Lăng Vân, những người khác đều kỳ quái nhìn y, đặc biệt là Mạc Nhật, bình thường chưa thấy y kích động qua nha. Nhìn nhìn Vân Hải, lại nhìn nhìn gương mặt dần biến hồng của Thiên Lí,anh liền hiểu rõ,mỉm cười.

“Vân Hải,người đi với chúng ta đi.Yên tâm,có nhiều cao thủ như vậy, người chết không được đâu.” Vốn chỉ dựa vào 3 người họ đã không có vấn đề gì,còn có Liên Quyết với Phong Khởi,bảo vệ một người mới cũng không tính là gì.Vì thế,một hàng 7 người đi tới Lang Quạt. Đương nhiên,trước đó, bọn họ không quên đến cửa hàng bổ sung chút nguồn cung cấp, dù sao thì cũng có túi Càn Khôn của Lăng Vân ở đây, bỏ vào bao nhiêu cũng chẳng sao. Mà Liên Quyết với Mạc Nhật lại đi tranh nhau mua trang bị cho Vân Hải, vượt mong ngựa dĩ nhiên không hề lạc hậu.

Từ cửa Nam Lăng Tiêu Thành, bởi vì đi theo đường ống nên quái cũng không nhiều,cũng có một vài tên quái cường đạo(1) cấp khoảng 20, đoàn người đi ước chừng nửa ngày thì đã tới Lang Quạt, ở trong cũng có vài đội ngũ đang sát quái.

(1) Quái cường đạo: là loại quái mang hình dáng của những tên trộm cắp.Nói dễ hiểu hơn như là thổ phỉ chẳng hạn.(Ellie: El ít khi chơi game loại này nên cũng không biết nhiều,mong đây là đúng đi~ TT^TT)

“Chúng ta đi tới tầng 3 đi?” Thiên Lí đối với trò chơi này rất quen thuộc,đề nghị.Đi dạo vài vòng ở tầng 1 và tầng 2, tuy rằng người chơi không nhiều nhưng quái cũng chẳng nhiều gì,thực lực của họ bây giờ trong Ngũ Hành cũng coi như đứng đầu,thay vì đoạt quái với người chơi khác thì thà rằng tới tầng 3 shopping (đi dạo) còn hay hơn.

“Không ý kiến” Toàn bộ thông qua, ba người mới gia nhập chợt nghe nói Nhật Hành Thiên Lí rất quen thuộc với trò chơi, tuy Liên Quyết với Phong Khởi Phi Sa là thành viên trong tổ chế tác nhưng hai người một là lãnh đạo,một chủ yếu phụ trách biên trình(2),đối với nhiệm vụ khổng lồ trong trò chơi cũng không theo kịp Thiên Lí, cho nên lúc này tất cả mọi người đều nghe theo ý kiến của y.

(2) Biên trình: biên soạn chương trình.

Lang Quật có 4 tầng, quái tầng 1 và 2 thì không khác nhau nhiều lắm, vả lại cũng không nhiều, mà cấp của quái ở tầng 3 tuy giống với hai tầng trước nhưng số lượng lại nhiều, còn thường xuyên có BOSS nhỏ xuất hiện, căn cứ vào trình độ trong Ngũ Hành hiện tại, đội ngũ dám đến tầng 3 cũng không quá nhiều, tầng 4 là một nơi kỳ quái, đi tới thì chỉ có một chỗ trống nhỏ, không có vật gì cả cũng chẳng biết là có tác dụng gì. Chắc là địa phương còn chưa khai phá đi.

Vì đây là lần đầu đến đây, cho nên bản đồ chỉ có thể tự động khai phá, ở mê cung không tính là lớn trong Lang Quật, mọi người vẫn quanh quẩn không ít đường vòng, cuối cùng cũng tới tầng 3. Khi đến nơi, một BOSS nhỏ cấp 80 dẫn theo 7,8 con sói vọt tới, mỗi người đều có một vị trí và cương vị riêng.

Vân Hải, Nhật Hành Thiên Lí, Lăng Vân đứng ở sau cùng, trốn trong Thủy Bích mà Thiên Lí dựng lên. Vân Hải cấp 1 ngoại trừ nhìn điểm kinh nghiệm mình xoát xoát tăng lên, nhiệm vụ duy nhất chính là cấp Ma cho Thiên Lí. Thiên Lí một bên duy trì Thủy Bích, một bên xem xét tình huống chiến đấu, xem coi có nên thêm máu và Ma cho mọi người hay không. Lăng Vân luân phiên sử dụng Mê Tâm Phiêu Hương và Nguyệt Thực Khúc quấy nhiễu hành động của quái, tuy cấp thấp vả lại thuộc tính còn kém, xác suất thành công cũng không cao nhưng ít gì cũng có tác dụng. Đồng thời phóng súng vật Hỏa Phượng ra, Hỏa Phượng đã cấp 12 cũng có thể tham gia chiến đấu, tuy trước mắt nó chỉ có thể nâng cao tinh thần của mọi người. Tra Tra Tạc sử dụng Ấn Thân Thuật, ý vào bày sói nhìn không thấy nó mà bỏ đi, thường phóng ra hỏa cầu linh tinh đốt quái, dùng hết Ma rồi thì chạy vào trong Thủy Bích trốn, dù sao chủ lực cũng không phải là nó. Mạc Nhật phòng thủ cao nhất ở đằng trước đánh quái, Liên Quyết và Phong Khởi Phi Sa đều là Kim Chúc tính, một người là thợ săn một người là ám sát giả, công kích đều rất cao. Cả nhóm phối hợp ăn ý, đám quái rất nhanh liền được giải quyết.

“Xem ra luyện cấp ở nơi này chính là một sự lựa chọn chính xác. Thiên Lí thật là lợi hại.” Nhân lúc rảnh rỗi, Tra Tra Tạc ở đội ngũ tán gẫu khích lệ Thiên Lí.

“Đâu có.” Thiên Lí có chút ngượng ngùng, ánh mắt không tự giác mà nhìn Vân Hải. Mà giờ đây Vân Hải lại đối diện với điểm kinh nghiệm của hắn mà cảm thán.

“Thật phức tạp a. Nhưng thăng cấp cũng nhanh thật.”

“Ha ha, đại ca anh đi theo chúng em tất nhiên là sẽ nhanh rồi. Bây giờ đi đâu đây?” Câu trước Lăng Vân nói với Vân Hải, câu sau lại hỏi mọi người.

“Tìm một nơi để xoát quái, giống như vừa mới đánh khi nãy, thăng cấp nhanh mà vật phẩm cũng không ít.” Trả lời cậu chính là Mạc Nhật.

(Ellie: Ở đây nói một chút, hai câu đối thoại trên, trong raw câu đầu ghi là Mạc Nhật hỏi, câu sau lại ghi là Mạc Nhật trả lời. Chẳng lẽ bạn Mạc tự hỏi tự trả lời? Mình thấy kì lạ nên mới đổi lại câu đầu là Lăng Vân câu sau là Mạc Nhật.)

Vì thế mọi người lấy ít thời gian đi dạo ở tầng 3, sau đó dưới chỉ dẫn của Thiên Lí tìm được một vị trí không tồi, ở đó xoát quái thật nhanh, bắt đầu điên cuồng luyện cấp.

P/s: lịch post sẽ bắt đầu lại bình thường (cuối tuần)

HAPPY NEW YEAR!!

24. Chương 24

Ellie: 2 Chương lun rồi đó! Cảm ơn ta đi!!

Mọi người điên cuồng luyện cấp trong trò chơi suốt ba ngày trời, ngoại trừ lúc ăn cơm và giải quyết sinh lý ở ngoài thì dường như không hề rời khỏi trò chơi, ngay cả ngủ cũng ngủ trong trò chơi, bởi vậy cấp bậc của cả đoàn đều bay nhanh, Mạc Nhật là cao nhất đã 80 rồi, Phong Khởi Phi Sa, Liên Quyết và Lăng Vân cũng vượt qua 75, Thiên Lí với Tra Tra Tạc thì một người 74, một người 72, ngay cả Vân Hải mới bắt đầu cấp 0 thì cũng đã luyện đến hơn 40.

(Ghi chú:thật ra bang phái chỉ là một tổ đội cao cấp mà thôi,cái khác biệt chỉ là số người trong bang phái thì nhiều hơn thôi, nhiều nhất 20 người, mà tổ đội nhiều nhất chỉ 8 người.Kinh nghiệm có được cũng không giống. Kinh nghiệm của tổ đội là kinh nghiệm lấy kinh nghiệm quái vật mình đánh được nhân 1.5 chia cho số người đội ngũ. Mà kinh nghiệm bang phái luyện cấp là kinh nghiệm lấy kinh nghiệm quái vật của mình đánh được nhân 3.5, sau đó căn cứ vào cấp bậc của mỗi người trong đội,hệ thống sẽ tự động phân phối.Thành viên bang phái có thể gia nhập trong đội ngũ không phải là bang phái, kinh nghiệm sẽ được tính theo kinh nghiệm tổ đội, mà không phải thành viên bang phái thì không thể gia nhập vào trong đội ngũ bang phái. Đội trưởng của tổ đội có thể là bất cứ ai, mà đội trưởng của bang phái phải là người thành lập bang phái đó, khi người đó không ở trong đội ngũ, thì đội ngũ bang phái chỉ là một tổ đội bình thường thôi. Cuối cùng thì chỉ có bang phái mới có thể thành lập môn phái.)

(Ellie:thật ra El cũng không hiểu phần ghi chú cho lắm,đặc biệt là khúc chia chia trừ trừ,bởi z mấy bạn đừng trách El tại sao mấy bạn lại không hiểu gì nha~)

Mạc Nhật là đội trưởng của đội ngũ họ, người muốn lập bang phái trước kia cũng là Mạc Nhật, bởi vì anh là chủ công nên được kinh nghiệm nhiều nhất,lên cấp cũng nhanh nhất. Mà mấy vật phẩm quái rơi ra thì đều thống nhất là do Tra Tra Tạc nhật(bởi vì cậu có thể thoải mái dùng Ẩn Thân Thuật tránh đi đại quân, đi nhặt vật phẩm.Trong trò chơi, sau khi bảo vật rơi ra, nếu mà phải chờ đến lúc diệt hết quái,thì quái nhiều đến nỗi lấy cũng chả được.)rồi đưa cho Thiên Lí để y phân chia.Mọi người đều tin Thiên Lí sẽ giao mấy vật phẩm trong tay cho người thích hợp nhất,nhưng bọn họ cũng chẳng hề dùng, tất cả đều để vào túi Càn Khôn có thể đựng đồ vô hạn của Lăng Vân, chờ cho đến khi về thành thì đem rác rưởi bán cho cửa hàng, cực phẩm thì đem đi bán đấu giá hoặc là đổi lấy vật phẩm khác.Còn tiền bạc thì chia làm tám phần, mỗi người một phần, còn phần khác thì coi như là hoạt động công quỹ của bang.

Chơi liên tục 3 ngày, mọi người hết sức không thể chống đỡ được nữa, cho nên Vân Hải đề nghị hạ để nghỉ ngơi, tuy trong trò chơi còn chưa có bảng thứ hạng nhưng căn cứ vào tin tức của Liên Quyết thì thực lực của đội ngũ họ đã đứng hàng số 1 số 2 trong trò chơi, cho nên mọi người quyết định hảo hảo nghỉ ngơi một ngày rồi mới lên chơi lại.

Hạ tuyến một cái, biểu tình mọi người đều vạn phần thống khổ, trong trò chơi thì không biết nhưng một khi tinh thần trở lại, cơ thể không động qua suốt ba ngày, đau muốn chết, nhưng còn bận tâm hình tượng đã trưởng thành rồi của mình,sau khi chạy về phòng thì mới thả lỏng ra, tuổi trẻ thì không nghĩ nhiều như vậy, trực tiếp nằm úp sấp,không muốn động đậy.Khi logout, vừa lúc buổi tối vì thế mọi người ở nơi khác nhau nhưng lại không hện mà cùng ngủ.

Hôm sau, lúc Chí Lân tỉnh thì đã tới giữa trưa,bộ dáng của Phong Lân dường như cũng mới vừa dậy, trong toilet rửa mặt chải đầu, mà Khải Lân đã làm xong cơm trưa từ lâu. Không hổ là đại ca cần cù. Bởi vì hôm nay không cần vào trò chơi, hảo hảo nghỉ ngơi một ngày, cho nên buổi chiều mọi người không có việc gì làm, Phong Lân tính vào công ty,lúc đang ngắm nghía thì phát hiện một vấn đề nhỏ phải đi xử lý, Chí Lân cũng tính đi theo,nhìn xem trò chơi vui như vậy làm ra như thế nào, mà Khải Lân lại lái xe đến siêu thị mua thức ăn.Nhà mới dọn đến cần phải bổ sung rất nhiều đồ vật.

Đi vào VR building, đi theo Nhị ca trực tiếp lên chỗ tổ chức tác Ngũ Hành ở tầng 16.Chí Lân tròng lớn mắt. Vốn một đường đi tới,ở đây không khác gì mấy công ty khác, nhân viên bận rộn, tức thời đồng nhất không phạm lỗi nào, nhưng tại sao lại không giống nơi này, thế nhưng lại có người mặc áo phong mang dép lê a?Hoài nghi có phải họ thật sự tạo ra Ngũ Hành hay không.Chí Lân có chút không tin được.

“Em đừng nhìn bộ dáng không đứng đắn của họ,tất cả đều là tinh anh.” Phong Lân liếc mắt một cái liền nhìn ra suy nghĩ của Chí Lân,giải thích.Tuy lúc y tới cũng bị bộ dáng của họ dọa nhưng chỉ cần nghĩ đến đây là thủ hạ của tên hỗn đản nào liền không cảm thấy lạ lùng nữa. Đừng nhìn Phong Khởi Phi Sa và Liên Quyết ở chung trong trò chơi rất tốt, kỳ thật đó là chỉ là giả bộ trước mặt anh em y thôi,nếu không thì tiểu đệ và đại ca sẽ nghi ngờ. Tuy bộ dáng của đại ca là ông ba phải nhưng cũng rất là sắc bén, tức giận rất đáng sợ, nếu lỡ như biết chuyện y và tên hỗn đản nào đó xảy ra chuyện gì lúc trước, nhất định sẽ không bỏ qua y.

Đang suy nghĩ mê man, cảm thấy có người kéo tay áo y y liền hoàn hồn nhìn lại, đúng là vừa nhắc Táo Thào Tào Tháo đến liền, à không, hỗn đản đến liền. Đi theo hỗn đản William là hai người vừa lạ vừa quen.

“Tra Tra Tạc, Mạc Nhật!” Còn chưa chờ họ giới thiệu thì Chí Lân đã kêu lên. Bề ngoài của mọi người và trò chơi cũng không thay đổi gì, cho nên Chí Lân vừa thấy liền nhận ra.

“A, Lăng Vân, người cũng đến đây a, thật khéo nga.” Nhưng cũng chính là Tra Tra Tạc cũng nhận ra Chí Lân liền vui vẻ chạy qua, đến ôm một cái thật lớn.

“Ồ trong nhà chán quá nên theo nhị ca tới đây nhìn xem.Ồ hiện thực ta tên là Chí Lân, đừng kêu tên trong trò chơi, là lạ.”

“Được, Chí Lân. Người đã kêu ta là Nhưng đi. Ta cũng vậy, một ngày không chơi trò chơi thật là chán cho nên tới đây shopping.” Hai người giống như lão bằng hữu đã lâu không thấy, hiển nhiên tâm tình tán dóc liền nổi lên. Mà ở bên khác, áp khí của William với Phong Lân thì thấp hơn. Elias nhìn bọn William rồi đi tới bên cạnh Chí Lân.

“Vân.” Chẳng qua chỉ kêu tên một tiếng nhưng Chí Lân không biết vì sao lại đỏ mặt.

“Àn, người kêu ta Chí Lân là được rồi. Tên trong trò chơi là lạ.” Nhất thời không biết nói gì, cậu lấy lời vừa nãy nói thêm lần nữa.

“Kia, ta thích gọi người là Vân, nếu mà kêu Lăng thì đại ca và nhị ca người sẽ không cho phép. Có thể chứ, Vân?” Elias cúi đầu dùng thanh âm hấp dẫn thoi miên Chí Lân, một bên thừa dịp đối phương nhìn không, ánh mắt hung ác nhìn Nhưng vô tội.

‘Tốc độ thật là nhanh. ’

‘Được không? Chú em cường hào không có người yêu. ’

Sau khi trao đổi ánh mắt ngắn ngủi, Nhưng vào trong phòng nghỉ, ngồi ở sofa lớn nhìn lên màn hình lớn cùng với bọn Khải Ân. Đây là phòng máy chủ, thông qua màn hình lớn có thể tùy thời cắt cảnh tượng khác nhau trong trò chơi. Tìm kiếm BUG và trao đổi với GM, giải quyết chuyện mà bọn GM không thể giải thích.

“Àn, được rồi.” Tình cờ gặp được Mạc Nhật trong trò chơi thì mình đã thấy kỳ lạ, huống chi trong lúc ở hiện thực lại vô ý gặp được Mạc Nhật, Chí Lân cảm thấy rất xấu hổ, lại có chút vui vẻ, tâm tình mâu thuẫn đến kỳ lạ.

Mà người này rất đơn thuần, trong lòng lại rối rắm, Williem đến nhìn xem quả nhiên là đúng, nhanh như vậy đã có thể gặp mặt người trong lòng.

“Người có thể gọi ta là Á Tư, ta rất đáng sợ sao? Sao lại cúi đầu vậy.” Tuy Vân thẹn thùng rất đẹp nhưng mình vẫn muốn hảo hảo nhìn cậu ấy.” Chúng ta ra ngoài chút đi, hai người bên kia sẽ không dừng lại cho tới nửa giờ nữa, ta mang người đi shopping, ta rất quen với nơi này.”

Nhìn hướng ngón tay Elias chỉ, hình như nhị ca và ông chủ của anh ấy đang có xích mích, mà Nhưng cũng không biết đi đâu. Vì thế Chí Lân gật đầu, đi theo Elias ra ngoài.

Trong lúc vài người vô ý chạm mặt bạn bè, người trong lòng thì bên kia, Khải Lân đi siêu thị cũng gặp phải người quen.

~oOo

~Ellie: cúi cùng các nhân vật chính đã tập hợp đầy đủ =]]z~ Chào mừng bạn Lạc Hải nào mọi người!

~oOo

~“Á Tư, người làm ở đây sao?” Hai người Chí Lân và Á Tư đi dạo trong VR building giống như đi dạo ở công viên, thấy Á Tư vô cùng quen thuộc nơi này nên tò mò hỏi.

“Không có nhưng lúc trước có thực tập ở đây một thời gian.”

“?”

“Ha ha.Lúc học đại học đã từng qua đây làm việc.Nghe là làm trợ lý chứ kỳ thật chỉ là làm việc vặt, chuyện phải làm chính là thường xuyên chạy lên chạy xuống giao đồ, cho nên ở đây ta còn quen thuộc hơn cả William.” Gặp Chí Lân còn thắc mắc, Á Tư liền giải thích cho cậu nghe.

Hai người tới quán cà phê ở lầu 2 VR building,tuy không phải là thời gian nghỉ trưa nhưng bởi vì mới mở nên vẫn không ít người. Quản lí của quán lên tiếng tiếp đón Á Tư,phục vụ đưa bọn họ đến một góc im lặng, ở bên cạnh là cửa kính, ngồi trên sofa có thể thấy được cảnh tượng vội vã bên ngoài.

“Nói cho ta nghe một chút về người được không?” Á Tư một bên uống,một bên giới thiệu cuộc sống vui vẻ của mình với Chí Lân rồi đột nhiên dừng lại, hỏi cậu.

“Di? Ta sao?” Chí Lân lấy tay chỉ vào mũi mình, bộ dáng rất ngạc nhiên, cậu tuyệt đối không cảm thấy mình có gì đáng để giới thiệu,hơn nữa cậu nghe Á Tư nói rất vui vẻ.Nhưng dưới ánh mắt kiên quyết của đối phương, Chí Lân vẫn chậm rãi nói cuộc sống của mình.

“Lúc ta 2 tuổi, bởi vì ngoài ý muốn nên cha mẹ đã mất, lúc đó nhị ca 5 tuổi, đại ca bắt quá cũng chỉ có 15 tuổi mà thôi.Ban đầu thân thích của cha mẹ muốn nhận nuôi chúng ta nhưng bởi vì có 3 đứa nhỏ thì gánh nặng quá nặng nên muốn tách chúng ta ra, là người một nhà nên đại ca không đồng ý.Anh ấy quyết định một mình nuôi cả nhà, vì vậy, đại ca tốt nghiệp trung học rồi không đi học nữa mà là học thứ mình thích,trừ nghệ, sau đó chờ đến lúc anh ấy 20 tuổi học thành nghề, rồi anh ấy dùng chút tiền vàng ít ỏi mà cha mẹ để lại mở nhà hàng kiếm tiền.Tay nghề của đại ca rất được, nhà hàng dần dần có danh tiếng, chúng ta cũng không lo chuyện áo cơm nữa.Nhị ca là một thiên tài, từ nhỏ thích máy tính, đặc biệt là đối với biên trình, anh ấy 12 tuổi đã bắt đầu viết chương trình kiếm tiền,bởi vì hứng thú nên đồ đạc trong nhà đều do anh ấy trợ cấp.Mười tám tuổi tốt nghiệp đại học, đỗ thạc sĩ đại học F nhưng rất nhanh liền tạm nghỉ học. Bởi vì tên hỗn đản giáo sư nào đó thể nhưng là quấy rối tình dục với anh ấy cho nên liền bị anh ấy đá một cái ở dưới. May là vì nhị ca rất đẹp, bởi vì từ nhỏ gặp chuyện này không ngừng nên có đi học chút võ thuật, nếu không sẽ thật là thảm. Về phần ta sao, tuy ta không thông minh như nhị ca nhưng cũng có thể xem là một nửa thiên tài đi.Từ nhỏ đã rất nhạy cảm với chữ số nên nguyện vọng của tương lai chính là làm một tổng giám đốc tài vụ.” Nói về gia đình của mình, thần thái trên mặt Chí Lân rất hạnh phúc, tuy từ nhỏ đã cãi nhau âm ỉ với nhị ca, độ tuổi thì lại chênh lệch rất nhiều so với đại ca nhưng cảm tình của họ từ nhỏ đã rất tốt.

“A, cảm ơn.Vừa lúc ta khát nước. Ha ha”. Thấy cậu nói một đoạn dài như vậy,Á Tư cẩn thận bưng ly trà sữa lên miệng Chí Lân.

“Tại sao cả nhà các người lại di dân đến Hoa Kỳ?”

“Ta phải tới Havard học. Nhị ca bị công ty của hấn điều đến tổng bộ làm,chính là nơi này. Đại ca thấy hai người chúng ta đều đến đây,không muốn ở một mình ở Thượng Hải nên cũng đóng cửa nhà hàng ở Thượng Hải, tính đến Hoa Kỳ mở rộng thức ăn Trung Quốc. Đúng rồi, có cơ hội người nhất định phải nếm thử chút đó,đồ ăn đại ca ta làm cực kì cực kì ngon.” Nhớ tới tay nghề tuyệt diệu của đại ca nhà mình,Chí Lân mới nghĩ đã chảy nước miếng.

“Hảo, có cơ hội nhất định phải.” Chỉ cần là Vân nói được, anh nhất định sẽ làm,huống chi là lời mời ăn mỹ thực lớn như vậy.Còn định nói thêm thì di động lại reo, là William gọi. Đang muốn mắng hấn tại sao bây giờ lại gọi tới, không nghĩ tới đầu bên kia của di động là Phong Lân, y dường như rất nổi giận, ngữ khí thật sự không tốt.

“Elias Á Tư, người đem đệ đệ của ta đi đâu hả? Chúng ta phải về nhà, đưa em ấy đến cửa,nhanh lên.” Thanh âm vang lên, ngay cả Chí Lân bên kia cũng nghe thấy.

“Vâng,vâng” cười khổ cúp máy, một bên trong lòng thầm mắng William không có không chịu thua kém, thể nhưng lại làm cho Phong lân tức giận như vậy, hại mình không thể cùng người trong lòng đợi lâu thêm chút, gọi phục vụ ra tính tiền rồi đưa Chí Lân ra ngoài.

Vừa đến cửa, Chí Lân đã bị Phong Lân vội vàng lôi đi, Á Tư chỉ kịp kêu xa một tiếng,đừng quên mai gặp trong trò chơi. Trở lại trên lầu, vốn muốn chất vấn William tại sao lại không canh chừng bà xã của mình, nhưng vừa thấy sắc mặt của hấn, mấy lời mắng chửi liền nuốt trở lại, tốt nhất tạm thời chớ nên gây sự với hấn liền trốn vào phòng nghỉ với mấy người khác.

Về đến nhà, Phong Lân dường như vẫn chưa hết giận nhưng sắc mặt đã tốt hơn nhiều,lúc này Chí Lân mới dám cẩn thận hỏi y đã xảy ra chuyện gì.

“Chuyện gì?Ta với tên hỗn đản đó sẽ có chuyện gì. Cái gì cũng không có.” Không nghĩ tới vừa mới hỏi đã như chạm vào râu cọp, sau khi Phong Lân lớn tiếng nói vài câu liền trở về phòng, một tiếng ầm đóng cửa thật lớn, dọa Chí Lân đến nỗi không dám thở, trong lòng thầm nghĩ: đại ca a đại ca, tại sao anh lại chưa về chứ.

Xem ra anh em mình cũng có chút tâm tính cảm ứng với nhau, đang suy nghĩ thì Khải Lân đã trở lại,còn mang theo một người ở phía sau.

“Đại ca, ai vậy a?Bạn anh sao?” Chí Lân kỳ quái hỏi, chắc đại ca ở Hoa Kỳ cũng không có bạn bè gì a, tuy người kia là người Trung Quốc.Nhưng nhìn qua dường như có nhiều điểm quen mắt.

“Ha ha, em không biết a? Mới trước đây em còn thường xuyên ôm chân người ta.” Khải Lân cười cười,thuận tiện kéo người đang đứng bất động ở cửa vào, đóng cửa lại.

“Di?” Chí Lân tử tử mĩ mĩ nhìn người trước mặt, tuy quần áo cậu mặt rách nát, sắc mặt cũng không được tốt dường như rất mệt mỏi, bất quá biểu tình lại, ân, nói sao đây, bộ dáng dường như không còn quan tâm gì đến thế sự, mình quen người như thế này sao?

Bên này còn vui đầu khổ tư, bên kia Phong Lân nghe thấy đại ca trở về cũng đi ra, vừa nhìn thấy người đại ca mang về lập tức hưng phấn kêu lên,dường như người mới tức giận không phải là y.”Lạc Hải?Sao anh cũng đến Hoa Kỳ vậy?”

Vừa nghe tên đối phương, Chí Lân cũng nhảy dựng lên, đây không phải là bạn học trù nghệ với đại ca,Lạc Hải ca ca thường đến nhà của mình sao?

“Lạc Hải ca ca.” Một bên kêu, một bên muốn chạy lên ôm một cái, mà đối phương cũng sớm không có dấu vết lui ra sau từng bước, né tránh cái ôm nhiệt tình của Chí Lân.

“Lão nhị, lão tam, Lạc Hải sẽ ở nhà chúng ta một thời gian, không thành vấn đề đi?”

“Đương nhiên không có, Lạc Hải ca ca có thể vào ở mà,không phải rất tốt sao.Bên này chúng ta có hai đầu bếp đứng nhất.” Tuy phát hiện thần sắc của Lạc Hải không quá đúng nhưng Chí Lân thông minh không truy hỏi tại chỗmà là từ trong lời nói của đại ca đem xấu hổ xuống.

“Lạc Hải, ta mang người tới phòng trước, người tắm rửa một cái rồi muốn nói gì thì nói.Phong Lân,em qua phòng anh lấy bộ quần áo đưa cho Lạc Hải. Tiểu Chí, em đem cất mấy thứ anh vừa mua về đi.” Phân phối nhiệm vụ xong,Khải Lân đưa Lạc Hải vào phòng khách.

Ăn xong cơm, mọi người ngồi vây quanh ở phòng khách nói chuyện phiếm, ai cũng không chủ động hỏi Lạc Hải đã xảy ra chuyện gì, vì sao cậu lại trở thành như vậy.Lúc sắp tới 9 giờ,Khải Lân nói với hai đệ đệ: “Ngày mai anh sẽ không vào trò chơi, mấy ngày nay phải đi mua vật dụng cho Lạc Hải.Hai em cũng đừng có chơi tới điên.”

“Đại ca,để em đưa Lạc hải đi được rồi.” Phong Lân nghe xong lập tức nói. Khải Lân tuy không rõ vì sao đệ đệ đang tốt lành cũng mình lại không muốn vào trò chơi nhưng đột nhiên nhìn thấy Chí Lân nháy mắt với mình, biết có vấn đề, vì thế cũng theo ý.Chuyện của Lạc Hải thì cũng không buộc cậu nói, chuyện của Phong Lân thì vào trò chơi hỏi cho rõ.

“Cám ơn, cám ơn các người” Khải Lân vừa định hỏi ý kiến của Lạc Hải, Lạc Hải này giờ không lên tường,vừa mở miệng thì thanh âm đã nức nở.

Mọi người nhất thời không mở miệng, trong phòng tĩnh lặng chỉ nghe thấy Lạc Hải cúi đầu không ngừng nói cảm ơn.

25. Chương 25

Lạc Hải kể đứt quãng chuyện của cậu, cuối cùng cũng nói hết những chuyện trong lòng ra,sau áp lực mấy ngày liền,không lâu liền nặng nề ngủ.

Ba anh em vẫn còn ngồi thảo luận ở phòng khách. Mọi người cũng quen biết Lạc Hải lâu rồi, tuy biết rằng cậu không phải là một người kiên cường, thậm chí còn có chút nhát gan nhưng về mặt thường xuyên lộ vẻ mỉm cười, gặp phải chuyện không vui gì cũng sẽ không khóc, bởi vì cậu nói nếu mà mình khóc thì sẽ khóc không ngừng, cho nên lúc khổ sở cậu thường ra sức cắn môi, ngón tay, còn có vài lần cắn ra máu. Kỳ thật hôm nay vừa thấy cậu râu rĩ và ngón tay bị thương, chỉ biết cậu rất đau lòng nhưng không nghĩ là mới có 1 năm thế nhưng lại phát sinh việc như vậy.

“Cái tên vương bát đản kia, dám khi dễ Lạc Hải như vậy. Bây giờ chúng ta phải làm sao đây?” Sau khi mắng mấy từ thô tục, rút cuộc Phong Lâm cũng có chút nguôi giận nhìn về phía đại ca. Đừng xem y là người đẹp nhất trong ba anh em, đồng thời cũng là người thô lỗ nhất, lúc nóng giận thì chữ người rất dữ dằn.

“Sau này đừng nói ra chuyện này nữa, coi như là giống trước kia đi. Nếu không cố ý mà làm ngược lại thì sẽ khiến anh ấy khó chịu.” Chí Lâm trước kia bởi vì tò mò cho nên trộm chạy đến đại học của nhị ca nghe mấy khóa học tâm lý, không phải bây giờ rất là có công dụng hay sao.

“Chí Lâm nói đúng đấy. Để cậu ấy ở lại đây. Nếu bây giờ cậu ấy mà quay về Thượng Hải thì thân thích của cậu ấy cũng chẳng cho cậu ấy vào cửa đâu, không phải ở lại Hoa Kỳ tốt lắm hay sao. Nhưng.....” Khải Lâm nhíu nhíu mày: “Hiện tại bên người cậu ấy không có gì cả, ngay cả hộ chiếu cũng bị trộm, ở Hoa Kỳ mà không có hộ khẩu nếu bị quơ được thì sẽ rất phiền.”

“Chuyện nào còn không đơn giản sao.” Phong Lâm lập tức tiếp lời: “Chí Lâm, em đi tìm Elias Á Tư giúp đỡ được lắm đó. Anh ta sẽ không không giúp.” “Đi? Tại sao lại muốn em đi? Chúng ta vừa mới gặp hôm nay a. Anh không đi tìm William đi a, tốt xấu gì anh ta.....” Sau khi nhìn thấy sắc mặt xanh mét của Phong Lâm thì cậu nói tiếp cũng rút trở về. Thảm, cậu thế nhưng lại quên sáng nay nhị ca cãi nhau với William, bây giờ ở trước mặt y mà đề cử người kia không phải là tìm chết sao.” A, em biết rồi. Ngày mai vào trò chơi em sẽ nhờ anh ấy giúp đỡ. Không còn sớm, em đi ngủ.” Thừa dịp trước khi núi lửa bùng nổ lập tức chạy về phòng mình.

Khải Lâm cũng nhìn ra Phong Lâm và ông chủ của y xảy ra chút vấn đề, nhưng hần tin Phong Lâm sẽ tự mình giải quyết tốt, vì thế bỏ lại một câu, đi ngủ sớm chút đi, mai còn phải ra ngoài với Lạc Hải, sau đó cũng vào phòng ngủ. Còn lại một mình Phong Lâm, sau khi ngồi yên ở phòng khách 5 phút thì cũng quyết định bỏ chuyện không thoải mái trước kia đi, dưỡng đủ tinh thần rồi nói sau.

Sáng hôm sau, Phong Lâm mang Lạc Hải ra ngoài, ngủ một đêm, tinh thần Lạc Hải tốt lên không ít. Mà Khải Lâm với Chí Lâm lại login tìm nhóm của họ.

Vào trò chơi, phát hiện Mạc Nhật với Tra Tra Tạc đã đến rồi, họ nói William còn có một số việc. Chí Lâm hiểu được, chuyện này khẳng định không thoát khỏi quan hệ với nhị ca nhà mình.

“Nhật Hành Thiên Lí đâu rồi?” Nhìn mấy người bạn tốt, Khải Lâm đánh gáy lời nói của họ.

“Không biết, có thể tối nay lên. Chúng ta tìm một chỗ chờ y.” Tra Tra Tạc đề nghị, nơi cậu nói dĩ nhiên không ngoài Hồ Tửu Lâu rồi. Bây giờ 4 người họ đi luyện cấp cũng không có lợi gì, đi mấy chỗ cấp thấp sao, thăng rất chậm, vật phẩm cũng không nhiều, còn mấy nơi cao cấp, chỉ dựa vào một mình Mạc Nhật thì sẽ chống không nổi, cho nên mới chờ Thiên Lí để nghe chút ý kiến của y. Nhưng mà suốt cả ngày, cho đến khi Phong Khởi Phi Sa login còn mang theo Lạc Hải, Thiên Lí vẫn chưa xuất hiện.

“Nhị ca? Anh lên đây á? Lạc Hải ca đang nghỉ ngơi ở nhà sao?” Ánh mắt sắc bén bậc nhất của Lăng Vân thấy tên của Phong Khởi Phi Sa sáng lên, lập tức mật qua.

“Anh dẫn Lạc Hải tới, đợi lát nữa nói rõ hơn, bây giờ mọi người ở đâu?” Phi Sa lập tức trả lời.

Lăng Vân báo tọa độ, chỉ chốc lát liền thấy Phong Khởi Phi Sa chạy lại, Lạc Hải còn đi theo phía sau. Lạc Hải dường như cũng để máy tính tự điều chỉnh cho nên bộ dáng cậu một chút cũng không thay đổi, ngay cả tên cũng là Lạc Hải.

“Lạc Hải, cậu cũng tới đây sao?” Khải Lâm ôn hòa nói.

“À, Phong Lâm, à không, Phong Khởi Phi Sa nói một mình ở nhà rất chán, không bằng thì đi lên chơi. Ban đầu tớ cũng không muốn chơi, mà mũ giáp này lại rất quý nha.” Thấy người không hề quen biết, thanh âm Lạc Hải nhỏ đi nhiều.

“Xin chào,cậu là bạn của đại ca Phong Khởi sao?Tôi tên Tra Tra Tạc.” Tra Tra Tạc lập tức nhích lại gần.”Cậu tên Lạc Hải sao?Cậu nhìn rất nhỏ con nha, mới 18 sao?” Bởi vì hoàn cảnh từ nhỏ đã kém, dinh dưỡng cũng không tốt nên thân hình Lạc Hải rất gầy yếu, không thể so được với người phương Tây cao lớn.Cho dù nhỏ hơn Khải Lân 2 tuổi nhưng ngay cả Lăng Vân thì cậu cũng chỉ cao hơn có 4,5cm nhưng Tra Tra Tạc trong mắt cậu mới là người trưởng thành.

“A, tôi” cậu không có thói quen nói chuyện với người lạ, nói ấp a ấp úng nửa ngày cũng không nói hết được.Tra Tra Tạc cũng mặc kệ, nó cảm thấy ‘Lạc Hải đệ đệ’ này rất đúng khẩu vị của nó, kích thích ý muốn bảo vệ của nó cho nên cũng không để ý người ta đồng ý hay không liền lôi kéo tay cậu hỏi đông hỏi tây.Giữa nhiều người như vậy Nhưng nó là nhỏ nhất, hơn nữa lớn lên còn giống búp bê, từ trước đến nay chỉ kích thích ý muốn bảo vệ của người khác, khó có được một người yếu thể hơn mình, đương nhiên rất là vui vẻ.

Thấy Lạc Hải mặc dù có chút khiếp đảm nhưng ở chung với Tra Tra Tạc cũng rất tốt, bốn người kia cũng yên tâm giao Lạc Hải cho Tra Tra Tạc,bản thân lại bàn bạc mấy chuyện khác.

“Lăng Vân, em nói chuyện của Lạc Hải cho Mạc Nhật chưa?” vừa bắt đầu thì Phong Khởi Phi Sa đã hỏi.

“Ân, nói rồi. Mạc Nhật nói không thành vấn đề.Sau khi logout sẽ xử lý.”Lăng Vân trả lời. Mà Mạc Ngày cũng gật đầu phối hợp.

“Anh vừa muốn nói với em đưa Lạc Hải vào đây,thì em đã đem cậu ấy đến, cho cậu ấy vào đây chơi giải sầu cũng rất tốt.” Vân Hải nhìn Lạc Hải tuy không nói nhưng cảm xúc đã tốt hơn so với hôm qua.Tra Tra Tạc đúng là một quả vui vẻ nì.

“Em nghĩ là cậu ấy ở nhà cứ miên man suy nghĩ thì còn không bằng mang anh ấy vào đây.Kết bạn với nhiều người cũng tốt. Xem ra anh ấy ở chung với Tra Tra Tạc cũng không rồi.” Thấy tình cảnh cậu ở chung với Tra Tra Tạc,Phong Khởi Phi Sa cũng hiểu được mình đem cậu vào đây là chính xác.

“Lạc Hải ca có thể vui vẻ là tốt rồi.Nhưng tại sao Thiên Lí lại không lên?Y không phải là người thất hứa nha.”Lăng Vân nghĩ đến người đồng bọn, nhíu mày.

Mạc Nhật cũng tiếc rẻ phiền não của cậu, an ủi: “Có thể y có chuyện nên chậm trễ.”

“Có lẽ. Ai, sớm biết thế thì đã hỏi cách liên lạc với y rồi, đỡ phải logout tìm không được người. Hy vọng y không xảy ra chuyện lớn gì.” Lăng Vân vẫn không yên lòng.

“Này không phải đơn giản sao, đăng kí trò chơi thì phải có tên thật,kêu người tra một chút là được rồi.” Phi Sa nói.

Lăng Vân vừa định nói thật tốt quá, muốn kêu nhị ca đi thăm dò, Vân Hải liền ngăn trở “Tuy tiện điều tra người khác không tốt đâu. Có thể đối phương cũng không muốn cho chúng ta biết.Chờ y lên rồi nói sau đi.”Tuy chính hấn cũng rất lo nhưng phải tôn trọng người khác mới tốt chứ.

“Ai~.” Lăng Vân có chút thất vọng.Cậu biết đại ca đang nói đạo lý nhưng mình vẫn rất lo.

“Được rồi, đã có một người bạn mới, trước tiên mình đưa cậu ấy đi shopping rồi thuận tiện luyện cấp luôn.” Mạc Nhật thấy thần sắc ảm đạm của Lăng Vân, vội vàng dời lực chú ý của cậu đi.

Không ai phản đối, vì thế mọi người chạy đến ngoài thành tới một chỗ không tính là quá lợi hại, việc chính là mang Lạc Hải đi ngắm cảnh,còn phụ là đánh quái.Sau khi Lạc Hải xuất hiện Tra Tra Tạc liền đi theo không rời cậu 1m,tự nguyện đảm đương làm thầy giáo, nói cho cậu tất cả trong trò chơi.Chơi như vậy hồi lâu, lúc Lạc Hải lên đến hơn 20, trong khung bạn tốt,tên của Nhật Hành Thiên Lí rút cuộc cũng sáng lên..

26. Chương 26: Giới Thiệu Văn Tắt Nhân Vật

Tác giả: Thật tốt quá, 8 diễn viên rút cuộc cũng xuất hiện hết rồi,ghép đôi cũng xong. Vốn nghĩ muốn chia làm bốn chuyện xưa viết về bọn họ nhưng bởi vì vấn đề cá nhân, cho nên chỉ dàn xếp một chuyện xưa nhưng bởi vì dạng này nên chuyện xưa cũng sẽ cải biến, he he.Tám vị diễn viên có chút loạn,để cho bạn đọc dễ hiểu hơn chút (chủ yếu là sợ phần sau tui sẽ viết lộn xộn đi, *đổ mồ hôi*...), cho nên mới nhét thêm cái

giới thiệu vắn tắt nhân vật này vào, giới thiệu cho mọi người tám đứa nhỏ của ta một chút(Xưng hô tởm quái, chỉ có mấy lão già mới kêu vậy)

Trình tự giới thiệu từ già đến trẻ:

Số 1: Lăng Khải Lâm

Tuổi: 29

Chiều cao: 185cm

Thân phận: đại ca của Lăng Phong Lâm và Lăng Chí Lâm

Người iu: Phương Diệc Văn

Nghề nghiệp: đầu bếp (lúc trước mở nhà hàng ở Thượng Hải,bây giờ thì tính chạy vào trò chơi)

ID game: Vân Hải(mượn tên trước kia của nhà hàng)

Chức nghiệp game: chưa chuyển chức

Giới thiệu vắn tắt:Nam nhân thành thực, bao dung, không tự cao không kiêu ngạo, quan tâm em trai nhưng không cứng chiều. Bình thường ôn hòa với người ngoài, nhìn qua thì giống ông ba phải nhưng ý chí kiên định, không tùy ba trục lưu(nước chảy bèo trôi), là một người đáng tin cậy.Vì để chăm sóc hai đứa em nên dứt khoát dẹp tiệm kinh doanh không tời ở Thượng Hải,chạy đến Hoa Kỳ phát triển.

Số 2: Lạc Hải

Tuổi: 27

Chiều cao: 174cm

Thân phận: bạn học nấu ăn chung với Khải Lâm trước kia

Người iu: Nhược Geogre (không biết hai tiểu thụ có thể ma sát ra lửa hay không a) (Ellie: đây cũng là thắc mắc của mình)

Nghề nghiệp: không có, trước mắt là không có hộ khẩu Hoa Kỳ

ID game: Lạc Hải (trực tiếp dùng tên của mình)

Chức nghiệp game: chưa chuyển chức

Giới thiệu vắn tắt: tính cách yếu đuối, nhất gan, cha mẹ chết sớm,được người thân thu dưỡng, từ nhỏ đã chịu ngược đãi. Tâm địa thiện lương, đặc biệt là dễ dàng mắc mưu.Người không rõ nguyên nhân vì sao lại đi vào Hoa Kỳ.

Số 3: William Geogre

Tuổi: 26

Chiều cao: 188cm

Thân phận: đại ca Nhược Geogre

Người iu: Lăng Phong Lâm

Nghề nghiệp: Tổng giám đốc công ty VR kiêm quản lý nhóm chế tác Ngũ Hành

ID game: Liên Quyết

Chức nghiệp game: thợ săn

Giới thiệu vắn tắt: xuất thân từ nhà giàu, mười phần khí phách, có chút tự kỷ, chỉ số thông minh cực kì cao, là một loại thiên tài. Bao che khuyết điểm nhưng tính cách ác liệt, quan điểm chỉ có bản thân mới được bắt nạt người nhà cho nên thường xuyên làm Phong Lâm tức giận, trên cơ bản thì rất khó sửa chữa.

Số 4: Elias Á Tư

Tuổi: 24

Chiều cao: 190cm

Thân phận: em họ của William Geogre, anh họ của Nhung Geogre

Người yêu: Lăng Chí Lân

Nghề nghiệp: kiêm chức nhiếp ảnh gia, đa số thời gian đều chơi bởi lêu lổng.

ID game: Mạc Nhật

Chức nghiệp game: kiếm khách Ma tộc

Giới thiệu vắn tắt: nhà mẹ là quý tộc Anh cho nên trong tâm đã có cổ ngạo khí, sở thích là chụp ảnh, ghét nhất bị trói buộc nhưng do là con trai độc nhất nên không còn cách nào khác đành phải ước hẹn với cha mẹ mình, trước tuổi 24 chơi như thế nào cùng được, sau tuổi 25 thì phải ngoan ngoãn về nhà.

Số 5: Phương Diệc Văn

Tuổi: 23

Chiều cao: 178cm

Thân phận: con riêng của thương nhân Đài Loan nào đó

Người iu: Lăng Khải Lân

Nghề nghiệp: kiêm chức tác giả (cho nên ngẫu nhiên viết một ít bình luận, thà làm việc còn hơn chỉ là sở thích.)

ID game: Nhật Hành Thiên Lí (bởi vì tàn tật nên nguyện vọng lớn nhất từ nhỏ là được bước đi như bay, ngày đi ngàn dặm (nhật hành thiên lí))

Chức nghiệp game: y sư

Giới thiệu vắn tắt: thiếu vắng thân tình từ nhỏ, nhìn bên ngoài lạnh lùng quái gở chứ thật ra là bởi vì không thể tiếp xúc hòa thuận với người khác, không hiểu như thế nào là ở chung với người khác mà thôi. Nếu đi sâu vào thì sẽ biết được y chỉ là một người khờ dại thiên lương, không hiểu thế sự.

Số 6: Lăng Phong Lân

Tuổi: 19

Chiều cao: 175cm

Thân phận: nhị đệ Lăng Khải Lân, nhị ca Lăng Chí Lân

Người yêu: William Geogre

Nghề nghiệp: trình tự viên (thành viên của nhóm chế tác Ngũ Hành, cấp dưới của William)

ID game: Phong Khởi Phi Sa

Chức nghiệp game: ám sát giả

Giới thiệu vắn tắt: bởi vì lớn lên xinh đẹp nên thường bị nhầm thành con gái, thường xuyên bị quấy rầy cho nên từ nhỏ đã học võ để phòng thân. Thiên tài có chỉ số thông minh cực kỳ cao, tương xứng với William. Khi vượt cấp đại học bị giáo sư giầy rầy mà tạm nghỉ học, rồi làm việc ở công ty VR. Tính cách hoàn toàn trái nghịch với bề ngoài, cầu kính nhưng lại rắng ôn hòa, là người rất có tâm kế nhưng một khi bản thân tín nhiệm ai thì sẽ buông cả trái tim, cho nên mới bị lão William giam chân.

Số 7: Nhung Geogre

Tuổi: 18

Chiều cao: 175cm

Thân phận: em trai William Geogre

Người iu: Lạc Hải (tui không phải tiểu thụ)

Nghề nghiệp: học sinh

ID game: Tra Tra Tạc

Chức nghiệp game: đạo sĩ

Giới thiệu vắn tắt: nam hài lớn lên giống búp bê, đáng yêu đến nỗi không thể hình dung. Tóm lại là một tên thông ruột, rất thẳng thắn, cũng nhiều chuyện, sở thích là ăn với ngủ, đặc biệt là thích ăn mấy thứ không tốt cho sức khỏe. Bởi vì là con út cho nên là bảo bối của người trong nhà nhưng không nhiễm thói quan của mấy đứa học sinh nhà giàu, làm cho người ta nhìn không được muốn yêu thương nó. Trước kia bị bắt cóc qua một lần nên sau đó chạy theo ca ca học chút thuật phòng thân.

Số 8: Lăng Chí Lân (Giải thích tên này chút, cậu ấy là tên tui viết đầu tiên, mấy cái kia là loạn tay, mà đây còn có ý nghĩa riêng, bởi vì lúc ấy đang xem tin tức về mỹ nữ đứng đầu Đài Loan Lâm Chí Linh nên tui muốn viết ra một nhân vật có tính cách giống nàng diễn viên này.)

Tuổi: 16

Chiều cao: 170cm

Thân phận: em trai của Lăng Khải Lân và Lăng Phong Lân

Người iu: Elias Á Tư

Chức nghiệp: học sinh (vượt cấp vào đại học Havard, là một thiên tài đó nhen)

ID game: Phong Khởi Lăng Vân

Chức nghiệp game: nhạc công

Giới thiệu vắn tắt: là một tiểu nam hài rất thanh tú, đơn thuần chẳng những còn ngu ngốc, tuy tuổi nhỏ nhất, nhưng rất có chủ kiến, tâm trí thành thục hơn Nhược nhiều, qua bao năm tháng, nói không chừng là một phần tử gian trá(*đồ mờ hôi*... Nói như vậy cũng không tốt đi). Bởi vì hai ca ca đều có võ thuật nên cũng học, dù sao thì cũng phải lo cho tai họa sau này trước nhĩ.

Tác giả: Đây đại khái chính là giới thiệu nhân vật, không biết có chỗ khó hiểu hay không, mọi người nếu quyết định chỗ nào không đúng thì nói cho tui nha. Muốn đem hoàn cảnh của Lạc Hải với Nhật Hành Thiên Lí giới thiệu rõ ràng trong mấy chương này, cho nên đều là sự thật diễn ra trong cuộc sống, vòng vo văn không thay đổi. Nhưng đây chỉ là tạm thời, tui sẽ tận lực chấm dứt mấy chuyện loạn thất bát tao này trong mấy chương nữa, cho bọn họ có thể về trò chơi, rồi sau đó chính là kịch quan trọng: thành lập môn phái, khai sáng thời đại Ngũ Hành thuộc về họ, cùng với hệ thống trò chơi thăng cấp rồi vân vân, về phần mấy chỗ tui không có giải thích rõ ràng, như tại sao Lạc Hải lại tới Hoa Kỳ, tại sao William với Phong Lân lại cãi nhau, tui sẽ lấy hình thức phiên ngoại mà viết ra, thỉnh mọi người mong chờ..

P/s: Từ trên xún dưới toàn là Luyến-tan nói ko nhé, mềh ko có chêm vào khúc nào đâu nhen~ (trừ 1 chỗ)

~ Luyến-tan đã giải thích hết cho pà kn ròi, còn phần PN... mềh cữg chả bik là có hay ko _ _ _ _ _ ” tại pản raw của mềh ko có khúc nào là PN hết én!

~Thoy kê, hoàn quyền này ròi tính sau ^ _ ^

27. Chương 27

Thiên Lí cách vài ngày sau mới vất vả login, vừa lên liền thấy mọi người mặt qua, bởi vì Mạc Nhật thể nhưng lại thu được của y — xin lui bang! Nguyên nhân là phải xóa acc. Mọi người sửng sốt hai giây, đều hỏi vì sao, kênh tán gẫu nhất thời lộn xộn, mỗi người đều muốn lên tiếng, Mạc Nhật muốn cho họ dừng lại nhưng uy nghiêm dường như chưa đủ, không ai nghe anh. Ngoại trừ Lạc Hải không biết Thiên Lí và người lớn tuổi Vân Hải, những người khác đều nói không ngừng, Vân Hải rút cuộc suy xét xong rồi kêu dừng lại.

“Không cho phép các người nói! Nghe Thiên Lí nói cái đi.” Rút cuộc là đại ca có uy nghiêm, tất cả mọi người ngừng lại.”Thiên Lí, có thể nói cho ta biết vì sao không?”

Nhưng bên kia không trả lời.

“Nói cho ta biết tọa độ của người, ta đi tìm người. Một mình.” Ý bảo Lăng Vân không được mở miệng, tiếng của Vân Hải không lớn nhưng rất cương quyết.Tuy không nói rõ vì sao nhưng trực giác nói cho hắn biết, không thể cho Thiên Lí xóa acc rồi đi được.

Qua hồi lâu,Thiên Lí rút cuộc vẫn đem tọa độ của mình khai ra. Vân Hải bắt Mạc Nhật trông chừng mấy người khác còn mình thì lên đường tìm y.

Sau khi dùng quyền Lăng Tiêu Thành quay về Lăng Tiêu Thành, Vân Hải dọc theo tường thành, ở một góc yên lặng không người tìm thấy Thiên Lí đang ôm đầu gối. Y ngồi ngơ ngác khiến cho cảm giác của người ta tan biến.

“Xảy ra chuyện gì?” Vân Hải đi qua, học bộ dáng của y ngồi dưới đất. Thiên Lí không có trả lời hắn nhưng đầu càng ngày càng thấp.Vân Hải cũng không mở miệng truy hỏi chỉ là cùng với y như thế.Lúc lâu sau, Thiên Lí rút cuộc mở miệng

“Ta phải kết hôn.”

Không biết vì sao mà sau khi nghe thấy câu này, trong lòng Vân Hải vô cùng không thoải mái, thậm chí còn có loại xúc động muốn chất vấn đôi phương nhưng cuối cùng hắn vẫn khắc chế mình lại, tận lực dùng thanh âm bình thản hỏi: “Đó là việc vui, chúc mừng người. Nhưng tại sao lại phải xóa acc?”

“Việc vui? Ha ha” Thiên Lí cười nhưng nụ cười này so với khóc còn khổ sở hơn.”Chúc mừng cái gì? Chúc mừng giá trị của ta là 300 vạn USD sao?”

Vân Hải nhất thời không biết nói gì đành phải lẳng lặng nghe Thiên Lí nói tiếp.

“Từ nhỏ ta đã ở trong cô nhi viện lớn lên, lúc 8 tuổi thì có một người tự xưng là cha ta đến tìm ta, đưa ta về. Ông ta đưa ta đến Hoa Kỳ rồi giao cho quản gia, mỗi tháng gửi cho ta phí sinh hoạt. Từ nhỏ ta đã không biết thân tình là gì. Mười lăm năm qua, lần ở cô nhi viện, ta chỉ gặp qua mặt ông ta 3 lần, thông qua điện thoại vào thứ 7, đa số thời điểm, đều là thông qua câu thông của quản gia. Mấy ngày hôm trước, ông ta cùng vợ của ông ta con có đứa con trai trưởng của họ tới tìm ta, đưa quà cáp cho ta, nói chuyện phiếm với ta, ta nghĩ ông ta rút cuộc cũng tiếp nhận ta. Không nghĩ tới ông ta nói bây giờ tài chính công ty họ đang xoa chuyển, cần viện trợ 300W USD, có người giúp họ nhưng điều kiện là ta phải cưới con gái hắn ta. Con gái hắn ta năm nay đã 40, hơn nữa còn là một đồ si ngọc không thể tự gánh vác cuộc sống. Còn là.....” Thiên Lí đột nhiên ngừng lại, cắn chặt môi, máu bật ra, vết máu đỏ tươi cùng với làn da tái nhợt của y có vẻ hết sức chói mắt.”Còn là, người kia còn là một một người lưỡng tính.Hắn ta ngoại trừ muốn ta cưới con của hắn còn phải phụ trách thỏa mãn mong muốn của hắn.Tên đó đã là ông già ngoài 60 rồi.” Nói đến đây, y rút cuộc không nói được nữa, Vân Hải vươn tay ôm chặt y vào lòng, thân thể cực lực khống chế nước mắt cuối cùng cũng nhịn không được mà rơi lệ.

“Tại sao ông ta lại đối xử với ta như thế? Trong cơ thể của ta cũng có dòng máu của ông ta mà.” Trong thanh âm mang theo tiếng khóc nức nở, Vân Hải cứ ôm y như vậy cho đến khi y bình tĩnh lại.

“Xin lỗi, nói với người nhiều như vậy.Ta đưa vật phẩm cho người, sau này không tới trò chơi nữa. Các người chơi vui vẻ.” Hồi lâu,nước mắt dừng rơi.Thiên Lí đề nghị giao dịch với Vân Hải, đưa tất cả những gì đáng giá cho hắn.

Vân Hải nhìn y một cái, tay lập tức hủy bỏ giao dịch.Thiên Lí sửng sốt.

“Bây giờ người ở đâu? Hoa Kỳ sao? Nói địa chỉ cho ta.” Quyết không cho y đi như thế, Vân Hải quyết tâm. Tuy rằng người khác đều nói hắn là một tiên sinh tốt nhưng một khi hắn quyết định chuyện gì thì sẽ không thay đổi, tỷ như lần này.

Dường như bị cường thế của Vân Hải trấn lại,Thiên Lí ngơ ngác báo địa chỉ. Hoàn hảo là New York,nơi này cách nhà mình không xa cho lắm.Vân Hải n1oi một tiếng chờ ta rồi logout. Còn lại Thiên Lí đứng ngây ngốc.Y không biết là Vân Hải muốn y chờ ở đây hay là.....

Không lâu sau, bên tai truyền đến thanh âm của Lăng Vân: “Thiên Lí, người rời đi chỗ người sống, đại ca bọn họ lập tức tới đây.”

Lập tức tới đây? Thiên Lí không chú ý đến họ, sau khi nghe câu lập tức tới đây liền nhớ tới thanh âm chờ ta kia.

“Ta hạ trước.” Vội vàng tung một câu mặc kệ Lăng Vân bên kia nói gì, Thiên Lí cũng lập tức hạ tuyến.

Cởi mũ giáp, Phương Diệc Văn, cũng chính là Nhật Hành Thiên Lí, ngồi trên giường nghĩ nghĩ, cố sức đi đến ngoài cửa sổ, nhìn kỹ, thanh niên thanh tú này thì ra có một chân đi khắp khiêng. Nhưng mà cửa đã bị khóa ngoài, mặc kệ y đập như thế nào cũng không ai mở cửa. Cũng do họ sợ y trốn đi nên giam lỏng y lại. Nhưng mà Vân Hải, nói không chừng Vân Hải sẽ đến đây. Nên làm gì bây giờ?

Thời gian trôi qua từng giây từng phút trong bất an, dưới lầu truyền tiếng cãi vã đem Diệc Văn suy nghĩ miên man bình tĩnh lại. Y nghe được thanh âm quen thuộc nhưng cũng có chút xa lạ. Tuy dưới lầu có cha mẹ anh em trên danh nghĩa của y nhưng quan hệ của họ so với người xa lạ còn không bằng, mà mặt khác, đặc biệt là một thanh âm nam trung trầm thấp làm y chấn động, là Vân Hải, đúng là hắn, hắn quả nhiên đến đây. Vui sướng qua đi lại tràn ngập bất an, hắn đến thì sao nào, dưới lầu người nhiều như vậy hắn căn bản không thể đi lên, cho dù là lên đây, thấy mình như vậy.....

Một lần nữa, Diệc Văn chăm hận hai chân của mình. Vài đồng hồ sau, trên cầu thang truyền đến tiếng bước chân, sau đó là thanh âm nam trung kia: “Thiên Lí, phòng người ở đâu? Lên tiếng đi.” Vân Hải lo lắng la lên mà phía sau hắn là Phong Lâm và Á Tư. Sau khi nghe Thiên Lí nói, Vân Hải quyết định nói cho Phong Khởi và Mạc Nhật, hẹn họ ở cửa công ty VR, mà Lăng Vân và Tra Tra Tạc vắng mệnh ở lại liên hệ với Thiên Lí, còn chiếu cố Lạc Hải.

Phong Lâm chạy tới chỗ hẹn, Mạc Nhật đã chờ đó, William cũng ở đó. Tuy Phong Lâm không nghĩ gì tới hắn nhưng chuyện của Thiên Lí bây giờ quan trọng hơn. Tuy mấy người khác không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng thấy đại ca ngày thường ổn trọng lại kích động như thế, Phong Lâm biết nhất định là chuyện lớn, cho nên tạm thời buông ân oán cá nhân với William, đi tới địa chỉ mà đại ca nói. Sau đó, một màn cãi nhau dưới lầu. Kỳ thật bắt đầu chính là đối phương đơn phương mắng chửi người, không cho bọn họ gặp Thiên Lí, cuối cùng chịu không nổi những người đó Á Tư đề nghị xông lên. Sau đó ba người họ phụ trách ngăn cản, cho một mình Khải Lâm vọt lên. May là 4 người họ cũng học chút công phu cho nên dù nhiều người cũng không làm được gì họ.

“Ta ở đây.” Không tự chủ được, Diệc Văn lên tiếng rồi lại hối hận không thôi, y không muốn Vân Hải thấy mình tàn phế. Đáng tiếc thanh âm đã nói thì không thể thu lại. Sau khi xác định phòng của Thiên Lí, Khải Lâm chạy qua. Phát hiện cửa đập hoài không mở, nói với y: “Thiên Lí, lui ra sau một chút, ta phải phá môn. Bọn họ quả nhiên giam cầm người.”

“Không cần, người.....” Diệc Văn muốn nói nhưng người ngoài cửa đã bắt đầu phá, vì thế đành lui ra sau vài bước. Một lần, hai lần, ba lần rồi sau vài lần, cửa cũng bị phá. Hai người lần đầu tiên chật vật như thế. Một người trên mặt còn vờn mắt, mặc áo ngủ, tóc mất trật tự, quần áo nhăm nhúm nhưng không có nhiều thời gian cho họ quan sát đối phương, Phong Lâm dưới lầu đã bắt đầu kêu lên: “Đại ca, anh xong chưa? Cướp được người cũng phải đi a.”

Bị y rống một cái, Khải Lâm có điểm ngây người lập tức tỉnh lại, đi xuống lầu. Đi vài bước, hắn quay đầu lại hỏi: “Chân của người?”

Lúc này Thiên Lí mới hồi phục tinh thần, cảm thấy tự ti vô cùng liền nghĩ muốn trở về phòng. Thật vất vả đem mới đem y từ phòng ra, Khải Lâm đương nhiên không cho y về, ôm lấy y một cái liền chạy xuống lầu. Bọn Phong Lâm dưới lầu cũng phối hợp tách mấy người muốn tiến lên cản trở ra rồi giống như cướp hôn, cứ vậy đem Thiên Lí mang đi. Lái xe chính là Á Tư, bởi vì có một đoạn thời gian bất lương, thường xuyên đi đưa xe với người ta cho nên sau khi anh lách mấy lần, dễ dàng quảng đi mấy người đuổi theo họ phía sau rồi một đám chạy về chỗ bọn Khải Lâm ở. Dọc đường đi, Thiên Lí đều bị Khải Lâm ôm, thậm chí ngay cả lên xe cũng là do Khải Lâm ôm, lý do của hắn là: lúc đang lẩn trốn thì giày của Thiên Lí đã đánh mất, sao mà đi chân trần được. Trong nhà, bọn Lăng Vân đã chờ ở đó, Nhưng cũng ngồi trong phòng khách lo lắng chờ họ. Đồng bọn trong trò chơi rút cuộc cũng đông đủ tại đây.

~oOo

~Chí Lân vừa mở cửa liền thấy đại ca mình đang ôm một nam tử tóc dài như ôm tân nương, nhìn kỹ lại, dung mạo của người nọ tám phần giống Thiên Lí nhưng trong lòng mình lại nghĩ Thiên Lí không kỳ lạ như vậy, hơn nữa người ngoài cửa quần áo mất trật tự, như là đã từng có ẩu đả, càng cảm thấy kỳ quái: ‘Họ không phải là cướp dâu đi? ’(=))) trong lòng thì nghĩ vậy nhưng vẫn nhường đường cho họ vào. Nguyên bản bốn phòng hai thính vắng vẻ lại chen vào nhiều người vậy, náo nhiệt không ít.

“Rút cuộc là có chuyện gì xảy ra a? Các người vì sao lại như vậy? Thiên Lí đâu?” Sau khi đợi Khải Lân đem Thiên Lí ngồi yên trên sô pha, Chí Lân rút cuộc nhìn không được hỏi ra miệng, Nhượng bên cạnh gật đầu mạnh, ý bảo mình cũng muốn biết.

“Không biết” Khải Lân không có trả lời, Á Tư nhìn không được mở miệng oán giận: “Có trời mới biết lũ người nhà kia có chuyện gì xảy ra a. Chúng ta chẳng qua là nói muốn tìm một người bạn chơi cùng trò chơi, ngay cả tên còn chưa nói thì bọn họ đã vội vã đuổi chúng ta ra ngoài, thậm chí cả tay chân của gọi tới.”

“Có bị thương không?” Nghe thế, Chí Lân vội vàng vào phòng bếp lấy hộp y tế, đi đến chỗ Á Tư.

“Yên tâm, họ không làm ta bị thương đâu.” Nhìn thấy Chí Lân quan tâm hẳn thế, Á Tư mỉm cười nói.

“Thiên Lí, rút cuộc sao lại thế này a?” Nhượng nhìn không được, mở miệng.

Nhưng Thiên Lí chỉ cúi đầu, không nói câu nào. Thấy vậy, Khải Lân cắt ngang câu hỏi của mọi người, ôn hòa nói với y: “Đừng lo, chờ đến khi người muốn nói cho chúng ta biết thì hãy nói. Nghỉ ngơi chút đi, ta thấy người cũng mệt rồi.” Nói xong rồi nhìn Phong Lân.

Người sau lập tức tiếp lời: “Đúng vậy, tất cả mọi người đều mệt mỏi. Nghỉ ngơi một chút, có việc gì thì tối nay hãy nói.”

Mọi người cũng không nhẫn tâm ép hỏi Thiên Lí, vì thế người muốn đi thì đi, còn lại thì cũng về phòng nghỉ ngơi. Khải Lân ôm Thiên Lí tới phòng mình rồi đặt trên giường.

“Ngủ một giấc trước, đừng suy nghĩ nhiều. Mọi chuyện giao cho ta là được rồi.” Thiên Lí không mở miệng. Khải Lân giúp y đắp chăn, nhìn mặt y rồi bước ra ngoài.

“Phương Diệc Văn.” Tay vừa mới chạm tới tay nắm thì đằng sau liền truyền đến một tiếng nói. Khải Lân đi về bên giường chờ y nói.

“Phương Diệc Văn, tên của ta. Còn có, cảm ơn các người.” Nói xong, Thiên Lí lần đầu tiên nhìn mặt Khải Lân.

“Người ngủ một lát cái đã, có việc gì thì tối nói.” Khải Lân muốn đắp kín chăn lại cho y nhưng rồi chặn lại rất xuống.

“Không cần, để ta đi.” Nói xong Diệc Văn liền muốn đứng lên.

“Nghỉ ngơi.” Khải Lân vội vàng dè y lại: “Nhìn sắc mặt của người đi, vài ngày rồi người chưa ngủ? Bây giờ hãy ngủ nghỉ ngơi, đừng có cho ta lặp lại lần nữa.”

“Ta..... Sẽ đưa đến cho các người phiền toái.” Nói đến đây, Thiên Lí cắn cắn môi, theo bản năng nhìn xuống dưới.

“Chân người rất đẹp, vừa nãy ta đã thấy hết.” Khải Lân trừng mắt nhìn, mỉm cười nói.

“Thiên Lí, người ngủ chưa?” Lúc này, Chí Lân bưng ly sữa vào. “Chưa ngủ thì uống sữa trước đi, giúp cho giấc ngủ.”

Thiên Lí muốn nói mình chưa muốn ngủ nhưng dưới bốn con mắt của hai người đang nhìn chăm chú, vẫn là nên uống sữa trước. Vừa lòng lấy cái ly trống không trên tay Thiên Lí, Chí Lân đi ra ngoài, không bao lâu Khải Lân cũng đóng cửa phòng đi ra. Trở lại phòng khách, quả nhiên không ngoài dự đoán, tất cả mọi người vừa mới giả mô giả dạng rồi đi lần nữa gom lại trong phòng khách, ngoại trừ Lạc Hải.

“Đang ngủ?” Nhượng hỏi. Khải Lân gật đầu.

“Thấy chưa,cách của ta vẫn là có hiệu quả nhất.” Nhượng hưng phấn run đùi đắc ý..

“Em thì chỉ có mấy chủ ý tồi là đứng nhất.” William lập tức hất nước lạnh vào em trai mình.

“Nên cảm ơn Nhượng, nếu không thì ta còn không biết nên làm cách nào để Thiên Lí, à không, Diệc Văn nghỉ ngơi một chút.” Khải Lâm vỗ trán.

“Diệc Văn?”

“Phương Diệc Văn.Tên của Thiên Lí. Các người gọi y như vậy là được rồi.”

“Nga.” Chí Lâm lên tiếng, lại bay nhanh qua truy hỏi: “Rút cuộc là có chuyện gì a? Mấy anh sao lại chật vật như vậy, Diệc Văn y làm sao vậy?”

“.....” Khải Lâm nhìn mọi người: “Vẫn là nên chờ y nói đi.Còn chưa được y đồng ý.....”

Lời còn chưa dứt thì đã bị Phong Lâm cắt đứt.”Anh cho rằng y sẽ nói sao? Nếu không có chủ ý của Nhượng, cho y uống sữa có thuốc ngủ thì bây giờ y nhất định sẽ muốn quay về cái hang sỏi kia.” Tưởng tượng đến mấy người nhà độc ái kia, Phong Lâm liền thấy ghê tởm.

“Đúng vậy, Lãng đại ca,anh vẫn nên nói ra mọi chuyện đi.Giải quyết sớm thì cũng làm cho y bớt đau khổ.” Á Tư cũng tán thành.

“Có phải là chuyện thông gia hay không?”Khải Lâm còn đang u buồn,câu nói của William lại làm cho hắn hoảng sợ.

“Sao người lại biết?”

“Quả nhiên là đúng. Xem ra ta không nhận sai người.” William gật đầu, gập,mọi người nhìn hắn đem những gì mình biết nói ra.”Mấy người ngăn cản chúng ta không cho chúng ta gặp vợ chồng Thiên Ló,hai ngày trước ta ở tù hội của Luo Kasi gặp qua họ. À, đúng rồi, các người mới tới Hoa Kỳ không biết Luo Kasi là ai đi?” Thấy ngoại trừ Á Tư và Nhượng,về mặt những người khác đều mờ mịt,William bổ sung: “Ông ta là tỷ phú rất có danh tiếng ở Mỹ, dựa vào sòng bạc và làm ăn với một ít người không nhận ra,hắn là năm nay sắp 70.Hai ngày trước khi ta tham gia tù hội của ông ta, nghe người ta con gái Carlos sắp kết hôn,đối tượng là con của vợ chồng người Đài Loan. Lúc ấy ta thấy không bình thường, ai lại đi cưới một bà 40 tuổi lại si ngốc, không nghĩ tới.....” William không nói gì nữa nhưng mọi người vẫn hiểu được ý của hắn.

“Diệc Văn là con riêng của ông ta.....” Khải Lâm thở dài, đem những gì hắn biết nói cho mọi người.

“Đám hôn dẫn,dám đem Thiên Lí ra làm hàng hóa để bán đi sao?” Sau khi nghe xong,Nhượng là người đầu tiên nhảy dựng lên. Những người khác cũng lòng đầy căm phẫn.

“Đừng âm ỉ nữa,nghe nên giúp y sao đây? Ta nghĩ rất nhanh sẽ có người tìm tới cửa.” Phong Lâm đánh gãy mọi người, bây giờ mắng chửi người cũng không giúp được y, tốt nhất là nên bình tĩnh lại.

“Tại sao lại có người nhanh chóng tìm đến?” Nhượng tò mò hỏi: “Lúc các người đến không phải đã cắt được họ rồi sao?”

“Carlos có bối cảnh mafia, tra một người chắc không thành vấn đề. Hơn nữa có người rêu rao như vậy.” Phong Lâm trừng mắt với William.

William bị trừng liền dờ khóc dờ cười, ai làm cho Phong Lâm hết giận giùm đi, hơn nữa bây giờ không phải lúc để thảo luận cái này.”Phong Lâm nói đúng vậy, chúng ta nghĩ biện pháp nhanh chút. À, người.....”

William nói một nửa liền ngừng lại. Nhượng bên cạnh hắn cũng nhìn chăm chăm phía trước, những người khác cũng tò mò nhìn theo tầm mắt của họ liền thấy —— Thiên Lí.

“Người không phải đã uống thuốc ngủ đang ngủ sao?” Nhượng giật mình đứng lên chỉ vào Thiên Lí hỏi, lập tức bị Phong Lâm gần đó nhất kéo lại.

“Diệc Văn, người như thế nào?” Khải Lâm cũng rất kinh ngạc, đi đến bên y.

“Trước kia ta mất ngủ thường uống nó,bây giờ thuốc ngủ đã không còn hiệu quả gì với ta.” Tựa vào cạnh cửa, nghe thấy thanh âm của y rất suy yếu.

Khải Lâm vội vàng đỡ y xuống ghế sofa, ngồi xuống.”Chúng ta không phải cố ý, thăm nghĩ muốn người hảo hảo nghỉ ngơi chút.”

“Ta biết, cảm ơn các người.” Diệc Văn cười cười: “Nhưng không cần. Đối phương cũng không phải là người tốt gì.”

“Carlos không phải người tốt nhưng chúng ta cũng không phải là thiện nam tín nữ gì a.” Á Tư nhíu mày, “Chuyện thú vị như vậy làm sao có thể buông tha đây.”

“Đúng vậy, Thiên Lí người cứ yên tâm ở đây đi. Nếu không thì ta cũng đến bảo vệ người a.” Nhược một bên ồn ào, một bên nửa là quan tâm Thiên Lí, còn cái kia là bị tay nghề của Khải Lâm hấp dẫn.

“Ta cũng sẽ đến, nhiều người có thể giúp đỡ lẫn nhau.” Á Tư lập tức nói, nghĩ đến có thể ở chung phòng với Lăng Vân, anh liền vui vẻ.

“Ta.....”William vừa định nói sẽ ở lại liền bị Phong Lâm đánh gãy: “Đầy khách rồi.” Đành phải ủy khuất rút về. Kỳ thật tuy William là khách tinh của Phong Lâm, luôn làm Phong Lâm tức giận, trái lại là đã từng không giống vậy?

Kết quả thương nghị cuối cùng là William và Á Tư trở về chuẩn bị, Nhược sau khi liên mạng cầu xin Chí Lâm và Lạc Hải, có thể ở chung phòng với Lạc Hải, Phong Lâm và Chí Lâm chung một phòng, Khải Lâm thì đưa phòng cho Diệc Văn, mình thì ở phòng Chí Lâm. Sau khi phân phòng xong, Thiên Lí lại bị đuổi vào phòng nghỉ ngơi, y cũng không phản kháng, nhiều ngày trôi qua như vậy lần đầu tiên thấy trầm tĩnh lại, y cũng thuận theo mọi người hảo hảo đi ngủ. Lạc Hải tới phòng bếp chuẩn bị bữa tối, tốt xấu gì cậu cũng là đầu bếp trưởng, Nhược và Chí Lâm ở một bên giúp đỡ, những người khác ở phòng sách thương lượng đối sách. Lát nữa sẽ có chiến tranh.

28. Chương 28: Vĩ Thanh

Một tuần sau

Tất cả mọi chuyện đều thuận lợi, cha của William và Nhược trước kia đã từng giúp qua Carlos cho nên sau khi lấy lại 100 vạn USD tiền thế chấp đã giao cho cha mẹ Diệc Văn cũng không hỏi đến chuyện này. Mà Á Tư nhờ vài người bạn tra chi tiết về họ, kết quả rất nhiều chuyện năm xưa đã trôi lên mặt nước. Nguyên lai Phương Diệc Văn cần bản không phải con của người nhà kia, chỉ là con của một bà con họ hàng xa của họ, bọn họ vì lừa gạt không ít số lượng vàng đi sản để lại mới giả ý thu dưỡng Diệc Văn. Mà mọi người không nghĩ tới chính là, người lừa Lạc Hải đến Hoa Kỳ trước kia thể nhưng lại là đứa con của người đàn ông kia. Vì thế mọi người thiết bộ, trước tiên là khiến cho công ty người đó phá sản, hơn nữa ngoại trừ con gái của họ, 3 người khác đều phạm vào tội kinh tế đi vào nhà lao. Phương Diệc Văn cũng lấy lại tài sản vốn thuộc về bản thân. Tất cả giai đại hoan hỉ (tất cả đều vui mừng).

Cùng lúc đó, công ty VR tuyên bố sẽ nâng cấp trò chơi vào cuối tuần, tạm ngừng trò chơi 2 tuần, 2 tuần sau sẽ công bố kế hoạch thu phí của Ngũ Hành ONLINE. Và lại cũng chế tạo Thương Thụy Miên (chiếm giữ giấc ngủ) rồi sau 1 tháng sẽ đem ra bán, đồng thời lúc bán ra cũng sẽ chấm dứt công tác của Ngũ Hành ONLINE, hồ sơ trước kia của trò chơi sẽ giữ lại.

2 tuần sau

Biệt thự mà Phương Diệc Văn bị nhốt lúc trước hết sức náo nhiệt, vài chiếc xe ngừng lại ở đằng trước, nhìn lại, dĩ nhiên là chuyển nhà rồi. Ngoài cửa, Á Tư và Nhược chỉ huy công nhân đem mấy cái vật dụng lớn vào. Trong nhà, Khải Lâm, Chí Lâm cầm khăn và chổi lau lau chùi quét tước vệ sinh, ở phòng bếp, Lạc Hải tỉ mỉ chế tác điểm tâm nhỏ sở trường của cậu, ngoài ra còn đốt một hũ cà phê. Mà Diệc Văn cầm một xấp giấy trên tay, ở mỗi phòng gián cái gì đó, nhìn gần thì thấy tờ giấy trên cửa viết, dòng chữ Lăng Vân, Mạc Nhật. Sao lại thế?

Nguyên lai a, nguyên nhân là bởi vì suy nghĩ không bình thường của Nhược bộc phát. Sau khi mọi nguyên nhân chấm dứt, bởi vì trò chơi phải nâng cấp, William và Phong Lâm phải tăng ca cả ngày, mà Á Tư với Nhược nhàn chán, mỗi ngày đều lang thang ở cửa nhà Lăng gia, quả thực đem nơi này trở thành cái ổ thứ hai. Vì thế hôm nào đó, Khải Lâm rời khỏi biệt thự của Diệc Văn, mà Nhược ngồi ở trên sofa Lăng gia, đột

nhien nói: “Chí Lân, Lạc Hải,sao chúng ta không ở chung đi? Đỡ cho ta và Á Tư luôn chạy tới chạy lui,nói với Diệc Văn luôn đi, miễn cho Lãng đại ca môi ngày cứ chạy qua bên kia.” Á Tư lập tức gơ hai tay đồng ý,Lạc Hải vẫn là mỉm cười như ông già, không phản đối.Chí Lân nói: “Nhưng mà nghỉ ở đâu đây?Chỗ này của chúng ta không có nhiều phòng như vậy đâu a?”

“Bên ngoài quá trời. Ta ra tiền là được rồi.” Á tư vội vàng nói. Vốn là muốn cậu ở nhà anh nhưng tưởng tượng đến cha mẹ đều ở đó, làm gì cũng không tiện nên liền đề nghị thuê một phòng ở.

“Ta không làm chủ được,muốn thì hỏi ý kiến của đại ca đi.” Chí Lân mặc dù có chút tâm động nhưng cũng không phải là chuyện cậu có thể đáp ứng.

Vừa lúc Khải Lân và Diệc Văn đi vào.Sau khi nghe xong ý kiến của mọi người,Diệc Văn nghĩ nghĩ,nói: “Không bằng mọi người ở chỗ của ta đi? Dù sao ở đó phòng cũng nhiều.”

Có phòng,xem mọi người có đồng ý hay không. Khải lân nguyên bản không muốn phiền toái người ta nhưng tưởng tượng đến có thể chăm sóc Diệc Văn nhiều hơn, miễn cho y cứ suy nghĩ miên man nên cũng đồng ý, nhưng nói rõ, bản thân nhất định phải đưa tiền thuê nhà, Á Tư và Nhượng cũng vậy.Sau đó họ gọi điện thoại cho William và Phong Lân đang ở công ty làm đến sứt đầu mẻ trán, hai người cũng đồng ý,vì thế mọi người bắt tay vào việc chuyển nhà.Ngoại trừ Phong Lân và William, những người khác đều lĩnh chức,chuyển chuyển nhà cứ như vậy mà định. Vì thế mới có một màn kia.

Trở lại ngày chuyển nhà, buổi tối, sau khi mọi người sửa sang phòng lại,nằm xuống không muốn nhúc nhích.William và Phong Lân trở về thấy trên sofa có mấy người nằm nhào ra, kỳ thật chỉ có ba người Á Tư,Nhượng và Lãng Văn mà thôi. Vì thế cho họ ngồi thẳng lại, nói có kinh hỉ.Sau khi đợi mọi người ngồi vào chỗ của mình, chỉ thấy có người đem mấy vật lớn tiến vào,đếm đếm có 8 cái.

“Đây là cái gì a?”

“Phát minh Thương Thụy Miên mới nhất của công ty VR đó.” Phong Lân cười hì hì vạch trần đáp án,cũng giới thiệu Thương Thụy Miên cho mọi người.”Mang mũ giáp chơi trò chơi, cực kì mệt.Vì thế chúng ta phát minh ra cái này. Người có thể nằm ở trong chơi trò chơi. Hơn nữa bên trong Thương còn có hệ thống mát xa, đồng hồ báo thức,còn có quần dinh dưỡng nữa chứ. Người có thể chỉnh thời gian tự động mát xa,mát xa phương vị từ từ,và lại còn có thể đặt chuông báo phòng ngừa chơi quá độ.Còn mấy quần dinh dưỡng, nếu người chỉnh thời gian, lúc đến giờ thì sẽ tự động sắp nhập huyết quản của người, tiến hành đưa dinh dưỡng đường gluco-có vào. Hơn nữa Thương Thụy Miên có thể hoạt động liên tục bốn ngày, đây là thời gian cực hạn của trò chơi mà chuyên gia tính ra. Một khi ngủ bên trong 4 ngày, mặc kệ người không nguyện ý cũng sẽ logout thay người và đánh thức người.Cái này rất không sai đó.Hai giờ sau mới chính thức bán ra,mấy cái này đều là do ta và William lợi dụng chức quyền lấy tới đó. Cho dù không chơi trò chơi,mát xa một chút cũng rất thoải mái.”

“Oa, quá tuyệt vời.” Nhượng là người đầu tiên nhảy lên, mở đóng gói ra, đi vào nằm thử một chút lại bị William kéo ra.”Diệc Văn, người thấy mấy cái này để đâu mới tốt?”

Đồ vật thể trọng lớn, lại có tới 8 cái, Diệc Văn suy nghĩ “Đem tới nhà kính được không?Chỗ đó rộng và lại điều kiện ở đó cũng tốt.” Nói xong liền nhìn Khải Lân, thấy hắn gật đầu, Diệc Văn cũng không tự chủ được nở nụ cười. Không biết vì sao, thấy hắn đồng ý quan điểm của mình thì mình rất là vui vẻ..

Về 8 đồ vật to lớn được mang vào trong nhà kính. Mọi người đi vào trước mát xa một phen, trước tiên thể nghiệm cảm giác đi ngủ một chút,đương nhiên 100% là bị lôi kéo. Sau đó William ném cho mọi người một quyển sách hơi mỏng.

“Đây là cái gì?” Á Tư chỉ vào hỏi.

“Trò chơi đối mới rất nhiều, cho nên người mua Thương Thụy Miên đều có một bản thuyết minh và thời gian trò chơi 3 tháng.” William giải thích.”Xem một chút đi, khi đi vào mới có lợi.”

Mọi người đọc sách rồi đồng loạt nhìn về phía Diệc Văn.Cao nhân đã gặp qua là không quên được ở đây,minh sao lại đi cố sức xem? Hơn nữa xem cũng không hẳn là sẽ nhớ được.

“Đưa cho ta.”Thấy mọi người nhìn mình như thế, Diệc Văn đành phải cười cười nhận sách, những người khác tiếp tục oa trong Thương Thụy Miên tiến hành mát xa nghiệp lớn. Khải Lân và Diệc Văn cùng ngồi trong

vườn hoa.Trong không khí vui vẻ, trò chơi rút cuộc cũng mở.Tám người đầy lòng tự tin đều là những người bạn tốt, nằm trong Thương, chờ mong một cuộc hành trình Ngũ Hành hoàn toàn mới.

HOÀN QUYỂN MỘT

tung bông *tung bông* sau khi cày hết sức edit xong cả 3 chương thì Ngũ Hành quyển 1 đã hoàn

Quyển 2 sẽ được ra mắt sớm nhất có thể!!

Bản word của Ngũ Hành Quyển 1 sẽ được mềnh post vào thời gian sớm nhất!! Có thể trước Tết.

29. Chương 29: Tiết Tử

Diễn đàn Ngũ Hành xin giới thiệu về hệ thống nâng cấp:

Lần nâng cấp này có mấy phương diện như sau:

1) Gia tăng hàng thứ bậc: chính là bảng mười đại thiện nhân, bảng mười đại ác nhân, bảng mười đại cao thủ, mười đại năng nhân, bảng cấp bậc và các loại bảng đơn tổng cộng có 21 loại, ngày cuối cùng của mỗi năm (thời gian game) ba người đứng đầu bảng sẽ nhận được 10000, 5000, 1000 ngân lượng.

2) Chức nghiệp hạn định, hủy bỏ việc đặt ra không giới hạn chức nghiệp, mỗi người chỉ có thể có một loại chức nghiệp chính thức, một loại chức nghiệp phụ trợ. Vì để bảo vệ các người chơi lựa chọn chức nghiệp sinh hoạt làm chính thức, các người chơi này có thể lựa chọn quyền PK, có thể đóng lại mục PK.Các người chơi có chức nghiệp chính là công kích thì không thể đóng lại mục PK.

3) Vì để bảo vệ những người chơi cấp thấp.Bình thường những người chơi hoặc đoàn đội chia đều vượt qua 40 thì không được PK. Môn phái trở lên thì không hạn định.Nghiêm cấm PK có dụng ý xấu, một khi bị phát hiện sẽ được xử phạt nghiêm trọng nhất chính là xóa acc.

4) Mở ra môn phái, thành thị.Bình thường,thành lập môn phái trong ba tháng chưa bị tấn công, có thể tuyên bố công thành.Ngoại trừ thành trung lập Kỳ Lân Thành có NPC giám thị,tất cả các thành khác đều có thể xin công chiến.Cũng có thể lựa chọn tự xây dựng thành.Tới mức hạn thành thị cao nhất thì sẽ đình chỉ việc xây thành mới.Môn chủ môn phái công chiếm thành sẽ trở thành thành chủ, có thể tự phân công chức vụ tay dưới,thành thị bị công chiếm sẽ có giới hạn quyền quản lý.

5) Mở ra chuyển hoá chủng tộc.Ngoại trừ Tiên,Nhân và Ma tộc đã có sẵn, còn gia tăng biến đổi ngoại hình của Thần Thú tộc, Tinh Linh Tộc, Yêu tộc, 3 tộc mới không thể lựa chọn khi vừa bắt đầu tiến vào game,chỉ có thể trong game nhận được nhiệm vụ ẩn dấu chuyển hoá chủng tộc.

6) Mở ra tất cả bản đồ trong Kim Chi Huyền Các,các loại đạo cụ mới của Ngũ Hành Châu

7) Cứ mỗi 3 tháng,ở dưới chân núi Ngũ Hành sẽ cử hành một đại hội luận võ và kỹ năng đại hội, lấy đơn vị của bang phái, cử một người tham gia mỗi đơn vị mỗi hạng mục, người thắng lợi mỗi mùa cùng với tổng quán quân năm trước sẽ tham gia thi đấu hằng năm, tên bang phái tiêu biểu đứng đầu sẽ nhận được 10000 giá trị danh vọng của bang phái.Các hạng mục thi đấu võ nghệ của đại hội: kiếm, đao, quyền và khinh công.Các hạng mục thi đấu kỹ năng của đại hội: săn thú, trừ nghệ, nghề làm vườn và thả câu.

8) Mở ra hệ thống sư đồ, người chơi vượt qua cấp 60 sẽ được nhận đồ đệ dưới cấp 30, đến cấp 30 sẽ xuất sư,hai người sư đồ đều có thể nhận được phần thưởng.

9) Mở ra hệ thống mặt tiền cửa hàng, người chơi có thể tự thuê mua một mặt tiền cửa hàng để mở cửa,nhưng giới hạn cho các người chơi nắm quyền thành thị.

10) Chính thức khai thông đối tiền ở hiện thực thành tiền Ngũ Hành. Người chơi phải thông qua ngân hàng XX để tiến hành đối tiền, thu 5% phí giao dịch.

.....

— • —

Game sẽ mở ra trước một ngày lần nữa, rất nhiều người lên diễn đàn xem tin tức mới nhất, nhiều người chơi đặt mua Thụy Miên Thương nối liền không dứt, mà William với Phong Lân sau gần một tháng bận rộn, cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi. Bây giờ mọi người đang vây quanh ăn lẩu, thuận tiện mong chờ cuộc sống game sẽ mở ra lần nữa vào ngày mai.

30. Chương 30

“A, rốt cục vào được, chờ đến nỗi làm người ta buồn ngủ.” Tra Tra Tạc vừa vào game liền đi tới chỗ mà mọi người đã hẹn trước — chạy đến hoàng cung Lăng Tiêu Thành, vừa tới thì thấy tất cả mọi người đã ở đó. “Phân chia dễ chịu thiệt nha, tại sao tui lại là người chậm nhất hả?!”

“Đừng tức giận, mọi người cũng mới xong không lâu thôi mà.” Liên Quyết chịu không nổi cái mặt em trai có vài phần giống mình hé ra một cái bĩu môi “Game ngừng lâu như vậy, hôm nay rất vất vả để mở ra đương nhiên là sẽ nhiều người rồi.”

“Đúng vậy, vả lại hệ thống nâng cấp có thêm nhiều chỗ như thế cho nên việc đổi mới mới chậm.” Lăng Vân an ủi.

“Xem ra mọi người đã đến đông đủ, chúng ta nghĩ xem kế tiếp nên đi đâu đi?” Phong Khởi Phi Sa vừa nói xong liền nhìn về phía Thiên Lí, mọi người cũng không hẹn mà cùng nhìn về phía y.

“Ừm.....” Thiên Lí nghĩ nghĩ nói: “Lúc tôi tới có xem xét hàng thứ bằng một chút, bởi vì lâu như vậy chúng ta không vào game, trình độ bây giờ cũng chỉ xem như là trung bình mà thôi. Cao thủ đứng đầu bằng đã tới 100 mà cao nhất của chúng ta là Mạc Nhật chỉ có tám mươi mấy, nhưng lại có người mới chưa chuyển chức. Đề nghị của ta là bình phân lương tổ (chia thành hai nhóm).”

“Phân ra sao?” Liên Quyết hỏi. Mọi người đối với tình hình Thiên Lí phân tích đều gật đầu tỏ vẻ đồng ý nhưng lại khó hiểu vì sao lại phải chia thành hai nhóm, bang phái cùng đi chung thì điểm kinh nghiệm mới cao a.

“Trong game mới có gia tăng chức nghiệp hạn định, mà Lăng đại (ca), ân Vân Hải với Lạc Hải đã quyết định lấy hệ phụ trợ sinh hoạt là chính thức, cho nên cấp bậc của họ không cần cao, nhưng không thể quá thấp nếu không sẽ không thể hành động một mình. Cho nên tôi đề nghị chúng ta chia làm hai nhóm, một nhóm lấy việc thăng cấp cho Vân Hải với Lạc Hải làm việc chính, ít nhất là 3 chuyển, thuận tiện kiếm tiền; một nhóm lấy việc luyện cấp làm việc chính, sau này nếu thành lập môn phái, lực công kích không thể thua người ta a.” Thiên Lí bổ sung.

“Phân như thế nào?” Phi Sa hỏi rõ. Lời nói của Thiên Lí xác thực là có đạo lý, hơn nữa chủ yếu chính là nếu 1 vs 1, kinh nghiệm hệ thống sự đồ sẽ được nâng cao, có lợi hơn khi đánh đội. Mà 4 người cấp không cách nhau lắm nếu tổ đội thì kinh nghiệm sẽ nhiều hơn, vậy thì có thể nói là song (hai) thắng.

“Mạc Nhật, Liên Quyết và Phi Sa nhất định phải lấy việc luyện cấp làm việc chính, bởi vì các người vốn là hệ công kích. Chức nghiệp của tôi là y sinh, coi như là hệ phụ trợ, trong Tra Tra Tạc và Lăng Vân thì ai sẽ lưu lại?” Thiên Lí cho họ tự quyết định.

“Tôi lưu lại mang Lạc Hải đi là được rồi.” Tra Tra Tạc lập tức báo danh. Nói đùa, nếu Lăng Vân muốn lưu lại, Mạc Nhật nhất định sẽ buồn bực muốn chết, buồn bực thì sẽ giận chó đánh mèo, mà đối tượng giận chó đánh mèo nhất định là mình. Hơn nữa, nó vốn dĩ không thích luyện cấp, tâm nguyện lớn nhất chính là mỹ thực (thức ăn ngon), có thể đi theo hai bị đầu bếp Vân Hải với Lạc Hải, nhất định sẽ không tồi. Nghĩ đến thức ăn mỹ vị, Tra Tra Tạc đã muốn chảy nước miếng.

“Nhưng cấp bậc của các người cũng không cao, Thiên Lí là y sinh, Tra Tra Tạc tuy là đạo sĩ nhưng lực công kích cũng không cao. Lúc đánh quái thì ai sẽ chống lại giờ?” Lăng Vân lo lắng nói.

“Yên tâm đi” Thiên Lí tin tưởng mười phần: “Kỳ thật tôi vốn dĩ hy vọng Tra Tra Tạc lưu lại, như vậy chúng ta có thể đi chỗ kia. Hơn nữa, bọn Mạc Nhật không có người giúp thêm máu sẽ rất phiền toái. Vừa lúc kỹ năng của cậu cũng có hiệu quả bổ máu, hơn nữa túi Càn Khôn có thể mang được vật phẩm, lúc luyện sẽ không lo trước lo sau.”

“Chỗ nào?” Tra Tra Tạc tò mò hỏi.

“Theo tôi thì sẽ biết. Đúng rồi, các người muốn đi đâu luyện?” Câu sau Thiên Lí hỏi Phi Sa. Y không nói chuyện, nói vậy thì có nghĩ là đã có ý tưởng.

“Ma Viêm Quật.” Phi Sa học ra 3 chữ, sau đó dùng tay ra hiệu ngăn cản vấn đề của Thiên Lí: “Tôi biết cậu nhất định sẽ thấy kỳ quái vì sao tôi lại muốn đi nơi đó đi?”

“Tôi cũng muốn biết.” Thiên Lí gật gật đầu, Mạc Nhật cũng đem nghi vấn ra hỏi.

“Ở trên diễn đàn đã nói Hỏa Chi Châu sẽ ở Ma Viêm Quật, các người sẽ không phải không biết đi?”

“Chuyện này chúng ta đã sớm biết. Nhưng chính vì vậy mà chỗ đó nhất định sẽ có rất nhiều người, nhiều người như vậy thì luyện cấp đoạt quái rất bất lợi a?” Lăng Vân cảm thấy vô cùng kỳ lạ, nhị ca thiên tài của hắn tại sao lại quên điểm này.

“Vậy thì đúng. Nhưng mà nơi chúng ta muốn đi chính là Bí Huyệt (hang động bí mật) của Ma Viêm Quật.”

“Bí Huyệt, chưa từng nghe qua a?” Thiên Lí tỉ mỉ nhớ nhưng vẫn không nhớ nổi chỗ này

“Khỏi nhớ, cậu không biết bởi vì đó là chỗ bí mật, cho nên không có công bố ra ngoài.” Liên Quyết cười hề hề nói.

“A, các người đúng là ăn gian.” Tra Tra Tạc nhớ tới thân phận của anh trai và nhị ca của Lăng Vân liền lập tức kêu to. May mắn là họ dùng kênh bang phái để nói chuyện phiếm, các người chơi khác nghe không được nếu không thì chết mất.

Nhận được ánh mắt hung tợn của Liên Quyết và Phong Khởi Phi Sa, Tra Tra Tạc rút lui bên Lạc Hải.

“Chuyện này không tốt đâu.” Vân Hải nhìn nhị đệ của mình.

“Có cái gì không tốt đâu, em chỉ biết chỗ đó thôi nhưng cũng không biết vào như thế nào a. Bản thân cũng muốn đi tìm tòi một chút. Yên tâm đi đại ca, nếu em thật sự muốn ăn gian như thế thì đã sớm hối lộ mấy tính chủ đem cấp bậc của chúng ta bay lên luôn rồi, cũng không cần phải dựa vào cái này a. Được rồi, nói thêm nữa thì tốn thời gian, mọi người phân công hành động đi.” Tuy không tính là ăn gian nhưng Phi Sa nhớ tới cái chỗ Ma Viêm Quật này là do trình tự viên mình thiết kế ra vẫn có chút chột dạ, vì thế phải mọi người đi.

“Được rồi, vậy nhóm của em phải cẩn thận đó.” Vân Hải nói.

“Các người cũng vậy nha. Thiên Lí dẫn đường cho tốt vào, lỡ đánh không lại thì chạy trốn đi nha.” Lăng Vân dặn dò rồi đi theo ba người kia.

“Chúng ta đi đâu đây?” Lạc Hải lần đầu tiên chơi game nghe nhiều như vậy, lòng hiếu kỳ nổi lên, khó có được chủ động mở miệng.

“Tối rồi các người sẽ biết. Nhưng chúng ta phải tới NPC xác nhận quan hệ sư đồ trước đã, nếu không sẽ lấy rất ít điểm kinh nghiệm.” Thiên Lí nắm chặt tay. Ngoại trừ Tra Tra Tạc, hai người kia cũng không nóng vội biết, theo Thiên Lí đi bái sư trước.

“Ya, tôi là sư phụ đó!” Sau khi tìm được NPC hoàn thành xong chuyện thì Tra Tra Tạc nhảy dựng lên, lôi kéo tay Lạc Hải: “Anh là đồ đệ tôi nha, muốn nghe. Ha ha” Nếu là Liên Quyết và Mạc Nhật thì nhất định sẽ tát nước lạnh vào nó nhưng quý ông ba phải Lạc Hải chỉ mỉm cười nói: “Thỉnh nhiều chiếu cố.” mà thôi. Mà hai người kia thấy họ cũng tốt, liền đi tới cái mảnh đất thần bí đó.

“Từ từ.” Ba người đang định ra khỏi thành lại bị Thiên Lí gọi về, vì thế đồng loạt quay đầu lại nhìn y. “Chúng ta phải đi bổ sung vật phẩm chứ. Các người phải đem túi tùy thân đi. Có thể để nhiều vật phẩm vào. Quay lại chỗ đó rất không tiện nên chúng ta sẽ không về nhanh đâu, phải mang theo nước thuốc, thức ăn và đồ đã ngoại để dùng chân nữa.” Thiếu kho tàng lớn Lăng Vân đúng là không tiện tí nào.

“Nga.” Lúc này mới thu chân lại, may là có Thiên Lí nhắc nhở nếu không mọi người cũng sẽ quên mất. Đương nhiên mọi người này chỉ có mình Tra Tra Tạc mà thôi, Vân Hải và Lạc Hải ít chơi game đương nhiên sẽ không biết đến việc này.

Rất nhanh chóng bổ sung xong vật phẩm, mọi người rốt cục cũng có thể ra đi. Dọc theo đường đi, vì có Thiên Lí ở đó nên mọi người cũng yên tâm đi theo. Ngồi xe ngựa, còn đi qua rất nhiều đường, rốt cục tới nơi, nơi này không phải là ——

“A.....Tại sao chúng ta lại trở lại Nhật Nguyệt Tuyền a?” Tra Tra Tạc là người duy nhất tới đây kêu to lên. Chỗ này sao mà không tiện. Cầu sau cũng không nói ra. Quay đầu lại nhìn Thiên Lí, người sau chỉ cho nó một cái mỉm cười thần bí.

31. Chương 31

Thiên Lí cũng không dừng lại ở Nhật Nguyệt Tuyền mà đi tiếp, Vân Hải và Lạc Hải cũng là người không nói nhiều nên dọc đường chỉ có Tra Tra Tạc là tên nói không ngừng. Nhưng đa số thời gian thì nó sẽ vây quanh Lạc Hải. Đi ước chừng hai tiếng, khi trời đã tối rồi thì họ đi tới một rừng cây.

“A, không phải chứ? Tui ghét nhất là rừng đó.” Nhớ tới những đau đớn đã trải qua ở rừng khô mộc, Tra Tra Tạc liền sợ hãi. Tuy cánh rừng này nhìn qua không âm u nhưng có ai biết ở trong sẽ như thế nào.

“Đáng tiếc. Bốn ngày sau này chúng ta sẽ ở đây luyện cấp.” Thiên Lí cười giải thích: “Trong rừng này đều là Thực Nhân Hoa (hoa ăn thịt người) cấp 40 và một số BOSS Thực Nhân Hoa cấp 50. Tuy rằng cấp bậc chia đều đều cao hơn chúng ta nhưng bọn chúng có một khuyết điểm trí mạng —— không thể chuyển động. Chỉ cần ở ngoài phạm vi công kích của chúng thì sẽ không có chuyện gì, vả lại thứ chúng sợ nhất chính là thuộc tính hỏa, cho nên đây chính là nơi thích hợp cho những người công kích viễn trình (xa) hệ hỏa luyện cấp.”

“Nếu nói như vậy thì sao lại không thấy ai tới chứ. Quái có thể đánh được thì phải có nhiều người tới đoạt a.” Tra Tra Tạc nhìn bốn phía, vắng vẻ cứ như không có hơi người vậy.

“Bởi vì bên trong là một mê cung. Hoặc nên nói là một trận pháp. Người không học qua thì sẽ rất dễ lạc đường hoặc rơi vào bẫy của Thực Nhân Hoa. Nếu bị hoa đàng (dây leo của hoa) của Thực Nhân Hoa bò lên, mặc kệ cấp cậu rất là cao cũng sẽ xong đời mà thôi.”

“À” Tra Tra Tạc sau khi nghe xong mới bừng tỉnh đại ngộ, rồi lại phát hiện ra điều gì đó, kêu lên: “A? Vậy mình làm sao bây giờ? Anh biết trận pháp sao?”

“Không có a.” Thiên Lí nói.

“Không hả?” Tra Tra Tạc vừa muốn hét lên thì lại bị một tiếng nói chen vào, tiếng đó nói “Là tôi” Vừa quay đầu thì thấy dĩ nhiên là Lạc Hải mới cấp 1!!!

“Lạc Hải, anh không phải mới vào game thôi sao? Sao lại biết cái này a?” Tra Tra Tạc không thể tin được.

“Sau khi tôi vào game thì cùng với Phi Sa chạy đến chỗ các người đã dự định. Trên đường tình cờ gặp một ông cụ, tôi thấy cụ rất đáng thương nên hỏi mượn Phi Sa một chút tiền đưa cho cụ, sau đó cụ lại đưa cho tôi một quyển sách. Phía trên là giải thích nghiên cứu trận pháp chuyên môn, tôi cấp thấp quá nên không thể học được, nhưng trận pháp của khu rừng này rất đơn giản nên vẫn có thể.” Lạc Hải bị Tra Tra Tạc nói đến xấu hổ, nhẹ giọng nói.

“Nhưng sao Thiên Lí lại biết anh biết cái đó?”

“Phi Sa nói cho tôi biết.”

“A, đúng rồi, tôi nhớ rồi. Chúng ta gặp chuyện lạ gì đều phải hỏi anh, ai bảo anh là vạn bảo toàn thư (quyển sách quý báu có chứa đầy đủ điều muốn biết) ni.” Tra Tra Tạc đột nhiên nhớ tới cái tiểu hội mà mọi người mở trước khi vào game.

“Được rồi, mình vào thôi. Đừng có ở đây lãng phí thời gian nữa, Lạc Hải dẫn đường không thành vấn đề chứ?” Mở miệng chính là Vân Hải, hẳn có chút lo lắng hỏi.

“Không sao, Vân Hải đại ca, em sẽ đi với anh ấy.” Tra Tra Tạc đi lên rất tự nhiên mà giữ lấy tay Lạc Hải. Tay bị cầm trong một lát kia, bản năng của Lạc Hải muốn tránh đi, nhưng Tra Tra Tạc đại khái cũng không cảm thấy hai thằng con trai nắm tay nhau có cái gì không thích hợp. Vân Hải với Thiên Lí nhìn thoáng qua nhau, đuổi theo họ.

Dưới sự dẫn dắt của Lạc Hải, mọi người đi dạo một vòng rồi tình hình vẫn như cũ, do đó Thiên Lí chọn một nơi. Thiên Lí chọn một chỗ trống trải trong rừng. Trước tiên là cho mọi người dựng lều trại xong, bởi vì phải ở đây vài ngày, lều trại có thể bảo vệ thuận lợi, nếu lỡ như đánh không lại quái thì còn có thể trực tiếp chuẩn bị, bởi vì bên trong là một mảnh đất an toàn. Sau đó phân phối công việc cho từng người.

“Tra Tra Tạc, cậu là công kích chủ của chúng ta nha. Thấy phía trước không?” Thiên Lí đưa một ngón tay về phía trước, ở đó có một đóa Thực Nhân Hoa rất lớn đang giương nanh múa vuốt muốn dùng dây leo bắt lấy họ, đáng tiếc nó chỉ có thể chi phối trong vòng 1 mét trước bọn Vân Hải mà thôi. Vừa vặn né tránh công kích của Thực Nhân Hoa. “Cậu có thể dùng hỏa ma pháp diện tích rộng để thiêu là được rồi. Lực công kích của Thực Nhân Hoa mạnh, sinh mệnh cũng dài nhưng không thể chuyển động, chỉ có thể dựa vào cạm bẫy để bắt người, chúng ta chỉ cần đứng bất động một chỗ là được. Vân Hải, anh đi dạo ở mấy chỗ gần đây với tôi đi, tìm một chút củi hay cái gì đó có thể đốt được. Lạc Hải, anh ở bên cạnh nhìn Tra Tra Tạc, nếu lỡ như phát hiện điều gì không đúng thì kéo cậu ta vào trong lều để trốn. Cũng phải nhìn đến Lam của cậu ta, nếu không đủ thì nhanh chóng bổ sung cho cậu ấy. Mà sau khi chúng ta có thể tìm được vật để châm lửa, cậu hãy dùng đồng lửa để đốt Thực Nhân Hoa bên kia. Tuy tác dụng nhỏ nhưng tích (gom góp) ít cũng có thể thành nhiều, đúng không nào, phân như vậy được chứ?”

“Không ý kiến, Lạc Hải, anh cần phải bảo vệ tôi nha.” Tra Tra Tạc cười với Lạc Hải đang trừng mắt nhìn, rồi căn cứ theo lời nói của Thiên Lí đến chỗ gần đó đốt lửa.

“Ân” Lạc Hải nghiêm túc gật đầu.

“Chúng ta đi thôi.” Vân Hải dặn dò Lạc Hải và Tra Tra Tạc phải cẩn thận rồi theo Thiên Lí đến vùng lân cận tìm cây có thể chặt. Họ không thể đi quá xa nếu không thì sẽ không thể chia kinh nghiệm.

Thiên Lí và Vân Hải hoặc chém hoặc lượm, sau khi thở dài một cái, Thiên Lí bỗng nhớ tới gì đó, kêu Vân Hải chạy về nhanh lên.

“Quả nhiên.....” Thở dài, Thiên Lí phát giác mình đã quên một chuyện quan trọng.

“Làm sao vậy?”

“Mấy cái này.....” Theo ánh mắt của Thiên Lí, Vân Hải vừa lúc thấy tiền và trang bị rơi xuống từ Thực Nhân Hoa vì qua thời gian mà biến mất. Bởi vì Thực Nhân Hoa đốt không được, nếu vượt qua cảnh giới 1 mét thì sẽ bị vô số dây leo của Thực Nhân Hoa quấn quanh cho nên cũng không có cách nào vào để lấy vật phẩm, nhưng thấy bảo khổ rút xuống liền biến mất như vậy, cái cảm giác đó đúng là thống khổ...

Thiên Lí suy nghĩ đã lâu nhưng vẫn không tìm ra cách giải quyết, buồn bực muốn chết. Tra Tra Tạc ngừng lại.

“Không biết dùng được không nữa.” Vừa nói, một bên phóng Địa Thử Vương Bạch Bạch từ túi súng vật ra. “Lúc tôi login hôm nay thì phát giác nó có thêm một kỹ năng nhặt, không biết có thể đi vào nhặt ấy cái đó hay không.”

“Địa Thử Vương?” Thiên Lí kinh hô “Đây chính là một súng vật rất không sai nha, tuy không có năng lực công kích nhưng năng lực phụ trợ rất mạnh, cậu nhận được như thế nào a?”

“Chính là.....” Tra Tra Tạc đem chuyện trải qua của Bạch Bạch nói qua, Thiên Lí chỉ có thể cảm thán vận khí của họ thật sự rất tốt. “Để nó nhặt vật phẩm thì tốc độ rất nhanh, nhưng mà... súng vật cũng là có sinh mệnh, nếu không cẩn thận thì cũng sẽ chết.”

“Thật sự không còn cách nào sao?” Lạc Hải cảm thấy rất đáng tiếc nha. Chỗ này là địa điểm luyện cấp không sai, vô cùng an toàn. Nhưng lại không thể nhặt vật phẩm được a.

” Có lẽ có thể.....” Trong giây lát, Thiên Lí giống như nghĩ ra cái gì đó “Sau khi đeo Thủy Chỉ Châu, tôi có thêm mấy kỹ năng, trong đó có một cái là Đóng Kết (đóng băng), không biết có thể dùng với hoa này hay không, nếu dùng được thì có thể ngăn lại 30 giây hành động của nó, vậy thì Bạch Bạch sẽ có đủ thời gian để nhặt vật phẩm rồi.”

“Thử xem cái đi.” Không biết khi nào thì Vân Hải đã đến sau Thiên Lí cổ vũ y.

Vì thế Thiên Lí bước lên vài bước, thì triển Đóng Kết.

Thất bại

Thất bại

Thất bại

Mãi cho đến lần thứ tư, pháp thuật rốt cục cũng thi triển thành công, dường như có một tầng băng kết lại trên tất cả cây cối, Bạch Bạch nhận được mệnh lệnh của Tra Tra Tạc, hô một cái liền chạy đi. Khoảng chừng 50 giây thì bị Tra Tra Tạc kêu về, gần như vừa vận khu vực an toàn, mặt băng trên Thực Nhân Hoa liền biến mất. Mặc kệ nói như thế nào, phương pháp này rất hữu dụng. Vì thế mọi người tin tưởng mười phần, tuy đồ Bạch Bạch nhặt không nhiều lắm nhưng cũng không sai. Nhưng có điều như vậy thì Tra Tra Tạc với Thiên Lí phải dùng Lam bình, tiêu hao Ma quá nhiều, mọi người mang không đủ dùng cho 4 ngày.

Đại khái tới tối hôm sau, mọi người dùng hết Lam mang theo, không thể tiếp tục công kích liên tục được nữa, mà lúc này Tra Tra Tạc thiếu chút nữa đã tới 90, Thiên Lí 88, Vân Hải 59, Lạc Hải 32, tuy cấp lên không tính là chậm nhưng vẫn còn kém nhiều so với mục tiêu dự định. Trở về bổ dụng được hay ở lại? Nếu trở về rồi quay lại thì cũng sẽ mất một ngày, mà ở lại thì mỗi lần hệ thống sẽ tự động quay về Ma quá chậm, buổi tối mọi người vừa ăn vừa bàn bạc ngày mai nên làm sao bây giờ.

32. Chương 32

Bên này thì bọn Thiên Lí đang lo lắng về vấn đề thiếu được thì bọn Lăng Vân bên kia cũng gặp một ít phiền toái. Lại nói, bốn người họ tới Viêm Ma Quật, thế nhưng lại phát hiện nơi đó lại bị người che lại hết chỗ luyện cấp của bang phái mình. Phong Động chính là người đầu tiên thành lập môn phái —— Cường Đạo. Nghe tên này thôi là đã biết không phải kẻ tốt rồi. Nghe nói bên trong đều là người chơi chức nghiệp, chuyên trách dẫn người luyện cấp, bán Thần khí a hay là giúp đỡ oánh nhau a,..., tóm lại chính là người thường xuyên nhiễu loạn trật tự của trò chơi nhất. Ở cửa Bắc có rất nhiều người chơi tụ tập lại muốn vào, nhưng mà lại không có người lãnh đạo hiệu quả, hơn nữa cấp bậc quả thật kém một đoạn so với người của môn phái Cường Đạo, cho nên vọt vô vài lần đều thất bại đi ra, cuối cùng đành phải ở cửa mắng chửi người. Nhưng bên trong chỉ có vài người thôi, mấy câu chửi người của họ xem ra là không đến nơi đến chốn rồi. Ngẫu nhiên cũng có vài người tính xấu định lao tới PK, cũng bị đồng bạn kéo đi, nói thảm vài câu bên lỗ tai, rồi lại bỏ qua.

Bốn người bọn Lăng Vân đi quanh cửa hang, tìm không được chỗ vào, nhất thời có chút đau đầu. Tuy lúc trước họ đã nghĩ là sẽ có nhiều người tới đây luyện cấp hay tìm bảo vật nhưng không nghĩ tới ngay cả hang cũng chẳng vào được, vậy thì sao mà tìm ra Bí Huyệt a? Vì thế họ vừa ở ngoài đánh quái nhỏ vừa nghĩ biện pháp. Một ngày rất nhanh qua đi, họ vẫn còn chần chờ ở cửa hang, mà nguyên bản mấy người chơi từ trong ra ngoài ở cửa hang tầng 3 đều đứng đó chửi người cũng đã dần tán đi, có lẽ là biết đối phương nếu chưa tìm được cái họ muốn tìm thì sẽ không đi ra, nên cũng không ở đó lãng phí thời gian.

“Ai, giờ làm sai đây? Chúng ta lãng phí rất nhiều thời gian.” Lăng Vân nhìn cửa hang được canh phòng nghiêm ngặt mà thở dài.

“Xong vào là không được, đối phương nhiều người, hơn nữa cấp bậc không sai biệt lắm với chúng ta thậm chí còn có người cao hơn.” Liên Quyết không phải là người không có chí khí mà là khách quan nói ra sự thật.

“Trước tiên là nghỉ ngơi chút đi, mai nói sau.” Mạc Nhật thấy tình hình của Lăng Vân như là mệt muốn chết, vì thế anh lấy lều trại ra, dù sao sắc trời cũng đã tối, ngủ một giấc rồi nói sau.

Phi Sa nói: “Nghỉ ngơi trước, bảo dưỡng đủ tinh thần. Ở đây chắc là có đường khác mà, ngày mai chúng ta tìm xem.”

“Đường khác? Trên bản đồ không có a?” Lăng Vân kì quái hỏi.

“Trên bản đồ cũng đâu có Bí Huyệt đâu, rất nhiều điều đã bị che dấu.” Liên Quyết nói giúp.

“Cũng tốt.” Mạc Nhật nghĩ nghĩ: “Ngày mai tìm xem, nếu không được thì liên hệ với bọn Thiên Lí. Coi y có ý kiến gì hay không.”

“Ân,như vậy cũng tốt. Không biết bọn đại ca sao rồi.”Lăng Vân nói xong liền lấy ra lều trại, bốn người nghỉ ngơi một đêm.

Sáng hôm sau, bọn họ liền ra đi. Thừa dịp thủ vệ của đối phương còn đang đánh nhau, vượt qua rồi tới phía sau Ma Viêm Quật,tỉ mỉ tìm kiếm.Số đỏ là không tránh khỏi chuyện thật, họ đúng là tìm được một cái hang không có ai canh giữ, nhưng mà số đỏ không có ai canh giữ là bởi vì ven đây có Hỏa Hoàn Cách rất lớn hướng lên trời,ngoại trừ bạn bay được thì đừng có nghĩ tới chuyện qua được.Người Cường Đạo biết, cho dù có người học được kỹ năng phi hành hay có sủng vật phi hành nhưng đều có hạn chế độ cao nhất định,không thể bay qua cái vùng biển lửa này cho nên vô cùng yên tâm, cũng không đặt thủ vệ ở đây.Nhưng cũng có vài việc ngoại lệ à nha.

Chỉ thấy Lăng Vân lấy Phong Ngoa ra và nói: “Em sẽ đư các anh vào. Chỉ cần không phải là một chỗ dày đặc hay không có điểm dừng chân thì em đều đi được.”

Ba người kia cười cười, Mạc Nhật là người đầu tiên lên thuyền ‘hiệu Lăng Vân’ ước chừng chỉ dùng nửa giờ,cả 4 người đều đã vào trong Ma Viêm Quật.

Hang như danh, trong Ma Viêm Quật quả nhiên nóng vô cùng, đường họ đi hẹp vô cùng,chiều rộng chỉ khoảng nửa người. Liên Quyết đi đầu, Mạc Nhật ở cuối, bốn người cẩn thận hành tẩu.Chung quanh vấy ra tia lửa, cẩn thận để không chạm vào bức tường nhanh thạch nóng xung quanh, tốc độ hành động của mọi người chậm cực kì, may mắn duy nhất chính là Hỏa Thạch Nhân nổi danh nhất trong Ma Viêm Quật không xuất hiện, nếu không lấy tình huống của họ bây giờ thì đánh không lại, trốn cũng chẳng thoát, chỉ có thể bay về thành.

Ước chừng đi khoảng một trăm mét, rốt cục cũng tới một nơi tương đối trống trải,cạnh đó còn có những con đường lớn nhỏ con quẹo.Nhưng không khí càng oi bức hơn, lắng nghe tiếng bước chân nặng trĩu truyền tới không xa.

Bốn người đồng thời nghĩ ‘Hỏa Thạch Nhân’.Hỏa Thạch Nhân là quái vật nổi danh nhất trong Ma Viêm Quật, cấp 125,quái cấp BOSS nhỏ. Lực công kích mạnh, phòng cao máu dày, kỹ năng công kích là: Hỏa Nham Quyền, tung cho một cú, mạnh thì khỏi phải bàn, máu chốt là nóng kinh hồn, đụng một cái thôi là quần áo trên người bạn thậm chí là kể cả da thịt bạn cũng sẽ bị nướng cháy sém, cho nên nếu đánh chính diện cho dù là người chơi đã ngoài cấp 120 cũng phải cố hết sức.Nhưng may cho nó là BOSS nhỏ, số lượng không nhiều, cho dù xuất hiện cũng chỉ là một con mà thôi, vả lại vì thể tích lớn nên hành động cực chậm chạp, lại là quái vật công kích gần người, cho nên đánh không lại trốn vẫn là không thành vấn đề.

“Nếu không đánh thì rất tiếc đi?” Lăng Vân nói.Tuy họ bây giờ mà đối phó với Hỏa Thạch Nhân phải cố hết sức, nhưng trên người Hỏa Thạch Nhân có hỏa thạch nhô lên, thậm chí còn là trang bị hệ hỏa cao cấp, hơn nữa kinh nghiệm cũng nhiều, buông tha rất đáng tiếc.

“Muốn đánh cũng được, nhưng chỉ dựa vào Mạc Nhật để chống thì chống không nổi đâu, cũng không có người công kích viễn trình,lúc đánh sẽ tổn thất rất lớn,không thể.” Phi Sa phân tích.

Liên Quyết nghĩ nghĩ nói: “Tôi có biện pháp.” Những người khác vậy lại, bốn người bàn bạc một chút, sau đó...

Một tiếng rầm vang lên, là tiếng té ngã của một con quái vật lớn phát ra, một trận bụi bay đi,mọi người thấy một con Hỏa Thạch Nhân to lớn rơi vào một cái hố.Cái hố to này là do Liên Quyết đào.Đào Hầm —— là kỹ năng có thể học được sau khi chuyển trúc thành thợ săn, nhưng bởi vì học kỹ năng này rất phiền phức, hơn nữa tác dụng cũng không lớn, cho nên học cũng không nhiều, bây giờ Liên Quyết rất may mắn, lúc trước tại mình chán quá nên mới học cái này, bây giờ không phải là phát huy công dụng của nó rồi sao? Tuy rằng kỹ năng bây giờ chỉ là cấp 1 đáng thương mà thôi.Cấp thấp thì có nghĩa tốc độ đào hầm sẽ chậm, số lượng dung nạp của hầm của nhỏ, vì để bắt được một con Hỏa Thạch Nhân bự bự,Lăng Vân không ngừng giúp Mạc Nhật thêm thuộc tích phụ trợ, Phi Sa với Mạc Nhật đi dẫn Hỏa Thạch Nhân đi, đợi đến khi Liên Quyết đã đào không sai biệt lắm thì dẫn về, sau đó Phi Sa nhanh nhay chạy đến trước hố, nhảy qua, Hỏa Thạch Nhân công kênh đương nhiên là không nhảy được rồi, đành phải ngậy ngậy ngã xuống, con quái vật to lớn không cách nào đánh người được, đành phải ở trong hố rít gào,bốn người ở trên mặc kệ cũng không mặc kệ nó. Chỉ thấy Liên Quyết lấy ra một cây cung của thợ săn,không ngừng bắn về phía nó. Phi Sa là ám sát giả có ám khí là nhiều nhất, tuy lực sát thương thấp, khoảng cách cũng gần, nhưng bắn Hỏa Thạch

Nhân ở trong hố vẫn là dư dả.Lăng Vân thì thêm thuộc tính cho mọi người,Mạc Nhật rãnh rang nhàm chán thì đứng kế bên nói chuyện phiếm.

Qua lâu,Hỏa Thạch Nhân máu nhiều rồi cuộc cũng chết biến thành trang bị và tiền. Mọi người nhất trí kêu Mạc Nhật nãy giờ chẳng làm gì đi xuống kiếm đồ, sau đó đi lên giao nộp cho Lăng Vân, ai bảo cậu là kho hàng chi.Sau khi xử lý một con BOSS nhỏ,bốn người lòng tin dâng cao nhưng vẫn không quên mục đích ban đầu.Rút cuộc thì Bí Huyết ở đâu chứ?

Đang lúc bốn người tính rời đi thì trong một cái đường đi lớn nhất truyền đến tiếng người.

“Không xong, chắc là bọn Cường Đạo rồi, bị phát hiện thì sẽ rất phiền toái.” Mạc Nhật nói trong kênh tán gẫu đội.Xem ra là tiếng vang lớn lúc nãy đã đưa họ đến đây.

— x —

Tiếng bước chân của nhóm Cường Đạo ngày càng gần, tiếng người hình như không nhiều, đánh chắc cũng không sao nhưng giờ mọi người thấy không nên xung đột với họ, vì thể tính né tránh. May mắn lối rẽ ở đây nhiều,tùy tiện tìm một đường liền bỏ đi. Dọc theo đường đi gặp chút tiểu quái lẻ loi linh tinh, bốn người cũng không biết chỗ muốn tìm là ở đâu, vì thế thấy lối rẽ liền chuyển đi, quẹo bẩy cái quẹo tám cái, ngay cả Liên Quyết có cách cảm hướng cũng thấy đầu óc choáng váng, đừng nói hai anh em Lăng gia nổi danh mù đường.

“Trời ạ,em không muốn đi nữa đâu.Đi như vậy thì tới khi nào a?”Lăng Vân nằm úp sấp,bụng cậu đã kêu to rồi. Phi Sa cũng ngồi xuống,mệt quá nha.

Thấy tình cảnh như vậy, Liên Quyết với Mạc Nhật cũng ngồi xuống.Lăng Vân lấy lương khô ra đưa cho mọi người. Tuy cũng rất khó ăn như ở chỗ nóng tới vậy, mọi người cũng không muốn ăn đồ nóng đâu,vẫn cảm thấy mình như là bị nướng lên vậy.

Vừa gặm đồ ăn, Phi Sa vừa nhìn xung quanh, bởi vì bức tường nham thạch nóng vô cùng nên y không dám lấy tay sờ, đành phải dùng mắt. Nhưng bốn phía ngoại trừ một tảng đá bị thiêu đến nổi đỏ lên cũng không có gì đặc biệt. Phi Sa bắt đầu nghĩ có phải mình đã bị người gạt rồi hay không.Y còn nghĩ đợi đến khi logout phải trả thù cái tên lừa gạt y như thế nào. Đúng lúc này có một con quái rầm rầm đi ra, nếu chỉ là tiểu quái thì thôi, cố tình hôm nay vận may của họ tốt vô cùng, thế nhưng lại đụng phải Hỏa Thạch Nhân, bởi vì chỗ này nhỏ hơn so với chỗ trước kia,chiến thuật đào hố cũng không thể dùng. Mọi người đành phải chuẩn trước rồi nói sau,bốn người mù đường đánh bầy đánh bạ chạy đến trung tâm Ma Viêm Quật. Sở dĩ biết đây là trung tâm là bởi vì ở giữa có một ngọn lửa bùng cháy hùng hực, và lại còn là một ngọn lửa màu xanh.Hỏa Thạch Nhân phía sau dường như đã bị bỏ lại, mà đại BOSS cũng không phát hiện. Mọi người trước tiên là giết tiểu quái xung quanh rồi mới đánh giá nơi này.

Mạc Nhật đến gần ngọn lửa xanh muốn nhìn rõ hơn, lại nghe thấy tiếng kêu sợ hãi của Lăng Vân ở phía sau: “Nha, Mạc Nhật, mũ giáp của anh sáng lên kìa!”

Sáng lên?Liên Quyết và Phi Sa đồng loạt quay về phía Mạc Nhật, đích xác là có gì đó sáng lên, nhưng không phải là mũ giáp, mà là một bảo sơn được khảm trên mũ giáp.

“Thổ Chi Châu?” Mạc Nhật tuy không nhìn thấy đầu mình nhưng rất nhanh đã nhớ tới một chuyện xảy ra trên Vụ Sơn. Lúc ấy họ dựa vào Mộc Chi Châu để cộng minh tìm được Thổ Chi Châu, vậy thì bây giờ Thổ Chi Châu sáng lên,vậy có phải là Hỏa Chi Châu ở đâu đó gần đây hay không?

Tuy không tìm được Bí Huyết nhưng nếu tìm được Hỏa Chi Châu thì cũng coi như là một thu hoạch lớn rồi. Vì thế Mạc Nhật gỡ mũ giáp xuống, dựa đường đi mà Thổ Chi Châu chỉ.Nhưng mọi người rất nhanh đã phát hiện muốn lấy được Thần Châu thì không đơn giản như vậy. Mạc Nhật đưa mũ tới gần trung tâm ngọn lửa màu xanh,ánh sáng của Thổ Chi Châu càng sáng thêm, chấn động lại càng mạnh, trái lại thì không có động tĩnh gì. Xem ra Hỏa Chi Châu ở giữa ngọn lửa này đây, nhưng nếu chạy vào thì trăm phần trăm sẽ bị chết cháy a!

Tuy chỉ là game internet, cấp bậc Ngũ Hành cũng xem như là luyện được, nhưng rốt kinh nghiệm là chuyện thật sự rất đáng ghét a. Bốn người vừa đi xung quanh ngọn lửa vừa vắt óc suy nghĩ, đột nhiên Lăng Vân

đạp phải một hòn đá, cả người bay tới chỗ ngọn lửa. Mạc Nhật gần cậu nhất chỉ cảm thấy tim muốn nhảy ra ngoài, tay không chụp lại được, lập tức nhảy xuống theo.

“Lăng Vân, Mạc Nhật.....” Phi Sa kêu lên, cũng muốn nhảy xuống nhưng lại bị Liên Quyết tay mắt lạnh lẽo kéo về.”Sao anh lại giữ tôi lại!”

“Em nhảy xuống cũng không làm được gì, nghĩ cách đi đi. Họ không sao đâu.”Liên Quyết cũng rất lo lắng nhưng rút cuộc vẫn bình tĩnh hơn Phi Sa.

“Không phải là em anh thì đương nhiên không lo rồi.” Phi Sa tức giận rống to. Tuy đây chỉ là trò chơi, tuy họ thật sự cũng không bị đốt thành tro, nhưng độ thật một trăm phần trăm và lựa chọn cảm giác đau đớn cũng có thể làm người ta thể nghiệm được cảm giác của cái chết.Y hiện tại hy vọng vô cùng, hai người không đưa độ đau đớn lên cao, nếu không.....

“Mạc Nhật tốt xấu gì cũng là em họ của anh.Vả lại em thấy anh không quan tâm Lăng Vân hay sao?Chỉ là bây giờ em có nhảy xuống cũng sẽ vô dụng, không bằng tỉnh táo lại nghĩ cách đi.”Mạc Nhật liều mạng làm mình tỉnh táo lại nhưng Phi Sa thì ngược lại.Lúc này đây,tiếng của Mạc Nhật truyền tới.

“Nghe được không?”

Là Mạc Nhật?!Tiếng của Mạc Nhật từ kênh đội ngũ truyền tới, giảm bớt không khí khẩn trương của hai người.

“Mạc Nhật,cậu ở chung với Lăng Vân sao?Hai người không sao chứ?” Phi Sa sốt ruột hỏi.

“Chúng em không sao,chỗ này cũng thật xinh đẹp a.”Tiếng của Lăng Vân cũng truyền đến.

“Ở dưới ngọn lửa dường như có một động thiên khác.” Mạc Nhật nói: “Vả lại ngọn lửa kia tuyệt không nóng, thậm chí còn có chút lạnh như băng.”

“Chúng ta sẽ xuống dưới, hai người ở đó chờ chúng ta.” Biết họ không sao,hai người ở trên cũng yên tâm.Liên Quyết nắm tay Phi Sa, hai người đồng loạt nhảy xuống.

~oOo

~“Có lẽ có thể thử xem.” Sáng ngày thứ ba,Thiên Lí nói với mọi người. Ba người kia nghi hoặc nhìn y. Chỉ thấy Thiên Lí từ trong túi lấy hai vật khác nhau. Một đan lô nhỏ và một quyển y thư.

“Thần Nông bách thảo?” Tra Tra Tạc nhìn bốn chữ to quen thuộc trên sách: “Đây không phải là sách của Lăng Vân sao?”

“Àn.” Thiên Lí cười cười nói: “Lăng Vân nói cái này cho tôi thì tốt hơn, bởi vì tôi là y sinh. May mà Cửu Chuyển Đan Lô là Thần khí không thể giao dịch,nếu không cậu ấy cũng tặng tôi rồi.Nhưng chỉ cần là quyển y thư này thì giá trị cũng đã xa xỉ rồi.”

“Quyển y thư này có ích lợi gì?” Lạc Hải kỳ quái nhìn quyển y thư kia.

“Trên sách có phương pháp chế tác Lam dược Hồng dược.Ở đây là rừng,chắc cũng có chút vật liệu. Chúng ta có thể thử làm xem, nếu thành công thì không cần trở về mua thuốc nữa.” Thiên Lí vừa giải thích vừa tìm phương pháp chế tác Lam dược.

“Tìm được rồi.” Chỉ chốc lát,Thiên Lí hưng phấn nói.”Vật liệu cần là: 3 phần Lam Diệp Thảo, một phần rễ cây Trúc Mộc. Là có thể có được một chút Lam dược.Tuy chỉ là một chút nhưng may mà các vật liệu rất bình thường,trong rừng nơi nơi đều có,đây không thành vấn đề.” Thiên Lí đưa tay lên ‘ye’.

Vân Hải có chút ngây người khó có được cười khê,nhưng hần rất nhanh đã quay hồn về: “Nếu như vậy thì Lam của chúng ta chắc là có thể kiên trì một lát,Thiên Lí cậu và Tra Tra Tạc tiếp tục đối phó với Thực Nhân Hoa.Tôi với Lạc Hải đi tìm vật liệu.”

“Lạc Hải anh không thành vấn đề chứ? Anh biết mấy cái đó có dạng gì sao?” Tra Tra Tạc vội hỏi Lạc Hải, không biết vì sao nó đặc biệt quan tâm tới người lớn hơn nó không ít.

“Không thành vấn đề. Có Vân Hải dạy tôi mà.” Nói xong,cậu liền đi theo sau Vân Hải ra ngoài. Phía sau còn truyền đến tiếng của Tra Tra Tạc: “Phải cẩn thận đó. Có chuyện gì thì phải chuẩn thật nhanh nha.”

“Được rồi, đi thôi.” Thiên Lí thấy cậu bé to xác này đó giờ chỉ biết được người ta bảo vệ lại quan tâm Lạc Hải như thế, trong lòng biết từ lâu, kỳ thật không chỉ mình y, ngoại trừ hai đương sự thì mấy người kia đều nhìn ra mảnh khoe nhưng cũng chưa nói thẳng ra mà thôi. Minh đương nhiên sẽ không lắm miệng rồi.

Phương pháp giải quyết thì có nhưng luyện cấp cũng không quá thuận lợi. Bởi vì Thiên Lí vừa phải chế thuốc vừa phải đóng băng Thực Nhân Hoa, cho nên cũng có chút vội, vả lại y là y sinh, cũng không phải luyện đan sư, cho nên kỹ năng chế thuốc cũng không cao, thường gặp phải thất bại. Nhưng miễn cưỡng cũng luyện được bốn ngày không sai biệt lắm, tuy tốc độ chậm hơn tính toán lúc trước một chút, nhưng Lạc Ảnh tốt xấu gì cũng lên tới 50, vì thế mọi người quyết định đi về. Sau khi trở về thành thì liên hệ với bọn Lăng Vân, xem họ bên kia thế nào rồi.

33. Chương 33

Sau khi nhảy xuống ngọn lửa xanh, bốn người đi tới một động thạch anh, với Ma Viêm Quật phía trên thì cứ như là hai thế giới khác nhau, nơi này không nóng ngược lại còn có cảm giác mát mẻ nhẹ.

“Một nơi thật đẹp.” Lăng Vân nhìn quanh bốn phía, nơi này đầy thạch anh màu xanh, hình thái khác nhau, xinh đẹp cực kỳ.

“Đúng, rất đẹp” Phi Sa cũng bị cảnh sắc mê hoặc.

“Mạc Nhật, sao vậy?” Liên Quyết thì không hứng thú gì với mấy cái này, nhưng lại thấy kỳ quái với biểu tình của Mạc Nhật. Cho dù anh cho rằng chỗ này không đẹp, cũng không cần phải cau mày đi?

Mạc Nhật xoay người, nâng tay nhắc Đại Địa Chi Khôi lên: “Vừa mới ở trên còn có phản ứng a?”

Liên Quyết đầu tiên là sửng sốt, sau đó rất nhanh hiểu được “Thổ Chi Châu không phản ứng sao không? Chẳng lẽ Hỏa Chi Châu không ở đây mà là ở phía trên?”

Nghe tên Ngũ Hành Châu, Phi Sa với Lăng Vân cũng đến bên cạnh Mạc Nhật, Thổ Chi Châu không ngừng chớp động lúc ở phía trên giờ đây đã trở về trạng thái bình thường.

“Mặc kệ như thế nào, bây giờ chúng ta nhìn xem ở đây có... manh mối gì không đi.” Liên Quyết dẫn đầu đi tới hướng bên cạnh. Động thạch anh này tựa như một cái phòng, diện tích không lớn, mà lại không có lối rẽ. Họ rơi xuống vị trí trung tâm, liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy được xung quanh, nơi này dường như không có gì kỳ quái, nhưng mặc kệ như thế nào thì không cần thận tìm xem là không được. Vì thế bốn người chia nhau ra, tự tìm kiếm.

“Đây là cái gì?” Chỉ chốc lát, Phi Sa đã kêu lên. Những người khác cũng nhìn bên hướng y, chỉ thấy trên tay y có một quyển sách. “Tôi đụng phải ở bên cạnh.” Phi Sa chỉ vào một ngó ngách, hai khối đá thạch anh tựa vào nhau, giữa có một cái khe không lớn không nhỏ, vừa vặn đủ cho một bàn tay đi vào.

“Để tôi nhìn xem.” Mạc Nhật đi tới trước, tiếp nhận quyển sách trên tay Phi Sa, quyển sách nhìn qua đã lâu theo năm tháng lại được bảo tồn rất tốt, trên bìa mặt sách viết to ba chữ —— Chức, Thiên, Tình.

“Chức Thiên Tình?” Mạc Nhật với Lăng Vân đồng thời kêu lên, mà Liên Quyết với Phi Sa ở bên cạnh lại kinh ngạc nhìn họ.

“Quyển sách này có vấn đề gì sao?” Liên Quyết cầm sách, lật qua lật lại: “Cái là một bản nhạc phổ thôi mà, có chỗ nào kỳ quái sao?” Lăng Vân la lên thì thôi, nói thế nào thì cậu cũng là nhạc công, nhưng Mạc Nhật rõ ràng là kiếm sĩ, ồn ào lên làm gì.

“Đây không phải kêu là đập phá thiết hài vô mệnh xử, đắc lai toàn bất phí công phu(*) sao a.” Mạc Nhật cười nhìn Lăng Vân.

(*) Đập phá thiết hài vô mệnh xử, đắc lai toàn bất phí công phu: ý là người đi mòn gót giày không tìm được thứ mình muốn tìm nhưng kẻ không phí chút công sức nào thì lại tìm được.

“Thật sự là quá tốt. Cái này có thể cách chức.” Lăng Vân cũng thở ra một hơi. Sau đó nói ra mọi việc tiền căn hậu quả cho hai người ù ù cạc cạc kia.

“Nguyên lai là như vậy a, đúng là rất khéo. Mặc kệ nói như thế nào thì cũng có thu hoạch.” Đang lúc Phi Sa muốn nói Bí Huyết thì ra chính là tàng thư (nơi lưu giữ sách) thì đột nhiên cả động rung lên, hơn nữa rung càng ngày càng mạnh.

“Động đất sao?” Lăng Vân không đứng vững, đi ngược về phía sau, may là có Mạc Nhật đỡ cậu lại.

“Trước tiên nghĩ cách rời khỏi đây.” Liên Quyết kéo tay Phi Sa, nói với hai người kia.

Sau khi họ đang hoảng sợ chuẩn bị rời đi cái nơi như sắp sửa sụp xuống này thì chấn động ngừng lại. Chỉ thấy một phòng sách nhỏ bây giờ đã biến thành một cái động lớn.

Đi vào?

Đương nhiên!

Bốn người nhất trí đi về phía con đường chỉ có thể cho một người đi. Ước chừng đi được trăm mét, Mạc Nhật đi đầu tiên ngừng lại.

“Mọi người có nghe được tiếng gì không?” Xa xa truyền đến tiếng bước chân, hơn nữa càng ngày càng gần.

“Hình như là một đám người, hơn nữa còn được huấn luyện, tiếng bước chân rất đều.” Phi Sa lắng nghe một lúc rồi mới cho ra kết luận.

“Cái kia, chúng ta có phải hay không nên chuẩn a.....” Ngón tay Lăng Vân chỉ về phía trước, trong lúc họ đang nói chuyện thì đã có cái gì đó đi tới.

“Hấp Huyết Vô Sĩ!” Liên Quyết rất nhanh hét lên một chữ. Sờ dĩ quen thuộc như thế là vì hắn và Phi Sa đã từng đánh qua.”Nói sau đi, công kích vật lý của chúng vô cùng mạnh.”

Hấp Huyết Vô Sĩ là quái cấp 94, cùng loại với Vampire, cấp kém hơn nhiều so với Hỏa Thạch Nhân, nhưng độ khó chơi tuyệt không kém hơn Hỏa Thạch Nhân. Bởi vì chúng không chỉ có công kích vật lý cao cực kì, hơn nữa sức chống cự đối với tất cả thuộc tính ma pháp là 80%, vả lại chúng còn hút máu của kẻ địch để bổ sung máu cho bản thân. Cho nên mặc kệ công kích vật lý hay là công kích ma pháp xa đối với chúng cũng không hữu dụng.

“Sao chỗ này lại có Hấp Huyết Vô Sĩ chứ? Chúng không phải là chỉ xuất hiện ở Ma giới sao?” Phi Sa lui lại về sau oán giận.

“Đừng nói nữa, chạy trước đi.” Mạc Nhật thúc giục ở phía sau, anh cảm thấy quái ở phía sau đã sắp đuổi được mình.

Nhưng có thể chạy đi đâu đây? Họ rất nhanh đã chạy ra khỏi cái thông đạo chật hẹp đó, tới động thạch cao hồi nãy. Nhưng muốn rời khỏi động thạch cao nhất định xuyên qua ngọn lửa ở trên kia, nhưng nếu dùng Phong Giây của Lăng Vân, mang một đám đi, người cuối cùng chắc chắn chống không được.

“Dùng Hồi Trình Phù đi.” Liên Quyết nói, sau đó cầm Hồi Trình Phù trong tay, trong lòng mặc niệm, hồi trình. Nhưng mà không có hiệu quả gì. Những người khác cũng bỏ Hồi Trình Phù lại trong bao phước.

“Sao bây giờ?” Hấp Huyết Vô Sĩ càng chạy càng nhanh, bây giờ cũng đã ra tới động.

“Lăng Vân, cậu mang Phi Sa đi trước đi.” Liên Quyết nói một tiếng, rồi cùng Mạc Nhật ăn ý che chở cho họ ở trước. Phòng huyết của ám sát giả với nhạc công cũng không cao, thực dễ dàng treo.

“Nhưng.....” Phi Sa muốn nói gì đó, lại bị ánh mắt Liên Quyết làm cho ngừng lại. Mạc Nhật ở một bên thúc giục Lăng Vân nhanh nhanh chút.

Lúc Lăng Vân chuẩn bị đi thì Hấp Huyết Vô Sĩ vừa nãy còn từng bước từng bước ép sát họ thì ngừng lại, bộ dáng nhìn qua còn rất thống khổ.

“Sao lại thế này?” Lăng Vân dừng động tác, nhìn mấy con quái trước mặt.

Liên Quyết thử bắn một mũi tên ma pháp qua, theo lý thuyết thì Hấp Huyết Vô Sĩ có năng lực kháng ma pháp siêu cao, ma pháp không có tác dụng gì với chúng, nhưng một mũi tên bay qua, thế nhưng mất không ít máu.

“Là do thạch anh, thạch anh này có thể làm giảm đi kháng ma lực của chúng.” Mạc Nhật cũng phát hiện. Nếu vậy, làm mấy con quái báu vật có nhiều điểm kinh nghiệm này chuẩn đi thì đúng là không có thiên lý. Bốn người rất nhanh đã chấn chỉnh đội hình. Mạc Nhật là hệ cận chiến, sợ họ bị bắt đi lấy máu nên phụ trách việc khổ cực. Đem mấy cái thạch có thể di chuyển dịch qua dịch lại, hình thành bảo hộ tầng, che trước mặt họ. Liên Quyết cũng không ngừng bắn mũi tên cao giai hệ ma pháp, Phi Sa đem mấy cái ám khí khác với thuộc tính của Mạc Nhật ném ra, muốn thử xem thuộc tính này có hữu dụng với chúng không, bởi vì y phát hiện, một loại trừ kháng lực ma pháp, Hấp Huyết Võ Sĩ phi thường sợ bộ tộc ma pháp. Lăng Vân thì phóng thích ma pháp quấy nhiễu phạm vi lớn, khiến cho Hấp Huyết Võ Sĩ càng không chịu nổi một kích. Đại khái khoảng mười phút, 16 con Hấp Huyết Võ Sĩ đã bị tiêu diệt sạch sẽ, chỉ để lại một bãi tiền và trang bị

“Đúng là phát đạt.” Lăng Vân nhặt lên vài thứ, cười nói.

“Đáng tiếc chúng ta không ai có Thu Thập Thuật, nếu không thì có thể nhặt mấy cái thạch anh đem về rồi.” Phi Sa tiếc nuối. Nếu có mấy cái thạch anh này khảm trên trang bị thì sẽ không sợ Hấp Huyết Võ Sĩ nữa.

“Mạc Nhật đâu?” Liên Quyết hỏi hai người.

“Thật tò mò a, vừa vặn không thấy anh ta.” Lúc này mọi người đem lực chú ý đặt lên mấy con quái, không chú ý Mạc Nhật dịch chuyển thạch anh đi nơi nào.

Đang định mặt anh, trong đội ngũ lại truyền đến tiếng Mạc Nhật: “Mọi người mau chuẩn bị tốt, lại tới nữa.”

Vừa dứt lời, chỉ thấy trong động truyền tới tiếng vang, Mạc Nhật chạy ra, đi theo sau anh còn có một đoàn Hấp Huyết Võ Sĩ. Sau khi mọi người hợp lực tiêu diệt chúng thì vây quanh Mạc Nhật thẩm vấn.

“Anh vừa mới đi đâu đó?”

Mạc Nhật chỉ cái khe kia rồi nói: “Ma Viêm Quật cũng không ở chỗ giao nhau của Ma giới và Nhân giới, nhưng chỗ này lại có Hấp Huyết Võ Sĩ của Ma giới, không phải rất kỳ quái sao?” Thấy mọi người gật gật đầu, anh lại nói tiếp: “Cho nên tôi đi qua bên kia, muốn nhìn con đường này rút cuộc dẫn tới chỗ nào. Quả nhiên không ngoài dự liệu của tôi, bên kia dĩ nhiên là Ma giới.”

“Thì ra nội này dĩ nhiên gắn với Ma giới a. Tôi còn nghĩ Ma giới chỉ có một con đường.” Lăng Vân biểu tình thì ra là như vậy.

“Các vị, các vị không biết đây chính là nơi luyện cấp không tồi sao?” Đừng hoài nghi, bây giờ trong mắt Phi Sa lóe lên quang mang ác ma. Mọi người ăn ý gật gật đầu, sau đó Nhật lại đi vào rồi đi ra, dẫn quái, ba người kia thì chuẩn bị cho tốt vào.

Mọi người đem động thạch anh như một bảo địa luyện cấp, điên cuồng luyện cấp. Nếu mệt thì lấy mấy cái thạch anh đặt ở cửa động, khỏi sợ Hấp Huyết Võ Sĩ xông vào, muốn luyện cấp thì kêu Mạc Nhật đi dẫn, cấp đúng là tăng lên không ít, phải biết rằng, Hấp Huyết Võ Sĩ chính là quái có ích nha. Nếu không phải trong kênh bang phái truyền đến tiếng của Thiên Lí, mọi người thật đúng là không biết, thì ra họ đã bắt tri bất giác ở trong này đợi hai ngày rồi.

“Lăng Vân, các người ở đâu?” Trong kênh bang phái truyền đến tiếng Thiên Lí, sau đó là Tra Tra Tạc: “Chúng ta đã trở về thành, các người cũng trở về nhanh lên đi.”

“Chúng ta tìm được một nơi luyện cấp rất tốt, bây giờ mà trở về thì thật đáng tiếc.” Lăng Vân có chút lưu luyến không rời.

“Thụy Miên Thương chỉ thiết lập bốn ngày, đã nhanh tới rồi. Các người tính ở đó logout luôn sao?” Thanh âm trầm thấp của Vân Hải truyền đến, hẳn tuy rằng cảm thấy game không tồi, nhưng không hy vọng em trai của mình trầm mê vào nó.

“Đại ca, chúng ta lập tức trở về.” Phi Sa cắt đứt câu chuyện, bốn người sau khi giải quyết quái xong, thì Lăng Vân đem cả đám về lại Ma Viêm Quật, sau đó sử dụng Hồi Trình Phù.

Mạc Nhật thông tri bốn người kiabọn họ lập tức đi trở về,tập hợp ở chỗ cũ. Cái gọi là chỗ cũ chính là cửa hoàng cung Lăng Tiêu Thành.Lúc họ đến thì bọn Vân Hải đã sớm tới rồi.

“Cấp mấy?” Tra Tra Tạc sau khi thấy họ đến liền lập tức hỏi.

“Ân, tớ 131, Phi Sa 136, Liên Quyết 140, Mạc Nhật cao nhất 149.” Lăng Vân nói hô ra tổ đội tình huống, báo ra cấp bậc của mỗi người. (người cùng đội ngũ có thể nhìn thấy cấp,máu và tình huống cơ bản của đối phương)

“Các người thì sao? Vân Hải với Lạc Hải đến 80 chưa?” Mạc Nhật cũng quan tâm hỏi.

“Vân Hải tới rồi, Lạc Hải thì chưa.Nhưng được của chúng ta không đủ, cho nên đành phải về trước.” Tra Tra Tạc tiếc nuối.

“Tối gian thiết lập sắp tới rồi.Trước khi logout, chúng ta lấy vật phẩm chia ra, sau đó chuyển một thì chuyển một, chuyển hai thì chuyển hai, tiếp nhận chức vụ thì tiếp nhận chức vụ.” Liên Quyết dùng ánh mắt hỏi ý kiến mọi người.

“Em bồi Lạc Hải đi chuyển trước là được rồi, dù sao chỗ chuyển hai cũng cách đây không xa.” Tra Tra Tạc nhanh nhẹn nói.Lúc họ chờ bọn Lăng Vân,Lạc Hải đã chọn một chức nghiệp tốt lắm —— nông dân. Bởi vì Vân Hải đã là đầu bếp,trong một đoàn mà có tới 2 đầu bếp thì lãng phí quá. Hơn nữa, vinh dự đầu bếp không đủ, còn cần vật liệu tốt, Liên Quyết là thợ săn, có thể cung cấp thịt mới, mà rau cải gì đó thì chỉ có nông dân mới có thể chế tạo. Lạc Hải dở dĩ thành nông dân còn có một nguyên nhân, y không thích tiếp xúc với nhiều người, nông dân chỉ cần trồng trọt ở trong vườn mà thôi, cũng không cần cùng người khác giao tiếp.

“Ân,hai người hành động đi.Có thể chiếu ứng tốt lẫn nhau.” Mạc Nhật nói rất êm tai, kỳ thật chính là muốn ỏ chung với Lăng Vân. Nhưng những người khác cũng không phản đối.

Phi Sa, Liên Quyết phân biệt tính chuyển hai trở thành thích khách và thợ săn ma pháp.Kỳ thật họ trước đó đã tiếp nhận nhiệm vụ chuyển chức, cho nên hiện tại chẳng qua là đi hoàn thành bước cuối cùng mà thôi, rất nhanh là có thể thu phục, cho nên mọi người quyết định từ từ họ sẽ đi tiếp nhận nhiệm vụ thành lập môn phái.

Lăng Vân đương nhiên cùng một tổ với Mạc Nhật, nhạc công vốn tính là chức nghiệp loại sinh hoạt, cho nên cậu không cần hai chuyển (chú: chỉ có chức nghiệp loại công kích là có hai chuyển),nhưng lại tính đi xem có chức nghiệp phụ trợ nào tốt không. Mạc Nhật là kiếm khách, mục tiêu hai chuyển là đại địa kỵ sĩ.

Vân Hải cùng tổ với Thiên Lí, hai người đều là chức nghiệp loại cuộc sống, cũng không tất phải hai chuyển. Nhưng là người chơi một chức nghiệp đối với trong Ngũ Hành là quá ít, cho nên hẳn cùng Lạc Hải tới cấp 80 để học nghề thứ hai.Nhưng trước mắt họ tính dò hỏi xung quanh, tuy sự thật là trù nghệ của Vân Hải rất cao, nhưng trong trò chơi, nếu không tìm được thực đơn tốt,nâng cao độ thành thực của tay nghề thì đều vô dụng. Mà thực đơn tốt chỉ có thể nhận nhiệm vụ, thậm chí còn có một ít thức ăn thất truyền chỉ có thể đánh BOSS mới có thể được.

Lúc tổ của mấy người kia vừa mới quyết định sách lược hành động xong,Tra Tra Tạc với Lạc Hải đã đi từ lâu.Lạc Hải đi chuyển thành nông dân đã sớm đặt tốt, về phần Tra Tra Tạc, nó muốn chức nghiệp hai chuyển là hỏa độc vụ sư, kỳ thật nơi chuyển của nó cách nơi chuyển nông dân rất xa, nhưng nó nói gần đây nên mọi người cũng không ý kiến. Mà Lạc Hải căn bản thì không biết ở đâu, nếu không có Tra Tra Tạc dẫn đường, chỉ sợ là tránh không được vận mệnh lạc đường.

Chuyển chức xong, sau khi tiếp nhiệm vụ, mọi người đều logout.Nghỉ ngơi đủ rồi vào lại.

“Phi Sa, nói xem cậu nhận được nhiệm vụ gì đi.” Trở lại trong game,Thiên Lí hỏi. Muốn thành lập môn phái phải đi xin quản gia võ lâm mình chủ, hẳn sẽ phải tìm người, đánh quái, phân phối tâm bảo cho người, độ nan dịch sẽ xin biến hóa cấp, nhưng khác với thành lập bang phái chính là, người xin sẽ không trực tiếp trở thành môn chủ,môn chủ sẽ là người đối thoại với NPC khi nhiệm vụ hồi phục.

“Đánh quái. Hấp Huyết Võ Vương.” Phi Sa đắc ý nháy mắt mấy cái với mọi người.

“Các người.....” Mạc Nhật vừa nghe được đánh cái kia liền biết được là họ đã động tay động chân vào. Mà bọn không biết ở Ma Viêm Quật đã xảy ra chuyện gì, Thiên Lí sau khi nghe được nhiệm vụ, phi thường lo lắng.

“Hấp Huyết Võ Vương là BOSS cấp 170, hơn nữa chỉ có Ma giới mới có, người lực chúng ta có hiện giờ chỉ sợ đánh không lại đi?”

“Yên tâm, nhất định không thành vấn đề.” Liên Quyết tin gấp trăm lần nói.

?

Mấy người khác thấy kỳ lạ, cuối cùng vẫn là Lăng Vân tốt bụng, đem mọi chuyện xảy ra ở Ma Viêm Quật nói cho họ.

“Nguyên lai là như vậy, vậy không thành vấn đề.” Thiên Lí nghe xong cũng yên tâm.

“OK, tổ đội xuất phát.” Liên Quyết mời mọi người nhập đội, sau đó ý bảo mọi người nhanh chút.

“Từ từ, tôi chưa có nhận được lời mời” Mạc Nhật nói nhanh.

“1964, 502” Liên Quyết không để ý tới anh, đến báo cáo tọa độ với Phi Sa. Hiện tại không riêng Mạc Nhật, những người khác cũng quyết định mặc danh kỳ diệu nhìn hai người.

“Ân, tôi nhớ rõ hình như có một nhiệm vụ tìm kiếm chim hoàng oanh nhỏ, chính là tìm một thư sinh tiếp.” Thiên Lí nhớ mình từng nhìn qua nhiệm vụ này, nhưng là không rõ này càng mặc ngày có cái gì quan hệ.

“Thiên Lí, vậy ngươi nhớ rõ trên BBS nói nhiệm vụ này thường cho gì không?” Phi Sa hỏi.

“Ân, hình như là tặng một quyển thối tiêu pháp cơ bản. Nhiệm vụ này rất đơn giản, cho nên thưởng cho cũng không ra sao. Có người nói nhiệm vụ này căn bản một chút dùng đều không có. Thối tiêu hoàn toàn có thể đi cầm viện tìm thối tiêu sự phụ học, tuy rằng thời gian lâu, nhưng có người dạy còn đỡ hơn tự học.” Thiên Lí nhớ lại, nói ra cái nhìn của bản thân.

“A, đúng rồi. Mạc Nhật anh còn chưa biết thối tiêu?” Lăng Vân lúc này mới nhớ tới, bọn họ nếu tìm được Chức Thiên Tình, đương nhiên hẳn là nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ mới tốt.

“A, một mình tôi đi à?” Mạc Nhật giả bộ đáng thương “Hơn nữa, sao phải hoàn thành nhiệm vụ kia. Thiên Lí không phải nói, còn có thể đi cầm học sao?” Anh không muốn tách Vân ra a.

“Thiên Lí cũng nói đi cầm học rất tốt thời gian anh như thế nào lại không nghe. Hiện tại chính là thời kỳ mấu chốt, nào có khoảng không cho anh mài mò a. Tự mình luyện đi.” Phi Sa một từ ngăn lại Mạc Nhật, sau đó kéo Lăng Vân đi. Sợ trái tim đồng cảm của em y tràn ra, lưu lại bởi Mạc Nhật, khó mà được, họ còn phải dựa vào cậu để vào động mã. Cường đạo bây giờ còn canh giữ ở đó, đúng là người có nghị lực.

Thấy Phi Sa đi đầu, những người khác thương hại nhìn Mạc Nhật rồi cũng bỏ đi. Mạc Nhật nhìn thân ảnh xa xa của mọi người, không khỏi thở dài một tiếng, sau đó nhận mệnh đi tìm thư sinh kia. Hy vọng có thể hoàn thành nhiệm vụ nhanh lên sau đó cùng mọi người hội hợp, trong lòng hạ quyết tâm, cước bộ Mạc Nhật lại nhanh hơn.

1964, 502, đó là nơi gần Tây Môn, là khu nghèo khó trong Lăng Tiêu Thanh, Mạc Nhật vội chạy tới, quả nhiên thấy căn phòng bị phá vỡ, thư sinh ngồi trên bậc thang nhìn qua có chút suy tư, than thở bên kia.

“Ôi chào, cậu sao thế, có cần giúp đỡ không?” Mạc Nhật sửa sang lại tâm tình, tận lực làm cho mình nói chuyện có thể tâm bình khí hòa (ôn hòa nhã nhặn).

Chỉ thấy thư sinh kia ngẩng đầu liếc anh một cái, sau đó tiếp tục thở dài. Phi thường bất mãn mình bị bỏ qua, nhưng Mạc Nhật nói mình dừng nên chấp nhận với NPC, cho nên lại ôn tồn hỏi lại lần nữa. Lần này thư sinh rốt cục để ý đến anh, đầu tiên là cảm thán lắm nhảm lắm nhảm lắm mình sinh ra không gặp thời, không có gặp được người tri âm, lúc kiên nhẫn của Mạc Nhật gần khô kiệt hết, rốt cục bắt đầu nói về chuyện chim hoàng oanh, nói nửa ngày, cuối cùng cũng hỏi: “Vị huynh đài này có thể tìm chim hoàng oanh về giúp ta được không?” Hệ thống cũng nêu lên Mạc Nhật có tiếp nhiệm vụ ‘Tìm kiếm chim hoàng anh nhỏ’ hay không. Mạc Nhật cũng không phải là thư sinh vô nghĩa kia, nói một tiếng được rồi chọn nhiệm vụ thật sự vô cùng đơn giản này, chim hoàng oanh ngay tại trên đại thụ cách thư sinh không xa, chỉ cần nghĩ biện

pháp bắt nó, rồi nhốt nó vào trong lồng chim mà thư sinh đã đưa rồi trả lại thư sinh là xong. Mạc Nhật không phí bao nhiêu công sức tìm ra chim hoàng oanh, tuy rằng tiểu gia hỏa này bay rất linh hoạt, nhưng Mạc Nhật rất nhanh đã bắt được nó, sau đó trở về giao nhiệm vụ. Thối tiêu pháp cơ bản vừa đến tay, Mạc Nhật liền bay nhanh đến Ma Viêm Quật, trong lòng cầu nguyện có thể vượt qua nhiệm vụ.

P/s Ellie: Chương sau có cảnh kiss~ >x< ←=”” [tđbm]=”” trung=””>

34. Chương 34

Hai người còn ở trong Viêm Ma Quật sao? Nhiệm vụ của ta đã hoàn thành rồi, đang chạy tới đây.” Mạc Nhật vừa chạy vừa mặt Lăng Vân, không có Lăng Vân giúp thì anh không thể vào trong động được.

“Ân, được. Em ra ngoài đón anh. Khi nào thì anh đến?” Lăng Vân nói.

“Nhanh lắm, hơn 10 phút nữa.”

“Ân” Lăng Vân lên tiếng, sau đó nói với mọi người: “Mạc Nhật chạy qua đây, em đi đón anh ấy.”

“Ha ha, một phút cũng chẳng rời nha.” Tra Tra Tạc ghé vào tai Lăng Vân dùng thanh âm mà tất cả mọi người đều có thể nghe được thì thầm.

“Đâu có đâu, tui đi trước.” Thấy ánh mắt mọi người đều nhìn trên người mình, Lăng Vân đỏ mặt, xoay người bay ra ngoài. Chờ ở ngoài động một lát, liền thấy Mạc Nhật chạy như bay tới.

“Hô, chờ lâu không?” Mạc Nhật từ xa đã thấy thân ảnh Lăng Vân đang chờ mình, trong lòng không biết như thế nào mà cảm thấy thật thỏa mãn, chạy nhanh hơn tới bên cạnh cậu.

“Không, mới thôi. Anh chạy chắc mệt chết rồi.” Tuy chỉ là game ảo tưởng, nhưng thiết kế rất thực cũng sẽ làm cho người ta có cảm giác mệt mỏi, giống như cảm giác đói khát trong game vậy, mấy con số đó tỏ vẻ rất thực, làm người ta cảm thấy bản thân mình đang ở trong cuộc sống thực tại.

“Hoàn hảo. Đánh chết Hấp Huyết Võ Vương chưa?” Mạc Nhật thầm nghĩ muốn ở chung một mình với Lăng Vân, không vội hội hợp với nhóm, dù sao thì cũng có thạch anh giúp đỡ, cho dù một người thì cũng có thể không cần tốn nhiều sức để đánh bại BOSS, huống chi bên kia có người nhiều như vậy.

“Chưa, Hấp Huyết Võ Vương chưa xuất hiện. Tra Tra Tạc với Liên Quyết, Phi Sa đều chia nhau qua đó dẫn vài lần, nhưng không có quét qua được. Chỉ đánh được có mấy con Hấp Huyết Võ Sĩ thôi, cấp của Lạc Hải cũng thăng không ít. Tra Tra Tạc còn muốn lấy thợ mỏ làm phó chức, vậy thì có thể học kỹ năng lấy quặng mỏ, có thể lấy thạch anh về, ha ha” Lăng Vân nói đại khái tình hình, khi nói tới Tra Tra Tạc, tưởng tượng tới biểu tình khi nó nói chuyện, liền nhin không được nở nụ cười.

Thật đẹp, Mạc Nhật bị khuôn mặt tươi cười kia hấp dẫn. Tuy không phải lần đầu tiên nhìn thấy nhưng mỗi lần đều càng ngày càng thấy mình thích người trước mặt hơn, nhin không được muốn kề sát để nhìn cận thận hơn.

“A?” Bị Mạc Nhật đột nhiên chồm tới làm hoảng sợ, Lăng Vân nhất thời ngây dại. Mạc Nhật nhìn cái miệng hé mở trước mặt, đầu lưỡi phía sau nhỏ nhắn như ẩn như hiện, kim lòng không được liền hôn lên. Đầu tiên là lướt nhẹ sau đó hôn sâu hơn, lưỡi cùng lưỡi dây dưa. Mà lần đầu tiên trong đời hôn người cùng giới, Lăng Vân hóa đá khi hôn một người con trai như mình, cứ như vậy mà cho người ta nhắm nháp, động cũng không dám động.

“Kỹ thuật hôn của anh kém vậy sao? Một chút phản ứng đều không có?” Lưu luyến rồi đi đôi môi bị mình gặm đến đỏ tươi, Mạc Nhật ra vẻ ai oán nói. Hai tay cũng ôm lấy Lăng Vân từ lúc hôn cậu.

“A, không phải.....” Hôn Lăng Vân còn chưa trở về sau chuyện khi nãy, ngờ ngác nói. Đột nhiên lại cảm thấy không đúng, vừa thấy mình với Mạc Nhật dán chặt vào nhau, đẩy mạnh anh ra. Mặt nháy mắt đỏ bừng, đó chính là nụ hôn đầu của mình đó.

Mạc Nhật không phòng bị bị đẩy về phía sau vài bước, nhưng trên mặt đã lộ ra nụ cười đã thực hiện được, anh từ lâu đã muốn nếm thử hương vị của Lăng Vân, quả nhiên là mỹ vị, nghĩ thế nên cười ngây ngô lên.

Lần này làm Lăng Vân tức giận không nhẹ, xoay người muốn đi, nhưng nghĩ lại anh một mình thì không thể vào động được, động tác ngừng lại. Mạc Nhật bắt lấy thời cơ, từ sau lưng vòng qua Lăng Vân.

“Quen anh đi.” Thăng thần nói. Còn cố ý đem xoay lưng người của mình lại, mặt đối mặt nhìn thẳng.

“Hả?”

~oOo

~“Lăng Vân, đón một người thôi mà sao lâu thế?” Phi Sa nhảm chán phát ám khí cho mấy con Hấp Huyết Võ Sĩ không thể động dậy mà Liên Quyết dẫn tới. Thấy Lăng Vân đi hơn nửa ngày mới về nên thuận miệng hỏi. Không nghĩ tới đáp lại y chính là một cái mặt đỏ như táo, mà người cười như hồ ly lại đặc ý dào dạt tuyên bố: “Hi hi, bà con, tui có chuyện tuyên bố a. Tui với Vân chính thức bắt đầu quen nhau.” Lời xong, còn quơ quơ nắm tay Lăng Vân, chứng minh mình không có nói sai.

Lời này vừa ra, ngoại trừ Tra Tra Tạc còn đi dẫn quái, những người khác cũng không quản mấy con Hấp Huyết Võ Sĩ đầu gỗ này, toàn bộ vây quanh lại.

“Chí Lân, là thật sao?” Vân Hải làm đại ca hỏi Lăng Vân, rồi giật mình, cũng đã quên trong trò chơi chỉ kêu nickname chứ không được kêu tên thật.

“Uhm.” Lăng Vân đầu tiên là xấu hổ ừ nhẹ một tiếng, lập tức khẩn trương hỏi lại: “Đại ca, anh không phản đối chứ?” Cậu chính là rất để ý cái nhìn của hai người anh này.

“Em thích là tốt rồi. Anh sao lại phản đối chứ.” Kỳ thật Vân Hải từ lâu đã nhìn ra sóng lớn cuộn trào mãnh liệt của cậu cùng Mạc Nhật, bây giờ chẳng qua là xác định mà thôi. Chẳng qua có chút buồn bực, tại sao hai người em mình đều bị con trai gạt đi, hơn nữa là còn là hai người con trai có huyết thống với nhau.

“Thật là, cái thằng nhóc đó có gì tốt chứ.” Tuy Phi Sa thường xuyên cãi nhau với em trai mình, nhưng kỳ thật tình cảm phi thường tốt. Đương nhiên cũng hy vọng cậu vui vẻ. Tuy không thể nào vừa lòng Mạc Nhật, nhưng y cũng nhìn thấy Mạc Nhật là thật lòng với em trai y.

Bên kia, Liên Quyết lời kéo Mạc Nhật ra trêu chọc: “Chú đó, mới lát thôi mà đã thu phục được rồi. Lúc trước anh đuổi theo Phong còn thảm hơn.”

“Đó là tại chú không tốt, trình độ kém.” Mạc Nhật tuyệt không e lệ, đồng dạng khen mình hạ thấp người khác.

Mà Lạc Hải cũng vây quanh bên Lăng Vân, cậu chỉ nói hai từ chúc mừng. Nhưng ý chúc phúc cũng rất rõ ràng. Nhưng Thiên Lí đứng một bên biểu tình có chút quái dị. Y ngờ ngác nhìn Lăng Vân mặt tràn đầy hạnh phúc bị vây quanh, tâm mắt chuyển hướng tới Vân Hải giống như người cha dặn dò Lăng Vân, nội tâm cảm thấy mất mát vô cùng. Giống như là cảm ứng bình thường, Vân Hải đột nhiên nhìn lại bên Thiên Lí, tầm mắt giao nhau, từ trong mắt lẫn nhau thấy được hình ảnh của mình.

“Cứu mạng a, mau tránh ra a.....” Mọi người còn trong hưng phấn, khe hở truyền tới tiếng kêu thảm thiết của Tra Tra Tạc, thanh âm còn chưa dứt, liền thấy Tra Tra Tạc vọt ra, bởi vì tốc độ quá nhanh, mắt thấy nếu không lùi lại sẽ bị tông, mọi người rất có ăn ý vọt qua hai bên, chỉ có Lạc Hải hảo tâm kéo nó lại, khiến Tra Tra Tạc tránh được mối nguy.

“Em sao vậy chứ?” Liên Quyết nhìn em trai của hắn.

“Ra, ra, xuất hiện.” Tra Tra Tạc hỏn hển nói ba chữ, ngón tay chỉ hướng mình vừa tới.

Hấp, Huyết, Võ, Vương

Rất cục xuất hiện, trong lòng mọi người một trận kích động, lập tức là có thể thành lập môn phái. Trước mắt xuất hiện một con quái hình thể không sai biệt với Hấp Huyết Võ Sĩ cho lắm, nhưng là đầu vàng cùng áo choàng màu vàng hết sức chói mắt, trên đầu lóe ra bốn chữ màu vàng chứng minh cho thân phận BOSS của mình. Rất cuộc là BOSS, AI so với quái bình thường cao hơn không ít. Sau khi nhìn đồng loại đứng bất động chung quanh, nó dừng lại ở cửa khe.

“Sao nó lại không vào?” Ám khí trong tay Phi Sa đã chuẩn bị tốt, chờ nó vào rồi xử lý.

“Không biết, có phải là bị cửa chặn lại hay không?” Tra Tra Tạc chỉ vào mấy con Hấp Huyết Vô Sĩ dẫn tới chưa bị đánh chết.

“Tôi không thấy vậy.” Vân Hải rất ít khi nói về tình huống trong game cũng phát biểu ý kiến của mình.

“Mọi người cẩn thận” Thiên Lí vẫn chăm chú quan sát hành động của Hấp Huyết Vô Vương đột nhiên quát to lên, sau đó lập tức lợi dụng Thủy Chi Châu để lập tường phòng hộ, khiến mọi người né tránh một đường công kích. Thì ra BOSS thông minh đã phát giác trong động khác thường, cho nên đứng ở ngoài động phát động công kích.

Thiên Lí vừa bảo toàn tường phòng hộ vừa áy náy nói với mọi người: “Đều do tôi không tốt, đã quên Hấp Huyết Vô Vương có một kỹ năng công kích ma pháp xa: Hấp Huyết Chi Trảo.”

“Không liên quan tới cậu.” Vân Hải tới bên y.

“Đúng vậy, nếu chúng ta không bị đuổi về thành thì nguyên khí cũng bị đả thương.” Phi Sa vừa cẩn thận chú ý hành động của Hấp Huyết Vô Vương vừa nói với Thiên Lí.

“Giờ làm sao đây?” Tra Tra Tạc cau mày cau mặt nhìn con BOSS màu vàng kia. Rất vất vả để đưa tới, thế nhưng lại.....

“Chết tiệt, vốn nghĩ có thể thu phục được, bây giờ lại phiền rồi.” Mạc Nhật oán hận nói. Anh còn muốn nhanh chóng hoàn thành cái nhiệm vụ này rồi hảo hảo liên lạc cảm tình với Lăng Vân.

“Chúng ta dẫn nó vào động, nếu không.....” Liên Quyết không nói hết nhưng mọi người cũng biết chuyện như vậy thật không ổn. Bởi vì quá tin, lại không tính luyện cấp, lúc mọi người tới cũng chưa bổ sung đủ được, nếu miễn cưỡng đấu lại, cấp kém nhiều thế, không thể đánh lại được.

“Tôi đi đưa nó vào, mọi người giết mấy con quái khác trước đi.” Liên Quyết nói xong câu này liền chạy ra khỏi tường phòng hộ.

“William.....”

—— —t, lòng nóng như lửa đốt muốn lao ra giúp đỡ cũng lại bị Mạc Nhật giữ lại, đành phải trở mắt hẩn chạy ra.

“Máu thích khách quá ít không kháng Ma được, nếu cậu ra ngoài thì sẽ liên lụy Liên Quyết, không bằng nhìn xem Liên Quyết có cách gì đi.”

Bị nói vậy, Phi Sa đành phải đứng tại chỗ xem tình hình. Chỉ thấy Liên Quyết lách đông lách tây, thỉnh thoảng lại khiêu khích BOSS, sau đó nghĩ cách chậm rãi tới gần, dường như có mục đích gì đó. Mà bên trong, Thiên Lí phải chống đỡ tường phòng hộ nên không ra, Lăng Vân đứng ở phía trước không ngừng giúp Liên Quyết thêm máu. Nhưng bởi vì trong đội có Thiên Lí là y sư, cấp của y cũng không cao, máu có thể thêm cũng có giới hạn, cho nên Tra Tra Tạc một bên cũng vội dùng huyết bình cho Liên Quyết. Thấy Liên Quyết còn chưa chết được, tâm mọi người mới buông xuống một chút.

“Mạc Nhật, cậu với Tra Tra Tạc cùng ra ngoài xử lý mấy con Hấp Huyết Vô Sĩ khác. Cho không gian hành động của Liên Quyết có thể lớn hơn chút. Lăng Vân thì ở trong thêm phụ trợ cho mọi người, đưa huyết bình cho Vân Hải và Lạc Hải, họ dùng huyết bình để thêm máu thay cho Liên Quyết, Thiên Lí tiếp tục chống đỡ tường phòng hộ.” Phi Sa tỉnh táo lại nhìn tình thế, phân phối nhiệm vụ cho mỗi người, sau đó dẫn đầu xông ra ngoài, Mạc Nhật và Tra Tra Tạc theo sát phía sau.

Ba người không chơi đùa như trước, đều sử dụng kỹ năng cao giai đứng đầu, mau chóng giải quyết mấy con tiểu quái đứng bất động. Ngay cả bí quyết trách móc thanh sau khi xong, găm to lên: “Mạc Nhật kháng Vô Vương một chút, Tra Tra Tạc lại đây.”

Hết câu, Mạc Nhật nhanh chóng tới gần Hấp Huyết Vô Vương, một kiếm chém tới, đem lực chú ý của nó tạm thời hấp dẫn qua. Liên Quyết kéo Tra Tra Tạc vào khe hở bị thừa ra phía sau Hấp Huyết Vô Vương. Thiên Lí thấy thế, lập tức ý bảo bọn Lăng Vân phải cẩn thận, sau đó thu hồi tường phòng hộ, cho Hấp Huyết Vô Vương một cái đông lại, lần này rất thuận lợi cái đầu tiên đã thành công, Liên Quyết và Tra Tra Tạc ở phía sau Hấp Huyết Vô Vương lập tức đi vào, một người dùng Trùng Kích Tiễn, một người dùng Viêm Bạo Cầu, đánh Hấp Huyết Vô Vương vào trong động.

Thành công! Mọi người làm một cái thủ thế chiến thắng, vào động rồi, cho dù Hấp Huyết Vô Vương có lợi hại cỡ nào thì cũng chỉ là thịt trên thớt bị con người xẻ ra mà thôi. Mọi người lần này yên tâm, người một đao ta một quyền chậm rãi giải quyết nó. Sau khi Tra Tra Tạc ném ra một cái Viêm Bạo Cầu, Hấp Huyết Vô Vương biến thành một bãi tiền và trang bị.

“Hô, rốt cục thu phục.” Lăng Vân đem mấy thứ trên mặt đất nhất nhất nhấc lên, sau đó mọi người mở một hội nghị lâm thời ngay trong động thạch anh. Hội nghị có hai mục đích: một là phân chia vật phẩm. Hai là xác định công việc của môn phái, tỷ như chọn người làm Môn chủ và Phó Môn chủ, phân công công việc cho mỗi người, nên xây môn phái ở đâu trong thành, vân vân.

Vấn đề đầu tiên Thiên Lí rất nhanh đã giải quyết. Thiên Lí đề nghị thành thị thành lập môn phái là ở Kỳ Phong Thành. Ngoài Kỳ Lâm Thành thì Kỳ Phong Thành chính là một trong 5 thành lớn nhất, bên trái là Ngũ Hành sơn, bên phải là Kỳ Lâm Thành, địa lý vị trí không tồi, hơn nữa tuy rằng là Đại Thành, nhưng lại làm cho người ta vừa cảm thấy xa hoa nhưng cũng cảm thấy thoải mái. Mục đích tương lai của mọi người chính là có thành của mình, vì để cho việc công thành đơn giản, đương nhiên là ưu tiên xây phái gác bên đó. Hiện tại làm mọi người đau đầu chính là chọn người làm Môn chủ. Trên cơ bản không ai muốn làm cái đó.

“Thiên Lí, không bằng anh làm Môn chủ đi. Cậu cái gì cũng biết, có thể đảm nhiệm mà.” Lăng Vân nói.

Thiên Lí vội vàng từ chối khi thấy mọi người thấy phù hợp: “Không được, Môn chủ phải có lực quyết đoán, là người có uy tín. Tôi không được, không bằng tìm Liên Quyết thì được rồi.”

Liên Quyết thấy khoai lang phồng tay rơi vào tay mình, lập tức từ chối: “Không được, ta nói như thế nào cũng là trò chơi chủ sang nhân viên, không thể quá kiêu ngạo.” Lý do này vừa ra, Phi Sa cũng có thể tính bị phủ quyết. Mọi người đem ánh mắt chuyển hướng về phía Mạc Nhật.

Mạc Nhật ghét nhất là cái loại công việc mang trách nhiệm quan trọng này, vắt hết óc nghĩ ra lý do, cuối cùng chỉ vào Vân Hải: “Người thích hợp làm Môn chủ nhất trong chúng ta không phải là Vân đại ca sao.”

Vân Hải không biết sao việc này lại rơi xuống trên một người dốt đặc game như hắn, có chút ngây ngẫn cả người. Liên Quyết nhân cơ hội nói: “Được a, Vân Hải là thích hợp nhất. Không chỉ là người lớn tuổi nhất trong chúng ta, hơn nữa có lực uy tín, hắn nói chuyện mọi người nhất định sẽ phục tùng.”

“Nhưng.....” Vân Hải muốn cự tuyệt, không nghĩ tới Thiên Lí lại mở miệng tán thành: “Vân hải, anh nhận đi. Môn chủ chẳng qua chỉ là một cái danh mà thôi. Càng không quan hệ tới cấp, dù sao mặc kệ ai làm môn chủ chúng ta đồ hội duy trì đích, chẳng qua người làm cũng có uy tín.” Nếu Vân Hải làm môn chủ, những người khác cũng không dám lỗ mãng.

“Được rồi.” Nghĩ nghĩ Vân Hải cũng đáp ứng, dù sao chỉ là một cái danh mà thôi. Hắn làm Môn chủ cũng giống như là kiểm tiền trong nhà hàng vậy mà.

Chọn Môn chủ đã quyết định xong, Lăng Vân mang mọi người ra khỏi huyệt động. Tuy người bang Cường Đạo đã rời khỏi Ma Viêm Quật, nhưng trong động này y như mê cung, để tiết kiệm thời gian, mọi người vẫn chọn phương pháp này để rời đi.

Dong dong dong dong, sau khi Vân Hải bắt được đại lưng tượng trưng cho quyền lợi Môn chủ và khế đất một khu đất trong Kỳ Phong Thành, Tội Giả Môn chính thức thành lập. Tên là mọi người đã chọn xong từ trước, tức là tượng trưng môn phái mình là lớn nhất, lại ẩn hàm ý ‘ gia ’, tỏ vẻ mọi người là người một nhà. Mọi người thông qua NPC truyền tống của Lăng Tiêu Thành, đi tới chủ thành của mình, bây giờ môn phái chưa nhiều, dưới chỉ dẫn của Thiên Lí, mọi người đã tìm được một nơi rất tuyệt, sau khi thêm phạm vi tọa độ của khu đất nói cho NPC chương quản thổ địa, ổ của Tội Giả Môn chính thức thành lập! Nhìn khu đất trống không trước mặt, mỗi người trong lòng đều hiện lên một ước mơ.

(CHÚ: sau khi thành lập môn phái, có thể lựa chọn thành mà môn phái muốn đóng quân, sau đó thông qua khế đất ở trong thành mà lựa chọn một khu đất trống. Sau khi lựa chọn xong khu đất, có thể tìm NPC phụ trách kiến trúc trong thành xây dựng phòng ốc làm thành khu căn cứ môn phái. Toàn kiến trúc có thể xây miễn phí chỉ có 4 loại khuôn mẫu. Nếu không hài lòng với kiến trúc, cũng có thể tự mình kiến tạo. Nhưng đây cần một lượng lớn tiền và vật liệu, hơn nữa thời gian tiêu hao lại dài. Không chỉ có thể tìm thiết kế sư thiết kế kiến trúc, còn có thể tìm công nhân xây dựng,...)

“Thật tốt quá, chúng ta rốt cục cũng đi được bước đầu tiên.” Tra Tra Tạc hưng phấn nói. Ngay lúc đó, hệ thống truyền đến thông báo: Chúc mừng người chơi Vân Hải thành lập Tội Già Môn.

“Kế tiếp chúng ta có phải là đi tìm NPC lĩnh phòng hay không?” Lạc Hải chỉ vào khu đất trống.

“Đúng rồi, nếu Lạc Hải không nói thì em cũng chưa nghĩ tới.” Tra Tra Tạc giống như con chó nhỏ nhảy nhảy bên cạnh Lạc Hải.

“Hôm trước tôi logout có nhìn giới thiệu game. Chúng ta là lĩnh phòng hay là tự mình tạo?” Lạc Hải ngượng ngùng cười, cậu thấy mình thật sự thích chơi game này, cho nên khi rảnh rỗi cũng thường chạy lên mạng xem.

Mọi người đưa ánh mắt về Vân Hải, hẳn là Môn chủ mà. Mà Vân Hải lại nhìn Thiên Lí đứng bên cạnh. “Cái này thì hỏi Thiên Lí là được rồi.” Lúc thảo luận về công việc, Thiên Lí bị mọi người nhất trí nhậm mệnh làm quân sư.

“Trực tiếp tìm NPC lĩnh đi. Môn phái kỳ thật chỉ là một cái giao thời mà thôi, Kỳ Phong Thành mới là mục tiêu cuối cùng của ta, đến lúc đó còn phải bàn tới hoàng cung, nơi này không cần lãng phí nhân lực vật lực. Các người cảm thấy sao?” Thiên Lí hỏi ý kiến mọi người, đương nhiên là toàn bộ phiếu thông qua.

“OK. Vậy thì như trước. Thiên Lí, Tra Tra Tạc đi dạo trong thành, tiếp tất cả các nhiệm vụ môn phái mà ta có thể tiếp, sẵn chạy phát quảng cáo tìm người nhập môn. Vân Hải với Lạc Hải thì đi làm nhiệm vụ chức nghiệp, nâng cao độ thuần thục chức nghiệp. Mạc Nhật với Lăng Vân thì ở cạnh nhau luyện tập Chức Thiên Tình, tranh thủ sớm một chút hoàn thành nhiệm vụ Tiên Ma Nhạc, nhiệm vụ này thưởng cho tốt vô cùng. Ta cùng ngay cả bí quyết trước tiên đi đánh công thành muốn dùng gì đó đã gần về sau muốn dùng đến đích một ít tài liệu.” Phi Sa lặp lại nhiệm vụ cho mọi người. Mọi người bốn phía mà đi, tương lai chưa hết mà, phải cố gắng lên!

35. Chương 35

Ngày trong game luôn qua rất nhanh, bất tri bất giác lại qua hơn mười ngày. Tội Già Môn ngày càng lớn mạnh, tuy không phải môn phái đầu tiên trong game, tầng nòng cốt (chú: từng môn phái đều có tổ nòng cốt của Môn chủ chính là tầng quản lý, có mệnh lệnh của Môn chủ, hạn mức cao nhất là 10 người, sau khi kiến thành, thành viên nòng cốt sẽ mở rộng thành 25 người.) chia đều cấp cũng không phải là cao nhất, nhưng nhờ bề ngoài ban tặng của mấy người họ, người xin nhập môn rất nhiều, rất nhanh đã là một môn phái có số người hạn mức cao nhất 500 người (hạn mức cao nhất của thành là 5000 người). Mà Mạc Nhật với Lăng Vân sau khi nghe lệnh đi luyện tập, rốt cục cũng có thể hợp tấu khúc Chức Thiên Tình, vì thế bọn họ quyết định đi thử giải nhiệm vụ.

Trở về sơn cốc kia, Lăng Vân có một loại cảm giác bình tĩnh, trừ bỏ hai người họ, nơi này tựa hồ không người nào đặt chân tới. Đi tới trước mộ sư phụ, nhìn đồng đất kia, nhìn mộ bài kia viết ‘sinh đồng cừu, tử đồng huyết’. Có thể là sương mù quá nhiều, trên mộ bài dường như có dấu vết của nước, Lăng Vân bước lên, dùng ống tay áo nhẹ nhàng chà lau.

“Vân.....” Mạc Nhật rõ Lăng Vân dường như muốn bắt đầu sâu não, nhẹ nhàng gọi: “Chúng ta bắt đầu đi.”

“Ân” Lăng Vân lấy ra Phượng Vĩ Cầm, tìm một tảng đá có độ cao thích hợp đặt lên, nhẹ nhàng gảy hai cái thử âm, sau đó quay đầu nhìn về phía Mạc Nhật đứng thẳng kế bên gặt đầu, tỏ vẻ có thể bắt đầu rồi.

Tuy rằng công phu thổi tiêu của Mạc Nhật thật sự không quá được, nhưng tốt xấu cũng diễn tấu xong một thủ khúc, những phần sai âm nhỏ nhỏ cũng xem nhẹ. Hai người xuất thần vào trong âm nhạc, sau khi kết thúc một khúc, phục hồi tinh thần lại từ trong thủ khúc sâu sắc kéo dài miên man..

“Mạc Nhật, sương này?” Lăng Vân chỉ xung quanh, nhất thời kinh ngạc nói không ra lời.

“Tan.....” Mạc Nhật tiếp lời Lăng Vân, anh cũng giật mình.

Sương mù dày đặc xung quanh không biết từ khi nào đã tán đi, cảnh sắc chung quanh rõ ràng hơn, khiến người ta rút cuộc cũng có thể nhìn toàn cảnh.

“Thật đẹp” Lăng Vân cảm thán.

“Nhưng sao lại không có việc gì xảy ra a? Nhiệm vụ hoàn toàn sao?” Mạc Nhật gật đầu phụ họa Lăng Vân, sau đó lại thấy kì quái.

Vừa dứt lời, chỉ thấy Lăng Vân chậm rãi ngã xuống, Mạc Nhật kinh hãi, vội vàng đưa tay ra, lại thấy đầu choáng váng, mí mắt đột nhiên nặng trĩu, sau đó mình cũng ngã xuống. Bên kia, một con báo đen bước chân tao nhã đi đến, chậm rãi đi qua hai người mê man.

“Chết tiệt.” Chuyện đầu tiên sau khi Mạc Nhật tỉnh lại chính là tìm thân ảnh của Lăng Vân, thấy cậu nằm cạnh mình tâm cũng buông xuống một nửa, từ sau ôm cậu vào trong lòng nhẹ lay.”Vân, mau tỉnh lại.”

“Ồ, đầu thật choáng ngợp” chỉ chốc lát, Lăng Vân cũng mở mắt.”Chúng ta ở đâu thế?” Nhìn quanh bốn phía, cảnh trí xinh đẹp ban đầu không thấy đâu cả, bốn phía đều là bóng tối: “Chúng ta không phải đi vào lỗ đen vũ trụ ư?”

“Không biết, có lẽ ư.” Nhìn thấy Lăng Vân không có việc gì, Mạc Nhật cũng có tâm tình đùa giỡn. Hai người đang định tìm lối ra, hai bóng người xuất hiện.

“Sư phụ?” Lăng Vân nhìn người vừa xuất hiện, lập tức hưng phấn chạy qua. Nhưng mà cậu vừa tiếp cận, đối phương đã lui ra sau vài bước.

“Tiểu Vân, em quen họ?” Mạc Nhật đi tới cạnh Lăng Vân, cầm tay cậu.

“Cái người nam tóc đen không biết, tóc bạc chính là sư phụ Diệc Chiếu mà em đã nhắc qua.” Thẳng tới trời cao chỉ vào hai người nói.

“Anh ấy chính là Phong.” Người kêu Diệc Chiếu kia mở miệng.

“Sư phụ, các người sống lại sao?” Lăng Vân vui vô cùng, sau đó Diệc Chiếu chỉ lắc đầu.

“Chúng ta không thể sống lại, nhưng.....” Diệc Chiếu quay đầu về phía Phong đang xoa mình, khước miệng hơi cong lên: “Đã không sao rồi. Ít nhất chúng ta cùng một chỗ. Đây đều phải cảm tạ các người.”

“Cảm tạ chúng ta?”

“À, ít nhiều gì cũng là thủ khúc kia của các người.....” Diệc Chiếu nói được một nửa thì bị Phong chen vào.

“Nói nhiều với họ làm gì chứ. Trực tiếp tiếp đưa mấy cái vật phẩm cho họ dứt đi. Không cần lãng phí thời gian.” Xem ra, Phong đối với bọn Lăng Vân quấy rầy mình với Diệc Chiếu ở chung phi thường không kiên nhẫn.

“Sư phụ?” Lăng Vân muốn hỏi rõ chút, nhưng Diệc Chiếu chưa kịp nói, đã bị phong kéo ra sau: “Có chuyện gì thì hỏi Na Á Tư đi.” Nói xong liền cùng Diệc Chiếu biến mất trong bóng đêm. Mà Lăng Vân muốn đuổi theo lại bị Mạc Nhật kéo lại.

“Mạc Nhật?”

“Ra ngoài trước rồi nói. Em không đuổi kịp họ đâu.” Mạc Nhật chỉ vào một cái cửa đang từ từ thu nhỏ lại.

Lăng Vân nhìn nơi bọn Diệc Chiếu biến mất, theo sau Mạc Nhật đi qua cửa. Hai người mới vừa bước ra cửa, liền thấy bụng dưới mình đau quặng, rồi liền mất đi tri giác.

“Này, tỉnh chưa đó.”

Mạc Nhật mở mắt, liền thấy một báo đen lấy hai chân trước đập lên bụng mình, kiêu ngạo nhìn mình. Lăng Vân sau khi tỉnh lại liền thấy Mạc Nhật bị con báo đen đập dưới thân, sau đó một người một thú liền đối diện một tình cảnh quỷ dị.

“Khụ khụ” Lăng Vân ho khan hai cái, sau đó đứng lên, buồn cười nhìn Mạc Nhật. Người nào đó vừa thấy Lăng Vân tỉnh, đẩy mạnh báo đen, rồi đến bên cạnh Lăng Vân.”Cười vui về thế?” Lăng Vân nghe được, lại cười bản thân, tuy kỳ thật không có chỗ nào hay để cười, nhưng cậu chính là nhịn không được muốn cười. Tình cảnh lúc này, làm cậu cảm thấy Mạc Nhật với con báo kia chính là thân thích a. Ảnh mắt thần thái đều gần như giống hệt nhau.

Mạc Nhật bắt đầu ôm Lãng Vân cười đến nỗi muốn đau sốc hông, mà báo đen cũng kiên nhẫn chờ người kia cười xong. Một lát sau, Lãng Vân rút cuộc ngừng cười, xoa xoa nước mắt vì cười nhiều, nói với báo đen: “Người là con báo nhỏ kia sao?”

Báo nhỏ? Cậu nói, Mạc Nhật mới nhớ tới, lúc anh mới tới sơn cốc đã gặp được một cáo tiểu thí báo đáng giận. Tưởng tượng đến việc từng bị một con báo cười nhạo, Mạc Nhật liền nhin không được nghiêng rằng nghiêng lợi. Ánh mắt nguyên bản nhìn Lãng Vân cũng chuyển tới trên người con báo hung hăng nhìn chằm chằm.

“Hừ” Con báo cũng không thèm liếc nhìn Mạc Nhật, chậm rãi đi đến trước mặt hai người.”Người không sợ ta? Lúc ta còn nhỏ người không phải sợ chết sao?” Báo đen khoa tay múa chân một chút.

“Đó là bởi vì không phòng bị. Cho nên hoảng sợ.” Lãng Vân mỉm cười ngọt ngào với báo đen “Hơn nữa bộ dáng của người không giống như là muốn hại bọn ta. Khi đó người còn giúp chúng ta nữa mà. Nếu không có chỉ điểm của người, ta với Mạc Nhật cũng không biết nên giải nhiệm vụ thế nào nữa.”

“Hừ” Lãng Vân kéo Mạc Nhật, cho anh nói lời cảm ơn với báo đen, kết quả Mạc Nhật chỉ hừ một tiếng với báo đen.

“Người yêu của người hình như không cho rằng như vậy.” Báo đen nhìn cũng không nhìn Mạc Nhật, nói với Lãng Vân.

Nghe lời nói của báo đen, Lãng Vân đỏ mặt, mình thừa nhận là một chuyện, bị một con báo nói như vậy, cậu cảm thấy thật không tốt. Mà người nào đó, bởi vì nghe xong lời này, mà cười đặc biệt khiếm tấu, cũng đã quên lúc trước còn cùng một con báo tròng đến tròng đi, lập tức hảo cảm với con báo cũng bay lên không ít.

Hung hăng nhéo Mạc Nhật đang cười gian trá, Lãng Vân nhanh chóng lảng sang chuyện khác.

“Người có biết Na Á Tư là ai không?”

“Các người muốn tìm Na Á Tư sao?” Báo đen chậm rãi nói: “Tìm hắn làm gì?”

“Các người muốn tìm Na Á Tư sao?” Báo đen chậm rãi nói: “Tìm hắn làm gì?”

“Ân, chúng ta cũng không biết.” Lãng Vân sững sốt một chút. Phong chỉ nói cho họ tìm Na Á Tư để lấy vật phẩm, nhưng không có nói lấy cái gì.

Báo đen cúi đầu trầm tư một chút, sau đó nói với Mạc Nhật: “Người biết thời tiêu?”

“A? Đúng vậy.” Báo đen lại hỏi một vấn đề không liên quan, Mạc Nhật sững sốt một chút, vẫn là trả lời nó.

“Vậy các người nhìn thấy người trong mộ? Là họ bảo các người tới tìm ta.”

“Ân, chúng ta thấy sư phụ với Phong, nhưng lại chạm không được họ.” Lãng Vân trả lời vấn đề đầu tiên của báo đen, sau đó đột nhiên nghĩ gì đó, chỉ vào báo đen, mở lớn miệng nhất thời nói không ra lời.

“Người chính là Na Á Tư kia?” Mạc Nhật thay Lãng Vân hỏi.

“Đúng vậy.” Báo đen lắc đầu. Sau đó chậm rãi đến gần họ, đi đến cạnh họ nhưng không dừng lại, mà là xuyên qua bọn họ tới trước mộ. Chỉ thấy nó đứng trước mộ đạp ba cái, một hòn đá nhỏ rơi xuống cạnh mộ. Na Á Tư ý bảo Lãng Vân và Mạc Nhật lấy hòn đá lại đây.

“Nga” Lãng Vân lên tiếng, chạy tới đưa hòn đá cho báo đen Na Á Tư.”Cho người.”

Na Á Tư không nhận, mà là chỉ chỉ dòng suối nhỏ cách đó không xa “Rửa bên đó”

Mạc Nhật với Lãng Vân không rõ nguyên nhân, nhưng vẫn làm theo. Hai người bọn họ đi đến bên dòng suối ngồi chồm hổm xuống, sau đó Lãng Vân với Mạc Nhật tỉ mỉ rửa sạch hòn đá đầy bùn đất, sau đó lại đưa Na Á Tư. Lần này Na Á Tư đưa một chân trước nhận hòn đá. Sau đó, một tiếng bộp, tiếng hòn đá bị ném trên mặt đất.

Lăng Vân a một tiếng, Mạc Nhật nhú mày, không phải bởi vì hòn đá rơi trên mặt đất, mà là một giây sau khi hòn đá rơi trên mặt đất, Mộc Chi Châu và Thổ Chi Châu trên người hai người phát ra từng trận rung động. Mà hòn đá rơi trên mặt đất từ một tách ra làm hai, bên trong lộ ra một viên châu xinh đẹp có ánh sáng màu đỏ—— Hỏa Chi Châu.

“Trời ạ, thì ra Hỏa Chi Châu ở đây. Trách không được bọn Cường Đạo tìm nửa ngày cũng không thấy.” Lăng Vân cầm Hỏa Chi Châu xem xét.

“Thì ra phần thưởng của nhiệm vụ này chính là Hỏa Chi Châu, nếu không chúng ta nhiệm vụ kỳ quái mà chúng ta nhận được, còn phải không đến a.” Mạc Nhật cũng cảm thán.”Nhưng Hỏa Chi Châu sao lại ở đây? Nó không phải là ở Ma Viêm Quật sao?” Nói xong lời này, ánh mắt Mạc Nhật nhìn Na Á Tư, anh có dự cảm, con báo đen này sẽ cho anh đáp án, mà Lăng Vân cũng nhìn Na Á Tư.

“Là ta lấy.” Na Á Tư đem tất cả mọi chuyện nói cho họ, chính là một ít chuyện cũ mà Diệc Chiếu không thể nói cho họ được.

Na Á Tư và Phong là cùng nhau lớn lên, là sủng vật kiêm tọa kỵ của Phong, tuy rằng ngoại hình là báo đen, nhưng nó có chỉ số thông minh cực cao hơn nữa có thể nói chuyện. Từ nhỏ đi theo bên người Phong, là đồng bọn thân cận nhất của nó. Sau khi Phong chết, nó trốn thoát Ma giới, đi vào nơi này tiếp tục cùng hắn. Nhưng là hơi thô nhân giới không thích hợp với cuộc sống của nó, cho nên nó lựa chọn sống lại. Cái gọi là sống lại chính là lợi dụng ma pháp, sáng tạo một không gian, trong mắt người ngoài không gian này chính là một cái trứng, nó ở bên trong dần dần lớn lên. Lúc Mạc Nhật với Lăng Vân lần đầu tiên nhìn thấy nó, là nó mới từ trong trứng đi ra không bao lâu, cho nên thân hình còn vô cùng nhỏ, hiện tại đã biến thành bộ dáng ban đầu của nó. Lúc nó khôi phục nguyên hình không bao lâu, mà bắt đầu du dương chung quanh. Động thạch anh là thông đạo Ma giới và Ma Viêm Quật, nguyên lai cũng không phải BUG gì, mà là lợi dụng ma pháp làm ra. Nguyên nhân chính là bởi vì Phong nhắc nó (đương nhiên cũng là yêu cầu của Diệc Chiếu, nếu không Phong cũng đã mặc kệ.) là phải âm thầm trợ giúp Lăng Vân và Mạc Nhật. Cho nên khi nó trong lúc vô ý phát hiện khúc phổ Chúc Thiên Tình trong động thạch anh, liền ở đó đã thông một thông lộ tới Ma giới, thuận tiện cầm Hỏa Chi Châu đi.

“Người sao lại biết chúng ta nhất định sẽ phát hiện nơi đó? Nếu như bị người khác phát hiện trước thì sao?” Mạc Nhật sau khi nghe xong lời của Na Á Tư, đưa ra điểm đáng ngờ.

“Hừ, ta đương nhiên sẽ không ngốc giống người. Ngọn lửa xanh là ta lợi dụng ma pháp của Hỏa Chi Châu, chỉ có người có Phượng Vĩ Cầm và Thúy Ngọc Minh Tiêu đi xuống, nhiệt độ ngọn lửa mới biến mất. Nếu có người khác đi xuống trước, chỉ biết là bị chết cháy.”

“Thật sự là vận may a, ngày đó nếu không phải ta rơi xuống trước, mà là Phi Sa hay Liên Quyết thì.....” Lăng Vân nói một nửa liền ngừng, hiện tại ngấm lại có chút sợ.”Không biết chúng ta xuống trước có bị trở về thành không.”

“Theo người nói, Hỏa Chi Châu không phải là mấy vậy Phong và Diệc Chiếu đưa cho chúng ta, mà là người thuận tay lấy.” Mạc Nhật đưa ra nghi vấn.

“Đương nhiên, mục đích Phong với Diệc Chiếu bảo các người tới tìm ta, cũng không phải cho các người cái gì, mà là muốn ta đi với các người.” Na Á Tư còn tạm dừng ở giữa rồi nói chuyện mầu chốt.

“Cái gì???” Mạc Nhật phi thường khó chịu. Vốn xem con báo đối nghịch này không vừa mắt, hiện tại thể nhưng phải mỗi ngày nhìn, không phải muốn té xỉu sao.

“Người nghĩ ta muốn làm sủng vật của người sao.” Na Á Tư cũng phi thường khó chịu.

“Sao lại là ta?” Mạc Nhật kêu thảm thiết. Anh không muốn có một con sủng vật luôn chèn ép mình a.

“Bởi vì ta là Ma tộc, Lăng Vân là Tiệc tộc không thể thu phục ta. Hơn nữa, người không phải là người thừa kế của Phong sao.” Na Á Tư đến trước mặt Mạc Nhật: “Đừng nhiều lời, nhanh lên đi.”

Tuy rằng không thể nào thích tính cách của báo đen, nhưng là sủng vật cao đẳng, cho nên Mạc Nhật vẫn phát ra tin phục tùng. Chỉ chốc lát hệ thống kêu lên: Chúng mừng người chơi Mạc Nhật thu phục Na Á tư là sủng vật. Thỉnh cấp sủng vật mệnh danh.

“Vẫn là gọi ngươi là Na Á Tư được rồi.” Mạc Nhật sờ sờ đầu con báo: “Tuy chúng ta không thể nào thích nhau, nhưng nếu bị trói cùng một chỗ, thỉnh chiều cổ nhiều hơn.” Đừng tưởng rằng Mạc Nhật đột nhiên biến tính, kỳ thật chính là bởi vì bị Lăng Vân mật ngữ, làm cho anh đối Na Á Tư nhiều thoải mái. Nếu không anh mới không để ý con báo kiêu ngạo kia.

“Na Á Tư, thật tốt quá. Ngươi có thể ở chung với chúng ta. Giới thiệu một chút, đây là Hỏa Phượng.” Lăng Vân thả Hỏa Phượng, chào hỏi Na Á Tư.

Hỏa Phượng với Na Á Tư tuy chủng tộc khác nhau, cấp bậc lại không sai biệt lắm (Na Á Tư sau khi sống lại không phải từ 0 bắt đầu, nhưng cũng giảm xuống khoảng hai phần ba), rất nhanh thành bạn tốt. Mà Mạc Nhật với Lăng Vân, dưới sự chỉ dẫn của Lăng Vân, từ trong sơn cốc cầm không ít vật tốt. Nghe nói đều là vật liệu quý hiếm hiếm có bên ngoài. Đáng tiếc bọn họ không có Điều Ngự và Thu Thập Thuật, nếu không một ít thực vật và mấy con cá trong suối đều rất không sai. Bây giờ chỉ có thể lần sau mang bọn Vân Hải đến đây.

Sau khi hai người hai súng một trận vội hô, rời khỏi chỗ kia, chỉ còn lại sơn cốc an bình. Nhưng Lăng Vân với Mạc Nhật đã quyết định, về sau sẽ thường đến đây, một là thăm Diệc Chiếu với Phong, hai là tuy lúc đó Na Á Tư không nói gì, nhưng có thể thấy được nó không muốn vô cùng, cho nên bọn họ nhất định sẽ thường xuyên mang nó về nhìn. Lăng Vân với Mạc Nhật đem súng vật nhà mình thu hồi vào túi súng vật, theo sau bay trở về căn cứ địa Tối Già Môn, hội hợp với nhóm bạn đồng lứa.

36. Chương 36

Trở lại Tối Già Môn, khi họ rời đi còn đang xây dựng phòng, hiện tại đã sắp hoàn thành. Mạc Nhật giữ chặt tay Lăng Vân muốn qua bên kia, lại bị Lăng Vân gọi lại.

“Mạc Nhật, anh xem cột nhiệm vụ chưa?”

“Chưa, sao vậy?” Mạc Nhật cảm thấy kỳ quái, vừa trả lời vừa mở ra thuộc tính xem xét. Sau đó phát giác có chút vấn đề. Nhiệm vụ Tiên Ma Nhạc thể nhưng không biểu hiện kết thúc?! Nhiệm vụ Tiên Ma Nhạc vẫn là nhiệm vụ chưa hoàn thành như trước trong cột, kỳ quái chính là nội dung nhiệm vụ lại trống rỗng, không có gì biểu hiện.

“Anh cũng vậy sao?” Lăng Vân nhìn Mạc Nhật ngẩn người với bảng thuộc tính, liền mở miệng hỏi.

“Em cũng vậy? Kỳ quái, sao có thể như vậy?” Mạc Nhật nghĩ nghĩ, đem Na Á Tư đang ngủ thong thả trong túi súng vật ra.

“Ngươi làm cái gì?” Đối với một con báo đen có huyết thống thuần khiết Ma giới mà nói, Na Á Tư thuộc loại rất yêu ngủ, rời giường thì vô cùng bức bối, đối với hành vi Mạc Nhật quấy rầy giấc ngủ của nó, cảm thấy phi thường bất mãn.

“Sao nhiệm vụ của chúng ta vẫn chưa biểu hiện kết thúc? Còn phải làm gì nữa?” Mạc Nhật mặc kệ nó tức giận, chỉ vào nhiệm vụ Tiên Ma Nhạc hỏi nó, nhưng anh đã quên Na Á Tư là súng vật nhìn không được.

“Không kết thúc? Ta dao biết. Đừng làm phiền ta ngủ.” Nói xong lại trốn về túi súng vật ngủ, mặc kệ Mạc Nhật gọi nó thế nào cũng không để ý. Lăng Vân thấy thế gọi Mạc Nhật.

“Xem ra Na Á Tư thật sự không biết, đừng hỏi nó. Chúng ta về trước đi, dù sao nhiệm vụ này cũng không có thời gian hạn định, sau này hẳn nói.”

“Hiện tại cũng chỉ có thể như vậy.” Mạc Nhật nhất thời cũng không có biện pháp nào khác, vì thế kéo Lăng Vân tới cửa, tính đợi Thiên Lí hỏi một chút. Về phần Liên Quyết với Phi Sa thì khỏi hỏi, cho dù họ có biết cũng sẽ không lộ ra.

Tới phòng họp được xây mới, mọi người ngồi vây quanh lại. Mạc Nhật lấy chuyện nhiệm vụ ra hỏi Thiên Lí, Thiên Lí quả nhiên cũng không biết, vì thế mọi người quyết định tạm thời đem chuyện này để qua một bên.

“Chúng ta vào game lâu như vậy, cũng chưa hảo hảo đi dạo ở nơi này. Không bằng thừa dịp hiện tại, đi xung quanh một chút.” Tra Tra Tạc mấy ngày nay một mực ‘kiếm khách’, sắp bị phiền chết, vì thế giống

mọi người đề nghị ra ngoài chơi, còn lôi cả Lạc Hải xuống nước: “Lạc Hải vào game cũng chưa hảo hảo chơi đùa? Không muốn chơi sao?”

Thấy vẻ mặt đáng thương của Tra Tra tặc, Lạc Hải đương nhiên không đành lòng nói không. Một người khác cũng biết đề nghị của Tra Tra Tặc không tồi. Mọi người là tới chơi game, chứ không phải bị game chơi, nếu bây giờ đã thành lập môn phái, mà chuyện kiến thành không phải một sớm một chiều thì hoàn thành, không bằng hảo hảo đi chung quanh chơi một chút, thuận tiện luyện cấp cũng được.

“Cũng được, vậy thì thuận tiện đi tìm Kim Chi Huyền Các.” Phi Sa đề nghị.

“Kim Chi Huyền Các, ân. Nó rất tốt.” Là một nơi hẹn hò rất tốt. Mạc Nhật và Liên Quyết đồng thời nở nụ cười trong lòng.

“Chúng ta có cần chuẩn bị chút gì không? Xem chừng có đoạn thời gian không trở lại.” Vân Hải hỏi mọi người.

“Phải đem rất nhiều thứ. Đồ để ăn, để ở.....” Việc này tuy không phân công rõ ràng, nhưng mọi người từ trước đến nay đều giao cho Thiên Lí với Lăng Vân, vì thế hai người số khổ bị phân công đi mua thức ăn, Mạc Nhật nghĩ muốn đi cùng, nhưng lại bị Lăng Vân cấm. Bởi vì mọi người cười họ không thể xa rời, Mạc Nhật không thấy gì, nhưng Lăng Vân lại cảm thấy mắc cỡ vô cùng. Cuối cùng Vân Hải Thiên Lí và Lăng Vân ba người cùng xuất phát, nguyên nhân Vân Hải đi, là vì mọi người không muốn ăn lương khô khó nuốt khi dã ngoại, mà nhất trí quyết định bảo Vân Hải đi mua chút vật liệu đồ dùng và nấu nướng, đến lúc đó hảo nấu cơm, Thiên Lí và Lăng Vân chưa xuống bếp qua, cho dù trong game cũng mua không được, đành phải phiên Môn Chủ đi thôi.

“Choáng, nhiều người ghê a.” Lăng Vân vừa đi vừa oán giận. Trong Ngũ Hành không cho phép tùy bầy bán vật phẩm, bình thường nếu người chơi muốn bán hay đổi gì, chỉ có thể tự mình mở cửa hàng, khi mình mở cửa hàng, trang trí cửa hàng mặt tiền cần rất nhiều tinh lực, cho nên tất cả mọi người đều thông qua NPC chuyển mại, nhưng ngày mười lăm đầu mỗi tháng (thời gian game), ở thành trấn lớn sẽ có mít tinh, mọi người có thể ở đây hai ngày, cái gì sắp bán thì bày ra, hơn nữa phía cửa hàng chính phủ cũng sẽ thúc đẩy hoạt động tiêu thụ, cho nên hai ngày mỗi tháng này, người đặc biệt nhiều. Hôm nay chính là ngày đầu, tuy họ chỉ tới mua vật phẩm, nhưng thấy nhiều người vậy, Lăng Vân vẫn thấy chóng mặt.

“Thiên Lí, đại ca, đừng đi lạc luôn nha.” Lăng Vân quay lại bảo hai người đằng sau, lại phát hiện đại ca mình đang bảo vệ Thiên Lí, không cho người khác dồn đi. Có vấn đề nga. Lăng Vân trong lòng nghĩ như vậy, ngoài miệng lại không nói gì.

“Chúng ta đi trước sao?” Vân Hải cũng chán ghét nơi nhiều người, nhưng vì hàng hóa tiện lợi nên đành phải nhịn.

“Chúng ta trực tiếp tới Được Điểm cùng Thực Tài (nguyên liệu nấu ăn) Điểm là được rồi, người chơi bày ra phần lớn là trang bị, chúng ta trước mắt cũng không cần.” Thiên Lí lúc trước bình thường rất ít ra khỏi nhà, đối với đám người rất không thích ứng, hiện tại cảm thấy phi thường khó chịu, khẩn cấp nghĩ muốn rời đi. “Thực xin lỗi, sớm biết nhiều người vậy, tôi sẽ không đề nghị đi vào hôm nay.” Đối với Vân Hải và Lăng Vân cùng tới với y, y thấy có chút ngượng ngùng.

“Không quan hệ a, em chưa đi chợ qua, hôm nay vừa lúc nếm thử một chút.” Lăng Vân nghe được lời y liền quay đầu lại trừng y.

“Không nên chuyện gì cũng nghĩ đều do mình.” Vân Hải cố ý làm giọng nói của mình trở nên hung ác, hẳn không thích nhìn bộ dáng tự trách của y.

“Rất cực tối rồi, đại ca anh với Thiên Lí đi mua nguyên liệu nấu ăn trước đi, em lấy được xong sẽ qua hội hợp với mấy anh.” Khi nói chuyện, bọn họ đã tới Được Điểm, bên cạnh cách đó không xa chính là Thực Tài Điểm.

“Em có biết phải mua gì không?” Ngần dậm hỏi.

“Biết, yên tâm đi. Anh không phải đã liệt kê ra cho em rồi sao?” Lăng Vân vừa nói, vừa lợi dụng dáng người khéo léo của mình, mở một cái khe liềm chui vào, Thiên Lí và Vân Hải thấy cậu đã vào điểm, cũng không nói gì nữa, hai người đi qua Thực Tài Điểm bên kia.

Vào Thực Tài Điểm, hai người mới nhẹ nhàng thở ra, bởi vì mọi người phần lớn đều trở về tử lâu hay mua thành phẩm, người tự mình làm cũng không nhiều, cho nên người trong Thực Tài Điểm ít hơn so với bên ngoài.

.....

Đột nhiên một trận trầm mặc tới, là bởi vì họ rốt cục cũng phát hiện mình đang nắm tay đối phương, Thiên Lí cảm thấy ngượng ngùng, vội vàng tìm cơ đi qua một bên. Vân Hải nhìn bóng dáng Thiên Lí, cười cười, tới bên hàng chọn lựa gì đó. Kỳ thật đã quyến định rồi, chẳng qua là cũng không gấp gáp gì.

Đợi Vân Hải sau khi lấy đồ vật và thanh toán xong, Lăng Vân đi mua được lúc này cũng phần chán đi vào.

“Trời ạ, Được Điểm chen chết em. Chỗ đó có giảm giá, nhiều người vô cùng, em sắp chết.” Lăng Vân oán giận, không chú ý tới không khí tràn ngập quái dị của đại ca nhà mình và Thiên Lí. “Vân Hải, anh lấy xong vật phẩm rồi sao?”

“Àn, chúng ta đi thôi.” Vân Hải lúc tới lúc về giống nhau, chủ động nắm tay Thiên Lí. Lăng Vân đi theo sau hai người họ, vừa cười trộm, vừa nghĩ nên tuyên truyền với nhị ca như thế nào, đại ca mình cũng động phạm tâm.

— • —

Chờ ba người trở lại môn, thì tất cả mọi người đã đợi xuất phát lâu rồi. Thấy bọn họ ba người vừa xuất hiện, lập tức chạy qua, Mạc Nhật là người chạy nhanh nhất. Chạy đến bên cạnh Lăng Vân liền ôm cậu hỏi han, người không biết còn tưởng họ cách xa lâu rồi. May mắn Lăng Vân không nháo cùng với anh, mà là đem được thủy trong túi Càn Khôn chia cho mọi người, bao phục của những người khác cũng có thêm khoảng không, ngoại trừ được thủy và mấy vật khác thì toàn bộ đều giao cho Lăng Vân cất, miễn cho đến lúc đó không bỏ bao phục xuống được. Tiếp theo mọi người liền —— logout.

Kỳ thật cũng không phải là chơi nhiều quá nên logout, chính là Kim Chi Huyền Các ở Tiên giới, mà muốn tới Tiên giới chỉ có thể thông qua chỗ Thiên Mã Phường ở trung tâm Kỳ Lân Thành thuê một con Thiên Mã, hôm nay chen chúc như thế thì đi cũng không phải là một ý hay. Huống chi Lăng Vân sau khi trở về liền miêu tả đám đông khủng bố vừa trải qua sinh động y như thật, mọi người cũng không muốn lại gần náo nhiệt. Vì thế tập thể logout, nghỉ ngơi một hơi, sau đó chờ chờ mít tinh qua liền xuất phát.

Hôm sau login, Vân Hải trước tiên là đề nghị Liên Quyết, thông báo cho cả môn phái, nội dung cũng là cảm ơn mọi người đã gia nhập Tối Già Môn, hy vọng mọi người cùng vui vẻ chơi game. Lấy lời nói của Liên Quyết, nếu đã kêu gọi mọi người vào thì chung quy cũng không thể mặc kệ. Nên nói hai câu lời hay ý đẹp. Quả nhiên là thương nhân, hồ ly a, khó trách Phi Sa thông minh như vậy lại luôn hạ phong, tâm cơ không thâm bằng người nào đó a. Sau khi làm xong, một hàng tám người đầu tiên là đi vào hành lang ngựa của Lăng Tiêu Thành, tìm hai cái xe ngựa đến Kỳ Lân Thành. Ước chừng khoảng 1 tiếng, lúc mọi người sắp đến phải gọi cứu mạng, thì rút cuộc cũng tới Kỳ Lân Thành. Vì thế bọn họ xuống xe ở cửa thành, tự vào.

Sau khi vào Thiên Mã Phường ở trung tâm thành, phát người muốn đi Tiên giới quả thật không ít, tuy rằng giá cả 10 kim tệ không tiện nghi, nhưng cảnh sắc Tiên giới đẹp, cũng là nơi tốt cho nhiều GG phao MM, hơn nữa một con Thiên Mã có thể cho hai người, cho nên phần lớn đi đều có đôi có cặp. Thật vất vả sắp xếp, bọn họ hai hai ngồi trên Thiên Mã. Liên Quyết với Phi Sa, Mạc Nhật với Lăng Vân, Tra Tra Tạc với Lạc Hải, cuối cùng lên ngựa chính là Thiên Lí với Vân Hải. Hôm nay ngựa xinh đẹp vô cùng, hình thể so với ngựa thường lớn hơn chút, cả vật thể tuyết trắng, một đôi cánh màu trắng, trán có sừng trắng, nhưng ở dưới ánh mặt trời chiếu rọi sẽ phát ra bảy sắc màu.

Liên Quyết, Mạc Nhật, Tra Tra Tạc và Vân Hải đều ngồi phía sau ngực, không giống như trước, có thể tự nhiên hoàn trụ người phía trước. Đầu tiên là Phi Sa và Liên Quyết là hai người tự nhiên nhất, bọn họ là sớm nhất xác định và tuyên bố quan hệ, cho nên bây giờ quả thực giống đôi lão phu thể, nửa điểm cũng không cảm thấy không ổn. Theo sau là Lăng Vân với Mạc Nhật, tuy người phía trước cảm thấy ngượng ngùng, nhưng trong lòng thật ra cũng rất..., hắc hắc. Tra Tra Tạc với Lạc Hải đều là người đơn thuần, Lạc Hải tuy cảm thấy bị con trai ôm vậy có chút không ổn, nhưng cũng không có ý tưởng quá lớn, mà Tra Tra Tạc lại cảm thấy tự nhiên, nhưng theo lời của nó, chỗ nhỏ như vậy, không ôm trụ người phía trước thì ngà sao giờ? Ngược lại, cảm thấy xấu hổ nhất chính là Thiên Lí. Cảm giác của mình đối với Vân Hải ít nhiều gì

thì trong lòng cũng đã biết, cũng thấy Vân Hải có chút thích mình, nhưng lại đoán không ra loại thích này tới trình độ nào, sợ hấn đối đãi với mình như đệ đệ, tựa như Phi Sa với Lăng Vân vậy, cho nên không dám thừa nhận, sợ là mình hiểu lầm, đến lúc đó ngay cả bạn bè cũng không thể làm, mà cùng lúc mình được cánh tay ấm áp này hoàn trụ, có loại cảm giác được trân trọng, cho nên lại âm thầm cao hứng, vì toàn bộ đầu đều rối loạn, nên y cũng không biết khi mình cười là một biểu tình quái dị, đã sớm bị Vân Hải thu vào đáy mắt.

“Rất được đi.” Vân Hải chỉ xung quanh hỏi người trong lòng.

“A?” Thiên Lí từ lúc bay lên đến giờ đều suy nghĩ miên man, cho nên cũng không chú ý cảnh sắc xung quanh, nghe Vân Hải nói thế, nhìn lại bốn phía, vừa nhìn liền bị hấp dẫn.”Thật sự rất đẹp a.”

Kỳ thật bốn phía ngoại trừ mây, chính là sương mù, gần như nhìn không thấy gì khác, hưng cảm giác mờ mờ lung lung đối với tác giả Thiên Lí vô cùng chú trọng ý cảnh mà nói, là đẹp không sao tả xiết.

“Giống như thật sự thành tiên vậy.” Thiên Lí quay đầu lại, nhẹ nhàng cười với Vân Hải.

“Đúng vậy.” Vân Hải trả về một nụ cười ôn nhu: “Lạnh không?” Hơn Nhân giới, trên tầng mây tuy không có gió, nhưng độ ẩm thấp hơn nhiều, cho nên lúc ngựa lên trời, mỗi người đều được phát cho một cái áo choàng rất dày.Nhưng Vân Hải vẫn như trước lo lắng cho thân thể không tốt của Thiên Lí có lạnh hay không.

“Không a,em thấy rất thoải mái.” Nhưng để làm cho ai đó yên tâm,Thiên Lí vẫn quấn áo choàng trên người.”Kỳ thật đây là trò chơi a,lạnh chút cũng không sao.” (Ellie: để anh – em cho nó tình cảm xịu nhen mn~)

“Không phải nói là độ chân thật 100% sao, vạn nhất cảm mạo thì làm sao đây. Nếu em ở trong game cảm mạo thì sẽ rất mất mặt đó.” Vân Hải cười cười nói.

“Sao có thể thế chứ.” Thiên Lí nghe xong lời nói của Vân Hải, bật cười.Nhưng y phát hiện mình đã không còn xấu hổ, thậm chí còn vô cùng hưởng thụ giai đoạn này, thật hy vọng không đến mức cuối cùng.

Nhưng mơ vẫn chỉ là mơ, họ ngày càng vào sâu Tiên giới, đại môn Tiên giới dần rõ ràng hơn,Thiên Lí và Vân Hải là người đến cuối cùng.

“Hai người tới đây.” Lạc Hải gật đầu với Vân Hải.

“Tra Tra Tạc đâu?” Vân Hải nhìn nhìn, những người khác đều ở đây, ngoại trừ Tra Tra Tạc.

“À, bên kia.” Lạc Hải chỉ chỉ phía trước. Liền thấy Tra Tra Tạc ở trên nhìn xuống dưới.

“OK, người đều đông đủ, chúng ta liền vào đi thôi.Liên Quyết bước tới,bọn Vân Hải cũng đã đến rồi, liền nói. Kết quả bị Phi Sa hung hăng dậm một cước

“Môn chủ chưa mở miệng, anh dài dòng cái gì.” Xem ra vừa nãy Liên Quyết đã chọc Phi Sa tức giận,cho nên hiện tại y nơi nơi đầu châm chọc.

“Nếu như vậy, liền vào thôi.” Vân Hải không biết đôi vợ chồng son họ nháo cái gì không được tự nhiên, nhưng vẫn mở miệng giải vây cho Liên Quyết.

“Tôi đi kêu Tra Tra Tạc về.” Lạc Hại chạy tới phía Tra Tra Tạc. Chỉ chốc lát liền trở lại,nhưng lại bị Tra Tra Tạc hưng phấn tha về.

“Tiên giới thật sự rất đẹp a. Nơi nơi đều có thể thấy mây.Em muốn làm thần tiên a.” Nói xong vừa vội vội vàng kéo Lạc Hải vào trong đại môn Tiên giới.

Nói là đại môn, kỳ thật chỉ là hai cây cột lớn, không biết để ở đâu, cũng không biết cao bao nhiêu, cứ đứng sừng sững như vậy.

“A, đúng rồi, Tra Tra Tạc từ từ.” Mọi người đang muốn đi, Lăng Vân đột nhiên nó tới cái gì đó, gọi Tra Tra Tạc.

“Di? Làm sao vậy?” Tra Tra Tạc quay đầu nhìn Lăng Vân.

“Cho cậu.” Lăng Vân từ bao phục lấy ra một viên châu, chính là Hỏa Chi Châu lấy được trong sơn cốc.”Ngày hôm qua muốn đưa cho cậu rồi, kết quả là quên mất.”

“A? Là Ngũ Hành Châu? Cho tớ sao?” Tra Tra Tạc cầm viên châu hưng phấn nói. “Nhưng những người khác cũng có thuộc tính hỏa a, cấp cũng cao hơn tớ.”

“Chúng ta đã thương lượng,cho cậu vẫn thích hợp hơn.Nó có thể tăng mạnh ngọn lửa ma pháp.” Phi Sa nói.

“Vậy thì tôi đây sẽ nhận.” Dù sao cũng là người một nhà không cần khách khí làm chi, Tra Tra Tạc vui vẻ nói với Lạc Hải: “Lạc Hải,sau này em sẽ bảo vệ anh thật tốt.Em sẽ mạnh hơn.” Lạc Hải chỉ cười cười với nó, không nói tiếng nào.Chỉ có Mạc Nhật kỳ lạ nói lên tiếng ‘ a

.

Sau đó mọi người đi vào Tiên giới, qua đại môn, mới phát hiện nguyên lai người đến Tiên giới rất nhiều, xem ra lộ phí 10 kim tệ cũng không phải là quá quý.Mạc Nhật đi vài bước liền cảm thấy không khỏe mãi liệt vô cùng, anh không muốn nói cho mọi người, nghĩ lát nữa sẽ tốt hơn, không nghĩ tới cảm giác khổ sở càng ngày càng đậm,ngay cả đường cũng bước không nổi, thân đông lại, gục xuống. Lăng Vân cách anh gần nhất không giữ chặt lại, trơ mắt nhìn anh ngã trên mặt đất.....

37. Chương 37

“Ô.....” sau khi Mạc Nhật tỉnh lại cảm giác duy nhất chính là vô lực, toàn thân một chút khí lực đều không có, cả người giống như bị phân tán ra vậy. Thật vất vả mở mắt, liền nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của Lăng Vân.

“Mạc Nhật, anh rốt cục cũng tỉnh?” Lăng Vân cuối cùng cũng bối lo, sau đó lại lập tức khẩn trương hỏi: “Làm sao không thoải mái? Mau nói cho em biết!”

“Anh không sao, làm em lo lắng rồi.” Ngoài miệng nói vậy, Mạc Nhật lại phát hiện lượng máu của mình không ngừng giảm xuống. Rõ ràng không có bị công kích, cũng không có trúng độc và vân vân, máu mình sao lại giảm? Mọi người cùng đội ngũ có thể nhìn thấy tin tức cơ bản của đội hữu, cho nên mọi người cũng chú ý tới máu Mạc Nhật không ngừng giảm.Ngoại trừ liều mạng bổ sung thể lực cho anh, mọi người cũng không nghĩ được biện pháp khác.

“Vừa nãy lượng máu của chú giảm vượt qua cảnh giới, mới té xỉu. May mắn Lăng Vân đứng lúc thêm máu cho chú, nếu không chú đã sống lại ở điểm báo danh rồi.” Liễn Quyết nói cho Mạc Nhật chuyện vừa phát sinh..

“Mạc Nhật, gần đây cậu có gặp chuyện gì kỳ quái không?” Thiên Lí luôn được xem như vạn bảo toàn thư cũng không nghĩ ra.

Mạc Nhật cẩn thận nghĩ, cuối cùng vẫn là lắc lắc đầu.

“Không thể nào a, Mạc Nhật có gì không giống ta sao? Chúng ta không có gì, sao chỉ có mình anh ấy là té xỉu. Bây giờ còn không có chút máu.....” Tra Tra Tạc lớn tiếng lầm bầm lầu bầu,nhưng lời nó lại nhắc nhở tới Phi Sa.

“A nha,sao tôi lại quên chứ.” Phi Sa la to làm mọi người nhìn lại cậu.”Tôi đã quên Mạc Nhật là Ma tộc, Ma tộc nếu muốn tới Tiên giới, hoặc là Tiên tộc muốn tới Ma giới thì đều cần phải hoàn thành một nhiệm vụ chủng tộc, lấy trang bị đặc thù mới được.Nếu không sẽ như Mạc Nhật, không có chút máu.”

“Sao anh lại không nói sớm.” Mạc Nhật rất muốn nhảy dựng lên, đáng tiếc anh hiện tại đích thực suy yếu vô lực, chỉ có thể trừng Phi Sa.

“Làm sao để nhận nhiệm vụ a?”Lăng Vân thấy Mạc Nhật thống khổ vậy cũng rất tức giận, nhưng lại không thể trách Nhị ca (chủ yếu là sợ bị trả thù) cho nên đành phải thở dài, hỏi biện pháp.

“Nhiệm vụ hình như là tiếp ở Thiên Mã Phường, nhưng bởi vì là nhiệm vụ che dấu nên anh cũng không rõ” Chuyện này Phi Sa không liên quan nên chỉ nói mát.

“Chúng ta cùng trở về nhận nhiệm vụ đi.” Vẫn là Lạc Hải tốt nhất.

“Chúng ta trở về cũng vô dụng. Cho Mạc Nhật với Lăng Vân đi là được rồi.” Vân Hải nhìn về phía hai người. Trong tám người họ, chỉ có Mạc Nhật với Lăng Vân là đặc biệt Ma tộc và Tiên tộc, những người khác đều là Nhân tộc, cho nên không cần đi làm nhiệm vụ này.

“Hảo hảo hảo.” Mạc Nhật vừa nghe có thể ở cùng một chỗ với Lăng Vân, lập tức trầm trồ khen ngợi.

“Sao em cũng phải đi a?” Lăng Vân nhất thời không phản ánh lại.

“Ngu ngốc, chúng ta về sau khẳng định cũng phải đi Ma giới, chẳng lẽ đợi em làm nhiệm vụ lần nữa sao?” Phi Sa vỗ đầu đê đê “Đương nhiên là em cùng Mạc Nhật phải tự mình hoàn thành nhiệm vụ chủng tộc.”

Mạc Nhật kéo Lăng Vân vào trong lòng, đầu lòng thay cậu xoa đầu: “Đều tiếp ở Thiên Mã Phường sao?”

“Hắn là sẽ không.” Thiên Lí tuy chưa từng nghe qua nhiệm vụ này, nhưng y cảm thấy nhiệm vụ Ma tộc chắc sẽ không tiếp ở cùng một địa phương: “Lăng Vân hẳn là đi Ma tộc tiếp, tới Ngục Khuyển Phủ tiếp.”

“Thông minh. Không hổ là Thiên Lí.” Phi Sa khích lệ Thiên Lí liền hung dữ nói với Lăng Vân và Mạc Nhật: “Các người còn không mau đi a. Còn muốn lãng phí Hồng của chúng ta sao?”

Lăng Vân le lưỡi, dùng Phong giày kéo Mạc Nhật về nơi nhập khẩu Tiên giới, sau đó rất nhanh thừa dịp Thiên Mã về Nhân giới. Động tác hành văn liền mạch lưu loát, tuy rằng trong miệng nhắc đi nhắc lại mình không tính với nhị ca, như vậy đuổi đê đê đi, nhưng chân tay cũng không dám chậm lại, sợ Mạc Nhật đợi lâu còn khổ thêm. Mà trên thực tế, người nào đó không có khổ sợ, ngược lại còn hy vọng thời gian dài một chút, có thể ăn đậu hủ của Lăng Vân, đáng tiếc lăng vân bị ăn đậu hủ lại không phát giác.

Hai người bị đá về Nhân giới, cố gắng tìm NPC nhiệm vụ ở Thiên Mã Phường, Mã Phường hôm nay nói nhiều cũng không nhiều, chỉ hơn mười người thôi, hỏi biết mấy lần, không một ai nhìn có quan hệ với nhiệm vụ Ma tộc, một vòng hỏi xuống dưới, Mạc Nhật thấy mồm mình cũng sắp nứt, nhưng vẫn không tìm được người muốn tìm. Xem ra con đường thành công còn rất xa, mà mấy người ở Tiên giới thì làm gì vậy?

Sau khi hai người cất bước đi làm nhiệm vụ, vẫn ở Tiên giới bàn bạc. Nhưng bản đồ Tiên giới cũng chưa chính thức công bố, đối với họ lần đầu tiên tới mà nói thì đúng là tìm không ra nơi nào thích hợp, muốn đi Kim Chi Huyền Các, nhưng lại không biết ở đâu, vì thế chỉ có thể đi từng bước tính từng bước.

“Oa, trang phục Tiên nữ thật đẹp. Thiên Lí với Phi Sa mặc vào nhất định rất được.” Tra Tra Tạc nói lung tung kết cục cũng bị ăn ‘cây dẻ’.

“Thế nhưng lại muốn anh cậu mặc nữ trang, còn nói thực thích hợp, thật sự là muốn chết.” Phi Sa lấy bộ trang phục Tiên nữ như một tảng sa trên tay Tra Tra Tạc, chán ghét nói. Mà Thiên Lí nhìn bộ trang phục ít vải kia, âm thầm bội phục này mấy nữ hài tử dám mặc ra ngoài.

“Rất đẹp a.” Liên Quyết không nhìn ánh mắt hung hăng của Phi Sa, tùy tay cầm lấy một bộ Tiên nữ màu xanh da trời: “Thật muốn nhìn xem bộ dáng em mặc vào, nhất định rất đẹp. Nhưng chỉ có thể mặc cho mình anh xem.” Những lời này chỉ dùng mật ngữ nói thẳng cho Phi Sa nghe, cho nên không ai nghe được, nhưng là Phi Sa trong nháy mắt hai má vẫn đỏ lên, không biết là thẹn thùng hay là tức giận, tóm lại y không hề nghĩ ngợi phóng một cái ám khí qua Liên Quyết. Chỉ thấy kia ám khí kia dễ dàng xuyên thấu người Liên Quyết, mà người nào đó bị xem là bia bắn cũng không hề né, ngược lại cười hì hì tiêu sái lại đây như trụ Phi Sa: “Thân ái, em sẽ không quên đi. Cùng một đội không thể PK, huống chi chúng ta còn cùng môn phái.” Được một tác tiến thêm một bước kết quả là nhận được một cú đấm. Tuy không mất chút máu, nhưng cảm giác vẫn rất đau.

“Nếu các người liếc mắt đưa tình đủ rồi, thì chúng ta lên đường.” Vân Hải từ trước đến nay ôn trọng lão thànhh cũng lên tiếng trêu chọc hai người, làm Phi Sa càng thêm tức, đáng tiếc lại không có cách nào phản bác.

“Đi nào.” Tra Tra Tạc vừa ầy oa ở bên người Lạc Hải tìm kiếm an ủi, hiện tại cũng thông minh không đi chọc bọn hắn, mà là kéo đầu tàu gương mẫu Lạc hải đi. Theo sau là Phi Sa nổi giận dùng dùng và Liên Quyết chuyên nói lời hay ý đẹp. Cuối cùng là Vân Hải cùng Thiên Lí, bọn họ nhìn nhau cười, tự nhiên nắm tay chậm rãi tiêu sái theo sau. Không vội đánh quái, không cần luyện cấp kiếm tiền, mọi người thật giống

như bình thường, đi vào chỗ sâu trong Tiên giới, chậm rãi đi. Trái ngược với họ thần nhiên tự đắc, Mạc Nhật với Lăng Vân còn thẫn hơn.

Không thể tiếp nhiệm vũ Ma tộc, hai người tính đi Ngục Khuyển Phủ tiếp nhiệm vụ Tiên tộc. Ngục Khuyển Phủ với Thiên Mã Phường cũng không khác nhau lắm, chẳng qua là một nơi cung cấp Thiên Mã đưa ta tới Tiên giới, mà tới Ma giới thì là tọa kỵ Ngục Khuyển. Lăng Vân với Mạc Nhật cũng giống như này, hỏi tất cả các NPC trong Ngục Khuyển Phủ, cũng không tìm được nhiệm vụ đó. Hai người không khỏi hoài nghi có phải tình báo của Phi Sa sai rồi không, hoặc là cố ý chĩnh bọn họ.

“Quên đi, nếu nhất thời không thể nghĩ biện pháp, đi ăn một chút gì đi.” Mạc Nhật kéo Lăng Vân, chỉ vào một bảng hiệu lớn không xa — Khách Vãn Lai.

“Được rồi.” Lăng Vân cũng thấy có chút đói. Tính hảo hảo khao dạ dày của mình.

Hai người vừa tới quán ăn Khách Vãn Lai, một cái tiểu nhị liền tới đón: “Hai vị là ở trọ hay là nghỉ trọ?”

“Di?” Mạc Nhật một chút cũng nghe không hiểu, Lăng Vân thì lại cười hì hì nói: “Chúng ta ăn cơm”

Tiểu nhị đưa họ tới một chỗ ngồi, châm trà rồi lui xuống. Mạc Nhật vội vàng hỏi: “Vừa nãy cậu ta nói có ý gì a? Sao lại không giống khách điểm lần trước anh đi?”

“Ha ha.” Lăng Vân không trả lời, tiểu nhị vừa nãy xen vào: “Tôi làm công kiếm tiền ở đây, câu nói vừa nãy là hỏi anh ăn cơm hay là dừng chân.” Tiểu nhị nói mình là người mê võ hiệp, cho nên thấy dùng lời kịch trong sách võ hiệp chơi rất vui.

“Trách không được, tôi còn nghĩ tôi sao lại nghe không hiểu.” Ngũ Hành tuy là bối cảnh Trung Quốc cổ đại, nhưng do người Mi khai phá, hơn nữa thị trường chủ yếu vẫn là ở Mi, cho nên có chút thứ không rập khuôn, sợ là sợ mấy người ngoại quốc như Mạc Nhật không hiểu. Nhưng tiểu nhị này cũng không phải là NPC, cho nên cũng không có biện pháp không chế lời cậu ta nói

Trong tiệm cơm rất náo nhiệt, Lăng Vân với Mạc Nhật an vị ở góc trong cùng, thức ăn không được ngon nhưng cũng không đến mức không nuốt nổi, cũng hay nói chuyện với nhau, đoạn đối thoại của hai người cách đó không xa hấp dẫn họ.

“Mạc Nhật, hai người kia hình như là NPC.” Lăng Vân nhẹ nhàng đẩy Mạc Nhật, cho anh nhìn lại phía trước. Có hai người đang so đấu tửu lượng. Một người mặc hắc y mang hắc mạo (mũ), trên mũ còn thêu Ngục Khuyển, một người áo trắng bạch khôi, một góc quần thì thêu Thiên Mã, nhìn bộ dáng hình như là người làm việc ở Ngục Khuyển Phủ và Thiên Mã Phường.

Phát giác còn có cá lọt lưới, Lăng Vân thật muốn tới hỏi, Mạc Nhật lại ngăn cản cậu.

“Trước hết nghe nghe bọn họ nói cái gì” tuy hai bàn khoảng cách không xa, nhưng trong quán ăn vô cùng ồn ào, may mắn tiếng hai người kia coi như là lớn, Mạc Nhật với Lăng Vân đối với nội dung trò chuyện của họ cũng hiểu được bảy tám phần. Đại đa số đều là chút nhân thoại hàng xóm, NPC cũng bắt quai a, nhưng ý chính là, họ đều nói chủ tử của họ mất cái gì, phái bọn họ đi tìm. Bất quá hai người gặp phải một tiệm cơm liền phạm vào chứng làm biếng, uống rượu trước quan trọng hơn. Nghe đến đó Mạc Nhật với Lăng Vân nghĩ thầm rốt cục cũng có chút mặt mày. Vì thế hai người nhanh chóng giải quyết đồ ăn trên bàn, sau đó giả bộ lơ đãng đi qua.

“Hai vị đại ca ở Thiên Mã Phường với Địa Ngục Khuyển nhỉ?” Hai người đang uống vui vẻ đột nhiên bị quấy rầy đều lộ ra thần sắc mất hứng, bất quá ngẩng đầu vừa thấy một thiếu niên đáng yêu, câu bất mãn liền rớt trở về.

“Đúng vậy, Tiểu ca tìm chúng ta có chuyện gì a?”

“Ta thấy các người đang nói về chuyện phiền lòng gì đó, cần tôi giúp không?” Tuy lời nói của Lăng Vân nói cho họ biết họ vừa nãy nghe lén, nhưng nhìn nụ cười ngọt ngào kia, ai còn quản cái việc nghe lén nhỏ nhỏ này a.

“Ai, tiểu huynh đệ người không biết.” Nói chuyện chính là nhân viên áo trắng làm việc ở Thiên Mã Phường hẳn tự giới thiệu là kêu Giang Tam, một người là Lâm Thị “Hai ông chủ của chúng ta trước kia là bạn tốt, sau lại không biết bởi vì sao mà náo loạn mâu thuẫn, hai người bắt đầu không lui tới. Hơn nữa thường xuyên hồ cản, tranh đấu với nhau. Mấy ngày hôm trước hai người tranh cãi bảo vật gia truyền với nhau, không nghĩ là đem hai bảo vật đánh mất.”

“Nga, ông chủ các người phái các người đi ra tìm bảo vật a?” Lăng Vân nga một tiếng.

“Bảo vật gì?” Mạc Nhật hỏi, không nghĩ tới hai người vừa nghe xong lại thở dài một tiếng.

“Là hai con chó nhỏ.” Giang Tam đỏ khóc đỏ cười nói.

Thấy bộ dáng giật mình mở lớn miệng của Lăng Vân với Mạc Nhật, Lâm Thị cũng đem chuyện trải qua nói cho họ nghe: “Lúc ông chủ chúng ta là bạn tốt, hai người thường xuyên kết bạn du lịch. Lúc ra ngoài, họ làm thực vật có độc thành trái cây, cả người tê liệt, có con chó hoang nhỏ hiểu rõ về độc đưa họ được thảo. Vì thế hai người bọn họ đã đem con chó nhỏ ôm trở về cùng nuôi. Sau đó chó nhỏ trưởng thành, sinh hai con chó con rồi lại chết. Vì thế họ mỗi người nuôi một con, hơn nữa tuyên bố chó nhỏ là hậu đại ân nhân họ, là gia truyền chi bảo, phải đối đãi như bề trên. Không nghĩ tới qua không lâu hai người không biết vì chuyện gì mà âm ỉ, ai.”

“Nhưng sao hai con chó nhỏ này lại bị mất chứ?” Lăng Vân vất vả tìm về thanh âm của mình, một lần nữa cảm thán NPC này sao lại tùy hứng vậy a.

“Ta thấy con chó nhỏ này là chịu không nổi chủ nhân, dắt tay bỏ trốn đi.” Mạc Nhật nghe thấy buồn cười, lặng lẽ mặt Lăng Vân, đổi lấy một cái xem thường.

“Nếu là chó nhỏ, ta thấy chó trong thành không nhiều lắm. Hẳn là sẽ không không tìm thấy đi?” Mạc Nhật bị trúng xem thường đành phải đành chỉ, nghiêm túc đứng lên.

“Con chó nhỏ tìm được rồi, nhưng hai con chó tổ tông kia không chịu ngoan ngoãn nghe lời chúng ta trở về. Ông chủ nói phải đối đãi như bề trên, chúng ta lại không thể đánh, thật sự là hao tổn tâm trí a.”

“Hai vị đại ca thật sự là đáng thương a, ta nếu có thể hỗ trợ thì tốt rồi.” Mạc Nhật giả mù sa mưa rót rượu cho hai người, một bên tiếc hận nói: “Người bạn này của ta rất có duyên với động vật, động vật gì nhìn cậu ấy liền thích ngay. Cố tình chúng ta có chuyện quan trọng trong người, bằng không có thể giúp hai vị đại ca.”

“Chuyện quan trọng gì a? Nói ra nói không chừng chúng ta có thể hỗ trợ a?” Con cá quả nhiên cắn câu, Lâm Thị lập tức tò mò hỏi Lăng Vân có biện pháp.

Lăng Vân xấu hổ cười, một bên mặt Mạc Nhật: “Em nào có duyên động vật a, anh cho em là Huấn thú sư a. Vạn nhất chó nhỏ không nghe lời làm sao bây giờ.”

“Em an tâm trước đừng nóng nảy, nghe theo anh.” Mạc Nhật quay về mặt cậu, sau đó cũng giả bộ sâu mi khổ kiểm oán giận đến: “Ta với bạn ta một người muốn đi Tiên giới một người muốn đi Ma giới, cố tình hai chúng ta bởi vì quan hệ chủng tộc, không có cách nào đi. Nghe nói có vật phẩm gì có tác dụng bảo vệ, nhưng chúng ta tìm khắp nơi đã lâu rồi mà vẫn không thấy, ai.” Cuối cùng còn thở một hơi dài.

“Này dễ dàng.” Mạc Nhật vừa dứt lời, Giang Tam liền vỗ vỗ ngực đứng lên nói: “Người Tiên giới muốn đi Ma giới cần Hắc Diệu Thạch làm bùa hộ mệnh, người Ma giới muốn đi Tiên giới cần Bạch Thủy Tinh làm bùa hộ mệnh, sau khi làm phù xong thì tìm tên đạo sĩ ở nhiều năm ở miếu Tam Công, bảo hắn viết phù chú trên bùa hộ mệnh là xong.”

“Đúng vậy, Hắc Diệu Thạch với Bạch Thủy Tinh tuy hiếm thấy, nhưng là không phải lấy không được. Chủ yếu là đạo sĩ kia có điểm khó chơi. May mắn huynh đệ ta coi như hợp ý hẳn. Chỉ cần nhị vị có thể giúp chúng ta bắt được con chó nhỏ, bình yên đưa đến trên tay chủ nhân của ta, chuyện phù bảo đảm không thành vấn đề.” Lâm Thị cũng đứng lên cam đoan.

“Hảo, vậy một lời đã định.” Mạc Nhật với Lăng Vân đứng lên. Lúc này hệ thống truyền đến nhiệm vụ, Mạc Nhật tiếp: Thay Giang Tam tìm chó nhỏ. Lăng Vân tiếp được nhiệm vụ “Thay Lâm Thị tìm chó nhỏ”. Bốn người ước định, Mạc Nhật với Lăng Vân đem vật liệu chế phù cần đưa cho Giang Tam và Lâm Thị, họ trước

tiên tìm sự phụ thủ sức chế tác bùa hộ mệnh. Sau đó bốn người ở bên cạnh hội hợp, sau khi chờ bọn Mạc Nhật bình yên đưa chó nhỏ vào trong tay chủ nhân, Lâm Thị với Giang Tam liền dẫn họ tới đạo sĩ kia hoàn thành trình tự chế tác phù cuối cùng. Sau khi hện xong, Mạc Nhật với Lăng Vân đi cửa hàng bên ngoài mua Hắc Diệu Thạch và Bạch Thủy Tinh, tuy rằng giá cả thập phần sang quý, nhưng vì tiết kiệm thời gian thì cũng chỉ có thể bỏ tiền. Sau khi đưa vật phẩm giao cho Giang Tam Lâm Thị, bọn họ căn cứ hướng hai người chỉ tìm bảo vật gia truyền mất đi — hai con chó ban điểm hắc bạch giao nhau|||.

Hành trình tìm chó phi thường vui vẻ, Mạc Nhật với Lăng Vân coi như đi tham quan, chạy tới chạy lui trong Kỳ Lân Thành, đùa bắt diệp nhạc hồ, nhất thời cũng không vội trở về. Lăng Vân tâm tính trẻ con, thấy ăn ngon hảo ngoạn liền nhịn không được nhào lên, Mạc Nhật thấy Lăng Vân vui vẻ, có điểm không muốn cùng đại đội tập hợp. Bất quá Kỳ Lân Thành tuy lớn, họ cũng chỉ đi có một hướng thôi, sau khi đi nửa ngày cũng tìm chỗ nghỉ ngơi, vừa mới ngồi xuống, liền thấy hai con chó ban điểm trắng đen chậm rì rì đi qua trước mặt hai người.

Đại Ban Điểm, Tiểu Ban Điểm?! Mạc Nhật cùng Lăng Vân trong lòng đồng thời cùng hiện lên hai cái tên không sáng ý, lúc trước họ nghe xong còn cười thầm lâu. Nhưng chó nhỏ mục tiêu đã xuất hiện, hai người cũng không không biết xấu hổ lắc lư. Chấn trước con chó nhỏ. Chó nhỏ còn cố hung dữ, tựa hồ không nguyện ý về, vốn Mạc Nhật còn muốn lấy lễ đối đãi, nhưng sau khi không biết là Đại Ban Điểm hay Tiểu Ban Điểm cao Lăng Vân bị thương, Mạc Nhật lập tức bốc hỏa, hai cú ba cú liền đập cho hai con chó nhỏ hôn mê bất tỉnh. Dù sao anh cũng không phải là người của Thiên Mã Phường hay Địa Ngục Khuyển, không cần tuân thủ cái quy định quý quái gì. Về tới quán, Giang Tam với Lâm Thị đã ở bên kia chờ họ. Thấy chó nhỏ bị đánh hai người bật người hô to gọi nhỏ lên, nói chó nhỏ rất được ông chủ họ ưa thích, sao họ có thể đãi ngộ thế này. Mạc Nhật nghe cũng hận không thể cho họ một cú hôn mê. Nhưng may mắn anh còn nhớ rõ chính mình có việc cầu người, vì thế ôn tồn khuyên bảo, còn cam đoan sẽ cùng Lăng Vân đưa chó nhỏ đến trước mặt ông chủ họ, hết thấy hậu quả họ chịu trách nhiệm, lần này làm hai người dừng miệng lại.

Bốn người đầu tiên là đi tới Thiên Mã Phường, bởi vì quan hệ ác giao của ông chủ Thiên Mã Phường và Địa Ngục Khuyển, Lâm Thị không thể vào chỉ có thể ở ngoài cửa chờ. Giang Tam mang theo Mạc Nhật và Lăng Vân đi gặp bọn họ lão bản. Chỉ thấy Giang Tam mang theo bọn họ quẹo tám quẹo chín cái, vào căn phòng mà lúc trước họ không thể vào được, xem ra không có nhiệm vụ thì không thể thấy được ông chủ họ. Tiến vào phòng, Mạc Nhật với Lăng Vân liền ngây người. Ông chủ này, trời ạ!

38. Chương 38

Sau 30 giây, Mạc Nhật với Lăng Vân mới miễn cưỡng làm mình bình thường lại. Thật không biết là người nào BT (biến thái) làm, ông chủ Thiên Mã Phường lớn lên hẳn vô cùng xinh đẹp, nhưng vị mỹ nhân trong lời của Mạc Nhật và Lăng Vân đúng là quá kinh ngạc. Cái người trước mắt này trên mặt trét bột mịn dày khoảng chừng 3 xích (đơn vị đo chiều dài, một xích bằng 1/3 mét), thật sự là họ đã gặp được người không biết cách ăn mặc nhất. Hảo hảo dám nhào khuôn mặt xinh đẹp của mình. Rõ ràng trên người mặc chính là quần áo thư sinh bình thường, đủ loại trâm gắn trên đều, trần châu kim ngân, cậu ta đúng là không biết coi trọng, người khác nhìn cũng thấy mệt mỏi a. Lúc hai người đang thở dài trong lòng, không biết người bị họ đánh giá đã lên cơn giận, trong lòng ngầm hạ quyết định nếu bọn họ còn dám lấy ánh mắt nhìn quái vật nhìn mình, liền thưởng cho họ một viên đan sét. May mắn Giang Tam đã nhìn ra hờn giận của ông chủ, vội vàng kéo hai người, mới đem hai người từ suy nghĩ của mình đi ra.

“Khụ khụ, ông chủ Giang, xin chào.” Lúc này ở trên đường đã được thông báo ông chủ Thiên Mã Phường họ Giang, ông chủ Địa Ngục Khuyển họ Lâm, toàn bộ người làm công dưới họ đều theo chân họ. Mạc Nhật cố gắng khống chế ngữ khí của mình, không cho chính mình cười ra.

“Hừ” Ông chủ ăn mặc quái dị hiển nhiên không thể nào hảo ở chung.

Giang Tam thấy tâm tình của ông chủ mình hình như không tốt, vội vàng nói: “Ông chủ Giang, bảo bối gia truyền Tiểu Ban Điểm tìm được rồi. Ít nhiều gì cũng nhờ hai vị đại hiệp này a.”

Nghe thấy tên chó nhỏ, sắc mặt ông chủ Giang mới hoãn lại đôi chút “Tiểu Ban Điểm đâu?”

“Ồ trong này” Giang Tam vội vàng bế con chó còn đang mê man trong lòng lên.

“Nó làm sao vậy?” Ông chủ Giang ôm lấy chó nhỏ, phát hiện Tiểu Lắm Tắm bình thường hoạt bát hiếu động thế nhưng ngủ không nhúc nhích, không khỏi nhướn mày.

“Nga, lúc chúng ta tìm thấy nó, nó với một con chó khác vừa mệt vừa đói, chúng ta cho nó ăn vài miếng, nó liền ngủ. Phỏng chừng quá mệt mới cho nên mới ngủ sâu như thế.” Mạc Nhật mắt không hồng khí không sưng nói dối.

Lăng Vân kể bên ghen cười mà Giang Tam cũng không dám nhìn mặt ông chủ, chỉ sợ nhìn ra cái gì không đúng. May mắn ông chủ Giang cũng không nói gì nữa, vẫy vẫy tay cho họ xuống. Ra cửa chính Thiên Mã Phường, Lăng Vân rút cục bật cười, vừa cười vừa hỏi Giang Tam: “Ông chủ mấy người có loại đam mê này sao?” Cậu chỉ chính là cái giả dạng quái dị kia.

“Hắn là không có a” Giang Tam nói thêm: “Cách ăn mặc của ông chủ bình thường không khoa trương như vậy.”

Ba người đi ra khỏi cửa, hội hợp với Lâm Thị đang chờ ở ngoài, Lâm Thị thấy hai người họ một người miệng cười nứt ra hai bên tai, một người biểu tình kỳ lạ liền tò mò hỏi vì sao. Nghe nói rồi liền vỗ đùi nói: “Nhất định là. Nhất định là lần này bọn họ lại đổ cái gì, ông chủ Giang đổ thua.” Người họ chỉ đương nhiên là hai vị ông chủ Giang, Lâm.

“Đúng rồi.Sao tôi lại không nghĩ tới. Mỗi lần bọn họ đánh đố,người thắng sẽ nghĩ nhiều điều quỷ dị để trừng phạt người thua. Không biết bọn họ lần này đổ cái gì.” Sau đó hai người cần nhằn liên miên oán giận vì sao họ lại không hay ho bị phát đi làm, bằng không cũng khá vậy đổ một phen. Không biết lần này ai thắng, thắng nhiều ít từ từ. Mạc Nhật Lăng Vân nghe mạc danh kỳ diệu, hỏi rõ ràng mới biết được, nguyên lai mỗi lần lúc ông chủ họ đổ thì người dưới cũng sẽ đổ xem ai thắng,bây giờ một ít hàng xóm cũng bắt đầu hạ chú.

“Thượng bất chính hạ tắc loạn.” Lăng Vân cho một lời bình luận vô cùng chuẩn xác. Khi bốn người nói chuyện thì cũng đã đi tới phủ Địa Ngục Khuyển. Kỳ thật hai nơi này cách nhau không xa, cho nên quan hệ coi như không tồi, đương nhiên ngoại trừ ông chủ của họ.Giống như ở Thiên Mã Phường, lần này Giang Tam ở ngoài chờ,Lâm Thị mang hai người vào gặp ông chủ.Ông chủ Lâm thì không có chỗ nào kỳ quái, chính là lúc bọn Mạc Nhật từ khi vào phòng tới khi đi ra đều không ngừng cười, xem ra là bởi vì thắng mà cao hứng. Bất quá chiêu theo cách hắn cười làm Lăng Vân hoài nghi cảm hắn có trật khớp hay không.

Nhiệm vụ hoàn thành viên mãn, Giang Tam và Lâm Thị theo ước định đưa Mạc Nhật Lăng Vân ra miếu thờ ngoài thành tìm đạo sĩ vẽ bùa ở miếu hòa thượng kia. Cái miếu kia xa cũng không xa gần cũng không gần,vì thế Giang Tam Lâm Thị giả công mưu cầu tư lợi tới nơi làm việc lĩnh một Thiên Mã một Địa Ngục Khuyển đi ra, chỗ Lăng Vân Mạc Nhật đi miếu.Đi khoảng nửa tiếng, miếu liền xuất hiện ở tại trước mắt.Miếu này rất có ý tứ,từ xa là có thể thấy hai chữ ‘Phá Miếu’ được treo cao cao.Miếu này hương khói trang hoàng nhìn qua không tồi hẳn là rất thịnh. Không biết vì sao lại có cái tên này.Nhưng không phải là trọng điểm của bọn Lăng Vân. Bọn họ đi theo Lâm Thị và Giang Tam đi qua miếu, chỉ thấy hai người dẫn đường quen thuộc đi tới một sương phòng, không gõ cửa liền đẩy vào.Sau đó liền cầm hai cái phù củi người xin lão đạo vẽ bùa. Lão đạo lúc đầu không chịu, sau lại dưới miệng lưỡi tra tấn ba tắc không lạn của hai người, rốt cục tâm không cam lòng tình không muốn động bút. Sau khi xong còn dặn dò hai người mãi là phải đưa hẳn hảo rượu. Lâm Thị Giang Tam vỗ ngực cam đoan không thành vấn đề, ra khỏi cửa đi tới trước mặt Mạc Nhật Lăng Vân chờ ở ngoài.

“Đây, cho các người.” Lâm Thị và Giang Tam đưa Hắc Diệu Phù và Bạch Tinh Phù lần lượt cho Lăng Vân và Mạc Nhật.”Hắc Diệu Phù là Tiên tộc đeo, Bạch Tinh Phù là Ma tộc đeo.Có cái này theo, các người có thể bình yên thông hành ở Tiên giới và Ma giới. Chúng ta đáp ứng bồi lão đại sĩ kia uống rượu nên sẽ không bồi hai người về. Tái kiến.”

“Tái kiến.”

“Tái kiến.”

Sau khi nói lời từ biệt Mạc Nhật và Lăng Vân xoay người rời đi. Vì nắm chặt thời gian, Lăng Vân dùng Thuận Phong Giày đưa họ về Thiên Mã Phường. Người xếp hàng vẫn là nhiều như vậy.Lăng Vân muốn tới phía sau xếp hàng, bị Mạc Nhật kéo lại.

“Em xem,đó không phải là hai con chó nhỏ vừa nãy chúng ta đưa về sao?”

Từ tay Mạc Nhật nhìn lại. Lãng Vân nhìn thấy hai con chó ban điểm ở trên đường.”Đại Ban Điểm, Tiểu Ban Điểm?” Để xác định đó là hai con họ mới đưa về, Lãng Vân kêu hai tiếng, quả nhiên hai con chó dừng cước bộ.

“Sao lại chuồn ra đây rồi?” Lãng Vân vừa nói vừa ôm con nhỏ lên. Lần này con chó nhỏ không có cự tuyệt, cũng không có giẫy dụa, mà là thuận theo Lãng Vân ôm vào lòng.

“Anh nói là chúng bỏ trốn mà.” Mạc Nhật nhắc lại, một bên còn rất không ôn nhu xoa đầu con Đại Ban Điểm, làm con chó nhỏ sủa anh hai tiếng, lấy kì bất mãn.

Hai người một bên đùa với chó nhỏ, một bên xếp hàng chờ Thiên Mã, giờ cũng qua nhanh, không lâu cũng sắp đến phiên bọn họ. Lúc này từ hai bên truyền tiếng gọi.

“Đại Ban Điểm.....”

“Tiểu Ban Điểm.....”

Một thanh âm truyền từ Thiên Mã Phường, mà người từ bên kia, xem phương hướng hẳn là vị trí của Ngục Khuyển Phủ. Quả nhiên, từ hai nơi đi ra hai người. Một người tất nhiên là ông chủ Ngục Khuyển Phủ, vẫn là hắc y, bất quá không có cười. Thân hình cao lớn, nhìn qua có phong thái vô lâm minh chủ.Đây là Lãng Vân nói,cậu cũng không biết mình vì sao lại nghĩ ra bốn chữ vô lâm minh chủ. Một người.....

Lãng Vân với Mạc Nhật nhìn nửa ngày, cảm thấy người nọ có chút giống ông chủ Giang của Thiên Mã Phường, chính là đây bình thường hơn. Một thân áo trắng trên đầu cũng không có loạn thất bát tao gì đó, sắc mặt cũng không có bột mì, chỉnh trưng bạch bạch tịnh tịnh thập phần thanh tú, quả nhiên là một mỹ nam tử.

Thật sự là không phải oan gia không tụ đầu,hai người đi tới liền đụng nhau.Không hề khoan dung, ai có thể cũng không chịu ai, Mạc Nhật với Lãng Vân vừa phát lên hảo cảm liền tan biến không còn một mảnh. Cái gì mà vô lâm minh chủ, cái gì mà thư sinh trắng nõn thanh tú, bây giờ trước mắt chính là người mua người bán trong chợ, ầm ĩ túi bụi lông gà vỏ tỏi, người trên đường liền chửi. Bất quá coi như hai người cố thân phận, không có mắng lời thô tục gì khó nghe, chính là ngữ khí toan qua toan lại, làm cho người nghe không có tí tư vị. Mà mọi người đã trải qua,tựa hồ đã sớm quen đoạn đối thoại của hai người, thấy nhưng không thể trách được chuyện gì. Còn có hai người mặc bạch y cùng hắc y ngồi một góc nhìn hai người chân chính cãi nhau, một hồi ghi bút ký gì đó.Tình hình này, thật đúng là —— khôi hài.

“Mấy người đang ghi chép gì a?” Giang Thuần đang vùi đầu khổ sở ghi chép bị thanh âm thỉnh linh nhảy ra làm hoảng sợ. Ngẩng đầu liền thấy, là hai người xa lạ.

“Các người không phải người địa phương đi?” Giang Thuần chỉ chỉ hai vị ông chủ Giang, Lâm bất diệc nhạc hồ.”Tôi ghi chép tình hình chiến đấu.”

“Tình hình chiến đấu?” Mạc Nhật cùng Lãng Vân đầu tiên là sững sốt,sau đó mới nhớ lời nói của Giang Tam và Lâm Thị: “Các người sẽ không lấy họ ra đồ đi?”

“Anh như thế nào biết?” Giang Thuần hưng phấn lên: “Muốn hay không hạ chú a? Ván trước là giang lão bản thua. Lần này người đồ cậu ta thắng rất nhiều a.”

Ừ ừ.....

“Di,đây không phải là Đại Tiểu Ban Điểm sao?” Nghe thấy tiếng kêu của hai con chó nhỏ, Giang Thuần mới chú ý Tiểu Ban Điểm được ôm trong tay Lãng Vân,và Đại Ban Điểm đi theo Mạc Nhật.”Tụi bây nguyên lai ở đây a. Ông chủ tìm tụi bây hoài.”

Vừa dứt lời, hia người vốn cãi lộn sôi nổi, bởi vì nghe thấy tiếng kêu của hai con chó nhỏ nhìn qua bên này,hai người giống như là thi diễn kinh vọt tới đây.

“Đại Ban Điểm”

“Tiểu Ban Điểm”

Một người xoay người ôm Đại Ban Điểm, một người cướp từ trên tay Lăng Vân, ân là nhận Tiểu Ban Điểm. Sau đó hai người lại rất có ăn ý trừng mắt nhìn đối phương một cái.

“Hai vị ông chủ lại gặp mặt. Chó nhỏ của hai người tựa hồ rất có duyên với chúng ta.” Mạc Nhật chủ động chào hỏi họ.

“Đúng rồi, vừa nãy là các người đưa Đại Ban Điểm về, cảm tạ huynh đệ.” ông chủ Lâm hắc y lập tức nhận ra họ, sang sảng nói lời cảm tạ. Vừa nãy cười quái dị lúc thăm hỏi đã quên đi mất.

Mà ông chủ Giang nhớ tới cách ăn mặc vừa nãy của mình trước mặt họ, mặt ửng hồng lên, hung hăng đá ông chủ Lâm một cước, xoay người trở về Thiên Mã Phường. Ông chủ Lâm ôm Đại Ban Điểm nhe răng trợn mắt đau nửa ngày, miệng hung hăng nói: “Tên kia.” Sau đó nhớ tới còn có người xa lạ, vì thế thu hồi biểu tình khùng bố.

“Vừa nãy chưa kịp cảm ơn hai vị, không bằng tới chỗ tôi ngồi một chút.” Ông chủ Lâm nhiệt tình mời.

Mạc Nhật với Lăng Vân lén thương lượng, hai người muốn quan hệ tốt với hai ông chủ này, cho nên đáp ứng. Bọn họ đi theo ông chủ Lâm về Phủ Địa Ngục Khuyển, dựa vào xã giao vượt trội của Mạc Nhật và tươi cười ngọt ngào của Lăng Vân, bọn họ rất nhanh làm quan hệ tốt với ông chủ Lâm, chiếm được ưu đãi giảm 50% khi đến thăm. Ước chừng hàn huyên 1 tiếng, nhìn thời gian đã không còn sớm, vì thế bọn họ cáo từ Lâm Lạc Tây cũng chính là ông chủ Lâm.

“Không bằng ở đây một đêm rồi mai đi cũng được.” Lâm Lạc Tây thấy cùng họ tán gẫu rất được, vì thế thỉnh tình yêu cầu.

“Này.....” Mạc Nhật thấy trời rõ ràng không còn sớm, vì thế hỏi ý kiến Lăng Vân.

“Kia, liền quấy rầy.” Lăng Vân vừa mới chơi với Hỏa Phượng và Đại Lâm Tầm, hiện tại cậu và Hỏa Phượng phải đi thật tình có chút luyến tiếc, vì thế đáp ứng.

“Lâm Thị, Lâm Thị.....” Lâm Lạc Tây lớn tiếng kêu tay dưới, Lâm Thị dẫn họ tới phòng nghỉ, thuận tiện chuẩn bị cơm chiều.

Tới phòng, Lăng Vân thấy Lâm Thị đi xa, vì thế kéo Mạc Nhật: “Hỏa Phượng có thể nói nga.”

“Thật sự?” Hỏa Phượng tốt xấu gì cũng là cao cấp sủng vật, Mạc Nhật còn thấy kỳ quái sao nó lại không nói, không nghĩ tới hiện tại đã có thể.

“Em cũng vừa phát hiện. Nguyên lai cấp Hỏa Phượng đã cao như vậy. Em có thể cười nó rồi.” Lăng Vân cao hứng ôm sủng vật cao không sai biệt với mình. “Đúng rồi, Hỏa Phượng vừa nãy nói cho em chút tin tức đó.”

Tầm mắt Mạc Nhật từ Hỏa Phượng chuyển qua Lăng Vân, nhìn dáng cười trộm của cậu, hạ phúc thể nhưng căng thẳng, cái miệng nhỏ hé ra hợp lại nói gì đó hoàn toàn nghe không rõ, trong đầu chỉ có một suy nghĩ duy nhất..... Mà anh cũng thuận theo bản năng mà làm. Một nụ hôn vô cùng kịch liệt, rất dễ dàng nổi lửa, bất quá trong game cho dù muốn cũng không làm gì được, hướng chỉ còn có hai bóng đèn, càng hồng bết chính là có một con có thể nói chuyện.....

“Chủ nhân Lăng Vân, hai người kế tiếp có phải là cãi nhau không?” Hai người vốn hôn khó phân khó chịu đột nhiên nghe được câu hỏi sát phong cảnh như vậy, Lăng Vân lúc này trong trầm mê thanh tỉnh lại, một phen đẩy ra Mạc Nhật bất mãn còn muốn xâm nhập hơn nữa, mặt đỏ như cà chua. Mà Mạc Nhật bị đẩy ra hung dữ với Hỏa Phượng: “Cãi nhau cái gì. Mà khi nào không nói mà giờ lại nói!!!” Hận a, tuy trong game không thể làm, nhưng thỏa mãn ước nguyện cũng tốt a. Đều bị con chim ngu ngốc này quấy rầy. Nếu không phải nó là sủng vật bảo bối của Lăng Vân, Mạc Nhật cũng mặc kệ nó có phải phượng hoàng hay không, thật muốn luộc lên ăn.

“Ô.....” Hỏa Phượng ủy khuất cúi đầu: “Là Đại Ban Điểm nói a.”

“Đại Ban Điểm nói sao?” Lăng Vân lại nổi lên hảo kỳ tâm.

“Àn. Bất quá các người nghe không hiểu lời nó nói.” Hỏa Phượng còn gật gật đầu, tỏ vẻ mình không nói sai.

“Nó nói gì a?” Lăng Vân tò mò ánh mắt từ Hỏa Phượng dời qua Đại Ban Điểm.

“Đúng a. Cái gì mà kể tiếp là cãi nhau, mà nói rõ cho tao.” Mạc Nhật vẫn hung hăng nhìn hai con tiểu động vật không biết sống chết trước mắt, ân, mặc dù cũng có lớn.

“Đại Ban Điểm nói, lúc trước chủ nhân nó cùng chủ nhân Tiểu Ban Điểm cũng miệng cắn miệng như vậy, còn ngã lên giường nữa, sau đó mà bắt đầu cãi nhau. Chủ nhân Tiểu Ban Điểm thế nhưng còn ném đồ, thiếu chút nữa ném ra ngoài cửa sổ nên trúng nó cùng Tiểu Ban Điểm”.

“Hai tiểu bắt điểm còn nhìn lên người ta thân thiết a, xứng đáng bị nện.” Mạc Nhật âm thầm ảo não vừa nãy sao lại không đuổi chúng ta trước chứ.

“Mạc Nhật, anh nói gì đó.” Lăng Vân gõ anh một cái: “Anh không biết là có chút không đúng sao?”

“Không đúng chỗ nào.” Xem ra không riêng gì người trong luyện ái chỉ số thông minh sẽ giảm, người trong bất mãn không vậy.

“..... Nếu theo lời Đại Ban Điểm thì ông chủ Lâm với ông chủ Giang hẳn là tình nhân? Nhưng sao họ lại như thế a?” Lăng Vân xem nhẹ sắc mặt Mạc Nhật, lập tức nói.

“Đúng hen.” Bị cậu nói thế, Mạc Nhật rốt cục đem lực chú ý phóng lên chính sự, bất quá kỳ thật đó cũng không hẳn là chính sự.

Hai người đang định hỏi chút tình huống, tiếng của Lâm Thị từ ngoài cửa truyền vào.

“Mạc Nhật đại hiệp, Lăng Vân đại hiệp, bữa tối đã chuẩn bị tốt, ông chủ bảo tôi thỉnh hai vị qua.”

“Nga. Đến liền.” Mạc Nhật lên tiếng, rồi nói với Lăng Vân: “Đi ăn cơm trước đi. Nhìn xem có thể từ trên người Lâm Lạc Tây lấy ra chút gì không. Nếu là một nhiệm vụ ẩn dấu thì sao.”

“Ân.” Cũng chỉ hảo như vậy. Lăng Vân được Mạc Nhật nắm tay kéo ra ngoài. Một lớn một nhỏ phía sau cũng đi theo, có ăn đương nhiên sẽ không rề rã.

Tới phòng ăn, Mạc Nhật thấy Lâm Lạc Tây còn chuẩn bị cơm cho sủng vật, vì thế liền phóng Na Á Tư ra. Báo đen huyết thống cao quý tuy rằng bất mãn mình bị đối đãi thành sủng vật, bất quá dưới lời gọi của Hỏa Phượng đã tới gần thức ăn hấp dẫn, vẫn là chậm rãi bước lên tao nhã ăn. Mà ba người kia ở trên bàn vừa ăn vừa nói chuyện.

Trò chuyện trò chuyện, Mạc Nhật có kế hoạch đem đề tài dẫn tới ân oán của Lâm Lạc Tây và ông chủ Giang. Lúc đầu Lâm Lạc Tây còn tránh né không nói, bất quá qua vài chén rượu, liền có chút quên hết tất cả, bắt đầu đem ân oán của họ rành mạch nói ra, đương nhiên thành phần oán giận trong đó thì nhiều.

“Anh nói xem, đây có thể trách tôi sao. Có thể trải qua cuộc sống cổ nhân đương nhiên phải đi xung quanh dạo chơi. Hơn nữa tôi chỉ đi xem mà thôi, em ấy lại đối với tôi vậy sao.....” Cùng với oán hận loại này loại kia nói thành một đồng lộn xộn, Mạc Nhật với Lăng Vân mất đi vài giờ cũng có thể nghe ra đại khái, còn tổng kết thành:

- 1) Lâm Lạc Tây, Giang Sầm Khê là người thật sắm vai NPC.
- 2) Họ thật sự là người yêu.
- 3) Bởi vì Lâm Lạc Tây đi dạo ở kỹ viện trong game, Giang Sầm Khê làm âm lên, cho nên bây giờ bất luận trong game hay ngoài game hai người đều giận đối.
- 4) Lâm Lạc Tây đã nhún nhường tất cả cũng không được tha thứ rồi cũng tức giận, bắt đầu cùng Giang Sầm Khê đối nghịch. Hai người mâu thuẫn càng lúc càng lớn.

Tổng kết dưới vài giờ, hai người phát hiện vấn đề không lớn không nhỏ. Nếu nói hai người giận đối không phải hệ thống đặt ra, nói cách khác không có nhiệm vụ đặc thù cho họ hoàn thành, đó là tiếp theo, chỉ cần vấn đề nếu không phải hệ thống đặt ra, như vậy hành vi hạ chú của thủ hạ họ là sao? Tổng không có khả năng nhiều NPC đều là từ người thật sắm vai nhỉ? Chẳng lẽ nói trong game có rất nhiều thứ mà trình tự viên lúc trước không thiết trí tốt, mà là sau lại tự hành phát triển? Hai người trong lòng nghi vấn càng lúc càng lớn. Chính là Nhân giới cùng Tiên giới không có cách nào trò chuyện, cho nên đành phải nhẫn nại lòng

hiếu kỳ trước đã, cơm no rượu say về phòng mà bọn Lâm Lạc Tây đã chuẩn bị tốt. Sau khi hảo hảo nghỉ ngơi một đêm, hai người rốt cục lưu luyến không rời cáo biệt Lâm Lạc Tây cùng Đại Ban Điểm, bước tới hành trình trên Tiên giới.

39. Chương 39

“Rốt cục tới rồi.” Thật vất vả tới Tiên giới, đã tới thời gian giữa trưa. Mạc Nhật cùng Lăng Vân hai chân vừa rơi xuống đất, liền gặp bọn Vân Hải. Biết được mọi người hiện tại đang ăn cơm ở hành lang Vân Trung ở Tiên giới ăn cơm, ngấm lại mình tới thật đúng lúc, vì thế vui mừng chạy tới đó. Chẳng biết là ai trong đám đó, thế nhưng đem thức ăn ngon toàn bộ ăn sạch, chỉ để lại chút bánh mì với bánh bao cho họ bổ sung, nghe nói mấy thứ đó là do Lạc Hải thiện lương sợ họ đói, thật sự là s#@&%^\$&I*.

Gặm mấy cái bánh mì thô ráp, lấp đầy cái bụng no, họ mới rảnh rỗi đem chuyện Lâm Lạc tây Giang Sầm Khê nói ra, sau khi nói tóm tắt đơn giản xong, mọi người nhìn Liên Quyết với Phi Sa tìm đáp án.

“Ha ha, Lạc Tây với Sầm Khê lại giận dữ nhau a.” Phi Sa nghe xong, cười cười nói một câu như vậy.

“Ngũ Hành ONLINE là dùng trí năng hóa để khống chế trình tự. Cho nên trừ bỏ biên trình viên chúng ta dùng để biên soạn chủ trình tự thì cũng có một ít trình tự quan trọng, nhiều thì tỷ như phản ánh cuộc sống của NPC do máy tính chủ Nữ Oa khống chế. NPC trong game giống như người thật, sẽ căn cứ vào chuyện khác biệt để cho phản ánh khác biệt, tình huống các người mới nói là thuộc phạm vi bình thường.” Liên Quyết đem trình tự game đặt ra đại khái nói chút, giải thích nghi hoặc cho mọi người.

“Nói vậy, nếu máy tính thoát ly khống chế thì sao?” Quá mức trí năng cũng không phải là chuyện tốt, Tra Tra Tạc chăm chỉ đọc tiểu thuyết khoa học viễn tưởng nhắc tay hỏi vấn đề.

“Không có loại sự tình này đâu. Hơn nữa, nếu thật sự là vậy thì cậu nghĩ tôi và nhóm cậu là bày ra để xem à.” Phi Sa tự tin tràn đầy nói.

“Nhị ca, anh vừa mới nói Lạc Tây Sầm Khê gì đó, anh quen họ sao?” ăng Vân hỏi Phi Sa, mà Mạc Nhật lại nhìn Liên Quyết.

“Đừng nhìn anh, trong game nhiều GM với NPC người thật vậy thì sao anh nhớ nổi, rất nhiều đều là công ty tự mượn.” Liên Quyết vô tội nhún nhún vai.

“Kia, Phi sa anh nhất định quen họ lâu rồi.” Tra Tra Tạc cũng tò mò. Mà ba người cũng không nhất định phải biết, nhưng nghe kể chuyện một chút cũng không sai.

“Lạc Tây với Sầm Khê là bạn học hồi Đại học của anh, bọn họ trong hiện thực chính là một đôi tình lữ, bắt quá thường xuyên cãi nhau ầm ĩ, không cần để ý đến họ.” Phi Sa ăn miếng dưa hấu tiếp tục nói: “Dù sao mặc kệ chuyện gì, cuối cùng bọn họ vẫn sẽ hòa hảo. Người ta không phải nói vợ chồng đầu giường cãi nhau cuối giường hòa thuận sao. Bọn họ năm ngoái đã kết hôn.”

“Như vậy a. Em còn nghĩ tới sẽ có nhiệm vụ đặc thù gì đó.” Lăng Vân có chút thất vọng nói.

“Em còn muốn nhiệm vụ đặc thù gì nữa, đã có đủ may mắn.” Vân Hải tuy nhìn Lăng Vân, nhưng từ trước đến nay e ngại đại ca nên cậu cũng ngoan ngoãn ngậm miệng, ăn trái cây.

“Nói đến nhiệm vụ đặc thù. Chúng ta hiện tại đã có 4 viên Ngũ Hành Châu trong tay. Có thêm một viên nữa là đủ rồi. Không biết tập hợp đầy đủ Ngũ Hành Châu sẽ ra sao nhỉ.” Thiên Lí lấy tay chống đầu khổ sở.

“Không cần sốt ruột.” Vân Hải chậm lại âm điệu: “Nếu chúng ta đã tới Tiên giới rồi. Cũng đã dạo chơi trong thành rồi, không bằng đi tìm Kim Chi Huyền Các đi.”

“A? Em còn chưa đi dạo a.” Lăng Vân ủy khuất cực kỳ, cậu mới là Tiên tộc hàng thật giá thật, vì sao mà lão gia mình lại chưa đi dạo qua chứ.

“Lần sau bảo Mạc Nhật cùng cậu đi chơi là được rồi” Tra Tra Tạc không lòngg dạ nói một câu làm Lăng Vân đỏ mặt, Mạc Nhật cười lệch miệng, liên thanh nói a đúng vậy, về sau chúng ta hai người chậm rãi đi dạo. Mà những người khác thì cười hì hì nhìn Lăng Vân, trong mắt đều là ý bốn cọt.

“Được rồi. Vậy quyết định đi Kim Chi Huyền Các.” Phi Sa ăn xong miếng dưa hấu cuối cùng, đem đoàn người tha lên. Chậm rãi đoàn người xuất phát tới Kim Chi Huyền Các. Tuy rằng bọn họ không biết Kim Chi Huyền Các ở nơi nào |||

Dù sao cũng không biết mục tiêu ở nơi nào, cho nên mọi người bắt Tra Tra Tạc lên trước dẫn đường, một bên nói chuyện phiếm một bên thư giãn, gián tiếp đánh mấy con quái dấm đánh lén họ, buổi tối có chỗ ở liền trụ, không có thì coi như đóng quân dã ngoại, hơn nữa Vân Hải cùng Lạc Hải tay nghề đúng là tốt, mọi người cũng thoải mái. Cho đến một ngày, Tra Tra Tạc đang nói chuyện với Lạc Hải đột nhiên thét chói tai. Kỳ thật cũng không phải thế, chính là thanh âm có chút vang. Nhưng ban đêm tĩnh lặng mọi người thường ăn nói nhỏ nhẹ tự nhiên có một tiếng nói cất cao lên, vẫn là man khỉng bố.

Tra Tra Tạc không rảnh quản mọi người bắn ánh mắt bất mãn về phía nó. Mà kéo Lạc Hải vào lều trại, miệng nói “Mau ngủ mau ngủ, dưỡng tinh thần, mai nhất định phải bắt một con sủng vật cho anh.” Mọi người bị nó khiến cho mặt danh kỳ diệu, bất quá bị nó đánh một cái như thế, cũng không còn hưng trí nói chuyện yêu đương, cũng đều tự trở về bồi bổ giấc ngủ.

Ngày hôm sau sáng sớm, đoàn người bị luôn luôn dậy trễ, lại bị Tra Tra Tạc đánh thức. Đặc biệt là Vân Hải còn nghĩ muốn đập nó một cái, bởi vì Tra Tra Tạc lời kéo nên mới tỉnh lại, bởi vì không ngừng hỏi Thiên Lí huyết áp thấp mà có chút thần trí không rõ..

“Nạp nạp, Thiên Lí. Tiên giới có quái gì tốt để làm sủng vật không? Phải đáng yêu, tri kỷ, có khả năng sống.....” Dưới thuyết minh tỉnh lược.

Thiên Lí bị nó làm hoảng đầu đều hôn mê, may mắn Vân Hải đứng lúc lại đây cứu y.” Có chuyện gì ăn sáng xong rồi nói sau.”

“Nga” Môn chủ lên tiếng, Tra Tra Tạc đành phải ngoan ngoãn nghe lời. Lui đến bên cạnh Lạc Hải gặm bữa sáng. Thật vất vả chờ Thiên Lí ăn xong, nó vội vàng đến cạnh Thiên Lí tiếp tục đề tài trước đó.

“Cậu hỏi cái này làm gì?” Thiên Lí hỏi lại nó.

“Đúng vậy, Tra Tra Tạc, cậu không phải đã có Bạch Bạch rồi sao. Còn muốn dưỡng sủng vật a.” Lãng Vân không ngủ đủ mười tiếng, hiện tại đầu có chút vụng vụng, cho nên cũng không lo mọi người sẽ nói gì, thoải mái oa trong lòng Mạc Nhật ăn, mà Mạc Nhật một bên đương nhiên là vô cùng cao hứng ôm Lãng Vân, có kh còn dứt cho nhau ăn, thật sự là tiện sát người ngoài.

“Không phải tở. Là Lạc Hải a. Lạc Hải chơi đã lâu như vậy con sủng vật nào cũng không có.” Tra Tra Tạc kéo tay Lạc Hải nóng lòng tỏ thái độ. Tuy rằng không thể nào thích Bạch Sắc Khủng Phố. Bất quá tốt xấu gì cũng dưỡng lâu như vậy. Hơn nữa dưỡng sủng vật thực phiền toái, nó cũng không muốn nuôi thêm con nào.

“Đúng rồi, Vân Hải cũng chưa có sủng vật đi?” Thiên Lí nghe Tra Tra Tạc nói, cũng quay đầu về phía Vân Hải.

“Trong Ngũ Hành sủng vật cũng không đặc biệt gì, không có cũng bình thường. Anh với Phi Sa cũng có đâu.” Liên Quyết nhìn em trai mình, không rõ sao nó lại nhớ tới cái này.

“Nhưng không giống a, lúc chúng ta luyện cấp, một mình Lạc Hải trông trọt thực vất vả không ai bồi anh ấy trò chuyện. Có sủng vật là có thể bồi anh ấy a. Hơn nữa sủng vật cấp cao chắc cũng có thể giúp.” Tra Tra Tạc vội vàng bổ sung.

“Nga

, anh không biết đứa em trai này của anh khi nào thì bắt đầu học được việc quan tâm người khác.” Liên Quyết cố ý kéo dài âm điệu, Tra Tra Tạc tở bào đơn không cảm thấy được gì, Lạc Hải đã có chút ngưng ngưng.

“Tôi không cần. Dù sao đại đa số thời điểm tất cả mọi người đều cùng một chỗ, có hay không cũng thế mà thôi.”

“Chơi game sao lại không dưỡng sủng vật chứ. Em nói cho anh nga, lúc trước em chơi trò kia còn dưỡng được một con Ma Long.....” Tra Tra Tạc nghe Lạc Hải nói không cần, vội vàng quay đầu thuyết phục cậu.

Còn nói về những việc lúc trước nó chơi game trải qua, người ba hoa hể khi nói là liên thao thao bất tuyệt. Ngoại trừ Lạc Hải chuyên chú nghe những chuyện mà cậu chưa từng nghe qua, mấy người khác cũng đã bắt đầu thảo luận.

“Tra Tra Tạc khó có được đưa ra một ý kiến không tồi. Tuy rằng sủng vật không có tác dụng gì lớn, nhưng vẫn có vài con không tồi.” Liên Quyết nói trước.

“Àn. Hơn nữa nếu giống như ba người Lăng Vân có được sủng vật cấp BOSS vẫn là rất có tác dụng, còn thực đáng yêu.” Phi Sa bổ sung, đáng yêu đương nhiên là chỉ Bạch Bạch của Tra Tra Tạc.

“Vân Hải cũng tìm một con sủng vật đi.” Thiên Lí nhìn Vân Hải: “Hơn nữa, sủng vật lúc trước của em bởi vì độ thân mật tụt quá thấp mà chết rồi. Em cũng muốn bắt lần nữa.”

“Hảo.” Vân Hải không quen game, đương nhiên nghe Thiên Lí. Hơn nữa, tuy bây giờ không nói gì, nhưng sự thật là hẳn không thể cự tuyệt người trước mắt này, Vân Hải đã sớm giác ngộ.

“Mạc Nhật, chúng ta không cần bắt sủng vật nữa đi.” Lăng Vân ngẩng đầu nhìn Mạc Nhật.

“Àn.” Cũng thế, Mạc Nhật cũng không nói đề nghị của Lăng Vân có gì không tốt. May mắn Lăng Vân cũng không thập phần tùy hứng, bằng không thì người nào đó phải chịu.

“Hảo, vậy đã định rồi, mọi người cùng đi bắt sủng vật!” Không biết khi nào thì chấm dứt kể chuyện, Tra Tra Tạc chạy đến cạnh đại quân thảo luận tổng kết lại, tuy rằng mọi người cũng không nghĩ vậy, nhưng mặc kệ như thế nào, tóm lại trừ bỏ tìm kiếm Kim Chi Huyền Các, mục tiêu của mọi người lại có thêm một cái. Có mục tiêu chính là chuyện tốt nga ^__^

“Bắt gì thì tốt đâu?” Dọc theo đường đi Thiên Lí cùng Tra Tra Tạc đều suy nghĩ vấn đề này. Bất đồng chính là, Thiên Lí nghĩ trong lòng, Tra Tra Tạc thì không ngừng nói giống như niệm kinh.

“Em đừng có cứ nhắc đi nhắc lại hoài được không.” Liên Quyết đi phía trước nó rút cục nhìn không được dừng lại quay đầu lại quát.

“Tiên Thủy Cầu được đó.” Phi Sa cũng ngừng lại, quay đầu nói với Tra Tra Tạc.

“Tiên Thủy Cầu? Đó là cái gì?” Tra Tra Tạc ngẩng đầu nhìn hai người họ, cố gắng hồi tưởng bộ dáng Tiên Thủy Cầu. Nửa ngày sau vẫn là lắc lắc đầu.”Cái đó là gì a?”

“Tiên Thủy Cầu là một loại quái đặc sản của Tiên giới, cấp tuy rằng không cao, số lượng lại phi thường ít. Hơn nữa rất khó bàn cãi.” Thiên Lí vạn bảo toàn thư đem những tin tức mình biết nói cho mọi người: “Nguyên hình là một vật thể hình bóng nước, lớn như bóng rổ không sai biệt lắm, có hai cái mắt to. Chúng cơ hồ không có lực công kích, nhưng lại có một kỹ năng đặc biệt tốt vô cùng, chính là bắt chước. Không những bắt chước được kỹ năng ma pháp của đối thủ, hơn nữa ngay cả bộ dáng âm thanh cũng có thể bắt chước, bắt chước phi thường rất thật. Thời gian bắt chước bình thường là 10 phút, thời gian bắt chước BOSS là 20 phút. Nếu dưỡng làm sủng vật thì có thể thăng cấp. Thuận tiện nói chút, BOSS Tiên Thủy Cầu có màu hồng phấn, phi thường đáng yêu nga.”

“Oa, hảo a hảo a. Cái kia được đó. Lạc Hải thích không?” Thiên Lí vừa mới nói xong, Tra Tra Tạc phần khích kêu lên. Còn kéo tay Lạc Hải mãnh hời.

“Nghe thì không tồi. Nhưng có phải là khó bắt lắm hay không?” Lạc Hải kỳ thật không yêu cầu nhiều với sủng vật, có hay không đều không sao cả. Chẳng qua thấy Tra Tra Tạc nhiệt tâm muốn tìm sủng vật cho cậu, cho nên không đành lòng cự tuyệt mà thôi.

“Đánh thì không sợ. Sợ nhất chính là nó giả làm một người trong chúng ta, như vậy liền khó làm. Hơn nữa Tiên Thủy Cầu số lượng ít, cũng không có địa điểm cố định, cũng có thể giả dạng làm NPC hoặc là bộ dáng quái khác. Trừ bỏ BOSS, pháp lực mấy con Tiên Thủy Cầu khác một khi dùng xong sẽ biến thành thể trạng nước, đợi cho pháp lực đầy thì biến hóa. Cho nên.....” Cậu nói kế tiếp Thiên Lí chưa nói xong, bất quá tất cả mọi người hiểu được. Tóm lại cái thứ này giết thì dễ mà tìm thì khó.

“Vậy đổi đi, không cần.....” Lạc Hải không muốn phiền mọi người, vừa định cự tuyệt, đã bị Tra Tra Tạc đánh gãy.

“Hảo, giao cho em đi. Em nhất định sẽ quơ được nó.” Chỉ thấy Tra Tra Tạc hào hùng vạn trượng nói.

“Cậu một mình thì nghĩ cũng đừng nghĩ.” Mạc Nhật tát cho nó một chậu nước lạnh.

“Hảo hảo đồ chơi. Nhất định phải có một con.” Lăng Vân cũng hưng trí bừng bừng nói.

“Lạc Hải, mau suy nghĩ xem nên cho sủng vật của cậu tên là gì.” Vân Hải cười chen vào nói với Lạc Hải đang liều mạng muốn cự tuyệt. Người sau đành phải cười khổ tiếp thu ý tốt của mọi người. Thật sự không quen người khác đối tốt với mình. Lạc Hải trong lòng nghĩ, cười thâm bản thân thật sự là khổ mạng.

“Chúng ta là người một nhà không phải sao. Không cần cự tuyệt. Bằng không mọi người sẽ thực thương tâm. Đặc biệt là Tra Tra Tạc.” Đột nhiên, bên tai truyền đến mật ngữ của Thiên Lí. Trong nhóm, cậu cùng thiên Lí đều là suy nghĩ nhiều nhất. Đầu từng có một quá khứ thống khổ, Thiên Lí càng hơn mình, theo một trình độ nào đó, hai người họ có thể hiểu được tâm tình đối phương. Cho nên Thiên Lí hợp thời mật ngữ, làm cho Lạc Hải nở nụ cười từ đáy lòng. Đúng vậy, quá khứ đã qua, hiện tại cậu thật sự có người nhà.

Bởi vì không thể thấy được Tiên Thủy Cầu, cho nên mọi người vẫn dựa vào lộ tuyến mù quáng mà đi, tuy nói Tiên giới rất đẹp, nhưng phong cảnh thật sự không sai. Cho nên mọi người cũng sẽ không có hưng trí ngắm cảnh, mà nện bước nhanh hơn. Bất tri bất giác, mọi người tới thành của Tiên giới —— Vân Lý Thành.

Vân Lý Thành hôm nay tựa hồ phá lệ náo nhiệt, càng đến gần thì tiếng người càng ồn, Lăng Vân tò mò giữ chặt một người hỏi nguyên do.

“Di? Các người là vừa tới Tiên giới đi? Hôm nay có hoạt động Sủng Vật Tổng Tổng Tổng ba tháng một lần ở Vân Lý Thành, tất cả mọi người vội vàng chém giết, bỏ lỡ sẽ không có.” Nói xong, người nọ cũng chạy như bay vào thành, chỉ sợ đi chậm sẽ không có phần mình.

“Sủng Vật Tổng Tổng Tổng? Đó là cái gì?” Lăng Vân thần tình dấu chấm hỏi.

“Sẽ tặng Tiên Thủy Cầu sao?” Hiện tại Tra Tra Tạc quan tâm nhất là cái này.

“À, tôi nhớ rõ hình như có một hoạt động như thế.” Liên Quyết không phụ trách nhiệm nói xong, liền như những người khác nhìn về phía Thiên Lí.

“Nếu tôi nhớ không lầm.” Thiên Lí cúi đầu nghĩ nghĩ, sau đó khẳng định nói: “Hôm nay hẳn là số 15 lịch Ngũ Hành hàng tháng.”

Cả nhóm vội lấy lịch ra nhìn, quả nhiên đúng vậy. Sau đó lại nhất tề nhìn Thiên Lí, chờ đợi.

Vân Lý Thành không lớn, nhưng có vườn bách thú lớn nhất toàn Tiên giới, hoặc nói là vườn quái. Bên trong có đủ loại quái trong Ngũ Hành cho mọi người đi thăm. Hàng tháng, Viên chủ sẽ cho một nhiệm vụ, phàm là người tìm được Ngũ Cá Viên Mãn đầu tiên thì có thể lựa chọn một quái ở trong vườn làm sủng vật. Nhưng phải có điều kiện tiên quyết là quái kia nguyện ý theo ta. Bởi vì bên trong có quái cấp BOSS thập phần hiểm thấy, cho nên ta tham gia hoàn thành nhiệm vụ là bước đầu, quan trọng nhất là ta phải giành được hảo cảm của quái, làm cho nó cam tâm tình nguyện theo ta.” Ngàn dặm một hơi nói một đồng lớn trong lời nói.

“Nếu quái đó không theo ta, nhiệm vụ của ta cũng không hoàn thành?” Mạc Nhật cảm thấy đây quá không công bằng.

“À. Viên chủ đưa ra nhiệm vụ tuy rằng khó khăn, nhưng không phải là không có khả năng hoàn thành. Ngược lại là tranh thủ hảo cảm của quái thì khó hơn. Tôi nghe nói có một người chơi coi trọng một quái cấp cao. Chính là quái kia không chịu đi với hắn. Vì thế hắn ở Vân Lý Thành dây dưa một năm, tham gia hoạt động sáu lần, cũng thắng sáu lần, mãi cho đến lần cuối cùng kia, quái đó mới gạt đầu đáp ứng làm sủng vật hắn.” Thiên Lí trả lời Mạc Nhật.

“Con quái đó cũng được nuông chiều quá đi. Quái gì a?” Tra Tra Tạc mở to hai mắt không thể tin được.

“Kia là đương nhiên, cậu cho là BOSS quái dễ lấy vậy chắc a.” Phi Sa xem thường: “Phải biết rằng, AI BOSS quái trong Ngũ Hành phi thường cao, không phải tùy tiện người nào cũng có thể chop tới lấy làm súng vật.”

“Bên trong có Tiên Thủy Cầu sao?” Mặc kệ trêu chọc của Phi Sa, Tra Tra Tạc trực tiếp hỏi trọng điểm.

“Hắn là có đi.” Thiên Lí cũng không quá xác định.

“Quyết định.Lạc Hải em sẽ hoàn thành nhiệm vụ, giúp anh lấy một Tiên Thủy Cầu làm súng vật.”

“Không có khả năng đích.” Thiên Lí đánh gãy ảo tưởng của Tra Tra Tạc.”Nếu muốn quái bên trong làm súng vật, chỉ có thể tự mình làm nhiệm vụ. Người khác không thể hỗ trợ.”

“A?” Tra Tra Tạc cứng cả mặt “Kia làm sao bây giờ a?”

“Mọi người cùng đi làm nhiệm vụ đi. Nhìn xem có thể giúp Lạc Hải hay không. Nếu thật sự không được,thì cũng không nhất định phải cần, nơi khác cũng có thể tìm được Tiên Thủy Cầu mà.” Vân Hải vỗ vai Tra Tra Tạc, coi như là động viên tinh thần.

“Ân.Nhiệm vụ bên trong không nhất định là công đánh chức nghiệp hoàn thành. Cũng có một ít phụ trợ chức nghiệp có thể hoàn thành nhiệm vụ. Xem là vận khí mỗi người. Hơn nữa, còn có một quy định không tồi. Chính tuyển thủ dự thi có thể tổ đội thỉnh bạn bè hỗ trợ, nhiều nhất là 4 người. Hơn nữa có chút nhiệm vụ phải cần nhiều người mới có thể hoàn thành.” Thiên Lí bổ sung, Tra Tra Tạc lại dấy lên ý chí chiến đấu.

“Tiến lên.....” Theo khẩu hiệu ý chí chiến đấu sục sôi của Tra Tra Tạc, mọi người chỉ thấy nó la lên một tiếng tinh thần hăng hái lên, phóng tới thành.

“Này, cậu có biết làm sao báo danh không a?” Thiên Lí không kịp ngăn cản, chỉ có thể ở phía sau kêu lớn.Người nào đó đang chạy vọt về trước, lập tức dừng bước.

“Đúng là không có biện pháp với nó.” Liên Quyết đối với đứa em trai măng măng trạng trạng đúng là dở khóc dở cười, đành phải cố tăng tốc. Những người khác cũng nện bước nhanh hơn.

40. Chương 40

Tra Tra Tạc một phen bám vào dòng người đi qua đi lại, Mặc Nhật cùng Liên Quyết hợp lực đưa nó từ dòng người kéo đi ra, đem nó kéo đến bên những người khác. Tra Tra Tạc thật vất vả mới đứng vững, vừa định kháng nghị liền bị một tên ăn mày đẩy ngã

“Đây là sao chỗ?” Tra Tra Tạc chỉ vào người trước mắt quần áo tả tơi.

“Cậu không phải đi dự thi sao không?” Phi Sa chỉ vào cái chén đặt ở dưới, ý bảo Tra Tra Tạc bỏ tiền xuống.

“Chính là báo danh dự thi không phải ở trong quán trà sao.” Tra Tra Tạc quay đầu lại nhìn xem quán trà bắt đầu khởi động sau đám đông.

“Là Thiên Lí nói đường tắt cho chúng ta, có thể không cần đi quán trà người với người, chúng ta đều báo danh.” Vẫn là Lạc Hải hảo tâm, giải nghi hoặc cho Tra Tra Tạc.

“Nga” Tra Tra Tạc nghe lời từ trong túi áo xuất ra 1 lượng bạc, số tiền cũng do Thiên Lí sắp xếp, ném vào chén tên ăn mày. Cái người vốn cúi đầu, cho dù bị bọn họ tám người vây quanh cũng không tò mò mà nâng đầu lên,sau khi nghe đến tiền rơi vào chén phát ra tiếng vang thanh thúy, lập tức nâng lên. Liên thanh nói lời cảm tạ. Sau đó lại ra vẻ thần bí tới gần Tra Tra Tạc nói.

“Tiểu ca, tôi đã vài ngày không ăn cơm Xin ngài thương xót, cho thêm chút nữa, tôi liền nói cho ngài một bí mật lớn, như thế nào?” Nói xong ánh mắt còn hướng tới Tra Tra Tạc nháy nháy. Làm hại Tra Tra Tạc ghê tởm nửa ngày, vội vàng hỏi: “Bao nhiêu”

Chỉ thấy cái kia tên ăn mày chìa bàn tay ra: “50 hai”

“Giữ tiền hả?” Tra Tra Tạc nghe xong hạ nhảy dựng, tiền trong game này cũng không dễ kiếm a. 50 hai là toàn cục mất. Bất quá tuy rằng như thế, vì tiết kiệm thời gian, nó vẫn là tâm không cam lòng tình không muốn bỏ tiền ra.

Thanh toán tiền sau, tên ăn mày nói cho nó, từ cửa sau quán trà đi vào, sẽ gặp phải Vương Nhị tạp vụ nhà bếp, chỉ cần nói là hần tên ăn mày Lưu Tam giới thiệu, cho hần một bình hảo tửu, hần sẽ dẫn người từ trong bộ đến phòng bán danh (đi cửa sau a). Sau khi nghe tên ăn mày, mọi người đi vào tửu lâu mua một bình Nữ Nhi Hồng loại tốt nhất, vượt qua đàn người, tới phía sau quán trà. Quả nhiên, sau khi nâng cốc với Vương Nhị, chỉ chốc lát, Vương Nhị mượn 8 bộ quần áo tạp vụ, sau khi mặc vào, mọi người đi theo Vương Nhị lên lầu, vượt qua đám người xếp hàng dài, trực tiếp báo danh. Người chân chính báo danh chính là Vân Hải cùng Lạc Hải. Tra Tra Tạc Mặc Nhật cùng Lăng Vân cùng nhóm giúp Lạc Hải, ba người kia cùng tổ với Vân Hải. Sau khi báo danh kết thúc, NPC nói cho bọn họ, nhiệm vụ trong chốc lát sẽ được thông báo trong thành, phải bọn họ chú ý xem. Từng thành bất luận lớn nhỏ, cũng sẽ được treo một bảng công bố rất lớn, ở thành nơi bắt mắt nhất thành. Bởi vì treo tại phía trên, cho dù cách khá xa chút cũng có thể xem, cho nên đỡ hơn tình huống bị thảm lúc báo danh, xem nhiệm vụ không cần tiến lên phía trước. Bọn họ tám người sau khi báo danh, đi đến một góc ở trung tâm thành, lẳng lặng chờ nhiệm vụ công bố.

Buổi trưa, chợt nghe tiếng chuông vang lên, ba tiếng qua đi, trên bảng công bố treo cao tuyên bố nhiệm vụ —— cầm kỳ thư họa.

Trận đấu Sủng Vật Tổng Tổng Tổng, vốn chính là nhiều mặt, các loại nhiệm vụ đều có, có khi là một lần định thắng bại, có khi cần nhiều luân, nghe nói có một lần đề mục trận đấu là lừa tiểu hài. Cho nên giống lần này trận đấu thông qua cầm kỳ thư họa bốn luân để quyết định thắng bại cũng không thái quá. Nhưng là, dưới lại ai thanh một mảnh, vì cái gì đâu?

Nguyên lai một khi báo danh dự thi, như vậy từ khi bắt đầu đến khi kết thúc trận đấu là trong vòng 26 giờ (thời gian game, 2 giờ trước là thời gian báo danh, 24 giờ sau là thời gian trận đấu chính thức), tất cả người dự thi chính là người báo danh đều cần giúp đỡ, trừ bỏ tiến hành giao dịch với bốn người trong đội, không thể cùng những người khác tiến hành giao dịch, cũng không có thể cùng NPC tiến hành giao dịch, trong khoảng thời gian này mà đánh quái gì đó, trừ phi là nhiệm vụ vật phẩm, nếu không sau khi nhặt toàn bộ đều là màu xám không thể sử dụng. Cho nên trừ bỏ ở những gì chuẩn bị trước khi báo danh, những gì sau đó đều muốn là không có hiệu quả, cái này khiến cho trận đấu trừ bỏ năng lực và vận khí cũng đại khái thành một mẩu chốt thắng. Liên tỷ như trận đấu nhiệm vụ lần này —— cầm kỳ thư họa. Cửa thứ nhất là cầm, cần ngoạn gia trang bị cầm mới có thể tiến vào nội đường tiến hành trận đấu, mỗi lần một người, có thể là người báo danh dự thi cũng khá vậy là giúp đỡ trong đội ngũ hần. Cái này tiện nghi cho một ít nhạc công hoặc là người lấy cầm làm vũ khí, nhìn bọn họ đặc ý đào tạo tiến vào nội đường dự thi, thật sự là...đập cũng không đủ. Bất quá khí về khí về, quy định chính là quy định, không thể sửa đổi, cho nên đại đa số người chính là tiểu đội Vân Hải, bởi vì trong bao quần áo họ cũng không có cầm, không cầm thì không thể tham gia trận đấu, cho nên chỉ có thể tiếc nuối ở cửa thứ nhất đã bị sàng lọc xuống làm khán giả. Mà Lạc Hải bởi vì có Lăng Vân giúp đỡ, may mắn bắt được tư cách tham gia trận đấu, dưới ánh mắt chờ đợi của mọi người, Lăng Vân giống mọi người phát phát tay, tiến nhập nội đường.

Không ai biết bên trong rốt cuộc so cái gì, mọi người chỉ có thể kiên nhẫn ở bên ngoài chờ đợi. Trong đám người vâu xem có đội hữu chân chính của mình bên trong dự thi, mà lo lắng chờ đợi, cũng có bởi vì luân đầu đã bị gạt, mà trong lòng âm thầm nguyên rủa không ai có thể thành công, càng nhiều chính là mấy người không liên quan, vô giúp vui. Tóm lại tại nơi dưới ánh nhìn chăm chú của nhiều người, người mới vào trận đấu, lại một đám đi ra. Có tươi cười đầy mặt, có ủ rũ. Rốt cục sau một canh giờ, Lăng Vân đi ra. Cậu bước chậm đi tới mọi người bên cạnh chờ cậu đã lâu, sau đó nhìn ánh mắt Lạc Hải, 3 giây lúc sau, làm một điệu bộ chữ Y. Mọi người nín thở chờ đợi tin của Lăng Vân, khẩn trương nhất không phải là người báo danh Lạc Hải, mà là Tra Tra Tạc. Thấy cái kia tay thế Y kia, Tra Tra Tạc là người thứ nhất nhảy dựng lên, ôm lấy Lăng Vân miệng cao hứng nói: “Quá tuyệt vời, thành công rồi. Thành công rồi.” Tinh thần vui vẻ kia, giống như trận đấu đã muốn chấm dứt, bọn họ đạt được xuất sắc.

“Ôm đủ chưa.” Lão đại Mặc Nhật kể bên khó chịu kéo Tra Tra Tạc ra, đem nó quảng qua chỗ Lạc Hải, bá đạo ôm Lăng Vân vào trong lòng.”Có mệt hay không?”

“Nói chuyện thủ khúc mà thôi, không có gì mệt. Chính là thời gian chờ quá dài.” Cái gọi là thói quen thành

tự nhiên, vừa mới bắt đầu Lăng Vân còn ngượng ngùng thân thiết với Mạc Nhật trước mặt mọi người, sau khi bị ôm (này ôm phi bĩ ôm, không chính xác hiểu sai nga), cũng sẽ theo hắn đi.

“Hơn 3 giờ sau luân tiếp theo mới bắt đầu, chúng ta tìm địa phương nghỉ ngơi một chút đi.” Thiên Lí nói với mọi người. Bởi vì trận đấu này là 4 luân, cho nên trừ bỏ vòng cuối cùng, mặt khác cũng không phải thời gian trận đấu, 3 luân trước mỗi luân thời gian là 6 giờ, cho nên mặc kệ có người thi đấu hay không, 6 giờ sau mới bắt đầu luân tiếp theo. Lăng Vân vào khoảng 1 canh giờ, hiện tại thời gian còn nhiều, mọi người liền tìm một nơi ít người, ngồi xuống đất mà ăn cơm dã ngoại. Không phải bọn họ không nghĩ đi hảo địa phương, thật sự là Vân Lý Thành quá nhỏ, quán trà kiêm tiệm cơm kiêm tửu lâu duy nhất bị dùng để làm nơi dự thi, mọi người đành phải ở ven đường. Bất quá bởi vì rất nhiều người đều như vậy, cho nên bọn họ cũng không tính là quái dị.

Vân Hải cùng Lạc Hải xuất ra nồi chén muôi chậu, tính toán nấu cho mọi người ăn, những người khác thì làm thành một vòng thảo luận trận đấu.

“Lăng Vân, em bên trong rốt cuộc so cái gì a?”

“Àn, không có gì. Sau khi vào, có một cô gái ngồi ở giữa, sau đó chúng ta một đám đi vào tùy tiện đàm một thủ khúc cho nàng nghe, nàng sẽ ở tại đây nói mình có đủ tư cách hay không. Còn nghiêm khắc dã man. Quá trời người bị đào thải. Vận khí của em coi như không tồi.”

“Em nói là khúc gì?” Mạc Nhật tâm niệm vừa động, sẽ không phải.....

“Chức Thiên Tình đó.” Lăng Vân nói ra đáp án, quả nhiên là cái mà Mạc Nhật nghĩ.” Tuy rằng không có hợp tấu với anh, bất quá thủ khúc này một mình diễn tấu cũng không sai. Em chỉ nói một đoạn ngắn, cô gái đó đã nói em thông qua. Phía sau còn có người không phục.” Lăng Vân nghĩ liền cảm thấy nguy hiểm thật. Thời gian cậu nói rất ngắn, một khúc đều chưa diễn tấu xong liền thông qua, có người không phục, chất vấn cô gái kia, kết quả cô gái kia nhìn cũng chưa nhìn hắn liền tuyên bố hắn bị đào thải. Người nọ cả đời khí thế nhưng công kích nàng, kết quả, tất cả mọi người đều đau lòng, hắn đã bị đưa ra lễ đường, tuyên bố hủy bỏ tư cách thi đấu.

“Không biết kế tiếp sẽ thi cái gì.” Phi Sa như là hỏi, hoặc như là lăm bầm lâu bầu.

“Cầm kỳ thư họa, đương nhiên là thi kỳ (chơi cờ) rồi.” Tra Tra Tạc đắc ý dào dạt trả lời, kết quả đưa tới xem thường của mọi người.

“Vô nghĩa, chúng ta đương nhiên biết là kỳ. Vấn đề là cái gì kỳ thi như thế nào.” Liên Quyết xoa trán, thập phần chịu không nổi em trai mình.

“Có thể ăn.” Tra Tra Tạc thật muốn biện giải, bên tai truyền đến âm thanh của tự nhiên. Không phải vì thanh âm Lạc Hải êm tai. Mà là hôm nay Vân Hải nói sẽ làm gà rán và sườn lợn tẩm, đối với thứ mình thích nhất Tra Tra Tạc đương nhiên việc nhân đức không nhường ai giành trước.” Thơm quá a. Người này hoạt động đây.” Cũng không quản hình tượng, dù sao nó cũng không cần cái thứ kia, trực tiếp lấy tay cầm lấy muốn ăn. Lúc muốn đụng tới, bị một đôi đũa đánh gãy.

“Đau quá.” Ngẩng đầu vừa thấy dĩ nhiên là Lạc Hải ôn hòa nhất.

“Rất nhiều, không cần sợ không đủ. Dùng này ăn đi.”

“Àn” Cầm đôi đũa, Tra Tra Tạc ăn cực kỳ vui vẻ, cũng đã quên mình vốn là muốn máng người, bất quá nó giống như vừa nhìn thấy Lạc Hải thường thường sẽ biến thành ngoan ngoãn, vì sao nhợ? Tra Tra Tạc của chúng ta đương nhiên sẽ không đi nghiêm túc tự hỏi vấn đề này, nó hiện tại thậm chí như thế nào tiêu diệt món nó yêu nhất trước mắt, nước miếng a

Chương ————— 20

Sau khi rượu chùng cơm no, mọi người tự do hành động, đợi cho tiếng trống vang thì tụ tập lại. Trận đấu kỳ bắt đầu rồi.

Trên bảng công cổ tuyên bố lần này thi chính là cờ vua, tuyển thủ dự thi thỉnh thông qua vòng này hoặc là người giúp đỡ tiến vào hội trường.

“Cờ vua?” Lạc Hải vốn không muốn phiền mọi người, chính mình ra trận tham gia trận đấu. Chính là... Cờ vua còn đi, cờ vua y không biết.

“A a a” Tra Tra Tạc ở bên kia tham gia: “Sớm biết rằng lúc trước em hảo hảo học tập một chút, hiện tại làm sao bây giờ.” Lập tức lại nhớ tới gì, hai mắt tỏa ánh sáng nhìn Mạc Nhật.

Lăng Vân từ ánh mắt Tra Tra Tạc nhìn Mạc Nhật, thấy Mạc Nhật chơi cờ cũng tốt: “Anh sẽ đấu?”

“Đương nhiên, vẫn là cao thủ. Cứ giao cho anh.” Mạc Nhật cho một cái cam đoan, lén thơm một cái lên mặt Lăng Vân, sau đó tự tin tràn đầy tiêu sái bước vào. Lưu lại Lăng Vân bên ngoài thẹn thùng. Tuy rằng đã quen động tác thân mật của Mạc Nhật, chính là hiện tại bên cạnh không riêng gì đội mình, còn có rất nhiều người khác a. Lăng Vân cảm giác tất cả ánh mắt đều tập trung ở trên người mình, khe khẽ nói nhỏ, cậu hận hông thể tìm một cái hố chui xuống. Bất quá kỳ thật Lăng Vân suy nghĩ quá nhiều. Đối tình nhân bên cạnh cũng không phải là hôn nhẹ nhiệt nhiệt, đồng tính cũng không ít, dù sao thời đại cũng thay đổi mà.

Mạc Nhật bắt đầu không lâu liền trở ra, nhìn vẻ mặt đắc ý của anh chỉ biết trận đấu thắng. Hỏi sau mới biết được, là đơn thuần thi cờ vua, từng người chém giết lẫn nhau, người thắng sẽ tiến vào luân tiếp theo. Mạc Nhật tự thổi phồng: “Anh là trình độ gì chứ. Đương nhiên hai hạ ba hạ liền thu phục.” Mọi người biết anh khoe khoang với Lăng Vân nên cũng sẽ không phun tào anh. Kiên nhẫn đợi trận đấu ‘thư’.

Đối tình nhân mà nói thời gian đều là chỉ cần hai người cùng một chỗ, thời gian sẽ biến thành thực ngắn. Dù sao tựa hồ qua không bao lâu chợt nghe tiếng trống, trận đấu thư bắt đầu rồi. Lăng Vân đại khái nhìn một chút, tiến vào vòng này đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc có khoảng 26 người. Trận đấu quy tắc một chút, dưới còn có người cầm giặc bất bình tỏ vẻ trận này đấu không công bằng. Nguyên lai trận đấu lần này là nhận thức chữ. Từng tuyển thủ dự thi sẽ được phát một tờ giấy, dùng tự thể khác nhau viết năm mươi cái từ ngữ, mọi người phải từ từ ngữ này phiên dịch thành tiếng mẹ đẻ của mình. Mọi người mới nhìn trên bảng công bố một tiểu bộ phân từ ngữ, đều là Trung Quốc Hán tự thể, tỷ như Giai Ngụy Tống Dã Đằng. Ở đây không ít người chơi là người Trung Quốc, có thể xem đồng giản thể không nhiều, hướng chỉ ngay cả người Trung Quốc cũng không nhất định xem đồng tự thể. Nhưng quy tắc chính là quy tắc, từng đội chỉ có thể phái một người tham gia, nếu không có người giúp đỡ tuyển thủ dự thi cũng chỉ có thể tự mình thi. Bất quá trận đấu tiến hành đến vòng thứ ba, còn lưu lại nhiều la 2 người giúp đỡ người dự thi, mà người Châu Á chơi Ngũ Hành cũng không ít, cho nên cho dù có người bất mãn, trận đấu vẫn tiến hành. Mà bọn Lạc Hải lần này là Lạc Hải tự mình ra trận. May mắn cậu từ nhỏ có học qua thư pháp, cho nên từ này với cậu mà nói không phải rất khó, mặc dù có chút xem không hiểu, bất quá nhận ra hai phần ba đã không thành vấn đề.

Rốt cục đợi gần một ngày, luân bốn bắt đầu rồi. Thật vất vả qua tam quan, tất cả mọi người rất có tin tưởng thắng được thắng lợi cuối cùng, dù sao chỉ cần năm tên trước là có thể đi vào viên chọn sủng vật, mà cuối cùng tiến vào luân bốn bất quá chỉ 9 người mà thôi, có 50% có thể tính, vẫn là cao đã man. Chỉ có Tra Tra Tạc không quá cao hứng. Nó một lòng muốn vì Lạc Hải tìm một sủng vật làm lễ vật đưa cho cậu, kết quả chính là, chính mình không giúp được gì cả, bực mình muốn chết.

“Cám ơn cậu.” Lạc Hải nhìn ra nó buồn hiu, đi đến bên cạnh nhỏ giọng nói lời cảm tạ với nó.

“Người ta cái gì cũng không giúp được, anh không cần phải an ủi.” Tra Tra Tạc khó có được cảm thấy thực uể oải.

“Có lẽ luân tiếp theo cậu có thể giúp đỡ a. Hơn nữa, tôi phải cảm ơn không riêng gì lần này. Sau khi quen cậu, cậu giúp tôi rất nhiều. Ít nhất cùng cậu cùng một chỗ thực vui vẻ.” Lạc Hải thật sự rất muốn tỏ vẻ cảm tạ với Tra Tra Tạc, từng có nhiều chuyện không vui. Chính là lần này ở Hoa Kỳ gặp lại huynh đệ Lăng gia, đặc biệt thông qua bọn họ nhận thức những người này, mình cảm thấy đã muốn thực hạnh phúc.

“Ồ

” Tra Tra Tạc vẫn là quet miệng, nó muốn chân chính đến giúp Lạc Hải, không riêng gì đùa giỡn múa mép khuây môi.” Luân tiếp theo sẽ là họa, tôi nghe Lăng Vân nói, anh nếu biết viết thư pháp, vẽ tranh cũng sẽ không thua kém gì. Tôi lại không học qua, sao lại có thể đến giúp anh.”

Lạc Hải muốn nói gì đó, tiếng trống vang lên. Bởi vì là vòng cuối cùng, trận đấu sẽ ở khu đất trống duy nhất trong thành giờ lên, làm cho tất cả mọi người có thể quan sát trận đấu. Người chủ trì bảo 9 tuyển thủ

dự thi cùng người giúp đỡ đi đến phía trước, tuyên bố phương thức thi đấu.

“Cuối cùng thi là vẽ tranh. Trận đấu phương thức phi thường đơn giản, chỉ cần một bút, thi chính là vẽ rồng điểm mắt.” Nói xong vung tay lên, 18 tiểu đồng đã được huấn luyện đem 9 cái giá vẽ lên đài. “Thỉnh người dự thi hoặc là người giúp đỡ mỗi đội phải một người lên sân, tùy ý chọn lựa một giá vẽ, trên từng giá vẽ đều có một tác phẩm chưa hoàn thành, tuy nói chưa hoàn thành, nhưng kỳ thật chỉ kém một bút mà thôi, mỗi vị tham gia trận đấu có 15 phút để hoàn thành tác phẩm này. Sau đó đưa tất cả ngoạn gia bỏ phiếu. Bỏ phiếu thời gian là 5 giờ, đến lúc đó 5 vị có phiếu nhiều nhất sẽ có được tư cách tiến vào bên trong viên chọn lựa sủng vật. Người giúp đỡ người dự thi không được bỏ phiếu, những người khác mỗi người nhiều nhất bỏ một phiếu. Nếu xuất hiện tình huống số phiếu bằng nhau, như số phiếu đệ tứ đệ ngũ vị giống nhau, đều có thể tiến vào bên trong vườn, như đệ tứ đệ ngũ đệ lục số phiếu giống nhau, được cũng không được vào bên trong viên. Lấy này suy ra. Hiện tại thỉnh người dự thi lên đài.”

Các đội đều rất nhanh phái ra đội viên, trên đài 9 cái giá vẽ chỉ còn một cái chưa ai nhậm.

“Tra Tra Tạc cậu chờ cái gì còn không chạy nhanh lên.” Tra Tra Tạc không nói một tiếng đứng ở cuối cùng thỉnh linh nghe thấy Lăng Vân kêu mình.

“Tớ? Tớ sẽ không vẽ tranh a.” Tra Tra Tạc giật mình.

“Chính là một bút mà thôi, kỹ xảo tuy rằng trọng yếu, bất quá vận khí cùng linh cảm cũng là rất trọng yếu. Hơn nữa, bỏ phiếu chính là người xem, không phải giám khảo chuyên nghiệp, cho nên cậu yên tâm mà đi.” Mạc Nhật nói xong, còn đẩy mạnh, đem nó đỡ lên trên đài.

Lạc Hải không nói gì, chính là mỉm cười nhìn Tra Tra Tạc, trong ánh mắt để lộ ra tín nhiệm trăm phần trăm. Tra Tra Tạc không để ý tới trên đài người chủ trì thúc giục, cúi đầu suy nghĩ một chút, sau đó cho Lạc Hải một nụ cười sáng lạn, lập tức đi tới bàn vẽ cuối cùng.

Mọi người đến đông đủ, người chủ trì tuyên bố trận đấu bắt đầu. Tuyển thủ nhóm đồng thời bỏ xuống vải che trước mắt, 9 trương phê duyệt xuất hiện ở trước mắt.

Long, trận đấu chủ đề là long, mỗi trên mỗi bức đều vẽ một con rồng hình thái khác nhau, điểm giống nhau là chúng không có mắt. Tuyển thủ dự thi khác nhìn qua đều cũng có chút kinh nghiệm vẽ tranh, đã muốn cầm lấy bút trăm tư, có người thậm chí đã vẽ lên, chỉ có Tra Tra Tạc nhìn chăm chăm bức họa, chậm chạp không tiếp bút tiểu đồng đưa qua. Con rồng trước mặt nó không hung dữ, tựa hồ bình thường chậm rãi, chậm rãi ngao du trong mây, Tra Tra Tạc không biết nên vẽ thế nào, liền gần gũi người với con rồng. Bon Lạc Hải dưới đài, cũng không giống những người khác vì nó mà hò hét cổ vũ, chỉ là nắm chặt tay theo dõi nó, ở trong lòng vì nó mà cổ vũ. Đã tới 15 phút, Tra Tra Tạc vẫn ở trên đài gần gũi người, một tiếng vang chấm dứt vang lên, nó mới giống như vừa mới lấy lại tinh thần lấy bút từ trong tay tiểu đồng, chờ lúc nó muốn vẽ xuống thì tiếng thứ hai lại tới, Tra Tra Tạc tựa hồ đã nghe không được tiếng ồn ào bên ngoài, nhắm mắt lại bàn tay to vung lên. ‘Dong’ tiếng thứ ba chấm dứt trận đấu vang lên, Tra Tra Tạc lúc này mới mở to mắt nhìn chỗ mình đã vẽ, tuy nói không đến mức vô cùng thâm thúy, nhưng chỉ là một điểm đen làm mất rồng mà thôi. Đừng nói kỹ xảo, sáng ý và vận toàn bộ không có. Tuyển thủ khác cho dù không phải tự tin tràn đầy, nhưng nhiều ít trong lòng còn có chút để ý. Chỉ có Tra Tra Tạc chưa nâng lên đã xong. Người chủ trì trên đài tuyên bố, bắt đầu bỏ phiếu, 5 giờ sau chấm dứt, tiếng nói vừa dứt, rất nhiều người bỏ chạy lên trên đài, quan sát gần 9 tác phẩm kia.

“Đi ăn cái gì đi.” Đợi Tra Tra Tạc đến chỗ họ, Lăng Vân lớn tiếng tuyên bố. Chính là Tra Tra Tạc bình thường nghe thấy ăn là vui nhất, một chút biểu tình đều không có. Có thể thấy được lần này thật là đắc kích không nhỏ.

“Em đây là cái biểu tình gì a.” Liên Quyết thưởng cho nó một gậy: “Trận đấu lại không nhất định sẽ thua. Bộ dáng này của em thì sao đợi tới lúc đếm phiếu a.”

“Đếm phiếu?” Tra Tra Tạc rốt cục ngẩng đầu lên, nghi hoặc nhìn mọi người.

“Đương nhiên, ở trận đấu này, kỳ thật tiếp theo vẽ tranh chính là hoạt động đếm phiếu năm giờ sau mới là quan trọng. Sau khi ăn no mọi người mới có thể làm việc a.” Phi Sa nháy mắt với nó mấy cái.

“Nếu chú không chạy nhanh, liền hủy bỏ tư cách ăn cơm đó.” Mạc Nhật đi phía trước kéo Lăng Vân chạy, quay đầu lại kêu to với nó. Thiên Lí Vân Hải Phi Sa Liên Quyết cũng lập tức đuổi kịp.

“Đi thôi.” Lạc Hải đi đến cạnh nó, lần đầu tiên chủ động kéo tay nó, đuổi kịp đội ngũ: “Bức tranh của cậu được lắm.”

Tuy rằng biết Lạc Hải chẳng qua chỉ là an ủi nó, nhưng Tra Tra Tạc vẫn tươi cười lần nữa. Mắt nhìn chăm chăm hai tay nắm chặt, trong lòng nghĩ. Đây là lần đầu tiên Lạc Hải chủ động nắm tay mình đó nha. Vốn là một người đặc biệt đơn thuần, mắt mắt vừa nãy cũng bị ném ra sau đầu, người cũng theo tinh thần mà đi lên.

41. Chương 41

1 tiếng

2 tiếng

3 tiếng

4 tiếng

5 tiếng

‘Đùng đùng đùng’ một tiếng, bỏ phiếu chấm dứt. Người chủ trì tuyên bố thành tích sau khi hoàn thành cuộc thi, 5 vị tuyển thủ dự thi tiến nhập vào viên. Lần này trận đấu quả nhiên xuất hiện tình huống bằng phiếu, bất quá bởi vì là đệ tứ đệ ngũ phiếu giống nhau, cho nên tiến vào trong viên vẫn là năm người. Mà Lạc Hải cũng phi thường may mắn trở thành một trong năm người. Không có biện pháp, tuy rằng bức tranh đứng đầu chính là Tra Tra Tạc, bất quá sức mạnh để nhìn chính là lợi hại, 8 mỹ nam tử ‘ phong tình ’ khác nhau đứng kéo phiếu, tuy rằng làm không ít nam nhân hận nghiêng rằng, bất quá khi ở thời đại nữ quyền, bọn họ vẫn là thành công làm cho phiếu của mình bay lên tới vị trí thứ ba, hơn nữa bảo trì đến cuối cùng. Đặc biệt là Tra Tra Tạc, từ đầu tới đuôi lộ vẻ mỉm cười ngọt ngào, bốn ba chạy đi kéo phiếu, một phút đồng hồ cũng không chịu nghỉ ngơi, phiếu cao như vậy, nó cũng không thể không công a.

Lạc Hải là người cuối cùng vào viên, bởi vì lúc này Tra Tra Tạc kéo cậu dạo nửa ngày. Tỷ như Tiên Thủy Cầu là bộ dáng gì a, thế nào mới là đi đường tắt làm hảo quan hệ với quái. Ở những người khác xem ra đều là một đồng vô nghĩa, Mạc Nhật đã muốn chịu không nổi kéo Lăng Vân chạy đi nói chuyện yêu đương, Liên Quyết cũng mắt trợn trắng. Chỉ có Lạc Hải thủy chung mỉm cười còn thật sự nghe nó nói. Cuối cùng vẫn là Thiên Lí nhắc nhở Tra Tra Tạc nếu không đi vào sẽ quá thời gian gia hạn, Tra Tra Tạc mới lưu luyến không rời thả người. Nó lo lắng gần chết, nếu Lạc Hải đi ra mà không sủng vật thì làm sao bây giờ? Bất quá rất nhanh lại yên tâm. Cùng lắm thì giúp cậu bắt một con là được.

Tiến nhập bên trong viên, Lạc Hải có chút nháy mắt. Cậu vốn nghĩ đến dĩ nhiên là vườn bách thú, như vậy quái hẳn là đều là bị nhốt trong lồng sắt. Không nghĩ tới ở đây kỳ thật chính là một tảng thổ địa lớn, tất cả quái đều tự do sống, chẳng qua cùng bên ngoài bất đồng chính là, nơi này tất cả quái cho dù là một ít phi thường hung ác chủ động quái đều là sẽ không công kích người. Đây được viết giải thích trong viên, Lạc Hải nhìn lúc sau mới yên tâm đi vào. Cấp cậu cũng không cao, nhưng lại là một người chơi hệ sinh hoạt, vạn nhất có quái tìm cậu phiền toái, cậu chính là đánh cũng đánh không lại, trốn cũng trốn không thoát.

“Kỳ quái, thấy thế nào không thấy 4 người khác.” Lạc Hải một bên chậm rãi lắc lư trong viên tìm kiếm bóng dáng Tiên Thủy Cầu, một bên lăm bầm lầu bầu. Tuy rằng mấy người khác cũng vào để tìm kiếm, chính là nhiều ít hẳn là nhìn đến một hai người a.” Bất quá nơi này thật đúng là lớn” Lạc Hải nghĩ như thế đột nhiên thấy phía trước có một con quái như tiểu bạch hổ, chân chính nhắm mắt lại phơi nắng.

“Thỏ ở đây có lỗi tai ngắn a.” Lạc Hải cười ôm lấy nó. Nếu là Thiên Lí, y sẽ nói cho Lạc Hải đây không phải là tiểu bạch thỏ gì, mà là Trường Vĩ Thỏ sống ở Ma Vực Chiếu Trạch, tối am hiểu chính là lợi dụng bề ngoài đáng yêu của mình hấp dẫn địch nhân hãm sâu đầm lầy, sau đó thừa dịp người ta không thể động dậy giết chết đối phương. Cảm giác được mình bị bẻ lên, Trường Vĩ Thỏ mở mắt, nhìn nhìn Lạc Hải, sau đó tự động tìm vị trí thoải mái trong lòng Lạc Hải tiếp tục phơi nắng. Lạc Hải thấy hảo ngoạn, cho nên cậu liền ôm con thỏ tiếp tục đi về trước.

“Thiên Lí nói quái kia hình như rất khó tìm. Tìm được rồi mình cũng không nhất định có được. Không bằng liền mang mây về là được. A, không được, Tra Tra Tạc nếu thấy mình không mang về sẽ thực thất vọng. Hơn nữa, còn không biết mây có nguyện ý không. Làm sao bây giờ ta?” Lạc Hải vừa đi vừa nói chuyện với con thỏ, quái có thể nói trong game ít nhất là cấp BOSS, sủng vật ngoại lệ. Nghĩ vật nhỏ trong tay mình hẳn là AI cũng không cao như vậy, cho nên Lạc Hải thuận túy nói cho bản thân nghe. “Àn, mình cứ như là Tra Tra Tạc lắm bầm lâu bầu.” Lạc Hải xoa xoa bộ lông mềm mại của thỏ, lộ ra một nụ cười vô cùng động lòng người, đương nhiên cậu không cảm thấy thế, bất quá này tươi cười bị vật nhỏ trong lòng thu hết vào đáy mắt.

“Cậu muốn tìm sủng vật gì?”

“Nha” Lạc Hải bị thanh âm thình lình nhảy ra làm hoảng sợ, lấy lại bình tĩnh mới phát hiện nói chuyện với mình chính là con thỏ mà mình nghĩ đến sẽ không nói.”Nguyên lai mây có thể nói a?”

Lạc Hải hai tay cầm lấy nó nâng lên cao, làm cho nó cao cùng mình. Động tác này tựa hồ làm cho nó phi thường không thoải mái, tiểu thỏ tử tránh đi, hiểu ý Lạc Hải liền ngồi xếp bằng mà làm, sau đó đem tiểu thỏ tử phóng tới trên đùi mình.

“Tôi nói chuyện có gì kỳ quái. Tất cả quái trong viên đều có thể nói chuyện. Cậu vừa mới nói muốn tìm sủng vật gì a?” Mắt con thỏ nháy nháy.

“Là loại quái kêu Tiên Thủy Cầu, có thể biến hóa thành các loại bộ dáng. Mây có biết nó ở đâu không?”

“Biết. Cậu muốn nó làm gì. Trong viên có rất nhiều cấp bậc so với nó cao hơn, năng lực so với nó mạnh hơn, vì sao cậu lại muốn tìm nó?”

“Cấp ta không cao, hơn nữa lại chính là nông dân, quái lợi hại cũng không dùng được. Tiên Thủy Cầu có công năng bắt chước, tuy rằng cấp bậc không cao nhưng thời khắc mấu chốt cũng có ích.” Lạc Hải đùa với tiểu thỏ tử: “Mỗi lần tổ đội ra ngoài, tôi không có chuyện gì chính là nhờ người ta bảo vệ tôi. Tôi hy vọng cũng có thể giúp cả nhóm một chút. Hơn nữa, nếu tôi dẫn Tiên Thủy Cầu ra ngoài thì cậu ấy hẳn sẽ rất cao hứng đi!”

“Tra Tra Tạc?” Tiểu thỏ tử đột nhiên nói ra một cái tên làm cho Lạc Hải hoảng sợ.

“Sao mây lại biết?”

“Lúc này cậu có nhắc tới. Cậu rất để ý tâm tình hắn sao?” Tiểu thỏ tử dùng chính là câu nghi vấn, nhưng cũng không trông cậy nghe được đáp án, bởi vì ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, biểu tình Lạc Hải đã nói cho nó đáp án.

Lạc Hải còn đang suy tư cảm giác mình đối với Tra Tra Tạc, hệ thống truyền đến nêu lên: Thời gian hoạt động đã đến, 10 giây sau sẽ bị tổng xuất khỏi khu viên, thỉnh chuẩn bị sẵn sàng. Lạc Hải còn chưa kịp phản ứng, bên tai đã muốn truyền đến thanh âm đếm ngược: 10, 9, 8.....

Không kịp tìm Tiên Thủy Cầu, Lạc Hải hỏi tiểu thỏ tử trước mắt: “Mây nguyện ý làm sủng vật của ta không, theo ta ra ngoài không?”

“Hảo.” Tiểu thỏ tử vừa mới nói xong một từ, đếm ngược đã muốn chấm dứt. Giống như khi tiến vào, Lạc Hải bị bạch quang đưa ra ngoài.

“Lạc Hải” Tra Tra Tạc vừa táy Lạc Hải xuất hiện, chạy qua, miệng không ngừng hỏi: “Bên trong có gì nguy hiểm không? Anh có chuyện gì không? Sủng vật tìm được rồi sao?” Liên tiếp ba vấn đề, làm cho Lạc Hải vừa mới từ truyện tổng hoàn hồn lại có chút đầu óc choáng váng, may mắn Liên Quyết lại đây, kéo Tra Tra Tạc quá mức kích động lại.

“Cậu có sao không? Trên tay Lạc Hải ôm cái gì vậy?”

“Nga, này phải.....” Lạc Hải giơ lên thứ trong tay phóng tới phía trước nghĩ muốn nói cho mọi người chính mình không tìm được Tiên Thủy Cầu, bất quá thu một tiểu thỏ đáng yêu làm sủng vật, nhưng mà lại bị Tra Tra Tạc hoảng sợ làm đánh gãy.

“Oa, Lạc Hải. Anh thật lợi hải nga, thật sự thật sự thu phục được Tiên Thủy Cầu làm sủng vật. Tuy rằng không phải cấp BOSS.”

Hả? Cái gì? Tiên Thủy Cầu? Rõ ràng mình thu chính là con.....Sau khi nhìn thứ trong tay, dừng lại. Tiểu thổ tử trong tay không thấy, trở thành một quả cầu như quả đông lạnh, trong suốt, có hai con mắt to, thật sự là đáng yêu cực kỳ.

“Này.....Mày là ai a?” Lạc Hải cầm vật nhỏ trong tay phóng tới trước mắt cẩn thận đoan trang: “Tiểu thổ tử đâu?”

“Bạn của cậu không nói cho cậu sao. Tôi chính là Tiên Thủy Cầu. Người kia hẳn là Tra Tra Tạc đi, la hét thật thản nhiên nga”

||| hắc tuyến

Tra Tra Tạc vốn đưa tay muốn ôm để ở giữa không trung, nhìn mấy người cúi đầu cười chung quanh, lại nhìn nhìn Lạc Hải phía trước: “Lạc Hải, anh cũng cười tôi.....”

“Ha ha, thực xin lỗi. Mày chính là Tiên Thủy Cầu a, kia vì cái gì lúc ta gặp mày bên ngoài của mày không phải như thế.” Không thể nói thật được, Lạc Hải càng làm lực chú ý phóng tới trên người Tiên Thủy Cầu.

“Luôn là một bộ dáng thì thật nhàm chán a.” Tiên Thủy Cầu chẳng hề để ý nói.

“Lạc Hải, anh thu nó làm sủng vật chưa?” Lăng Vân chen vào nói.

“A, còn chưa, Giờ anh sẽ thu.” Một câu từ Lạc Hải, Tiên Thủy Cầu hừ một tiếng bay vào túi sủng vật của Lạc Hải. Thuận theo dân ý, nó bị đặt tên là ‘ Cầu Cầu ’.

“Mau nhìn xem thuộc tính đi.” Thiên Lí cũng tò mò lắm, loại quái này rất ít khi gặp.

“Tốt.” Lạc Hải mở ra xem xét thuộc tính, sau đó ngẩng đầu đối với Thiên Lí hỏi: “Thiên Lí, lúc trước cậu nói Tiên Thủy Cầu cấp bao nhiêu a?”

Chương ————— 22

“Thiên Lí, cậu nói cấp của Tiên Thủy Cầu là nhiêu a?”

“Bình thường Tiên Thủy Cầu là cấp 32, Tiên Thủy Cầu Vương cấp 40. Làm sao vậy?” Thiên Lí tò mò hỏi Lạc Hải vì cái gì đột nhiên hỏi cái này, đương nhiên những người khác cũng vậy.

“Nhưng cấp của Cầu Cầu là 0 a?” Lạc Hải đem sủng vật thuộc tính sửa thành công khai, cho mọi người xem.

“Thật sự a, chính là sao có thể vậy, cấp của quái không phải không thể sửa sao? Ít nhất sẽ không thay đổi thành thấp a. Trừ phi nó là hình thái trứng.”

” Lúc tôi thấy nó là bộ dáng của tiểu thổ tử, đi ra liền biến thành như vậy, không có đổi quá trứng a.” Lạc Hải nói.

“Mau nhìn, cấp nó bất chước dĩ nhiên là 8, nhanh đến 10 cấp là ngừng phát triển.”

“Thật sự, chẳng lẽ là BOSS?”

“Ngu ngốc a, BOSS cấp bậc chỉ biết rất cao như thế nào lại biến thấp.”

“Nói không chừng là biến dị.”

“Càng không thể. Hơn nữa không có nghe nói qua Tiên Thủy Cầu có biến dị a?”

Mọi người thảo luận sôi nổi, chính là vẫn là không nghĩ ra. Tiên Thủy Cầu cứ một mình lẳng lặng theo dõi họ thảo luận (hiện tại nó kêu Cầu Cầu) thấy họ đoán thái quá, rốt cục nhìn không được, ra tiếng giải thích: “Các người không cần đoán nữa. Cấp của tôi là bởi vì tất cả quái trong viên đều cam chịu trở thành sủng vật trạng thái trứng cấp bậc về 0, 10 ngày sau sẽ từ trứng ra cấp chính là 1.”

“Chính là, kỹ năng bất chước của mày cao thế, cấp cũng 1, không phải rất kỳ quái sao?” Lăng Vân hỏi qua nghi vấn của mọi người.

“Kia có cái gì kỳ quái. Ở trong viên lại không thể đánh gì. Tôi chỉ là nhàn rỗi nhàm chán quá nên thay đổi để chơi chút a. Chơi chút cấp kỹ năng liền lên rồi sao không” Cầu Cầu cho mọi người một cái xem thường, ý tứ là các người là ngu ngốc.

“Chúng ta thế nhưng bị một con tiểu sủng vật làm BS (ngốc).” Liên Quyết sờ sờ cái mũi, quyết định trở về bảo người ta sửa AI của quái và NPC thấp đi một chút.

“Tốt lắm, đừng nói nữa.” Vân Hải đại ca lên tiếng: “Lần này onl thời gian rất dài, đều logout nghỉ ngơi một chút đi thôi.”

“Đi?”

“Không cần a. Em còn chưa chơi đủ!”

“Không được, em phải bồi Lạc Hải huấn luyện Cầu Cầu.”

Trừ bỏ Lạc Hải cùng Thiên Lí, những người khác đều rất không cao hứng logout. Bất quá xét thấy quyền uy tuyệt đối của Vân Hải, mọi người vẫn là ngoan ngoãn mở thái đơn. Sau khi nhìn thấy một đám off rồi, Vân Hải cuối cùng mới out game.

Người nào mà nói không muốn logout, một khi đi ra khỏi Thụy Miên Thương đều tranh nhau chạy đi chiếm phòng. Đừng hiểu lầm, bọn họ cũng không có cảm giác muốn đi ngủ gì. Ngủ trong Thụy Miên Thương cũng đủ lâu, bọn họ phải đi giải quyết sinh lý. Người cũng phải có lúc gấp chứ. Tuy rằng trong giấc ngủ không biết gì cả, một hồi đến liền không nhận được. Sau khi đi WC xong, lại thoải mái tắm tã, lúc này mới chậm rì rì từ trong phòng đi ra tới phòng khách.

Khải Lân bảo mọi người logout nghỉ ngơi, nguyên nhân chủ yếu vẫn là bởi vì hai ngày nữa chính là ngày giỗ của cha mẹ huynh đệ họ Lăng. Vốn chỉ có 3 huynh đệ tính về Thượng Hải tế bái cha mẹ, chính là sau lại thế nhưng biến thành tám người đi. Lạc Hải vừa lúc cũng muốn nhân cơ hội trở về thăm xem cha mẹ có tốt hay không, là do Khải Lân mời đi, mà ba người bọn William còn lại là ngoan cố chạy theo. Tóm lại sáng sớm hôm sau, bọn họ đồng loạt xuất phát đi Thượng Hải. Không dừng lại ở Thượng Hải quá lâu, sau khi tế bái cha mẹ xong, cùng ngày bọn họ liền lên máy bay trở về New York. Nhưng lại khác với khi đi, đến bây giờ là họ vẫn là hai người hai người ngồi, nhưng ngoại trừ Nhược cùng Lạc Hải còn mông lung đến mông lung đi ở ngoài, tay của Khải Lân cùng Diệc Văn vẫn nắm chặt nhau. Lần này Khải Lân cùng Diệc Văn đi tới trước mộ cha mẹ, nguyên nhân chủ yếu chính là trước mộ cha mẹ hân thông báo. Diệc Văn hoảng sợ, đỏ mặt suy nghĩ đáp ứng. Bởi vì Khải Lân nói đây là chuyện tốt, cho nên y chịu đựng nước mắt chưa hề chảy ra.

Sau khi về nhà, mọi người sửa sang lại, liền khẩn cấp login. Đặc biệt là Tra Tra Tạc, nó còn chưa có hảo hảo chơi đùa tân sủng vật của Lạc Hải.

Bởi vì lần trước là logout ở Vân Lí Thành, cho nên khi login vẫn như trước ở Vân Lí Thành. Bất quá bởi vì không phải là ngày thi đấu, cho nên người cũng không nhiều. Trong quán trà cũng có chỗ, sau khi mọi người ăn uống xong, liền ly khai nơi này. Một đường náo nhiệt cực kỳ, ai có sủng vật đều thả ra sủng vật của mình. Hỏa Phượng của Lăng Vân, Bạch Bạch của Tra Tra Tạc, Na Á Tư của Mạc Nhật, Cầu Cầu của Lạc Hải. Chỉ thấy Hỏa Phượng ở bên cạnh Lăng Vân bay thấp thấp, hình thể bây giờ của nó đã cao hơn Lăng Vân, là một trong những sủng vật lớn, hơn nữa có thể tái tạo hai người, nhưng giờ ngồi ở trên là Bạch Bạch, lớn nhất cùng nhỏ nhất hình thành đối lập mãnh liệt. Cầu Cầu ngồi trên người Na Á Tư, bất quá bởi vì Cầu Cầu là trong suốt, cho nên nếu không có hai đôi mắt to chớp a chớp kia, nhìn xa thật đúng là không biết ngồi trên con báo uy phong lẫm liệt kia là vật nhỏ như thế. Bất quá như vậy tựa hồ lại càng không hảo, bởi vì hậu quả từ xa nhìn thấy mặt to chính là tất cả mọi người đều nghĩ đó là u linh. Nói đến đây Cầu Cầu rất không vừa lòng, đâu có u linh nào đáng yêu như mình đâu. Cầu Cầu rất nghe lời chủ nhân Lạc Hải, nhưng đây cũng không có nghĩa là nó ngoan ngoãn đâu nha. Tương phản, nó rất thích chọc ghẹo Tra Tra Tạc. Có một lần thừa lúc Lạc Hải cùng Vân Hải vội vã làm đồ gia vị, Cầu Cầu nghe theo đề nghị của Mạc Nhật, thế nhưng biến thành bộ dáng Lạc Hải làm bộ đi hôn Tra Tra Tạc, kết quả đem Tra Tra Tạc sợ tới mức không dám nhúc nhích, mặt đỏ cả lên. Sau khi Lạc Hải nghe được vừa tức giận vừa buồn cười, đem Cầu Cầu thu vào túi sủng vật cấm túc nó ba ngày. Đáng nhắc tới chính là Lăng Vân lấy danh nghĩa

giáo dục người phá hư tiểu hài tử, cảm Mạc Nhật trong ba ngày không tới gần mình nửa bước, đương nhiên cũng không chuẩn có hành vi thân mật này. Điều này làm cho Mạc Nhật hồ thiên thưởng địa. Bất quá đối với kết cục của anh, Phi Sa chỉ có hai chữ —— xứng đáng.

Sau khi mọi người rời khỏi Vân Lí Thành, tiếp tục không có mục đích đi về phía trước, gặp được tiểu nhân nghèo túng phải đi bổ sung một chút lương thực bình mầu và vân vân, thuận tiện tiếp nhận nhiệm vụ, bởi vì quan đạo không có quái lởm gì, nhiệm vụ của tiểu nhân nghèo túng cũng không có gì khó, cho nên dọc theo đường đi cũng quá là rảnh rang. Thẳng đến một ngày, mọi người đi tới bên cạnh một dòng suối.

“Kỳ quái, bên này nhiều người như vậy, đang tìm cái gì a?” Lăng Vân chỉ hướng cách đó không xa. Một cái trạch trạch đích suối nước bên cạnh, có rất nhiều người đang cúi đầu tìm kiếm cái gì đó. Còn có vài người trên tay cầm vật gì đó, đủ loại đều có, có khi là cỏ dại, có khi là cá tôm, thậm chí có người trên tay còn cầm một chiếc giày.

“Bọn họ có thể là đang làm vệ sinh môi trường đi.” Mạc Nhật nhìn chằm chằm cái tên đang cầm chiếc giày, miễn cưỡng phun ra một câu.

“Bất cá cũng là một loại làm vệ sinh sao?” Tra Tra Tạc lập tức đưa ra ý kiến phản đối.

“Đến hỏi xem rồi nói sau.” Vân Hải dẫn đi đi về phía ấy. Tất cả mọi người đều tò mò theo ở phía sau.

42. Chương 42

“Người thứ năm...” Lăng Vân thở dài.

“Bọn họ đều cầm điếu sao?” Tra Tra Tạc rất không thể lý giải.

“Bọn họ là đang làm nhiệm vụ sao? Nhưng làm nhiệm vụ sao không thể nói chuyện a?” Thiên Lí thực nghi hoặc.

“Chẳng lẽ sợ chúng ta đoạt?” Mạc Nhật đưa ra lời giải thích có chút hợp lý.

“Nhưng bọn họ ngay cả hừ cũng không hừ một tiếng.” Phi Sa bác bỏ.

“Chúng ta đi vào trong nhìn chút xem sao.” Lạc Hải đưa ra đề nghị.

“Hảo.” Vân Hải đồng ý, những người khác không phản đối.

“Liên Quyết, anh có sao không?” Phi Sa vừa định cùng mọi người, mới phát hiện Liên Quyết vẫn luôn bên cạnh mất tích. Nhìn lại, mới phát hiện anh đang ngăn người với dòng suối nhỏ.

“Dòng suối nhỏ này có chút kỳ quái..... A!?” Liên Quyết mới nói với Phi Sa nửa câu liền quay đầu lại, cảm thấy phía sau có một lực hút muốn hút anh xuống, chờ mọi người đuổi tới, thân ảnh của Liên Quyết đã không còn đó nữa.

“Sao, sao lại thế này?” Tiếng của Tra Tra Tạc đều có chút run rẩy.

Phi Sa cùng Mạc Nhật bảo mọi người lui ra phía sau, sau đó tự mình ngồi xổm xuống, cẩn thận xem xét vị trí Liên Quyết vừa rơi, nhưng không hề phát hiện được gì.

“Liên Quyết.....” Phi Sa ban đầu không quá lo gì cũng có chút lo lắng, không ngừng hô trong kênh tán gẫu đội, dù sao tất cả đều có thể trên kênh tán gẫu gọi người, mọi người cùng hô, hô nửa ngày, như trước không ai đáp. Thấy thế, Phi Sa thậm chí nghĩ muốn nhảy xuống suối tìm, may mắn được Mạc Nhật gần nhất nhanh tay lẹ mắt bắt lại.

“Phi Sa, trước đừng có gấp, có lẽ đây là một nhiệm vụ.” Thiên Lí an ủi y.

“Tớ sợ đây là BUG gì thì nguy rồi. Không được, tớ phải logout tới qua máy chủ nhìn xem sao.” Nói xong Phi Sa liền mở thái đơn chuẩn bị logout “Sao lại thế này?”

Vân Hải vừa định nói, em ra nhìn xem sao đi, tụi anh tiếp tục ở đây tìm xem, chợt nghe Phi Sa vốn phải logout đột nhiên la lên. Chạy qua nhanh hỏi.”Làm sao vậy?”

“Hệ thống thông báo nói chúng ta đang ở trong nhiệm vụ, cấm đăng xuất.” Phi Sa nhìn hệ thống thông báo ba giây, mới hòa hoãn lại, nói cho mọi người.

“Đi? Chẳng lẽ chúng ta bất tri bất giác gây ra nhiệm vụ gì?” Lăng Vân cũng thử đăng xuất, nhưng cũng không được.

“Trên bảng nhiệm vụ không nói nhiệm vụ gì cả.” Lúc Thiên Lí nghe Phi Sa nói liền mở bảng nhiệm vụ ra, nhưng mặt trên cái gì cũng không có.

“Đừng lo lắng, chỉ cần là nhiệm vụ thì còn có cách giải quyết. Không phải BUG là tốt rồi.” Lời nói của Mạc Nhật làm Phi Sa thoáng bình tĩnh lại. Bắt đầu nghĩ lại chuyện vừa mới thấy.

“Người không nói lời nào, dòng suối nhỏ kỳ quái, rồi mấy thứ lộn xộn, Liên Quyết đột nhiên biến mất, mọi người trong lúc đó có liên hệ gì sao?” Vân Hải nhẹ giọng nói, những người khác cũng suy nghĩ. Đang lúc mọi người mặt co mày cau thì truyền đến tiếng của một đứa bé.

“Các người thật ăm ỉ a” Mọi người cẩn thận tìm kiếm nơi thanh âm phát ra, tìm nửa ngày sau mới phát hiện thanh âm ngọt ngào này dĩ nhiên là từ dòng suối truyền đến, nói đúng hơn là một mỹ nhân ngư mê người. Thật sự rất mê người, đại khái là dài bằng một nửa cách tay.

“Người là ai?” Vân Hải đại biểu lên tiếng. Phi Sa sốt ruột vội vàng hỏi: “Người bạn rơi xuống trong suối rồi biến mất của chúng ta cũng là do người làm?” Ngoài miệng hỏi như vậy, trên tay Phi Sa đã chuẩn bị tốt công kích.

“Người nếu dám công kích ta, bạn của người sẽ không còn mạng nữa.” Mỹ nhân ngư giống như xem thấu động tác của Phi Sa, nhân nhả trong suối bơi qua bơi lại, tuyệt không lo lắng. Nhưng lời nói của nó thành công làm Phi Sa dừng động tác.

“Có ý gì?” Phi Sa nhìn thẳng mỹ nhân ngư có khuôn mặt xinh đẹp nụ cười tà ác mê người kia. Đương nhiên tà ác chính là theo quan điểm cá nhân của Phi Sa, trên cơ bản theo lời người ngoài thì nụ cười của nhân ngư hẳn là dùng sáng lạn hình dung mới đúng.

“Vương miện của ta rớt, giúp ta tìm được vương miện ta liền nói cho người.” Ngay cả Lạc Hải tính tình tốt nhất cũng muốn đá nó, nhân ngư rút cục lại mở miệng: “Thời gian của các người chỉ cần 60 phút, trong quá trình tìm kiếm không thể nói chuyện. Sau khi tìm được thì tới đây giao đồ ta. Phải nhớ kỹ nga, nếu các người vượt quá thời gian hoặc là trái với quy định thì cũng chỉ có thể quay về Tân Thử Thôn tìm bạn của các người.” Cùng với tiếng cười hì hì hì, nhân ngư biến mất trong suối.

Trên tay mỗi người xuất hiện một cái đồng hồ cát, xem ra thời gian đã muốn bắt đầu. Tuy là có nghi vấn, vì Liên Quyết, mọi người đành phải chịu đựng không nói ra, dù sao thật vất vả tới cấp cao vậy rồi, luyện lại thì rất thâm. Bất quá mọi người rút cục cũng biết, vì sao hỏi nhiều người vậy lại không có ai nói chuyện, hiện tại bọn họ cũng thành tâm đắc.

Trên mặt đất sờ soạng nửa ngày, không thể cho nhau câu thông, không biết cái gọi là vương miện kia có dạng gì, mọi người đành phải đem mấy thứ nhìn qua giống, thậm chí không giống toàn bộ nhặt lên, ai biết cái vương miện của con cá BT kia có phải à dạng như họ nghĩ hay không. Không thể giảm gánh nặng, cũng không có thể giao cho người khác, mọi người nhìn lẫn nhau một chút, đều có chút buồn cười, bởi vì bộ dáng hiện tại của đối phương nhìn không khác gì mấy người kỳ quái. Xem ra những người đó cũng giống họ, đội hữu vô ý bị kéo xuống suối. Bất tri bất giác nhanh tới 1 tiếng, lúc cát trong đồng hồ cát không còn lại bao nhiêu, mọi người cực có ăn ý đi tới nơi ước định với nhân ngư. Nhìn nhìn mấy thứ trong tay đối phương, không biết vương miện theo lời nói của nhân ngư có ở trong không, cấp của Liên Quyết không thể bảo trụ, hiện tại chỉ có thể nhìn vận khí.

Cát trong đồng hồ cát rơi xuống hết rồi biến mất, nhưng nhân ngư lại chậm chạp không hiện ra, tất cả mọi người không dám nói lời nào, chỉ có thể từ ánh mắt càng ngày càng bốc hỏa nhận ra mọi người đang phần nộ. Khi Thiên Lí nâng tay chuẩn bị cho suối một cái đồng kết, nhân ngư rút cục lại xuất hiện.

Nó vẫn như cũ là nụ cười khiếm biện kia, chậm rãi nhìn về phía mọi người, sau đó đi lên bờ, có trời mới biết nhân ngư này lớn lên thế nào, sau khi lên bờ nguyên bản cái đuôi vàng rực rỡ kia biến thành đôi chân, tuy rằng vóc dáng rất nhỏ nhưng nó không ngại kiểm tra từng cái trong tay mọi người. Khi thật vất vả kiểm

tra cái cuối cùng trong tay Thiên Lí xong, nó không chỉ không tuyên bố đáp án, thế nhưng lại kiểm tra lại lần nữa, đợi cho sau khi kiểm tra xong lần ba, mới chậm chạp trở lại trong suối, biến thành bộ dáng nhân ngư. Sau đó giả bộ đáng tiếc tuyên bố: “Thật đáng tiếc. Mấy thứ trên tay các ngươi không phải của ta.” Sau đó trước khi mọi người muốn đá nó, biến mất trong suối. Trong không trung loáng thoáng truyền đến tiếng nhân ngư: “Nhưng thấy các ngươi nghe lời cấp cho ta không ít lạc thú, đem bạn của nhóm ngươi trả lại các ngươi đây.” Lời dứt, Liên Quyết xuất hiện trước mặt mọi người.

“Thật tốt quá, Liên Quyết anh rốt cục đã trở lại.” Kỳ thật Tra Tra Tạc cũng không hoài niệm ca ca của mình như vậy, chẳng qua một giờ không nói chuyện, quyền luyện giọng cũng biến mất. (Ellie: câu này chém, chả hiểu nó ghi gì cả TT^TT)

“Cái con cá chết tiệt kia, cái tên biên tập chương trình kia, em phải xóa nó!!!” Cảm thấy phát điên nhất là Phi Sa, y thậm chí còn nghĩ muốn về công ty, tìm đoạn chương trình này tiến hành xóa. Nhưng may mắn bị Liên Quyết kéo lại.

“Tuy rằng làm có chút ác, nhưng cũng không phải là một chương trình vô dụng.” Liên Quyết ý bảo mọi người rời khỏi đây, sau đó mọi người chậm rãi nói tình huống sau khi anh biến mất.

“Tuy rằng làm có chút ác, nhưng cũng không phải là một chương trình vô dụng.” Liên Quyết ý bảo mọi người rời khỏi đây rồi mọi người hãy chậm rãi nói tình huống sau khi anh biến mất.

Rời khỏi suối nhỏ, mọi người tìm một nơi để nghỉ ngơi.

“Các ngươi bị nhân ngư giao cho gì.” Liên Quyết tùy tay cầm lấy một cái lạp xưởng nước ăn, hoàn toàn không để ý phản ứng của mọi người sau khi nghe được.

“Cái gì?” Phi Sa xông lên phía trước một phen đoạt lấy lạp xưởng trong tay Liên Quyết, một bộ anh không nói rõ thì em sẽ không để yên. Thấy tình cảnh vậy, Liên Quyết đành tào nhả lau miệng, tiếp tục nói tiếp.

“Kỳ thật gây ra nhiệm vụ hoàn thành nhiệm vụ chính là anh, cũng không phải mọi người. Nhân ngư kia là một, ừm giống như một người sứ giả vậy, à không đúng là cá. Nhiệm vụ của nó chính là nói cho mọi người tôi không sao, kiên nhẫn chờ 1 tiếng là tốt rồi. Nhưng theo cấp trên của nó, cũng chính là NPC tôi tiếp nhận nhiệm vụ nói, hần bình sinh thích nhất là chinh người, cho nên.....” Liên Quyết dừng một chút, thấy sắc mặt mọi người không tốt, cho nên lập tức bổ sung một câu “Đó không liên quan tới tôi, mọi người không cần nhìn tôi như vậy.”

“Nói, tiếp, đi!” Lúc này là Mạc Nhật nói, theo giọng của anh có thể nghe ra hiện tại tâm tình anh không tốt lắm, người thông minh như Liên Quyết đương nhiên sẽ không không biết, huống chi thái tuế bên cạnh cũng nhìn như thế. Vì thế vội vàng nói tiếp: “Lúc ấy tôi ở bên dòng suối, cảm thấy suối có chút kỳ quái, không biết mọi người có chú ý không, suối nước có một nơi cấm bắt động.” Liên Quyết lấy tay về cái vòng tròn ước chừng đủ hai người đứng, rồi tiếp tục nói: “Tôi thử ném cục đá xuống, nhưng không có phản ứng. Chờ tới lúc tôi muốn mọi người đến xem, đột nhiên có một lúc hút rất mạnh hút tôi xuống. Xác thực là bị hút vào một không gian khác. Nơi đó có một lão nhân bảo tôi giúp hắn một việc, phải hoàn thành trong một giờ. Nếu không hoàn thành tôi có thể bị đưa về Tân Thủ Thôn, trong lúc làm nhiệm vụ không được liên hệ với ai.”

“Nói đúng ra là nếu anh không hoàn thành sẽ bị giảm một cấp?” Lăng Vân chen vào nói.

“Sai. Chỉ bị đuổi về Tân Thủ Thôn mà thôi. Nhân ngư cố ý làm các ngươi hiểu lầm.” Nói đến đây, Liên Quyết nhin không được cười trộm.

“Nói như vậy anh vẫn biến tình huống của chúng ta ở trên?”

“Àn, chỉ biết đoạn đầu. Sau đó tôi lại rời khỏi lão nhân kia, liền nhìn không thấy.” Liên Quyết với vớt sự trong sạch của mình, chỉ sợ bọn họ giận chó đánh mèo lên người mình.” Tốt lắm, đừng xóa, tôi tiếp tục nói. Nhiệm vụ cũng không khó, chỉ là tới một nơi lấy một thứ về là được. Chẳng qua quái thủ môn kia cũng khó giải quyết. Nhưng may là trên người tôi mang nhiều được. Tôi ở trong vòng một tiếng rồi trở lại. Nhận thưởng khi hoàn thành nhiệm vụ, lão nhân cho ta này.” Nói xong Liên Quyết từ trong túi đồ lấy ra một tấm da dê đưa cho Thiên Lí.

“Đây là gì?” Tiếp nhận da dê, Thiên Lí cẩn thận xem xét. Phát giác phía trên cái gì cũng không có.

“Tôi vốn nghĩ cậu sẽ biết.” Liên Quyết tiếc nuối nói. Những người khác cũng lấy tấm da dê tỉ mỉ quan sát, đều không thu hoạch được gì. “Nhưng tôi nghĩ cái này có chút quan hệ với Kim Chi Huyền Các. Trước khi đưa tôi về, lão nhân đã từng cho tôi nhìn xem Kim Chi Huyền Các.”

“Nhưng chúng ta ở Tiên giới lâu như vậy, không biết Kim Chi Huyền Các ở nơi nào a?”

“Ta biết.” Tra Tra Tạc vừa dứt lời, lại một thanh âm tiến vào. Không phải là tiếng của một người giữa họ, lại còn quá phẫn quen thuộc. Mấy người xúc động đã muốn bắt đầu xoa tay chuẩn bị oánh lộn.

“Mấy người mà đánh ta thì không thể đi Kim Chi Huyền Các được đâu đó.” Vẫn là ngữ điệu khiếm biển, nhưng xé thấy lời nó chính là sự thật, mọi người vẫn là hít sâu một chút, âm thầm nói với bản thân không cần so đo với nó. Chen vào nói với họ chính là tên nhân ngư BT bắt họ lụm rác một tiếng.

“Tốt lắm, để chúng ta nhận thức lại lần nữa. Ta gọi là Dư Du.” Đó là một nhân ngư chỉ có bảy lớn, nga, ở trên bờ không cái đuôi, cho nên không phải là nhân ngư. Uốn nắn lại, cái người nho nhỏ chỉ có bảy lớn nghiêm trang vươn tay tự giới thiệu.

“Ân, xin chào, Dư Du.” Thấy những người khác đều bất động, tinh thần hảo tiên sinh thật là tốt của Lạc Hải phát tác, cậu cúi người, đưa một ngón tay đặt lên bàn tay nhỏ bé, lắc hai cái, coi như là bắt tay.

“Nói mục đích của người.” Phi Sa ghét nhất là người này, cho nên khẩu khí đương nhiên rất kém. Nhưng Dư Du cũng không so đo.

“Đợi các người lâu như vậy, giờ mới đến, đúng là lâu chết đi được. Nhưng đến đây là tốt rồi. Đi thôi.” Bỏ lại một câu không rõ, Dư Du liền dẫn đầu chạy lấy người, nên bước còn rất nhanh, đáng tiếc còn nhỏ, nhanh nữa cũng chạy không tới đâu. Chỉ thấy Mạc Nhật chân to đuổi ra, liền xách Dư Du lên. Chính là cách xách mà anh đã dùng với Bạch Bạch.

“Tiểu tử kia, nói cho rõ, nếu không hắc hắc.....” Mọi người khi uy hiếp người đầu lấy câu hắc hắc để kết thúc, Mạc Nhật tựa hồ cũng không có sáng ý gì.

“Người bắt ta cũng vô dụng, Thủy bá bá bảo ta đưa các người đi Kim Chi Huyền Các, mấy cái khác ta cũng không biết.” Tuy rằng bị xách ở giữa không trung, Dư Du cũng không có giãy dụa, dù sao cũng tránh không thoát.

Mạc Nhật buông nó xuống, một đám người tựa hồ dùng mật ngữ nói gì đó, sau đó bắt Dư Du dẫn đường. Nhưng Dư Du thật sự đi quá chậm, Mạc Nhật nhìn không được, liền cho nó ngồi lên người Na Á Tư, thật nhanh chút. Na Á Tư cũng không phản đối, hơn nữa tựa hồ phi thường vui. Đối với tình huống quỷ dị này, Mạc Nhật đem nó quy kết nguyên do do thời tiết tốt (hân |||).

Tiên giới không thể so với Nhân giới, tuy rằng chỗ rất lớn, nhưng lại không có kiến trúc gì, thành trấn cũng không nhiều, mọi người dưới chỉ dẫn của Dư Du, đi choáng đầu hoa mắt, ngay cả phương hướng cũng không rõ ràng, chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng. Liền như vậy đi ước chừng 3 ngày, bọn họ đi tới một chỗ chông chênh đầy đá.

“Đây là sao?” Thiên Lí cảm thấy rất kỳ quái. Tiên giới rất hiếm có mây tích tụ, đá chông chênh còn rất ít gặp.

“Đường đi qua Kim Chi Huyền Các a.” Dư Du vỗ vỗ Na Á Tư ý bảo mình phải xuống. Làm Mạc Nhật phải té vỡ kính chính là Na Á Tư bình thường túm túm kia thể nhưng thực nghe lời ngồi chồm hổ xuống, cho Dư Du đứng trên mặt đất.

“Đừng có ở đây mà nhìn, mau tới tìm với ta.” Dư Du ở đồng đá sờ soạn nửa ngày, nhặt lên hòn đá nhỏ, giơ lên nói với mọi người. “Tìm đá có ký hiệu này, đây là chìa khóa đi qua Kim Chi Huyền Các.” Bởi vì hòn đá trên tay Dư Du thật sự quá nhỏ, cho nên mọi người nhìn nửa ngày mới nhìn thấy dạng ký hiệu trên hòn đá kia.

“Em tìm được rồi.” Tra Tra Tạc là người thứ nhất tìm được hòn đá, sau đó nhiệt tâm nói với Lạc Hải: “Lạc Hải em giúp anh tìm một hòn nha.”

“Cám ơn.” Lạc Hải ngẩng đầu cho Tra Tra Tạc một cái mỉm cười: “Nhưng tôi cũng tìm được rồi.”

Trải qua một phen cẩn thận tìm tòi, tất cả mọi người tìm được hòn đá có ký hiệu giống nhau, theo sau bộ dáng của Dư Du, giờ cao hòn đá nói khẩu quyết. Chờ nói xong chữ cuối cùng, chỉ thấy một chùm tia sáng hiện lên, chờ mọi người lại mở to mắt, đã muốn đi tới một cung điện tráng lệ.

43. Chương 43

“Thật không hổ là chữ ‘ kim ’ a!” Đến gần cung điện, mấy người đồng thời cảm khái. Bên trong cung điện này thật sự không thể thay thế, ngoại trừ như bùn đất hoa cỏ, đẽo đồ vật vân vân, những thứ khác đập vào mắt, toàn bộ đều là làm bằng vàng. Không biết có phải mạ vàng hay không, bất quá nơi này thoạt nhìn thật đúng là có thể hình dung bằng một chữ “Tục”.

“Người xây nơi này không biết là chói mắt lắm sao? Đúng là không có đẳng cấp.” Nói lời này chính là Tra Tra Tạc. Tuy rằng Liên Quyết cũng thực đồng ý lời của em trai, bất quá cho dù nói sao thì cung điện này cũng xuất hiện trong game mình thiết kế, cho nên anh kiên định làm một người anh trai toàn diện chỉ có thể hừ hừ hai tiếng, không lên tiếng.

“Tốt lắm, chúng ta đã đến Kim Chi Huyền Các. Giờ nên làm gì?” Phi Sa đụng cái đầu nhỏ của Dư Du hỏi “Ai nói chúng ta tới rồi.” Dư Du quay đầu, ý đồ tránh thoát Phi Sa chà đạp đầu mình.

“Chưa tới sao? Vậy cái chữ lấp lánh long lanh trên kia có ý gì?” Lăng Vân lấy một ngón chỉ, chỉ thấy giữa cung điện có hai chữ “Kim Các” to.

“Chưa, đó là Kim Các. Chúng ta muốn tới chính là Huyền Các.” Dư Du lấy tay che mắt, một bộ trẻ con không biết gì hết.

“Thì ra cái gọi là Kim Chi Huyền Các là hai nơi khác nhau a!” Lạc Hải nhìn thấy cái chữ to kia bưng tỉnh đại ngộ.

“Cũng không xem như vậy. Tên chính của cung điện này là Kim Chi Huyền Các. Bất quá sau khi vào trong liền chia làm Kim Các cùng Huyền Các. Kim Các chính là nơi các người nhìn thấy bây giờ. Huyền Các ở bên trong, nghe nói chính là một gian phòng rất nhỏ.” Đối với Lạc Hải, Dư Du vẫn thực khách khí nói.

“Nghe nói?” Mạc Nhật nhìn về phía Dư Du: “Cậu chưa tới qua?”

“Đương nhiên chưa. Tôi vốn từ khi sinh ra cũng chưa rời khỏi Vĩnh Tuyền Khơi qua.” Dư Du cảm thấy tiếc nuối điểm này.

“Vậy sao cậu lại quen đường nơi này?” Tra Tra Tạc không thể nào tin được, một người chưa bao giờ tới, có thể quen thuộc tìm được đường đến nơi này, Kim Chi Huyền Các cũng đâu dễ tìm.

“Tôi cũng không biết, dù sao nó xuất hiện ngay tại trong đầu tôi.” Dư Du nhún vai, vẻ mặt vô tội.

“Huyền Các ở nơi nào?” Thừa dịp mọi người nói chuyện hai người Vân Hải với Thiên Lí cũng đã dạo qua một lần Kim Các, không thấy được cánh cửa nào hoặc là thông đạo nhìn qua là người có thể đi vào.

“Tôi cũng không biết Huyền Các ở nơi nào. Bất quá.....” Dư Du cố ý kéo dài tiếng: “Các người có thể tìm được.” Nói xong còn ném cho mọi người khuôn mặt quyền rũ, làm cho mọi người lạnh đủ một phen.

“Có thể phiền cậu nói rõ chút hay không?” Vân Hải cũng chịu không nổi tên chỉ cần một câu mà lại cố chia ra thành mười câu để nói này.

“Được rồi được rồi. Các người không cần dùng ánh mắt hung ác như vậy nhìn tôi, tiểu sinh hơi sợ.” Dư Du một bên vỗ ngực làm biểu tình sợ hãi, một bên nói lời vô nghĩa như cũ.

.....

“Quên đi quên đi nói cho các người đi. Muốn mở cửa Huyền Các chỉ có thể dùng Kim Chi Châu. Kim Chi Châu giấu ở một nơi nào đó ở Kim Các, trên người các người không phải có 4 cái Ngũ Hành Châu khác sao? Ngũ Hành Châu trong lúc đó sẽ sinh ra cộng minh, dùng chúng nó tìm Châu còn lại đi. Nhìn tôi làm gì? Nhanh lên làm a.” Nói xong Dư Du nhìn mọi người không nhúc nhích thúc giục.

“Nếu nơi này có Kim Chi Châu, sau khi chúng tôi vào Kim Các thì đã phản ứng. Vì sao đến giờ còn chưa có động tĩnh?” Mạc Nhật nhướn mi, tỏ rõ hẳn không tin nhân ngư này, cho dù hẳn đã không còn cái đuôi.

“A nha, anh đúng là ngốc.” Dư Du thở dài to: “Trong Kim Các có vật quấy nhiễu liên hệ Ngũ Hành Châu nào đó, cũng quấy nhiễu tầm mắt chúng ta. Nếu không vì sao dùng mắt thường lại không nhìn không thấy đường đi Huyền Các? Các người phải cầm hạt châu đến gần rồi tìm, phải tới nơi rất gần mới có thể cộng minh!!!” Hai chữ phía sau đặc biệt nặng.

Tuy rằng cảm thấy nhân ngư này không thể nào tin được, bắt quá mọi người hiện tại cũng không thể nghĩ cách nào khác. đành theo lời nó đi làm. Lãng Vân Mạc Nhật Thiên Lí cùng Tra Tra Tạc cầm hạt châu của mình đi tìm Kim Chi Châu. Mà Lạc Hải với Vân Hải lại đi ra ngoài Kim Các để chuẩn bị thức ăn cho mọi người, Phi Sa cùng Liên Quyết hỗ trợ, về phần nhân ngư kia lại thông thả nằm trên người Na Á Tư, nhịp một tiểu khúc hừ, bộ dáng nhàn nhã.

Kim Các không lớn, nhưng muốn tìm vật nhỏ vậy cũng không dễ dàng, bọn họ ở Kim Các đợi một ngày một đêm, trước khi mặt trời rơi xuống núi ngày hôm sau, rốt cục phát hiện.

Phát hiện không đúng chính là Tra Tra Tạc. Nó tìm tới mệt, liền ngồi trên cánh cửa nghỉ ngơi, một tay vô ý thức gõ miếng vàng bốn phía. Đột nhiên phát giác có một tiếng xoay đập không quá đúng, vì thế để sát Hỏa Chi Châu trong tay vào, quả nhiên có phản ứng, tuy rằng chấn động rất nhỏ, bắt quá đây đã đủ rồi. Mạc Nhật dùng kiếm tách vàng ra, phía dưới có một cái hộp nhỏ cũ nát, nhưng sau khi lấy hộp ra, bốn hạt châu tất cả đều mãnh liệt chấn động. Mở nắp hộp, một viên châu lóe ánh vàng —— Kim Chi Châu, Ngũ Hành Châu rốt cục cũng đồng đủ.

“Giờ làm gì?” Vân Hải cầm Kim Chi Châu hỏi Dư Du.

Dư Du ngẩng đầu nhìn trời bên ngoài, bỏ lại bốn chữ: “Ăn cơm đi ngủ.” Sau đó liền đi ra ngoài. Mọi người tuy rằng không rõ, bắt quá sau vài ngày ở chung, cũng mò ra được vài phần cá tính của Dư Du, đến lúc đó nó tự nhiên sẽ nói. Vì thế mọi người cũng tạm thời ném chuyện kia qua một bên, Vân Hải cũng tạm thời giữ Kim Chi Châu.

Sáng sớm hôm sau, trời còn chưa sáng, mọi người đã bị Dư Du đánh thức, đúng hơn là bị đá tỉnh, nó mỗi người tặng một cước.

“Đừng ngủ. Muốn vào Huyền Các thì thừa dịp bây giờ.”

“Làm gì a? Mặt trời còn chưa lên nữa.” Tra Tra Tạc xoa mắt, rõ ràng ngủ không ngon.

“Các người không phải muốn vào Huyền Các sao? Ê, đầu lĩnh, nhanh lấy hạt châu ra.” Dư Du không khách khí nói với Vân Hải.

Lấy Kim Chi Châu trong cái bọc ra đưa cho Dư Du, Vân Hải cũng không đến mức giận dữ với con nít. Chỉ thấy Dư Du cầm Kim Chi Châu đến cửa Kim Các, ý bảo mọi người đừng ngăn cản, sau đó hai tay giơ qua đỉnh đầu, vẫn không nhúc nhích, tựa hồ đang đợi cái gì. Mọi người ở một bên kiên nhẫn chờ đợi. Chỉ chốc lát mặt trời dâng lên, khi ánh sáng đầu tiên xuyên thấu qua Kim Chi Châu, mọi người thấy ở giữa Kim Các có một cánh cửa lơ lửng như ẩn như hiện.

“Còn không mau vào. Cửa lập tức sẽ biến mất.” Dư Du kêu to. Mọi người không đợi nó nói tới câu hai, liền bay nhanh vào. Vào cuối cùng là Dư Du.

“Nơi này chính là Huyền Các a?” Lãng Vân đánh giá xung quanh, “Biển thật đẹp nha.”

“Biển? Không phải thảo nguyên sao?” Phi Sa để tay lên trán em trai, “Em không phải đang mơ chứ?”

“Đi? Các người nói gì nha. Rõ ràng là sân nuôi gà, thiệt nhiều gà nga.” Tra Tra Tạc nghĩ tới mấy con gà này sẽ biến thành gà rán liền nhin không được chảy nước miếng.

“Huyền Các.....” Chẳng lẽ cái gọi là Huyền Các chính là nơi làm cho người ta xuất hiện ảo giác? Thiên Lí nghĩ thầm. Y nhìn thấy chính là một vùng tuyết trắng xóa mênh mông.

“Không nên nhìn tôi, tôi cũng lần đầu đến. Vào nơi này tôi thật sự cái gì cũng không biết.” Dư Du khoát tay. Mọi người thấy bộ dáng nó không giống như gạt người liền bỏ qua cho nó.

“Hiện tại làm sao bây giờ?” Lạc Hải hỏi. Mỗi người thấy một thứ khác, vậy phải đi thế nào a?

“Nếu là ở trong Kim Các. Không gian nơi này hẳn là không lớn. Nhưng làm thế nào để loại bỏ ảo giác đây?” Liên Quyết theo thói quen bắt tay vào suy tư, mọi người bao gồm Dư Du cũng vùi đầu khổ tư.

26

“A, tôi nhớ ra rồi!” Đang lúc mọi người đều trầm tư, Dư Du đột nhiên quát to một tiếng.

“Cậu muốn hù chết người hả.” Mạc Nhật xoa Lăng Vân, nhin xuống suy nghĩ muốn đá nó một cước.

Dư Du không có để ý đến hắn, mà là luống cuống tay chân tìm gì đó trên người, một bên miệng còn nhắc: “Rõ ràng là để ở đây sao giờ không thấy đâu?”

“Cậu đang tìm gì a?” Thiên Lí thay mọi người hỏi ra nghi vấn trong lòng.

“Lúc đi ra tìm các người, Thủy bá bá bảo ta đem theo nước suối của một hồ Vĩnh Tuyền Khê, ông nói nước suối này có thể tắm sạch tất cả mê hoặc. Tôi rõ ràng để ở trên người sao giờ không thấy đâu?” Dư Du một bên tìm một bên trả lời vấn đề của Thiên Lí.

“Đừng tìm, phân lượng của một hồ nước cũng không nhỏ, nếu để ở trên người sẽ không thấy sao? Khẳng định là cậu đã đánh mất.” Phi Sa thở dài một hơi, thật vất vả có manh mối, thế nhưng bị nhân ngư này đánh mất.

“Không đúng a! Hình như ngay từ đầu gặp nhau cũng đâu thấy trên người cậu đeo gì đâu a?” Tra Tra Tặc kỳ quái đích hỏi: “Chẳng lẽ là tôi nhớ lầm?”

“Hắn là không phải cậu nhớ lầm. Tôi cũng không nhìn thấy.” Vân Hải nhìn mọi người, mỗi người đều lắc đầu, sau đó lại dời mắt về phía Dư Du.

“Cậu xác định là cậu có mang?” Ngụ ngốc cũng nghe ra u ám trong khẩu khí của Liên Quyết.

“Ân, để tôi nghĩ đã. Chẳng lẽ tôi đã quên?” Ngay cả Dư Du cũng không xác định.”Tôi lúc ấy ngại mang nước quá nặng, liền.....”

“Liền sao a, cậu mau nghĩ a.” Tra Tra Tặc chính là có tính nôn nóng, không chịu nổi người khác ấp a ấp úng nhất.

“Cậu đừng ồn, để tôi nghĩ được không.” Đáp lại một câu, Dư Du tựa hồ đột nhiên linh cảm được, đưa tay sờ trong lòng: “Tìm được rồi.” Nói xong từ trong lòng lấy ra một cái túi gấm.

“Trong túi gấm này có thể đựng nước?” Lăng Vân đưa ngón tay chỉ túi gấm, sau đó trộm nói với mọi người: “Dư Du không phải nào tàn đi.”

“Cậu nói gì nha. Cậu mới nào tàn đó.” Sự tình liên quan đến danh dự, Dư Du vội vàng bổ sung: “Đây không phải túi gấm bình thường, tên của nó là Băng Nang. Bề ngoài thấy không có gì, bên trong lại có băng thực. Lúc ấy tôi ngại nước quá nặng, liền quần quít lấy Thủy bá bá, sau đó Thủy bá bá liền đem nước đông lạnh thành 9 viên băng, để vào trong Băng Nang này, cho tôi mang đến.”

“Đây mà cậu cũng có thể quên?” Liên Quyết hết chỗ nói.

“Quên đi. Làm chính sự đi.” Vân Hải cho mọi người ngừng lại oán giận không biết nên khóc hay cười.”Kể tiếp chúng ta phải làm gì?”

“Các người nắm tay vươn đến. Hai cái nga!” Mọi người theo lời vươn tay.

Dư Du từ trong Băng Nang lấy ra một viên băng ước chừng khoảng 2 cm, để từng cái vào tay mọi người: “Ước chừng một phút sau viên băng sẽ hóa thành nước, các người phải thừa dịp nó chưa đổ thì nhả vào mắt đi.” Nói hết lời, Dư Du lấy ra cái cuối cùng để vào lòng bàn tay mình.

Chỉ chốc lát, viên băng trong tay của người đầu tiên có được Vân Hải tan hết, vì thế ngứa đầu, lấy nước nhu vào con ngươi. Dòng nước rất nhanh, bất quá may mắn chỉ cần đọng tới mắt một chút là đủ rồi, ảo ảnh phá vỡ.

“Vân Hải anh thấy cái gì?” Tra Tra Tặc tò mò hỏi.

“Tra Tra Tạc, cẩn thận nước đừng tò mò nữa.” Lạc Hải chạy nhanh nhắc nhở nó.

“Nga.” Tra Tra Tạc làm theo lời. Lúc này người thứ hai có được viên băng trong tay Lăng Vân từ rấn cũng biến thành lỏng.

“Rất vệ sinh nga.” Lăng Vân một bên nhẹ nhàng oán giận, một bên dùng nước lau mắt.

Mọi người sau khi giải trừ ma pháp đem ánh mắt toàn bộ chuyển qua phía sau Dư Du. Không phải Dư Du biến thành yêu quái, mà là bởi vì huyền các chân thật có chút giống phòng nhỏ bị bịt kín, ngoại trừ cánh cửa họ vào cái khác đều là vách tường. Hơn nữa trong phòng đen sì sì, ánh sáng duy nhất đến từ phía sau Dư Du. Ma pháp của Dư Du cũng giải trừ, nó thấy tất cả mọi người nhìn phía sau mình, vì thế cũng quay đầu nhìn lại.

Đây là?

Phát ra ánh sáng chính là một ngọn nến bùng cháy, nó bị đặt ở trên một cái bàn thờ. Ngoại trừ ngọn nến, trên bàn thờ còn có năm dụng cụ hình cái sừng, trên từng cái sừng đều có chỗ lõm xuống, mọi người đến gần nhìn kỹ, cái đáy chỗ lõm hình như có chữ viết gì đó.

“Kim, mộc, thủy, hỏa, thổ.” Lăng Vân đọc từng chữ phía trên ra.

Thiên Lí lấy Thủy Chi Châu trong tay so lớn nhỏ: “Xem ra là muốn chúng mình để hạt châu lên.” Nói xong để Thủy Chi Châu của mình vào cái chỗ lõm viết chữ thủy.

“Không biết sẽ xảy ra gì nữa.” Tra Tra Tạc nói xong cũng đem Hỏa Chi Châu để lên chữ hỏa.

Lăng Vân với Vân Hải cũng để hạt châu cầm trong tay lên, chính là đến phiên Mạc Nhật thì có chút phiền toái.

“Hạt châu này nên làm sao gỡ xuống a?” Mạc Nhật trong tay đang cầm Đại Địa Chi Khôi, trên mũ khảm Thổ Chi Châu, nhưng mà hắn dùng hết sức chín trâu hai hổ cũng không có cách nào gỡ nó xuống được.

“Thần khí khi đã nhận chủ, nếu bảo thạch được khảm lên, bảo thạch khảm phía trên sẽ không thể lấy đi.” Thiên Lí nhớ tới quy tắc như vậy.

“A? Kia làm sao bây giờ?” Tra Tra Tạc chỉ dằn té sau lưng.

Mọi người cũng lâm vào trầm tư. Lúc này, Liên Quyết lấy trong túi ra một thứ.

“Có lẽ đáp án này bên trong có.” Kỳ thật Liên Quyết cũng không dám chắc, bất quá anh nghĩ Thủy Thần cũng sẽ không vô duyên vô cớ đưa anh tấm da dê.

Mọi người ngẫm lại có đạo lý, vì thế vây quanh nghĩ cách cởi bỏ bí mật trên tấm da dê.

“Để nó lên lửa thử xem.” Lạc Hải nhỏ giọng đề nghị. Cậu nhớ tới trong tiểu thuyết võ thuật thường xuất hiện màn như vậy, mở tấm vải trắng ra để nước hoặc lửa lên sẽ xuất hiện mật tín. Mọi người ngẫm lại có đạo lý, nước nơi này không có, ngọn nến thì có một cái, rõ ràng liền thử xem xem đi. Hơn nữa cũng thật sự không tìm thấy cách nào khác, vì thế Liên Quyết chậm rãi để tấm da dê lên ngọn nến, không phản ứng. Lại xuống chút, vẫn không phản ứng, xuống chút nữa.....

“Không thể xuống chút nữa, xuống chút nữa liền đốt.” Tra Tra Tạc ở phía sau khản trương kêu lên.

“Anh đã biết. Em đừng rống.” Liên Quyết cơn tức cũng không nhỏ, không nghĩ tới, lửa trên ngọn nến lập tức bùng lên, thật sự đốt tấm da dê.

.....

“Manh mối gì cũng chẳng còn.” Biểu cảm của Tra Tra Tạc trong nháy mắt rơi xuống, sắc mặt những người khác cũng không tốt đến đâu. Thật vất vả tới nơi này, cái gì cũng chưa tìm được, chẳng phải là thực buồn bực.

“Các người có nghe tiếng gì không” Mạc Nhật tựa trên tường bỗng nhiên cảm thấy tường có chút rung động, sau đó từ nơi này truyền thanh âm rất nhỏ.

“Không có nghe thấy a?” Những người khác cố gắng vãn tai nghe, vẫn không có nghe thấy.

“Các người bắt tay để lên tường thử xem.” Phi Sa cũng phát hiện chỗ cổ quái, ý bảo mọi người để thân đến gần vách tường. Quả nhiên khi gặp phải vách tường, chợt nghe thấy tiếng rất nhỏ nhưng chữ rất rõ ràng.

“Giống như có người đang ca hát.” Tra Tra Tạc nói, bị Liên Quyết một ánh mắt trừng, im lặng nghe.

Nhưng mà cho dù mọi người chuyên chú hơn, thanh âm kia cũng theo như lời Tra Tra Tạc đang ngâm nga một bài mà tất cả mọi người chưa nghe thấy qua, lại đều cảm thấy ca khúc nghe vô cùng hay. Ước chừng 5 phút sau, ca khúc tựa hồ đến phần kết thúc, thanh âm dần dần rồi lại không tiếng động. Xuống một giây, ngọn lửa của cây nến nguyên bản nhỏ nhỏ, thế nhưng lập tức lớn lên, đem cả dàn tế đều đốt.

Hết thấy phát sinh rất đột nhiên, đột nhiên đến mức, mọi người chỉ có thể lẳng lặng nhìn, không làm ra phản ứng nào khác.

44. Chương 44

Dàn tế không bị thiêu hủy, hạt châu cũng không có việc gì. Chính là dàn tế nguyên bản đen như mực, sau khi trải qua tàn sát bữa bãi của đại hỏa, thế nhưng biến thành màu vàng. Xác thực mà nói, lớp bên ngoài bị thiêu hủy, lộ ra bộ dáng chân chính. Một dàn tế làm bằng vàng, lửa không tắt như trước, dàn tế thật giống như được sinh ra trong lửa, cảnh tượng trước mắt làm cho tất cả mọi người không thể dời mắt, thẳng đến Đại Địa Chi Khôi trên tay Mạc Nhật đột nhiên vỡ vụn. Thổ Chi Châu nổi tại giữa không trung, chậm rãi bay về hướng nó vốn thuộc về, khi nó rơi xuống cái chỗ lõm có chữ thổ kia, Huyền Các chỗ mọi người đứng bắt đầu chớp kịch liệt, vách tường bắt đầu sụp đổ. Nhưng mà mặc kệ có bao nhiêu đá vụn thậm chí là vàng rơi xuống, cũng không đập lên người họ. Chung quanh họ giống như hình thành một cái màng bảo vệ. Làm cho mọi người giật mình nhất không phải là cái này, mà là lúc sụp, bọn họ phát giác chung quanh không biết khi nào có 5 thân ảnh thật lớn, mà năm viên Ngũ Hành Châu trước mặt thế nhưng biến mất không thấy.

“Cái kia..... Cái kia là cái gì a?” Tra Tra Tạc sau khi cảm thấy mình bị bóng ma che khuất, ngẩng đầu lên nhìn.

“Thác Thập Thiên Vương.....” Lăng Vân thốt ra: “Giống vậy nga”

“Quả nhiên không có thưởng thức gì. Ngày tính là sao chép đi.” Mạc Nhật quay đầu nhìn Liên Quyết cùng Phi Sa, trên mặt lộ ra nụ cười người khác xem có chút khiếm khuyết.

Liên Quyết sắc mặt đích xác không tốt lắm, anh tính trở về hảo hảo thẩm vấn tổ trang trí chút, bất quá trước hết: “Kế tiếp nên làm gì?”

“Mau nhìn, trong lửa có cái gì.” Lạc Hải vẫn nhìn ngọn lửa đột nhiên sôi ruột nói. Mọi người quay đầu vừa thấy, trong lửa loáng thoáng hiện ra thân ảnh một nữ nhân, hơn nữa dần dần rõ ràng hơn.

“Nữ Oa đại nhân.....” Bên tai truyền đến thanh âm to, mọi người nghe cái lỗ tai đều kêu ong ong, là hiệu quả hợp tấu của năm ‘Thác Thập Thiên Vương’ kia.

“Nàng là Nữ Oa nga” Tra Tra Tạc lăm bầm lều bầu một chút.

Liên Quyết cùng Phi Sa một bên, lúc thân ảnh nữ nhân xuất hiện sắc mặt cũng không quá tốt, làm nhân viên chủ trì sáng lập của game, bọn họ đương nhiên nhận thức cả trung tâm máy tính của game —— Nữ Oa. Nhưng mà, bọn họ cũng không nhớ rõ có nhiệm vụ gì cần Nữ Oa xuất hiện để hoàn thành. Dù sao làm máy tính chủ, Nữ Oa trừ bỏ có được chỉ số thông minh cực cao, trình độ nhân tính hóa cũng phi thường cao, vì tránh cho tình cảm con người ảnh hưởng đến nàng, giảm tính công chính và tính an toàn của game xuống, ngoại trừ thành viên chủ yếu trong tổ thiết kế, ngay cả những người khác trong công ty đều không thể cùng nàng trao đổi, lại càng không nói là người chơi. Mà hiện tại Nữ Oa không nên xuất hiện, quả thật xuất hiện trước mặt họ, sao không làm cho họ giật mình. Bất quá hai người đều biết hiện tại không phải là lúc để hỏi, cho nên cũng liền lẳng lặng chờ đợi tình thế phát triển.

Thân ảnh Nữ Oa rất cục cựa rõ ràng lên, Vân Hải đang muốn đặt câu hỏi đầu tiên, một trận khói đặc truyền đến, đem mọi người sắc súa, chờ sương khói vất vả tán đi, mọi người lại phát hiện bản thân như bị gậy tề, xụi lơ té trên mặt đất, rất khó nhúc nhích, hơn nữa ngay cả thanh âm cũng phát không ra. Sao lại thế này?

Lúc này, vốn tránh ở cuối cùng, Dư Du đã lâu không lên tiếng chậm rãi đi lên. Nó không để ý tới ánh mắt nghi vấn của mọi người, đi đến trước Mạc Nhật cùng Lăng Vân.

“Tôi sẽ cho các người giải được, nhưng các người phải làm theo lời tôi. Nếu không.....” Ánh mắt Dư Du không giống như khi nhìn họ bình thường, tràn ngập ý tứ hàm xúc hung ác, nhưng lại mang theo một tia vui sướng, thật giống như hy vọng nhiều năm lập tức phải đạt thành.

Mạc Nhật cùng Lăng Vân rất kỳ quái có chuyện gì lại cần Dư Du uy hiếp họ như thế, tuy rằng hiện tại tình huống thực nguy hiểm, kỳ quái chính là, bọn họ lại nghĩ Dư Du sẽ không thực sự thương tổn họ, hai người cố gắng động dậy thân thể tê liệt. Dư Du thật sự nhìn họ vài giây, lúc này mới phân ra hai viên thuốc để vào miệng Mạc Nhật cùng Lăng Vân. Vài phần giây sau, hai người cảm thấy được cảm giác tê liệt tiêu thất không ít, lại nghỉ ngơi một hồi, lúc này mới phát hiện thư thái không ít, sau đó tay cầm tay đứng lên.

“Cậu muốn chúng tôi làm cái gì?” Mạc Nhật nhìn thẳng mắt Dư Du.

“Các người gây Chúc Thiên Tình không? Mau gây.” Dư Du có vẻ phi thường vội vàng.

“Vì.....” Lăng Vân mới mở miệng nói một chữ, Dư Du liền đánh gãy.

“Không nên hỏi, nhanh lên đi. Sắp hết thời gian.” Vừa nói vừa không ngừng nhìn về hướng Nữ Oa xuất hiện.

Lăng Vân với Mạc Nhật vừa nhìn, Nữ Oa tựa hồ càng chút phai nhạt. Hai người tạm dừng 3 giây, từ trong túi áo lấy ra Phượng Vĩ Cẩm cùng Thuý Ngọc Minh Tiêu, bắt đầu diễn tấu. Gần đây, tài nghệ của họ lại tiến lên từng bước, đó là do hai người tuy rằng hoàn thành nhiệm vụ lại bởi vì cảm thấy được thủ khúc này rất êm tai, cho nên khi đoàn người nghỉ ngơi, thường thường bọn họ sẽ biểu diễn, mức độ nhớ càng nhiều thì càng kỹ càng không ít.

Theo âm nhạc vang lên hai người cũng dần dần say mê trong đó, không hỏi chuyện bên tai. Nhưng vẫn lẳng lặng chú ý tình thế của Liên Quyết cùng Phi Sa không có bị khúc hấp dẫn, bọn họ hai người vẫn chú ý nhất cử nhất động của Dư Du. Chỉ thấy, Dư Du yêu cầu họ đàn tấu không có giao trái tim đặt trên nhạc khúc, mà là gắt gao nhìn chăm chăm Nữ Oa, tựa hồ sợ rơi mất gì đó. Theo ánh mắt nó nhìn lại, sau khi khúc vang lên, Nữ Oa bóng dáng vừa mới nhạt càng hiện rõ hơn, hơn nữa ánh mắt luôn nhắm, hiện tại cũng chậm chậm mở, đem ánh mắt đặt ở trên người Mạc Nhật cùng Lăng Vân, miệng có một tia mỉm cười như có như không.

Một khúc kết thúc, Mạc Nhật cùng Lăng Vân lúc này mới phục hồi tinh thần lại, bọn họ muốn tìm Dư Du hỏi rõ ràng, đã thấy Dư Du quỳ thẳng xuống với Nữ Oa, trong mắt còn thiếu nước mắt.

“Nữ Oa nương nương, tôi nghe Thủy bá bá nói, người từng nói qua nếu có người có thể khải một bản Chúc Thiên Tình thất truyền cho người, người sẽ hoàn thành một tâm nguyện của người đó, chính là sự thật?” Thanh âm có chút run rẩy, làm như kích động lại giống như sợ hãi.

Nữ Oa không lập tức trả lời, nàng nhìn cũng không nhìn Dư Du, trực tiếp hỏi Mạc Nhật cùng Lăng Vân: “Thủ khúc kia là ai dạy các người?”

“Chúng ta trong lúc vô ý tìm được, tự mình học. Nữ Oa nương nương.” Mạc Nhật mới thêm một cái xưng hô khi Lăng Vân kéo tay áo mình.

“Vậy cảm với tiêu cũng là nhạt được?”

“Không phải, Nữ Oa nương nương. Phượng Vĩ Cẩm là sư phụ tôi truyền cho tôi, mà tiêu còn lại trên tay bạn tôi là nhiệm vụ thưởng cho.” Lăng Vân nghĩ nghĩ, Mạc Nhật vận khí tốt, mới bắt đầu tiến vào trò chơi liền có được Thuý Ngọc Minh Tiêu, hẳn là coi như nhiệm vụ thưởng cho đi.

“Sư phụ người? Ta trước kia nghe qua khúc hợp tấu này, nghĩ đến bạch y nhân đánh đàn giữa họ đó là sư phụ người.” Nữ Oa giống như lâm vào ký ức, nhan sắc cũng có chút mờ mịt. Thật lâu sau, nàng rốt cục đem lực chú ý chuyển qua vẫn Dư Du vẫn quỳ chưa đứng lên.

“Ta nói qua, nếu có người có thể cho đàn tấu lại cho ta một lần Chúc Thiên Tình, ta sẽ cho người đó một nguyện vọng.” Thấy mắt Dư Du sáng rực lên, Nữ Oa tiếp tục nói: “Hai người các người muốn gì?”

Nghe thấy Nữ Oa hỏi dĩ nhiên là Mạc Nhật cùng Lăng Vân, Dư Du cũng bất chấp sợ hãi, vội vàng hỏi: “Là tôi mang họ đến, cũng là tôi bắt họ đàn tấu, Nữ Oa nương nương vì sao không hỏi tôi?”

“Có lẽ, nhưng đàn tấu cũng là họ.” Nữ Oa một câu ngăn miệng Dư Du: “Bất quá, nếu bọn họ đồng ý đem nguyện vọng tặng cho người, ta cũng sẽ không phản đối.”

Dư Du nghe xong vẫn đưa ra dị nghị, nhưng mà Nữ Oa đã không muốn quản nó, thấy thế, nó đành phải đứng lên, đi đến cạnh Mạc Nhật cùng Lăng Vân.

“Thỉnh.....”

“Nói cho chúng ta biết, nguyện vọng của cậu là gì?” Lăng Vân đoạt mở miệng trước. Cậu rất muốn biết Dư Du rốt cuộc có nguyện vọng gì, cần thiết kể bọn họ như thế, hao tổn tâm cơ lừa họ đến.

Mạc Nhật không nói, bất quá ánh mắt hẳn nói cho Dư Du, nếu không giải thích rõ ràng, đừng hy vọng bọn họ sẽ giúp nó.

Dư Du cúi đầu suy nghĩ nửa ngày. Sau đó từ trong lòng lấy ra một bình trắng nhỏ, đem viên thuốc bên trong bỏ vào miệng mọi người bị gây tê, chờ tất cả mọi người giải trừ trạng thái gây tê, nó lúc này mới chậm rãi mở miệng.

“Thực thật có lỗi các vị, mời các người tha thứ cho tôi.” Dư Du đầu tiên giải thích.

“Nếu cậu có lý do tốt.” Không phải Phi Sa không độ lượng, thật sự là hảo hảo bị tê liệt nửa ngày, là người cũng sẽ tức giận, hơn nữa nếu nguyện vọng Dư Du là thống nhất thiên hạ gì linh tinh, y khó giữ được bản thân mình có thể bóp chết nó hay không.

“Tôi..... Thực sự thật có lỗi, bất quá đợi lâu như vậy, tôi mới tìm được người biến đàn Chúc Thiên Tình, nhưng lại sợ các người không chịu giúp tôi, cho nên mới.....” Ánh mắt Dư Du có chút đã ướt ươn, ánh mắt giống như về tới quá khứ, sau đó chậm rãi nói ra chuyện đã trải qua.

Dư Du lần đầu tiên nhìn thấy Mạc Nhật cùng Lăng Vân không phải là ở dòng suối nhỏ quỷ dị ở Thiên giới mà là ở Vô Danh Hạp Cốc mà Lăng Vân Mạc Nhật mai táng sư phụ họ, đó là lần đầu tiên nó qua bên kia, vì để thăm bạn, mà bạn kia chính là sủng vật Na Á Tư của Mạc Nhật bây giờ. Na Á Tư từng thích chạy khắp thế giới, dòng suối nhỏ kia cũng từng đi qua, hắc báo ngạo mạn cùng nhân ngư Dư Du thành bạn tốt, mỗi cách thời gian Na Á Tư sẽ đến dòng suối kia tìm Dư Du trò chuyện, Na Á Tư đem nơi mình ở nói cho Dư Du, cũng mời nó tới chơi. Ngày đó là Dư Du mới vừa cùng Na Á Tư chia tay, đang định quay về chỗ của mình, không nghĩ tới vừa lúc đụng phải Mạc Nhật cùng Lăng Vân hai người đang đàn tấu Chúc Thiên Tình. Lúc ấy, Dư Du chính là cảm thấy được khúc này rất quen thuộc, nhưng cũng không nhớ được. Thẳng sau khi về dòng suối nhỏ không lâu, nó lại một lần nghe thấy Thủy bá bá hừ tiểu khúc ấy, mới nhớ tới. Nguyên lai một tiên một ma đàn tấu kia đúng là Chúc Thiên Tình mà Thủy bá bá thường xuyên hừ hừ. Nó từng nghe Thủy bá bá nói qua, Nữ Oa nương nương từng nghe thủ khúc này xong khen không dứt miệng, nhưng sau đó không tìm thấy người đàn tấu, ngay cả khúc phổ cũng không biết tung tích, cho nên người từng hứa hẹn nếu ai có thể đàn cho nàng nghe thủ khúc này lần nữa, nàng liền cho người nọ một nguyện vọng. Mà Dư Du từ nhỏ còn có một cái tâm nguyện, nó muốn tìm cha mẹ nó. Thủy bá bá từng ở bên dòng suối nhặt được nó, trừ bỏ một cái rổ, ngay cả quần áo đều không có, trên người nó cũng không có cái bớt nào cả, cho nên bản thân không thể đi tìm, hy vọng duy nhất chính là Nữ Oa nương nương mà Thủy bá bá từng nói qua. Cho nên, khi nó ở bên dòng suối lại nhìn thấy Mạc Nhật cùng Lăng Vân, liền lên kế hoạch rất tốt.

“Thực xin lỗi, tôi biết không nên lừa các người. Chính là.....” Cẩn mời “Loại thưởng này rất mê người, tôi sợ các người không chịu, cho nên.....” Cúi đầu, Dư Du không nói tiếp, nhưng ý đã biểu đạt rõ.

Tra Tra Tạc cùng Lạc Hải mềm lòng nhất đã đi tới trước an ủi nó, khuyên nó không nên lưu tâm như thế. Tra Tra Tạc vỗ ngực nói không thành vấn đề, bọn họ nhất định sẽ tặng nguyện vọng cho nó.

Không để ý đến lời nói hùng hồn của Tra Tra Tạc, Mạc Nhật cùng Lăng Vân còn có mấy người khác thương lượng một chút, cảm thấy lời nói của Dư Du vẫn có thể tin được. Mạc Nhật còn kêu Na Á Tư lên, để Lăng Vân nói chuyện với nó, ai bảo nó không để chủ nhân hẳn đây vào lòng chi. Sau khi trải qua thì thăm, Mạc Nhật nói với Nữ Oa “Tôi có thể nói ra nguyện vọng không?”

Nữ Oa cười gật gật đầu, Dư Du tay nắm chặt góc áo, khăn trương vô cùng.

“Nguyện vọng của chúng ta là, hy vọng Dư Du có thể cùng cha mẹ cậu đoàn tụ.” Mạc Nhật cùng Lăng Vân nói ra nguyện vọng. Dư Du cảm kích nhìn họ, sau đó lại khấn trương nhìn Nữ Oa.

Nữ Oa hiểu rõ cười cười, sau đó hơi hơi gật gật đầu: “Thỏa mãn nguyện vọng của các người.” Dứt lời, Nữ Oa tiêu thất, ngọn lửa cũng dần dần tắt. Năm người lớn như núi trong ngọn lửa sau khi lửa tắt một lần nữa biến thành Ngũ Hành Châu, trong lúc nhất thời, nơi được ngọn lửa chiếu sáng trưng lại tối đen một mảnh. Đoàn người ăn ý như bình thường, ai cũng không có động, lẳng lặng đứng trong bóng tối, cùng đợi.....

Dư Du khấn trương lòng bàn tay ứa ra mồ hôi, nó không biết cha mẹ có xuất hiện hay không, không biết xuất hiện sẽ nói gì với họ, không biết bọn họ lúc trước vì sao phải ném hắn xuống, rất nhiều không biết, làm cho nó trong lòng hoảng loạn, Na Á Tư như là cảm ứng nó khấn trương, chậm rãi đi đến bên cạnh nó cọ cọ.

“Cám ơn” Dư Du biết Na Á Tư là đang an ủi nó, vì thế nói tiếng tạ ơn, vừa dứt lời, xa xa truyền đến tiếng bước chân.

“Sư phụ?” Khi thấy rõ người tới, Lăng Vân kinh ngạc nói. Cậu nghĩ tới có lẽ cha mẹ Dư Du là người bọn hắn quen biết, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới chính là sư phụ của mình. Mà Mạc Nhật một bên cũng nhú mào, có chút không thể tin. So với tâm tình phức tạp của họ, mấy người khác cũng không quen Diệt Chiếu với Phong, Vân Hải thay Lăng Vân Mạc Nhật giạt mình cùng Dư Du khấn trương vô cùng lên tiếng.

“Các người chính là Dư Du phụ..... mẫu?” Chữ cuối có chút hàm hồ, bởi vì trước mắt hai người đều là nam nhân, hắn không biết lấy xưng hô cha mẹ có thỏa đáng hay không.

“Dư Du?” Phong biểu tình khốc khốc như trước, không nói được lời nào. Mà Diệt Chiếu thấy Lăng Vân liền cao hứng muốn tiếp đón nghe được câu hỏi của Vân Hải cảm thấy có chút nghi hoặc, lập tức nghĩ đến gì đó nhìn lại ở giữa họ, cuối cùng ánh mắt nhìn thẳng Dư Du cạnh Na Á Tư. Trong lúc nhất thời kinh hãi bị thương đủ loại biểu tình đều hiện lên ở trên mặt, mà Phong cũng rốt cục thay đổi sắc mặt.

Dư Du lẳng lặng ở tại chỗ nhìn thấy hai người đi đến chỗ nó, môi lẳng lặng nhắm, Diệt Chiếu cũng tương đối kích động, lúc này nó ngược lại bình tĩnh đến đáng sợ. Khi Diệt Chiếu tiêu sái đến trước nó, gọi tên nó, khi muốn ôm nó vào lòng, Dư Du lui ra phía sau từng bước.

“Các người là phụ mẫu tôi?” Câu hỏi phi thường khẳng định.

“Ân.” Diệt Chiếu không dám tiến lên. Lúc này Phong đi đến cạnh hắn, đem Diệt Chiếu ôm vào trong lòng.

“Các người không phải hai nam nhân sao? Hai nam nhân như thế nào sinh hạ tôi? Cho dù các người là phụ mẫu tôi, vì sao lúc trước không cần tôi?” Càng nói đến sau Dư Du càng kích động, nó vốn nghĩ nó sẽ không hận, chính là thật sự gặp mặt, lại nhịn không được nén giận chưa hết đến nhận việc trách hai người.” Vì sao hai người ném tôi tới dòng suối nhỏ, nếu không phải Thủy bá bá.....” Nghẹn ngào một chút tiếp tục nói: “Nếu không phải Thủy bá bá cứu tôi, tôi có thể đã chết.” Nói xong lời cuối cùng, nước mắt mới rơi xuống, rất nhanh lại bị lau đi.

“Chúng ta, Dư Du, trí nhớ của con, còn chưa trở về?” Diệt Chiếu dứt quang nói.

“Trí nhớ?”

“Ân, ăn ngon. Tiểu nhị, lại đến một tô.” Tra Tra Tạc cầm tô rồng kêu to, loạn không hình tượng một phen. Làm hại tất cả mọi người nghĩ muốn đá nó đi, đồ phải dọa người.

“Đại cha, cha đừng có luôn bắt nạt nhị cha.” Dư Du một bên ân cần thay hai cha mang đồ ăn, một bên oán giận với đại cha. Lần trước ra khỏi Kim Chi Huyền Các đã hơn một tháng, hiện tại phụ mẫu của Dư Du đang ở trong Tối Già Môn. Không còn đáng người lừa nữa, Dư Du phá giải phong ấn, không chỉ hồi phục trí nhớ, ngay cả năng lực bên ngoài cũng cải biến không ít, đây hết thảy đều phải theo từ ngày rời đi Kim Chi Huyền Các mà nói.

Ngày đó sau khi nghe xong Dư Du chỉ trích, Diệt Chiếu vô cùng thương cảm, cuối cùng vẫn là Phong nói ra chuyện đã trải qua. Dư Du nguyên lai là hồn huyết Tiên Ma, nhưng không phải Phong cùng Diệt Chiếu sở sinh, đó là khi hai người còn chưa biết thân phận đối phương, vào một hôm du sơn ngoạn thủy, gặp một nữ tử Ma giới bị đuổi giết, bên cạnh nàng là Dư Du chưa đến một tuổi cùng một thi thể đã lạnh như băng, đó

là trưởng phu nàng. Nữ tử bị trọng thương, sống không được bao lâu, trước khi chết đem Dư Du phó thác cho bọn họ. Trẻ con Tiên Ma giới lớn phi thường nhanh, tốc độ hỗn huyết lớn lên lại gấp đôi, lực lượng lại cường đại hơn, bởi vì e ngại lực lượng của chúng, bình thường thì trẻ con sẽ bị giết chết. Vốn bởi vì có hai cao thủ là Phong cùng Diệt Chiếu, những người khác không thương tổn được Dư Du, nhưng sau khi thân phận họ bị bại lộ, hai người đã ôm quyết tâm nhất định phải chết, vì bảo vệ Dư Du nên họ quyết định đưa nó đi. Khi đó Dư Du cùng bọn họ ở chung đã lâu, giống như người một nhà, Diệt Chiếu Phong sợ Dư Du sau khi lớn lên vì bọn họ báo thù, cũng sợ nó bị những người khác tìm được. Vì thế phong ấn năng lực cùng trí nhớ của nó, phó thác cho Thủy Thần từ nhỏ đã cùng Diệt Chiếu lớn lên, cũng chính là Thủy bá bá trong miệng Dư Du. Tất cả bí ẩn bị vạch trần, đoàn người trở lại bên dòng suối, Diệt Chiếu lợi dụng thần khí lúc trước Thủy Thần đưa cho giải trừ phong ấn của Dư Du, người một nhà rất cục đoàn viên. Mà bởi vì pháp lực của Nữ Oa nên làm cho Diệt Chiếu cùng Phong thoát khỏi hồi sinh ở Âm giới, hai tộc Tiên Ma cũng vô pháp truy cứu họ, cho nên hiện tại Phong Diệt Chiếu cùng Dư Du còn có Thủy Thần, đều ở trong Tối Già Môn. Giờ đây Tối Già Môn náo nhiệt vô cùng a.

Tuy rằng NPC không thể thủ thành cho bang chủ Tối Già Môn hoặc cho trợ giúp khác, nhưng lấy lời của Lăng Vân mà nói, sống với nhau là do duyên phận. Mà bọn họ sở dĩ ở lại Tối Già Môn, cũng là có quan hệ với Liên Quyết Phi Sa. Nhiệm vụ Tiên Ma Nhạc thoát khỏi thiếp lập ban đầu, đều là bởi vì Nữ Oa nhất thời hứng thú, cho nên bọn họ cùng Nữ Oa quy ước ba điều, lưu bọn Phong cùng Diệt Chiếu lại, sống cuộc sống hạnh phúc trong thế giới giả thuyết, nhưng Nữ Oa không được tự tiện thay đổi chương trình, quấy nhiễu game nữa. Sau khi quy ước thành lập, họ liền bảo lưu lại ba người.

Vĩ thanh

Trong Tối Già Thành giăng đèn kết hoa, một cảnh hân hoan. Bởi vì hôm nay là ngày kết hôn của năm cặp đôi. Lăng Vân cùng Mạc Nhật, Phi Sa cùng Liên Quyết, Thiên Lí cùng Vân Hải, Tra Tra Tạc cùng Lạc Hải, đôi còn lại là Dư Du cùng Na Á Tư. Không nghĩ tới đi, kỳ thật Na Á Tư có thể biến thành hình người, chỉ là nó thích bản thể hình báo, vẫn lười biến thân, sau khi bị Mạc Nhật thu làm súng vật thì càng không muốn biến thân. Sau đó bởi vì thích Dư Du, cho nên Mạc Nhật cùng nó hủy bỏ quan hệ chủ nhân với súng vật, sau khi trở lại tự do lần nữa, Na Á Tư bắt đầu phát động công kích mãnh liệt với Dư Du, cuối cùng ôm mỹ nhân về. Mà Tra Tra Tạc cùng Lạc Hải, trải qua từng chút một, hai người cũng rốt cục cũng mở ra trái tim, trở thành một đôi quynh lữ.

Đã hơn hai năm từ khi phát hành Ngũ Hành. Trong 2 năm đã xảy ra rất nhiều chuyện, như Tối Già Môn thành Tối Già Thành, như Vân Hải cùng Lạc Hải khai trương tiệm cơm trong trò chơi vân...vân, mỗi người đều tìm được hạnh phúc, hơn nữa họ tin rằng, họ sẽ vẫn tiếp tục hạnh phúc. Hôm nay là ngày đại hỉ của họ. Kỳ thật bốn đôi trước đã ở thế giới thực đăng kí kết hôn rồi, nhưng lại tùy ý kết hôn lần nữa trong Ngũ Hành. Bởi vì trong game cũng có bạn của họ, đặc biệt là một ít người bạn không thể xuất hiện ở thế giới thực, ngay cả Nữ Oa cũng ngụ ý trang vô giúp vui. Chỉ có thể lấy hai chữ tóm lại sau tất cả —— hạnh phúc!

Lời tác giả

Thật xin lỗi đã để các bạn theo dõi lâu như vậy. Cuối cùng vẫn không tránh được đầu voi đuôi chuột, bởi vì lâu rồi không viết, rất nhiều chuyện đều đã quên, cũng không thời gian để viết tiếp, cho nên cuối cùng liền qua loa như vậy, tôi cũng nhận không nổi muốn PAI bản thân. Vốn nghĩ tới xong một năm sẽ tiếp tục con đường sáng tác, nhưng tôi thật sự không phải người như tôi tưởng, hơn nữa sang năm càng bận, thời gian cũng không nhiều, tôi cũng sẽ không đào hố hại người nữa. Vô cùng cảm ơn các chư vị đã đi cùng tôi trên con đường này, theo tính toán, từ quynh một đến giờ đã hơn 3 tháng, cuối cùng có thể viết ra gần 15 vạn chữ, bản thân tôi cũng thật vui vẻ. Có được hay không là một chuyện, ít nhất là tôi đã hoàn thành một bộ trường thiên đầu tiên, cũng có thể là một thiên cuối cùng, cười.

Tốt lắm, không nói nữa. Không nói cảm ơn, cũng không thêm giải thích. Ai đó vừa làm một chuyện rất ngu ngốc, bây giờ đang cố gắng cứu vớt lại đây, cho nên, mọi người —— năm mới vui vẻ! ^__^v

Bộ trường thiên đầu tiên cuối cùng cũng Hoàn rồi TT^TT bravô!!!! XD

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngu-hanh-online>